

Един от поводите за написването на тази книжка е **едно мнение**, което се прокрадва официално и неофициално на книжния пазар и сред група личности. Това мнение се опитва да утвърждава постановките, че двете медицини - народна и официална се **различават коренно една от друга**. И едва ли не, са се хванали за гушите в последна смъртна хватка.

Има втора група личности, които пък прокарват **една теза** относно методите и целта в двете медицини. Двете медицини народна и официална, казват те, изобщо не си съперничат или пречат защото методите и целите им са **насочени в противоположни посоки**.

Ще ми бъде по-леко на душата, ако спомена и третата група личности, които изобщо не си правят и труда да приемат, че съществува или **поне е съществувала** Българска народна медицина. Със същата лекота, те може би не признават и съществуването на сегашната официална медицина.

Има и друго диференциране на понятието медицина – традиционна и нетрадиционна. Като към традиционната медицина се причисляват всичките научни съвременни и осъвременени методи на лечение, а към нетрадиционната се причисляват всичките други методи нямащи научни обяснения в момента. Разбира се диференцирането продължава и в посока по националност - Китайска, Източна, Западна и т.н., начини на лекуване – енергийно, лекарствено, оперативно, иглоубождане, и т.н. Съществува разделение дори в приемането на лекарства по количества – медици хомеопати и медици алопати. Като сложим и диференцирането по специалности, органи, системи и по-тесни специализации, получаваме една пъстра панаирджийска картинка. Можем да сложим и по-ярки цветове към начините за лекуване на хората, понечим ли да включим в тях и Църквата с нейните Чудодействия. В тази шарена обстановка, понякога на човек му се иска да остане насаме, да изпадне в просветление или в място, от което да се огледа и избере най-удачното за себе си и своето здраве. Останалият насаме човек не може да не му се е доискало, поне веднъж, да се добере до Извора и същността на нещата.

Чест прави на Българският гений и неговата Майка - Българският народ, че са съхранили девствено чист за днешни и бъдещи дни Извора на Знанието. Знание, Кое то прехвърля тесните националните граници и става общочовешко и общодостъпно за всеки жаден.

Дълбок поклон пред Исполинският Божествен Дух на Учителят Петър Дънов – Беинса Дуно, чрез Който Бог възлюби наново българския народ, а през него и човешкия род на Земята.

Учителят живя в плът и кръв сред българите и изнесе наново Божественото Знание в беседи, лекции, разговори, музика и движения (Паневритмия).

Една пълна шепа от това Божествено Знание е Духовната медицина, за Която по една или друга причина притежаваме Ключа. Нека Го използваме!

инж. Васил Л. Канисков

1. У В О Д

1.1. Самокритика на съставителя

За мнозина познавачи на лечителското изкуство и тънкости от този вид занимание ще прозвучи съвсем наивно и доста тенденциозно гръмкото наименование на книжката: "**Духовното лечение и българите**". И, явно с достатъчно основание, те ще бъдат прави в първоначалните си, а и по-късни мнения и критики относно правдивостта и силата на така поднесеното заглавие.

Логично е, ще каже Читателят, след като самият автор предлага това доста отговорно заглавие, да го защити. И то не как да е, а поне с няколко авторитетни дипломи и поредици от научни публикации - не само с празнобукство и празнодумство, уж носещо здраве на хората.

Най-малкото, в което е необходимо да ни увери авторът, ще продължи Читателят, е съществуването на реална връзка между т.н. "духовно лечение" и т.н. "българи". И ако съществува, тя трябва да се докаже и разгледа в двете направления. Направления с достатъчно убедителни твърдения, имащи поне следния вид: 1. Всичките българи да са абсолютно здрави и 2. Всичките българи да са духовни лечители.

Но отговорно, ясномислещият и здраво стъпилият на земята сегашен учен и съвсем правдиво свързаният с действителността на болестните състояния медик ще ни покаже и докаже по съвсем недвусмислен начин, че двете условия не са налице. За голямо наше огорчение или радост техните твърдения ще бъдат верни. Верни в частта, че българите са достатъчно болен и страдащ народ. Съвсем естествено, от този болен народ не може да се очаква да се пръкнат индивиди, а не личности – духовни лечители, които да практикуват по-горе измисленото, т.н. "духовно лечение". Още повече - ако се обърнем към добре запознатите с историята учени и потърсим при тях единомислие в твърдението, че българите притежават исторически традиции в лечителското изкуство, едва ли ще намерим от тях и най-малката подкрепа. Прабългарите - ще кажат историците - идват в днешните български земи с многобройно славянско присъствие, създават през **681** година славяно-българска държава, в която има и местно малобройно тракийско население и т.н., и никъде нямаме писмен или друг документ, че те са притежавали и практикували някакво лечителско изкуство.

Едва по-късно, през ранното Средновековие - ще продължат учените - на т.н. "богомили" се приписват по оскъдни исторически данни и писмени документи полумитични-полуистинни лечителски практики.

В малко по-новата ни история, при преглед в частта на т.н. "хайдушко движение", главно от народния фолклор се споменава за лечебните свойства на определени няколко вида билки: посечено биле, лудо биле, рани-лист (хайдушко биле), овчарска чубрица, боси-лек, живов-лек и т.н. И съвсем явно още тук се среща с лечебни практики, провеждани от личности, без каквито и да било документи за този вид занимание - обикновено поостарели

възрастни жени, т.н. бабички. По причина тогавашната липса (арх.–недостиг) на дипломирани медици, в техните ръце пълни с микроби и не септични са се оставяли и родилки, и малки деца, и по-големи, а, съвсем щяхме да забравим нещо много важно - и добитъка. Под добитък се разбират домашните животни, като коне, крави, овце и т.н. С една дума би казал нашият съвременник - **огромно невежество, мръсотия, болести, нищета и шарлатания**. Под шарлатания съвсем основателно можем да разбираме нещо като съвременна пирамидална структура. Как ли е оцелял българският народ в тази ситуация? Отговорът на този въпрос едва ли ще бъде получен някога. Впрочем има един полуофициален отговор: имали сме широкомащабна, поради липсата на електричество, дете-направа и дете-родна дейност.

Непосредствено след Освобождението от турското "присъствие" се изграждат едни от първите болнични заведения в Княжеска България. Помагат ни чужди medici, а и българи вече провеждат своето обучение по Европата, обикновено във Франция. Малко по-късно, вече в Царство България, проблемът с недостига на доктори е напълно решен. Тук под титлата доктор разбираме личността завършила медицинското си образование в Европа. Може дори да се каже, че през този период проблем със здравето на българите почти няма, ако се вземат за база данните от 1939 година. Само отделни "черногледни" личности тогава пишат недоброжелателни неща. Единият - за някаква си "жълта гостенка", която не може да се лекува и най-често посещавала бедните и недоялите. За съжаление, последните няколко години пак ни дойде на гости. Другият, който претендира, че познава изоснова българската душевност пък, вместо да изпрати едно боледуващо дете при тогавашните авторитетно завършили доктори в Европа, го праща заедно с баща му "По жицата" да търсят ... бялата лястовица.

Като че ли край на това огромно невежество се поставя от новото ни Освобождение - този път от Царско присъствие. Започналите широкомащабни процеси на колективизация, индустриализация, електрификация и малко по-късно на "полупроводниковизация" в Н Р България създават предпоставки за увеличения брой лекари и медицински персонал на глава от населението. Тук под лекар се разбира личността, завършила медицинското си образование с учебници, написани изключително от съветски източници. Не след дълго време няма кътче от НРБ или човек, живеещ в нейните граници, които да не са получили действително медицинска помощ и то, забележете-безплатна. Безплатна в смисъл, че е взета от народна мъдрост - "един пие, друг плаща". От тогавашните документи, писани под формата на програмни речи през пет години, е видно, че с пъти намаляват много видове заболявания или почти изчезват, смъртта отива към своя минимум, а броят на учебните медицински заведения и дипломирани лекари расте все нагоре и нагоре. През този период окончателно се слага край на бабешкото лечение, шарлатанията, гадателството и т.н. с огромната помощ на един от методите в управляващата тогавашна Партия. Метод, наречен "диктатура на пролетариата", при който мнозинството от лекари, секретари и верен на Партията медицински персонал, особено старши сестри-партийни секретари с "червен билет" в болници, отделения и поликлиники, налагат своята воля върху малцинството от лечители и случайно промъкнали се през ситото на "партийната цедка" лекари по призвание. Но нещата не спират до тук: започва се и едно широкомащабно вътрешно разпределение на специалности по видове заболявания и по на дребно - до ниво орган или част от него, въвеждат се множество научни титли и звания, създават се, посредством непрекъснати реорганизации и организации: катедри, екипи, звена, многобройни институти и т.н. Отговаря се на един вътрешен повик на времето при увеличения брой

верни на Партията, пораждащ неотложната нужда от все по-голям брой ръководни места, институти, болници, клиники, титли, звания, хонорари и почести. В тази новосъздадена прекрасна обстановка на тясна специализация и интеграция с идеологията се очаква единствено победата на още един материалистичен принцип - количественото натрупване (разбирай по брой на лекари, титли, отличия, награди, институти, болници и прочие -б.а) да доведе до качествени промени (разбирай да не остане нито един болен българин "след 40-тия ден" - б.а.). И това почти става, но ... настъпва едно ново, трето Освобождение. Този път окончателно тръгваме по пътя на Демокрацията и нещата отново, за кой ли път, не се реализират напълно.

Какво все пак завари Демокрацията в здравеопазването, откъде тръгна и накъде се запъти? Завари много болнични легла "на глава от населението"; болничните сгради почти автоматично се увеличиха рязко при първоначалната демократично-екстазна вълна, за сметка на изпразнените партийни домове, и бързо поникнаха като гъби т.н. частни зъболекарски кабинети. Аптеките, аптечните бази и производствен сектор Фармация си следват също бързия, естествения ход на Демократично-търговско-структуриране плюс приватизация. Ако все пак някой си задава въпроса: защо реално първо се въведе частната практика в зъболечението, и то почти на 100%, и едва сега, след дълги мъки и дълги години, се ражда частната практика в "другата" медицина? - можем да отговорим така: това е естествен процес, породен от демократичните преобразования в Р България, по точно: бързата повсеместна демократизация на членовете на обществото води най-често до повреждане и счупване на техните зъби и/или челюсти-което поражда пък нуждата от зъболекари. И едва сега, много по-късно, след позакъснялата смяна на собствеността т.н. приватизация, която вече уж е почти сменена, по време на стартовото бягане към целта, се натрупаха множество контузни рани, ожулени лакти, протрити колене, 10%-ни безсънни нощи, нервни кризи, сърдечни аритмии и т.н. и се налага да се въведе и "другото", съвсем хуманитарно, частно лекарско лечение.

Все пак, какво наложи новото преустройство в здравеопазването? Може би някои си мислят, че въвеждането на новите личности, системи и норми в здравеопазването са акт на ...грижа за човека? Повишено внимание на определена високо ръководна личност, политика на определена партия или издигане качеството на здравното осигуряване? Жестоки са вашите заблуди, уважаеми пациенти! - Целта е унищожаването на народната медицина и народно лечение. На прага сме на реализиране на една дълго бленувана мракобесна мечта. Мечта, злокобно пролазила във вековете на ранното Средновековие и истинското християнство - богомилството в България, и избуяла в сегашното разделно време. Големи бяха в миналото БКП напъните за тотално ѝ унищожение, но все неуспешни. А сега с новата демокрация и новия ред нещата си идват тъкмо на място. За да не бъдем голословни обвинители за този чудовищен геноцид, чиято цел е разрушаване вековните ценности при съхранение и опазване здравето на хората в България, нека си послужим с официални документи. Даваме думата на проф. д-р Миладин Апостолов, доктор на медицинските науки - датирано от юни **1990** година: "Един от парадоксите на нашето време - нарастващото разочарование на населението от официалната медицина в епохата на ускоряващия се научно-технически прогрес - обуславя засиления интерес към методите и средствата на народната медицина. Но като че ли тук е уместно да подчертаем, че очакваното "чудо" в медицината не се е сбъднало, очакваното "чудо" в народната медицина също може да не се сбъдне (може да не се сбъдне, но може и вече да се е сбъднало - б.а.), защото лекарствата сами по себе си - синтетични или природни - едва ли са в състояние да решат всичките проблеми на болния индивид. Повишеното търсене на народната медицина можем да си обясним с липсата на доверие в административно назначения участъков лекар и с отсъствието на свободен избор на лекуващ лекар Ръководните дейци на нашата здравна служба очевидно са се поучили от този факт, щом като свободният избор се превръща в един от жалоните на преустройство в българското здравеопазване".

Както казва народът - професорът изплю камъчето! Не бива да се заблуждаваме: здравеопазването в последните години на века се е превърнало в политика. Политика, в която силите на взаимодействия и взаимозависимости са много

по-големи и по-дълбоки, отколкото в израза: "икономиката е концентриран израз на политиката". Не бива да ни убягва от вниманието и фактът, че фармацията по сила и печалби в много случаи превъзхожда и военната промишленост. Също не бива да забравяме, че винаги със здравето на всеки един човек могат да се правят финансови спекулации, защото малко или много то е нашето постоянно бленувано състояние. Кръгът се затваря, уважаеми приятелю, и ти си оставаш все на постоянни лекарски грижи и постоянни лекарствени средства и трябва постоянно да си бъркаш в джоба, за да се лекуваш - уж. Време е вече да си зададем въпроса: как са по-удобни хората в демократичните, пък и във всяко друго досега познато и опитано тип общество - здрави или болни? Ще оставя въпроса без отговор.

Необходимо отклонение: авторът прави дълбок поклон и изказва своите горещи благодарности на уморените до болка доктори и фелдшери от звената за бърза помощ, селските лекари с протритите докторски чанти, в които има най-често само една слушалка и апарат за кръвно, на фелдшерите и сестрите в т.н. "труднодостъпни райони" и всички медици, на които сутрин им казват: "Добро утро, Докторе!" ... За тях не се отнасят ироничните ни редове. По разбираеми причини за тях не се отнасят и тлъстите заплати от Здравните Осигурителни Каси.... Но все пак в днешни дни дойде правдата!? В съвсем забравените райони на страната България здравните служби се обзаведеха с нова, съвременна, необходима и скъпоструваща апаратура. Само че когато в тези селища кипеше от живот - в здравната служба я нямаше тази апаратура. Сега, когато привечер в същите тези селца всичко онемява от пустота и безлюдие и уморените престарели ръце заспиват с болка без детски смях до тях - на кого е нужна тази апаратура? На кого са нужни скъпоструващите апаратури и медикаменти, когато българският народ е намалял и намалява с пъти?

1.2. Поставяне на неудачно-удачни въпроси

Едва ли има на някого от читателите, да не са направили впечатление все по-често предлаганите и на книжния пазар, и в по-сериозните научни издания едни идеи относно болестите и тяхното лекуване. Предлагат ни се от една страна убедителни доказателства, че във физическото ни тяло има съставки, които са с нематериален произход - човек започна да придобива правото в последните години да притежава и ... душа. От друга страна се дават убедителни доказателства, че е възможно лечението на "нелечимите" от официалната медицина тежки заболявания. Най-често тези заболявания са, така да се каже, "бич" за съвременното общество. Все по-натрапчиво се установява една тенденция за лечение на множеството нелечими заболявания с нетрадиционни методи и от личности, които нямат твърде големи титли пред собствените си и фамилни имена. Въсъщност наличието на това явление, нека го наречем "нетрадиционно лечителство", все си е съпътствало, скромно и почти невзрачно, човешкия живот във вековете. Дори авторът на тези редове стига често при своите изследвания на този феномен и до усещанията, че т.нар. "нетрадиционно лечителство" си е точно традиционното, а другият, уж официален вид лечение, е

изменило на своето призвание. Последното твърдение звучи малко парадоксално, но сигурно в следващите редове ще имаме пълно основание да го докажем.

Някой от вас, уважаеми читателю, независимо от степените познание, задавал ли си е следния въпрос: Защо най-развитите в древността цивилизации не са оставили никакви документи или какъвто и да е знак, че са познавали в пълнота анатомията и физиологията на човешкото тяло посредством един прост метод, наречен - дисекция или по-точно рязане на труповете? Тези същите цивилизации са построили величави архитектурни обекти по учудващо точни данни, използвайки знания на многообхватните научни клонове, които днешната наука скоро е открила или едва сега открива. И в същото време да не са се интересували от трупната анатомията на човешкото тяло? - Нещо явно не е в ред. Не че тогава не са съществували лекари - дори напротив, и тези лекари са лекували доста успешно. Но защо археолозите не намират тук-там я някой издълбан в камъка бъбрек, я издялано сърце, я изчукана на плоча кръвоносна система? Или поне от древен Египет върху папирус би трябвало да се запазят рисунки на органи от дисекция на физическо човешко тяло. Нищо подобно не е открито, за разлика от многотомните анатомични атласи, с които се гордее сегашната академична медицинска общественост. Само в "древен Египет" са открити и предстоят да се откриват още документи, по които се съди, че е била изключително добре развита т.нар. ирисова диагностика. Всъщност, кога е започнал процесът на детайлно изучаване на органи и системи от физическото ни тяло? Веднага историкът или интелектуално извисеният медик ще ни посочи ренесансови личности от 17-18 век, които скришом от Светата църква са правили дисекции - преди 200-250 години. А материали за този вид занимание често е имало в изобилие, при чумни и друг вид епидемии. Най-добрите помагала обаче за медиците се изготвят през периодите на двете световни войни - и особено през Втората. Става въпрос за периода 1939-1945 година, но най-вече непосредствено след 1945 год.. Сегашните добре оформени и подредени анатомични атласи и помагала от немски или руски автори са ненадминати в своите подробности и съвършенство, често благодарение на този вид изобилни материали.

Все пак - ще възникне въпросът - не трябва ли да се изучава човешкото тяло, неговия строеж, органи, системи и т.н.? Има ли и друг начин за изучаване на нашите анатомични подробности освен този - да се режат, скицират и снимат разфасовани? Съвсем явно е, че съвременната медицина - ще отговорим ние - няма желание и за друг вид или начин за изучаване на човешкото тяло. И по тази си нейна утвърдена материалистическа твърдоглавост тя се е превърнала не в наука на живите системи, органи и тела, а в една трупна наука. Да, трупна наука, потопена във формалин и то все на части от човешкото тяло в патологичен вид - по-точно в отклонение от действителните форми, големина и функционално взаимодействие. Може ли поне един медик да се похвали с факта, че е изучавал човешкото физическо тяло в неговото съвършенство, пълноценно функциониране и в оптимално протичащите жизнено-поддържащи процеси? Веднага можем да отговорим - няма такъв медик! Не само че няма да се намери такъв медик, но пред погледа на всеки един от тях, благодарение на "съвременния" начин на усвояване на знанията, постоянно стои една леща. Леща, която непрекъснато безотказно пречупва образите на пациентите му и все ги поставя по инерция в патологични отклонения. Някой от медиците да има нещо против тези "наивни" наши съждения? И - продължаваме въпросите си ние - след като лекарят, който ще коригира състоянието ни към нормалното, няма и елементарната представа какво значи нормално състояние, никога не го е виждал, нито изучавал, как ще

постигне тази си цел? Цел, състояща се в правилно, безпроблемно и синхронно съгласувано и ритмично действие на всичките ни системи и органи от физическите ни тела. Явно, не може да я постигне! А има ли медик, който да е запознат с основните въпроси, че физическото тяло, неговите органи и системи са проекция от по-високо измеримите, други човешки тела и полета от Всемира?

И понеже сме поели пътя на питащи, ще си зададем и едни други въпроси. Може ли съвременният медик да работи и с другите ни тела? Може ли да вижда нашата аура? Все пак последните (не са чак толкова последни, от преди 20-25 години - б.а.) изследвания в тази насока говорят красноречиво за наличието и на други наши тела, освен физическото ни и за една постоянно присъстваща обвивка около физическото ни тяло, наречена аура, и за още една съставка, наречена Душа. На тези други тела, на душата ни правени ли са разрези? Има ли учебни помагала, от които да се прочете за тях нещо? С какви медикаментозни средства може да им се въздейства? Могат ли да се пипнат? От състоянието им зависи ли състоянието на физическото ни тяло? Тук вече започнахме да ставаме неудобни с нашите питання. Едва ли ще получим официални отговори на тези въпроси, нито пък ще ни бъде обърнато някакво внимание. Но най-интересното в тази ситуация на необръщане на внимание е следното: тези, които са против т.н. от тях нетрадиционна медицина и шарлатанство с най-голямо старание и доверие са се лекували и поддържали своите жизнени функции именно при личностите, практикуващи този занаят. И така, ти, уважаеми, без пост и власт-имане, ще се лекуваш със широкоспектърни антибиотици, с инжекции (3-4 серии по 10 бр.), ще те рязнат тук-там, къде по-дълбоко, къде по-плитко - само се моли да няма разсейки. Ще продължат до безкрай да ти сменят лекарствата с все по-скъпи и по-неефикасни, моли се също да не те подложат на ядрено-резонансна или химио-лъчева терапия, защото ще те опърлят и ще замиришеш целият на развалено яйце. Казано по народно му - запъртък. Бъди сигурен, уважаеми страдалец, че никъде в болничните коридори и кабинети няма да срещнеш и сянката на личността с власт-имането - Тя, мога да те уверя на 101%, се лекува "по бабешки" при лечители или както е модерно да се наричат напоследък, "екстра-сенси". Малко прилича на Екстра-Нина, но няма нищо.

Нека прекъснем с нахвърляните мисли до тук и се опитаме все пак да дадем един правилен отговор на интересуващ всичките нас въпрос: Защо ги има и продължават да съществуват болестите? Отговорът е даден не къде да е, а в България на 07.01.1923 год.: "Питате: Защо са болестите в света? - Те са възпитателно средство. Чрез тях невидимият свят изправя хората. Ако съвременните лекари съзнаваха това, те трябваше да учат своите пациенти как да живеят. Не е достатъчно да пипнеш само пулса на болния и да му дадеш някакво лекарство. Не, хвани ръката на болния и кажи: Аз ще те лекувам, ако си готов да изправиш погрешките си, да водиш чист живот. И след като болният обещае, че ще изправи живота си, тогава лекарят ще го лекува. Този е начинът, по който лекарите могат да правят добро на хората. Те имат по-голямо влияние върху тях, отколкото свещениците. Какво ще прави болният, ако му кажеш, че ще го лекуваш само при условие да изправи живота си? Кой лекар постъпва така?" - Учителят. На последните два въпроса и до сега не е отговорил нито един медик и те си стоят нерешени. И това тяхно не решаване и не прилагане води единствено до: "Забелязано е, че колкото повече

лекарства и методи за лекуване се откриват, толкова повече болестите се увеличават" - Учителят . И това си е голата истина - колкото по-модерни методи за лекуване прилагаме, толкова по-страшни, коварни и нелечими болести се раждат и нападат човечеството. Който желае, нека ни опровергае!

Какво имаме предвид при това наше нелицеприятно твърдение? Ползваме материали от статията на Надежда Маринова, отпечатана във вестник "24 часа" от 29 Ноември 2000 година, със съкращения: "Кой би повярвал, че в третото хилядолетие все още няма да има лек срещу рак, диарии ще са сред 10-те топубийци всяка година, и туберкулозата – бич във викторианския **XIX** век, ще е отново страшилище. "Как умираме е състояние за нашето благополучие – твърди експертът на СЗО (Световната Здравна Организация) д-р Томас Ланке. – В богатият Запад смъртта идва от рак, сърдечните болести и психозаболяванията, а в бедните страни най-масовият убиец са заразните болести.

Страните с висок доход харчат \$55 млрд. годишно за медицински изследвания. Бедните не могат да намерят пари дори за имунизации на децата срещу 6 най-масови убийци на деца – морбили, туберкулоза, детски паралич и дифтерия. Туберкулозата, маларията (убила е 961 000 африканци през 1999 год.), холерата и дизентерията се пригаждат към времената по – добре, отколкото хората и стават устойчиви на лекарства.

Добрата новина е, че живеем по-дълго. За 125 години средната продължителност на живота в развитите страни се е удвоила. Това, по ирония на съдбата, увеличава риска от незаразни болести:

1. Инфаркт – коси 7,4 милиона. 2. Инсулт – погубва 5,1 милиона. 3. Пневмония – затрива 3,5 милиона. 4. Спин – посича 2,3 милиона. 5. Бронхит и емфизема – задушават 2,3 милиона. 6. Диарии – изтощават до смърт 2,2 милиона. 7. Мъртвородени и починали през първите 7 дни – 2,2 милиона бебета. 8. Туберкулоза – изпраща в гроба 1,5 милиона. 9. Рак на белите дробове – издъхват 1,3 милиона. 10. Автомобилни катастрофи – смазват 1,2 милиона."

Можем да продължим списъка с: 11. Производствени аварии - 1,2 милиона. 12. Глад от 1 до 3 милиона. и т.н. Ако си подострим един молив и "теглим чертата", ще забележим с учудване, че дори жертвите, дадени през годините на Втората световна война, са по-малко, отколкото сегашните жертви за една година. А какво да кажем за жертвите, които се дават годишно в България? По много от посочените, прекъсващи живота, болести ние като народ водим класацията в челните места. За мен, като автор на тези редове, няма съмнение, че срещу човечеството се води широкомащабна война, не на живот, а на смърт. Пак според мен е необходимо да се обединят всички усилия в тази борба, с крайна цел – живот, а не смърт.

Както ще видим по-нататък в материала, сред българския народ и по българските земи съществуват личности, методи и условия за провеждане на достатъчно успешни действия срещу уж недосегаемите болести. При тези дадености на условия, можещи и знаещи хора, трябва ли да стоим със скръстени ръце? Тук е удачно да цитираме инж.химик **Никола Хлебаров**:

“Много ми се иска да бъда разбран правилно. Аз съм инженер-химик - откривател и производител на елексири и на още много други полезни за всички вас продукти. Създаден съм да правя това, а не да воювам с официалната медицина. Нещо повече – проникнат съм от желание да помогна да се зазdravi разклатеното реноме на българския лекар, изправен и пред социалните несгоди и мизерията, а и пред мощното настъпление на вирусните заболявания, пред които са безсилни досегашните лекарствени средства. Аз дълбоко вярвам в **Божия промисъл, че България е призвана** да спаси света от смъртоносните заболявания. Забележете – не САЩ и Русия с техните несметни богатства, а малката България със своите неповторими билки – все още чисти в екологично отношение, със **съхранени лечебни качества, пълни с божествена енергия!**”

В последните десетина години българските управници от всякакъв калибър са прегърнали една спасителна идея – влизането на България в Европейския съюз. Приобщаване на българският народ към Европейското семейство. Като оставим настрана користните цели в този процес, не може да ни си зададем няколко въпроса. Първата група от тях ще бъдат насочени в посока: За какво, за кого и защо европейците ще ни приемат в т.н. Обединена Европа? За силно развитата ни индустрия? За екологично чистото ни селско стопанство? За прогресивно развитата ни икономика? Заради несметните ни природни богатства? Отговорите се все: Не, Не, и Не! Може би ще ни приемат по милост или заради сините ни очи? И тук бъркаме! Може пък да предложим на Обединена Европа нов прогресивен политически модел, нови модерни стоково-парични отношения или Балканска байганьовщина? Май не можем да предложим нищо стойностно и ценно. Управниците, пък вече и народът разбра, че в Обединена Европа не се влиза с празни ръце, там не е пансион за благородни девици. Кой, както иска нека приема тези редове, но ние никога няма да бъдем пълноправна европейска държава, ако не внесем определено богатство в съкровищницата на Европа! Такъв е законът и няма кой да го отмени! Какво богатство сме скътали през вековете уважаеми Читателю? Виждам че отговорът напират на устните Ти, и аха да го изречеш, срамежливо присвивайки долни крайници, като академик пред покана за Нобелова премия. Не ни остава вече нищо друго уважаеми академици, политици, медици, кибици и всички завършващи на “ици” освен една все още дишаща, макар и слабо, Народна медицина. И един мощен Извор, никога непресъхващ от познание за Духовното лечение на болестите. Този Извор има и име – Новото Учение преподавано от Петър Дънов – Бейнса Дуно. Ето какво можем да внесем в трезорите на Обединена Европа. Само че преди да си направим вноската, трябва малко да си преброим и отчетем богатствата. Лошото е че в последните години вместо да си съберем съкровищата, ги разпиляваме безотговорно. Кой може да отговори защо?

1.3. Последната част на вече отегчителния УВОД

Все по-често редица историци, учени и "недоучени" започват напоследък да изтеглят датата за създаване на Славяно-Българската държава, 681 година, все по-назад и по-назад. Разбира се, тя като дата в учебниците по история ще си стои още много дълги години - защото лесно се пише грешна история, но много трудно, почти невъзможно е да коригираш грешката с истини. Ние няма да правим корекции на исторически дати и събития, защото те трябва да бъдат в съвсем друг, нов вид, само ще се занимаем малко с

...овощарство. Макар някой вече да съжaliaва, че си е похарчил парите за подобен вид "глупости" книжката, нека не избързва със своите съжаления.

Когато един човек, средно грамотен, но трудолюбив, се занимава с отглеждане на плодни дървчета, често се сблъсква с един проблем. Този проблем, така да го наречем, е свързан **с дълголетие, здравината и плодоотдаването** на дървчетата, били те череши, ябълки, дюли, круши и т.н. Как си решава проблема човекът овощар, който може и да не е специалист? Просто си избира една млада фиданка – дървче "дивачка" от желания вид и с подходящи съвсем елементарни пособия, най-често ножче и лико, присажда един или няколко, пак подходящи, т.н. калема върху определено място на фиданката. Този процес се нарича облагородяване, присаждане, ашладисване и т.н., като винаги целта е от силната фиданка - "дивачка", чрез калемите да израсте в бъдеще едно хубаво, плодно, с качествени плодове и устойчиво на разни климатични условия дървче. И, ти уважаеми Читателю, бъди сигурен, че почти всеки един плод, който си хапваш, купен от магазина, все е отгледан и получен от дървче, с което е извършена горната процедура. Но, както при всяка една работа, и тук, при присаждането, има една-две тънкости. Първата, основна е: **1. Върху фиданката от даден вид може да се присаждат калеми, взети от дървче само от същия род, сорт и вид.** Втора, поддържаща: **2. Постоянно да се почистват в началния период на растеж на облагороденото дървче избиващите "диви" леторасли.**

А сега да се върнем върху историческата тема за създаването на Българската държава. И, колкото и да се присмиват учените историци на предложената от нас аналогия, те никога не ще бъдат в състояние да я оборят. И колкото и да му се иска на някой да няма Народна Медицина - Тя все ще си съществува даже и когато него го няма. По простата причина, че създаването, съществуването и бъдещето на България се подчинява на Един естествен природен процес, извършващ се под вещото ръководство на Майстор-овощар. Този Майстор-овощар не е окичен с царски, благороднически и министерски титли, но винаги безотказно си е вършил и върши работата - грижи се за България и българите, както и тяхното облагородяване. Независимо от неприемливите за част от нас факти, че в процесите на облагородяване има и немалко болка и страдание.

Неоспорими са историческите данни, че върху днешните български земи е живеело от дълбока древност местно високо културно население, наречено Траки. Тези същите траки са притежавали технология по металолее и металообработка за изработване на съдове, украшения и пособия за бита, които тогавашните народи, по-точно племена, населяващи континента Европа, не са и сънували. Това вече със сигурност се знае и с него се гордее зад граница, с изложби, всеки един наш "държавен глава". И като че ли историците знаят само това за Траките. За тях е само нелепа легенда съществуването на Орфей, някои път забравят, че и Спартак, който разклати основите на могъщия Рим, е тракиец. Никъде не се и споменава, нито пък се говори, че траките никога не са били нито под римско, нито под гръцко владичество. Все пак, кои са траките, от кое първобитно племе, уважаеми историко, се пръкнаха? Откъде придобиха тази огромна култура, тези

погребално-ритуални обичаи? ...Мълчание! За знанията в областта на медицината ще говорим малко по-късно. Сега започва по-интересната част от нашата приказка, в която се говори, че траките съществуват от 60 века и са първият клон от българите – древни семити, останали в днешните земи на България!

Славяните по исторически данни идват почти или малко преди разпадането на Великата Римска Империя. Но и тук има една малка подробност: тези, които се установяват по земите на днешна България и по Балканския полуостров, малко се различават от другите "славянски племена". И, сякаш по иронията на историческите приумици, траките, които не са търпели никакво владичество и заробване, си заживяват заедно с новодошлия - **Слав-Ян-Ин**. Вече стана въпрос за славянина - човек славещ двете велики енергии във Всемира – положителната Ян и отрицателната Ин във всепоглъщащата Ки. Не ни ли напомня това много на поставяне и прихващане на калем във фиданка-дръвче. Малко по-късно се появява още един калем - Аспаруховите българи и те, сякаш подиграващи се на тогавашните "варварски" обичаи да воюват с всеки и всичко, се прихващат мирно към дръвчето - за да стане не много по-късно То едно мощно дърво, наречено България. Ако все пак съществува историк, който се съмнява в гореказаното, нека се опита да присади върху слива, примерно, тиква. А ние щепомним още нещо: векове наред Римската империя се е опитвала да покори Траките - винаги безуспешно. Идват определен брой славянски племена с много по-несъвършени военски умения от Рим и ... Траките сякаш им се подчиняват. След броени векове идват т.н. прабългари, местното население от славяни - за траки почти нито дума от историците (!) - влиза в съюз с Аспарух и безусловно му се подчинява. Реалните исторически данни говорят, че клонът на Аспаруховите българи е бил малоброен. Да пресметнем сами: на днешните български земи през река Дунав стъпват 100 български рода, нека всеки род е наброявал от 800 до 1200 души, колко е общият брой? - максимално 120 000 (сто и двадесет хиляди) мъже, жени, деца и старци! Колкото и войнствени да изкарват историците "прабългарите", те по никакъв начин не биха могли да подчинят и със сила да наложат на местното милионно Славяно-Тракийско население своята воля. За всеобща историческа почуда, Аспаруховите българи от рода Дуло, все си поставят във вековете начело на Българското царство царе все от тези малобройни 100 рода, без да получат каквото и да е протест или бунт от многобройните славяни! И това отклонение си беше на мястото, а сега да се върнем при Първия клон древни българи, наречени траки. Ние им даваме истинските наименования: "Благ-ари", "благ" или "благи българи" . И тяхното съществуване, израстване и оцеляване във вековете на мрак свързваме с Посветения Орфей. Орфей и неговото духовно учение, приело по-късно наименованието Орфизъм. (За повече подробности - "Духовните учения и българите", изд.1999г., Топ прес-Троян) Няколко реда за тях, приблизителна извадка от посочената книга: "В онези далечни времена благите българи-траки постигат високи нива на развитие в обществения начин на живот и изкуство. Те са миролюбиви, владеят тайните на природните стихии, вярват в преражданията и задгробния живот, познават билките, лекуват с музика, билки и ..минерална вода."

Но по-важното за нас са изработените в онези времена от тракийските майстори, наред с тайнствените тракийските конници, няколко човешки фигури върху плочка от метална сплав или камък. Изображения съвсем близки по изработка до релефа на Мадарският конник. Тук с увереност можем да твърдим, а това и археолозите го показват, че гореспоменатите метални или каменни плочи са често срещани находки при разкопки в исторически обекти от този период - т.е. не говорим за единичен екземпляр. Нито пък ползваме нематериални, несъществуващи форми с надсетивни методи за заблуждение на "широката публика" от невежи, жадно отворили очи, болни българи. Нека погледнем една от вече прословутите плочки! На нея е изобразено семейството на Тракийският лечител Асклепий (Ескулап). Предварително авторът се извинява за "погърчените" тракийски имена.

Асклепий е баща на лечителското изкуство. До него е съпругата му **Афионе**. Тя, Афионе, е богиня (по обясними причини всички са обожествени - б.а.) и закрилница на билкарите и аптекарите. Дъщери: по-голямата, **Панахей**, е богиня и закрилница на "биолечителите", по късно от това име идва Панацея - универсален лек за всички болести. По-малката се нарича **Хигия** и лекува с минерална вода. По-късно и нейното име е променено в Хигиена, свързано с чистота посредством измиване. Стигаме и до двамата братя: **Яхо**, който лекува с масажи, и **Телесфор**, който лекува с гимнастика. Явно върху този семеен портрет няма какво друго да добавим, само едно - че почти всичките видове лечители и начини за лечения са на едно място - буквално в едно неделимо семейство. Неделими: от една страна - лечител, билкар, аптекар и "биолечител" - и равно поставено от друга - минерална вода, масаж и гимнастика. Чудно е как траките са могли да го измислят? Но явно не само са го измислили, а и векове наред са го практикували. Съвременната българска медицина може ли да се похвали с такова "окомплектоване"? Но сякаш нещо липсва в семейния портрет на Асклепий? - Храната, определен вид храна като лекарство! Празнотата в картината е запълнена от ... Славяните. Те отглеждат пчели - владеят това древно изкуство и са приготвяли, познавали и ползвали меда и медните продукти за храна и с лечебна цел. И е естествено нетърпеливият читател да възкликне: а българите какво са дали? Не остава нищо друго, освен по необходимост да са били добри хирурзи - все пак Аспаруховите българи, от рода Дуло, с векове все са воювали и едва ли са били невежи в обработването и зашиването на прорезни и прободни рани! Те са извършвали такива сложни операции и манипулации като трепанация на черепа, ампутация на крайници, и имунизация срещу бяс! Сякаш уважаващият себе си читател се замисли! Но не така са се замислили древните гърци. Верни на своя характер да преиначават историята и да прекрояват боговете към тяхната митология, не закъсняват да обявят на света за лекаря на всички времена от дълбока древност ..Хипократ. Макар, истинският исторически факт да е, че **Хипократ е ученик на Трака Асклепий**. И сега дипломираните медици, когато се изпъчат с диплома и кажат, че са положили Хипократовата клетва, е добре да знаят, че има едни други закони и "клетви", много по-точни и истински - тези на Тракиецата - Българин, Бащата на Медицината - Асклепий. Може би и малцина знаят, че емблемата на съвременната фармация - змия, увита около пръчка или чаша,

- идва от древните елени, а пък те, пак, са я взимствали от нашите прадеди – траките!

Има още много неща, които могат да се напишат, например: как, когато римските легиони неколккратно идват да подчиняват траките на Рим, все си тръгват безславно, без да са участвали в сражения - просто не им понасят местните храни и напитки и получават от тях страхотни видения. Как в по-късните векове войските на бляскава Византия, когато тръгнат към Хемус да разрушават Българската държава, все страдат от чревни разстройства. А една посрана армия е наполовина армия - и това го има в писмените Византийските хроники и т.н.

Сега е време да зададем един въпрос, общ за медици и историци: къде почиват костите на българските владетели - ханове и царе, които са били начело на Българската държава във вековете? Моля, не бързайте с отговорите си! Съвсем спокойно можем да ви отговорим, че няма да ги намерите. Няма да намерите нито гробовете, нито костите ... нищо. Най-много, ако се поровите в ревностната памет на народа, да стигнете до наименование на местност или вече несъществуваща постройка, където се говори, че тук е починал едн кой си хан, владетел или цар. Това, уважаеми медици и историци, не ви ли намирава на едн интересен факт? Факт, който красноречиво говори, че древните българи от рода Дуло са познавали реално... безсмъртието!?

След заключението, в следващата глава, ще отделим малко, но заслужено внимание на българските лечители.

1.4. Вместо заключение

Съвременна ли е съвременната наука? За отговорите на този въпрос ще дадем думата на Стоян Александров: "Както става все по-ясно, с навлизането си в XXI век човечеството ще трябва да подложи на преоценка всичките си досегашни представи за света и Вселената, да формулира едн принципно нов мироглед, отговарящ на повелите на времето. Това важи с особена сила за официалното знание - науката. В днешния се вариант тя е твърде остаряла, създадена за едн цивилизация, потънала в дълбините на материалното.

Най-сериозният недостатък на научното знание се крие в методите му за доказване на истината, в критериите му за правдивост. С други думи, става въпрос за критериите за научно доказателство. Те са били формулирани още през XVI век от английския философ Франсиз Бейкън, който ги излага в своя знаменит за времето си труд "Нов Органон" (1610 год.), превърнал се в своеобразно "свещено писание" за експериментаторите от следващите поколения. Според Бейкън и неговите ученици Томас Хобс и Джон Лок, в света и Вселената може да бъде доказано съществуването на онези обекти и явления, които е възможно да бъдат усетени от нашите три сетива: зрението,

слуха и осезанието. При това в ролята на помощници на сетивата могат да се използват различни експериментални технически уреди.

Преведено на популярен език, това означава, че ако в света около нас съществуват някакви невидими и неосезаеми субстанции, те просто не могат да бъдат признати от официалната наука за реални, колкото и вътрешно да сме убедени в тяхното съществуване. Така например, всички ние знаем за реалността на мислите, чувствата, душата, но за най-консервативните академични кръгове те си остават само хипотетични същности. Излиза, че ако науката в съвременния си вид не се промени из основи, е обречена да остане завинаги потопена в грубата сетивна вселена.

Единственият изход изглежда е в това да се променят критериите за научно доказателство. Трябва да бъде реабилитирана вярата в достоверността на вътрешния глас, в гласа на духа; вяра, която в продължение на хилядолетия хранеше източната мъдрост. Трябва да бъде реабилитиран мистичния метод за възприемане и изследване на света и той да бъде хармонично съчетан със сетивно-разсъдъчния метод.

Разбира се, това не може да стане изведнъж. Отначало е необходимо достатъчно количество учени да се убедят от собствен опит в реалността на свръхестествения свят, да повярват в неговото съществуване. След това ще трябва да убедят в това и своите по-консервативни и не до там консервативни колеги чрез предоставянето на научни или поне разумни "доказателства" за съществуването на фини светове. И чак тогава ще стане възможна промяната на теоретичния фундамент на официалната наука, освобождаването от нейните емпирични окови.

Ако това не стане, академичната общност няма да измени своето враждебно и скептично отношение към всякакви алтернативни, свръхестествени форми на изследване на обкръжаващата ни реалност." - Публикувано Февруари, 2000 година.

1.5. Съветите на един лечител

"Мнозина мислят, че могат да се освободят от болести или от каквито и да са патила с чужд труд, без тяхно участие. Лъжат се. Да се надяват, че друг ще реши техните болки, означава само да доливат масло в огъня. Крайно време е да променят начина си на живот, храненето, навиците, поведението, мисленето.... Изходът винаги е в промяна на мисленето и досегашното поведение.

Всеки болен трябва да престане да подтиска желанията на Духа си! Да даде предимство на стремежа за възстановяване хармонията между Дух-Тяло-Душа.

Спокойно игнорирайте външния натиск - съвети, критики, и като се водите от инстинктите си, съобразявайте храненето и физическата активност със здравословното си състояние. Отвърнете мислите си от миналото и бъдещето и ги концентрирайте само върху настоящето, върху момента. Изберете това, което носи удобство за вашето тяло, душа и Дух - но не и ленивост.

Не се обръщайте към "болните" въпроси, а си фиксирайте една светла надежда. Ако толкова не виждате светлинка, хванете настоящия миг. Изживейте инстинктивно всеки миг, не позволявайте да остане празно място, където ще се настанят страхът, безпокойството, съмнението, отчаянието ...

Това не значи да живеете пасивно и да мързелувате.

Изтърпете, като слушате инстинктите си, природните енергии ще прочистят наслоенията във вашето същество - физическо тяло.

Излизането от блатото трябва да става рефлекторно, дълбоко интуитивно, без погрешни стъпки. Трябва да погледнете с очи, които не виждат злото.

Останете извън и над света около себе си, така ще започнете да го опознавате по нов начин. Останете в това състояние без реакции, докато енергията за действие се пробуди във вас. Енергийният хаос, в който сте били по ваша или чужда вина, ще дава понякога "късо съединение" в нервите и клетките на тялото ви.

Запомнете: щастлив и здрав живот има само онзи, който се вписва в ритъма на Природата. Принципът, Който я управлява, винаги е същият, мени се само нашето познание за Него." - Публикувано март, 2000 година.

1.6. Вместо епилог

Откъс от "Тази малка земя", 1974 година, автор Акад. Георги Джагаров: "Радев (тихо): Има внезапни убийства – замахнал с брадва, натиснал спусъка ...Но има убийства, които се извършват бавно, методично незабелязано. Там изсекли гора, там замърсили въздуха, там отровили извора, там опустошили полето...Нашите деца играят не сред трева и цветя, а по балконите, по паважа и на асфалтирани площадки. Прогрес! И хората линейт, измъчват се от болести, умират и не знаят.... И душата пици в пространството, като прокудена птица...."

2. НАРОДНА МЕДИЦИНА. ЛЕЧИТЕЛИ. БОЛЕСТ. ЛЕЧЕБНИ МЕТОДИ

2.1. Народна медицина

Непредубеденият и любознателен читател едва ли може да предположи в какво необятно поле от факти ще попадне, когато започне да вниква в същността на Народната Медицина. В това поле ще срещне безкрайна

Мъдрост, Знание и Вековен Морал, изразени чрез самобитните и неповторими Музика, Поезия и Общочовешка Култура.

И привържениците, и противниците на Народната Медицина не могат да не признаят и всъщност да не се обединят около един вековно очевиден факт. Факт, говорещ постоянно, че Традиционната Българска Народна Медицина е била през вековете и винаги ще бъде тих пристан на човешка Надежда. В този пристан се откликва, без изключение, на всичките най-дълбоки лични душевни терзания и физически страдания на всеки един човек.

Първоначално у мнозина, интересуващи се от въпросите, третиращи същността, целите и задачите на Народната Медицина, остава едно погрешно убеждение, според което всяка една от практическите ѝ насочености и похвати - гледане, гадаене, баене, обреди, обредни предмети, магия, магически думи и т.н. - са специално измислени и подбрани. И то така, че постоянно да въвеждат личността-човек в ритуална зависимост, магическа обреченост и душевно опустошение. Това, разбира се, противоречи на истината за същността, съдържанието и целта в Народната Медицина. Ако все пак продължаваме да поддържаме това грешно твърдение, е логично да окачествим и официалната медицина към тази категория на недоброжелателност - дори нещо повече! Та нима приемът при медика е лишен от ритуални елементи? Или някой ще отрече обредността и магьосничеството на Фармацията при производството на лекарствени средства. А самото приемане на лекарствени препарати под формата на таблетки или друга форма какво е? При хирургическите интервенции в човешкото тяло какви действия се извършват? Буквално да са ритуални, с ритуални предмети? Е, вече отивате много надалече и в невярна посока - ще възкликне медикът и неговият здравен чиновник. Може и така да е! Нека проследим развитието, макар и бегло във времеви и личностен план, на нашата Народна Медицина.

Преди всичко, изразното платно на Народната Медицина е изтъкано със здрави нишки от универсалните общочовешки отговори на въпросите, които Природата е поставяла и ще поставя пред човека. След това изречение следва още едно: Природата поставя Своите въпроси на Своя специфичен език. Когато отговорите от човека са дадени със същия специфичен език, тогава можем да твърдим, че пред нас стои величаво една от Пранауките, наречена Народна Медицина. И точно тази Пранаука безотказно ще помогне на всеки един от нас, и то винаги. Някой ще попита: кои са изразните средства на Природата? - Веднага ще изброим видимата част от тяхното почти безкрайно многообразие: въздух, слънце, вода, земя, цветя, плодове, животни, треви и т.н. Можем и друг израз, пак Природен, да дадем: мирис, шумолене, трепет, ромон, ухане, топлина и т.н. А може да си послужим с несетивни или невидими за нас думи на Природата: Душа, Мисъл, Благост, Радост, Добродетел, Милосърдие, и т.н. Защо ни занимаваш с всичко това? - ще се провикне вечно забързаният съвременен човек, и ще продължи - аз искам здраве, а не празнодумни философии. И прав е в своето искане човекът. Но - питаме ние - Ти, уважаеми, говориш ли с езика на Природата? Оставяш ли се на галещите слънчеви лъчи, топлата песен на птиците, тихия

ромон на реката, меката ласка на тревите? Зарадва ли се на едно дръвче, погали ли плачещото дете, помогна ли на едно бездомно животно? Посрещна ли, поне веднъж, изгрева на Слънцето? Този ден, забързан, прояви ли Благост, Милост, Правда, Състрадание?... Привидно наивни но, все пак, трудни въпроси и все с отрицателни отговори! Е, тогава на този, който не разговаря с Природата, незабавно му се праща един Възпитател - болестно състояние. Тя, като нежна и любяща Майка, никога не забавя нито забравя да насочи към децата си своите наставления, напътствия и грижи. И този Неин възпитател често те кара да се превиеш тук-там от болка, да пострадаш, да потърсиш лек и поспреш със своето бързане за никъде. И в търсенето на лек ти, уважаеми, ще се изправиш неминуемо пред избора за лечител, лекар и начин на лекуване. Но, да не избързваме.

Едва ли някой ще отрече, че в човешкия живот съществуват два основни момента и всеки един от нас е подвластен на тяхното въздействие, без изключение. Говорим именно за **раждането и смъртта**. Тези два процеса като, че ли нямат помежду си никаква връзка и привидно са противоположни и противоречиви по своя характер. И въпреки напредъка на човешките знания, техническо могъщество и наперено благосъстояние, си остават неразгадани и страшни за огромна част от самозабравилите се индивиди на човешкия род. Нека направим съпоставки в разбиранията по тези два въпроса за двете **условно разделени** медицини: Научно-Официална и Народна.

След като сме започнали да говорим за Народна Медицина, ние неминуемо трябва първо да се обърнем към тези, които са помагали и помагат да се появи новият живот, т.н. от нас **баби** - по-точно народни акушерки, и процеса на раждане, наречен **бабуване**. Може ли всяка една жена да бъде баба и да извърши процеса израждане? - Не! Нека да видим как се извършва техният подбор, в кое "училище" са учили и какви дипломи имат? В следващите редове ще ползваме писмени материали от научните разработки на българките В. Николова и Цв. Манова, като предварително поизтупаме насъбрания се - за съжаление - многогодишен прах по техните страници и корици.

Бабата или народната акушерка е жена на определена възраст, която притежава и упражнява традиционни акушеро-гинекологични знания и умения и активно участва в родилния процес. Задължителните изисквания към личността, извършваща раждането, са: 1. Да е преустановила своята детеродна дейност. 2. Да няма вече менструация, т.е. да е в менопауза. 3. Да не води полов живот. Три съвсем не прости изисквания, които гарантират в достатъчна степен раждането на живо и здраво дете. **Самото раждане е процес, който е под прякото покровителство на Светата Майка - Богородица.** Бабата акушерка задължително винаги започва израждането с ключовите думи: "Аз помагам с ръцете на Богородица, а не с моите ръце." Но нещата не свършват до тук, нека дадем думата на Цв. Манова: "Бабата е длъжна да се отзове на всяко едно повикване, по всяко време. Улеснява раждането и го ускорява с разтривка, запарки, билкови отвари и др. "Бърка" родилката, изважда детето и поема първите грижи за тяхното здраве - къпе ги в билки, поставя предмети до тях против уроки и зли сили, кади постелите им,

ръси със светена вода и т.н. Спи задължително три поредни дни при майката-родилка и новороденото! А до 40-тия ден след раждането само бабата задължително лекува родилката и детето, ако се разболеят." Но грижите на бабата-народна акушерка не спират до тук. Тя изпълнява поредица от обреди, целящи запазване здравето и следващата детеродна дейност на жената майка и основно помага родилката да запази кърмата си. На бабата се полага и извършването на обреди с плацентата, чрез определени похвати тя осигурява бъдещото поколение на родилката, а и не само на нея, но и на бездетните жени. Народът е поверил в ръцете на бабата и бъдещата съдба на новороденото. Бабата е тази, която има пряко отношение към житейското поведение на детето със следните обредни действия: 1. При раждането тя първа хваща детето, за да не докосне земята. 2. Оставя отрязаното пъпче на мястото, което ще предопределя неговото бъдеще. 3. Дадено ѝ е правото **първа да благослови** детето, като изпреварва орисниците! Това последното, като стигнахме до орисниците, е особено важно и представлява интерес.

Орисниците, тайнствените женски същества, присъстват в митовите и легендите на почти всички народи. Те са пратеници на Бога, или на висшо същество, и идват невидимо до третата вечер след раждането на детето. Могат да бъдат чути единствено от майката и/или бабата. Тези митични същества - обикновено в образа на три красиви жени - определят бъдещата съдба, здраве, щастие и дълголетие на всеки човек. Съществува мнението, че предначертаното от орисниците не може да бъде променено дори от Бога.

Грижите към новороденото от страна на неговата акушерка-баба продължават и в следващите месеци и години от живота му: тя захранва детето с първия сдъвкан хляб, за да е сито; запойва го с червено вино, за да е здраво и червено; кани кръстника да кръщава детето; поема голямата отговорност и става кръстница на дете, за което се очаква да умре! За Йордановден бабата къпе децата, които е изродила, и кичи с китки техните майки. На своя празник Бабинден посреща родилките, на които е помагала при раждане. И ще завършим с нещо много важно: ако едно или няколко деца на семейството умрат при раждане или скоро след него, **бабата веднага се сменя**. Обикновено за целия този положен труд Бабата-народна акушерка получава една сребърна пара и дар.

Няма да подканвам четящият тези редове да сравнява тогавашния уж първобитен начин на раждане и свързаните следродилни грижи със сегашните модерни и съвременни методи на раждане и грижи за новородените. Нито пък да ви подканвам да се замислите върху личностите, извършващи раждането - те, разбира се, са дипломирани. Независимо дали са с менструален цикъл или не, водят ли полов живот или не и какъв е полът им - мъжки или женски. Не само че няма време да се отговори на тези въпроси, но трябва и да се бърза, защото в родилната зала влиза следващата родилка. За тридневни постоянни грижи и денонощно бдене от акуширащите над майката и детето пък изобщо не бива и да се помисля. Какво ли ще заварят Орисниците в т.н. родилно отделение, когато отидат до новороденото и започнат да наричат неговото бъдеще? Но тежко и горко на онези роднини на родилката, които не се отчетат както подобава при изписване на детето и майката от родилните покои - не се минава само с една сребърна пара. И, вече се изкушавам да спомена за първия

чудовищен геноцид, който се извършва върху крехкия човешки живот на земята още в първите часове от появата му на "бял свят". Всъщност "белият свят" почернява и не е много бял за мнозина от новородените през последните 30-40 години. Какво имам предвид?

За повечето от нас, поне като интуитивно усещане, често се появява мисълта, че за реализирането на всяко едно нещо си има определено място и време. Така е и при процеса раждане, съпроводен с поява на детето и даването на нов живот. Но не така се разбират тези въпроси от екипите, официално практикуващи занаята израждане. Обикновено, често пъти масово, без изключение те проявяват своеволие в две направления: 1.Рано е, шефът-акушер на екипа го няма, ще пристигне на работа точно в 8.00 часа. Родилката се поставя в състояние на медикаментозно задържане. 2.Имаме определен брой родилки. Работното ни време започва, поставяме ги в положение на медикаментозно, преди определеното време, израждане. И, готово! В двата случая сме си свършили добре работата в уреченото и удобно за нас "работно време" - ура! Но това, че сме нарушили природни закони за време, час, минута и части от минутата на раждането, че със забавянето или преждевременното раждане сме се набъркали в личния житейски път на новороденото - кой ли го е еня? На кого от екипа му "дреме", че бъдещият човек ще получи, ако не физически, то със сигурност психически травми за цял живот? Или, както се получава най-често, генетични увреждания на самата структура в ядрото на клетките? Някои от специалистите акушери замислил ли се е поне веднъж, че при поява на "бял свят" на детето **в точния момент** върху звездния небосвод Звездите, планетите, Слънцата и дори звездните системи са се подредили **в точно определен ред**? И това събитие е строго уникално и неповторимо за всеки един човек, раждащ се в земни условия! А случайно някой от присъстващите в модерните екипи за израждане да знае, че появата на физическото, крехко човешко телце върху планетата Земя обуславя едновременната поява във Всемира на Космоса на Нова планета, Слънце и дори Слънчева система!? И нека да стигнем до същината на въпроса: раждането на физическото тяло е смърт - затвор на човешката душа, а физическата смърт е раждане - освобождаване от оковите на материята на човешката душа. Този процес случайно да е изучен от съвременната медицинска мисъл?

Някой ще каже, че тези въпроси са маловажни. Излизат извън рамките на общоприетите норми и стандарти на съвременния начин на живот и свързаните с него прако-научни дейности, касаещи живота и здравето на човека. Ние - гордо ще изрече, като на партийно събрание, медик - благодарение на науката и нейните съвременни методи увеличихме с години средната продължителност на живота и намалихме с пъти детската смъртност. Ти - ще продължи наперено той - не може и не бива да ни връщаш назад в годините на мизерия, невежество, бабешко лечение и поголовна смърт! И вярно е това негово искане и научна статистика, но за съвсем кратък, откъслечен период от време - примерно за две или три петилетки - равно на 10-15 години, сравнени с предходните 10-15 години. Ако разгледаме въпроса съвсем обективно и вземем един 50, 80, 100 годишен или по-голям период от време, ще видим, че нещата стоят съвсем другояче. **Реално смъртността си**

бележи един постоянно нарастващ момент, а относителната продължителност на живота в години е с прогресивно намаляващи елементи.

Постепенно се приближихме и стигнахме и до другия важен момент от човешкия живот на земята: смъртта.

Съгласно опита и знанията от Народната медицина смъртта се предхожда от едно състояние, наречено **Агония**. Това състояние се свързва с представата на нашия народ за **отделяне на душата от тялото(!)**. Макар за мнозина медици душата да си остава в категорията от непознати термини. Що е агония? – Състояние в процес, обратен на този, протекъл при сътворението на света и създаването на човека. Агонията е основен елемент в необратим процес, при неговото настъпване става ясно, че душата се отделя от тялото, болникът не може да бъде излекуван и се пристъпва, от лечителя или близки, към действия, целящи облекчаването на смъртта. **Има признаци, добре познати на народа ни, по които се съди, че агонията вече е започнала.** Съгласно народната мъдрост начинът на умиране на всеки един човек е различен и се определя от делата му, извършени приживе. Също съгласно тази същата мъдрост се знае, че при агония умиращият влиза в контакт с по-рано починалите близки и роднини - разговаря с тях и те му помагат да извърши прехода към "отвъдното". За да се облекчи настъпването на смъртта, е необходимо да се спазват следните правила: 1.Присъстващите **задължително пазят тишина и не плачат**. 2.Внимава се с волно или неволно действие да не се прекъсне естествения ход на процеса при настъпване на смъртта. Ако не се спазват тези и други правила, се нарушава нормалния начин за напускане на душата от тялото, тя продължително време остава между живота и смъртта и по тази причина изпитва големи мъки. За нашия народ Архангел Михаил е Този, който взима душата на мъртвия, а още при смъртта присъстват и ангелът на човека, и дяволът. Можем да срещнем и още една любопитна подробност в народната памет, разбира се, отричана от църквата: смъртта, като една изключително красива и добра жена, също присъства във физическия смъртен час на човека. Факт, който въпреки своята противоречивост е достоверен. Необходимо ли е да посочваме примери за действия от страна на медиците при настъпване на агония и смърт? Даже часове след нейното идване се правят опити за "съживяване" от тяхна страна, то са токови шокове, то са изкуствени вдишвания, то са дисекции след това. Въпреки всичките усилия, когато смъртта е дошла никой не е в състояние да я спре, не се е родил такъв човек на земята, който може да я върне. Сега моля уважаемите медици да изброят по колко признака определят състоянието, наречено смърт! Защото "неукният българин" го определя само по едно - ако **душата е напуснала тялото**, той казва, че имаме мъртвец. И ако все пак на някой ревностен учен му хрумне мисълта, че тези редове са подчертано тенденциозни, нека направи следната проверка. Нищо, че е малко неприятно, но да поиска "преглед" на погребаните в земята по избор 10 човека в последните 10-15 години. Съвсем нелепа картина ще завари в поне 3-4 ковчега: уж починалите, с удостоверение от медик за това си състояние, са умирали повторно, в адски мъки, с променени положения на телата и проскубани коси, заровени на 1,5 под земята - и това ако не е смърт, здраве му кажи.

2.2. ЛЕЧИТЕЛИ

Когато се пише за лечителите, особено за личностите, наречени Народни Лечители, е малко трудно да се установи единен критерий в тази, нека я наречем, категоризация. Дори официалните държавни институции, третиращи демократично въпросите от "този тип лечителски практики", нямат или не искат да имат единно мнение по въпроса. Все пак, лично за мен, учудване предизвиква фактът, че е легализирано в употреба едно наименование съвсем чуждо на българските традиции – екстрасенс. Не само неговата употреба буди недоумение, но и опитът цялата ни народно-медицинска практика и знания да се приравняват с тези на Евгения Давиташвили (Джуна). Цитираме авторката на това твърдение М. Беновска-Събкова: "Екстрасенсът се появява в България през втората половина на 80-те години на 20 век. Явлението придобива масовост след 1990 г. Терминът "екстрасенс" и обозначаващото с него явление навлиза в България под влиянието на Евгения Давиташвили (Джуна) – известна руска екстрасенска от грузински произход. (Удостоена със званието Маршал на Русия от експрезидента Елцин, а преди това произведена в чин генерал от эксГенСек на КПСС Брежнев – само за уточнение от автора) ... **Екстрасенсът се вписва в културния модел на народния лечител.**" Това последното е достойно за кандидатстване за Нобелова награда по глупост! Следват и други "научни прозрения" и "мъдрости" от същата авторка. Тези редове се мъдрят в небезизвестната "Българска народна медицина" издателство на БАН от 1999 г. – стр.121 номер по ред: 267. Да се чуди и мае човек с коя ръка да се прекръсти? С лявата или с дясната, или с двете? Но по-добре да не се кръсти, ами да застане в очакване – "за почест", на многобройните удостоени Маршали-Екстрасенси на България.

Ако потърсим подкрепа или опора през вековете в Българската Православна Църква (БПЦ) за единодействие с народното лечителското изкуство, със сигурност няма да намерим. Даже ще бъдем анатемосани. Съвсем официално, изографисани по стенописите на църкви и манастири, можем да срещнем образите на всички врачки, баячки и гледачки само в отделенията на "пъкъла" или ада. За БПЦ и другите църкви единствено целебни са мощите на светец, икона, църковен ритуал или поклонение и нищо друго извън строгите им канони.

Още по-малко можем да намерим признание и подкрепа от управляващата власт за личностите, практикуващи народни лечителски методи сред обикновените хора във вековете на мракобесие. Не дай си Боже да попаднем през ранното Средновековие в България или Византия и да

потърсим богомил-лечител, тогава със сигурност ще ни поставят на кръста или на клада.

Все пак кои са били, тогава и сега, народните ни лечители? Случайни хора ли са те? **Моето дълбоко убеждение е, че това са най-свидните български рожби. Откърмени от изранената гръд на многострадалния българския народ, страдал в миналото, страдащ и сега.** И тези негови свидни рожби, верни на своя синовен дълг с всички възможни средства, най-вече с патриотизъм, хуманизъм и човеколюбие, са се отблагодарявали и отблагодаряват и днес на своята Майка - Българския народ. Често тези негови синове отдават и своя живот, за да съществува една малка страна, наречена България. И питам сега: кой ще ти помогне в болката, народе български? Този, който ти гледа постоянно, денонощно в джоба и дали са ти заети ръцете с армаган, когато търсиш лек? Или този, който е готов винаги безкористно да ти се притече на помощ дори да даде живота си за теб? Не е облечен в бяла престилка или черно расо, протичко се носи. Кой лечител ще избереш?

Нека дадем думата, без да търсим някаква подкрепа, на Н. Запрянов, дума, казана и явно нечута в гр.Пловдив. Това е негов доклад пред XXVI международен конгрес по история на медицината, проведен през 1978 в същия град, и отпечатан в сборник през 1980 год., в гр. София.

"Като оставим настрана тези, които експлоатират невежеството и обезвереността на обикновените хора, можем да посочим характерното за **българските лечители. Отличава ги преди всичко тяхната скромност.** Не е ли безспорен факт, че в нашата история на медицината са останали повече рецепти и лековници, отколкото имена на народни лечители? **Те са търсени и уважавани, защото освен лечителското изкуство са владеели и изкуството да общуват с болните и страдащите. Най-често те притежават високо народностно съзнание и чувство за дълг пред народа. Техните имена често се срещат сред имената на борците за народна свобода и национална независимост. Служители или противници на вярата, те подържат лечебните традиции на траки, славяни и прабългари, като развиват и усъвършенстват техния опит в билколечението, лечението със слово (било то молитва или баене, нашепване или "добри беседи"), в оказване на помощ при навяхвания и ухапвания, при счупено и изгорено, при лечение на кожни и вътрешни болести, при раждания и гинекологични заболявания".**

След тези редове, не ни остава нищо друго при съставяне портрета на народния лечител, освен да се опрем на личности, малко познати на историците и същевременно дълбоко вплетени в народната памет. Личности, малко познати на официалните български власти и същевременно почетни граждани и добре познати като лечители в други държави. Ще се сблъскаме с един неочаквано очевиден факт, при който духовно извисените, чисти и свети чеда от българските земи, радатели и борци за Истина, Вярa, Чистота и Свобода, са били и лечители, сякаш по едно неписано правило. Ненаписаната и до днес история на Българската Народна медицина помни имената на **Орфей, Ескулап (Асклепий), Боян Мага, Василий Врач, Поп Богомил, Йоан Екзарх, Ходжа Болгар, Иван Рилски, йеромонах хаджи**

Хрисант, поп Матей Миткалото, Неофит Калчев, Иван Раев, Петър Димков и колко ли още други. В следващите редове няма да спазвам строга хронологична последователност на имената във времето, това е прием на историците.

Все пак се изкушавам, първо, да пиша за един от светлите образи в Българското лечителско изкуство, който е събрал в себе си като във фокус цялата традиция, опит, знание и човечност на българина. В тази личност се преплитат душевните съдби и най-съкровени възжеления (за по-младия читател, възжеления - това са мечти, непокрити с парични знаци - б.а.) на многовековното ни, древно, с духовен извор и съвсем научно **Българско народно лечение**. Става въпрос за **Народния лечител Петър Иванов Димков**.

И ето, уважаеми Читателю, тъкмо сега идва моментът да ти покажа как се спекулира с личностите на лечителите и НАРОДНАТА МЕДИЦИНА. Разбираем за мен лично ще бъде фактът, че преди 10-ти ноември 1989 год. на човеко-лечителят Петър Димков да не му е обръщано подобаващото внимание. Сега обаче, в днешни дни, официалното издание на Етнографски институт и музей при Българска академия на науките, заедно с издателска къща "Петър Берон", да му отдели само 4 (четири) изречения - това си е направо срам и позор. Но може би не е само срам и позор, а тук се крият и други, "по-високи" цели? Кой знае? Предлагам на вниманието ви текста от стр. 107 на горесцитираното издание, носещо гръмкото наименование "Българска народна медицина. - Енциклопедия". Именно за този текст, състоящ се от четирите изречения, иде реч: номер по ред 239 - "Димков, Петър Иванов (1886-1981) 1.Роден в София в семейство на свещеник Иван Х. Димов - преселник от с.Горни Броди (Беломорска Тракия); завършва военно училище в Санкт Петербург и счетоводни курсове във Виена; служи в българската войска до 1936 г., след което (?) се посвещава на народно-медицинска практика (???). 2.Интересът към народната медицина дължи на майка си, от която записва (?) рецепти за билколечение и здравословен начин на живот. 3.При пребиваването си в чужбина се запознава с ръководства по ирисова диагностика, природолечение и билколечение (?); следи активно публикациите по народна медицина в българския печат (?). 4.Автор е на неиздаден ръкопис по ирисова диагностика и на тритомна "Българска народна медицина. Природолечение и природосъобразен живот", претърпяла няколко издания. [12, 312], автор Вълчо Куртев." Да не се уплашиш, уважаеми приятелю-Читателю, това не е същият "вълчо" от народната поговорка: "Ела, Вълчо, изяж ме!" Какво обаче все пак е постигнал нашият Вълчо, "во главе" с екипа, натъкмил Енциклопедията, и нейния съставител и главен редактор Минчо Георгиев, с горните четири изречения? За, Читателят, щастливо сдобила се с Енциклопедията срещу скромната сума от няколко десетки лева, остава в отдела на културното му познание следното: 1.Петър Димков е потомствен преселник от свещеническо семейство. И двата факта у голяма част от читателите ще предизвикат различни негативни реакции - не всеки от нас обича преселниците и още повече синовете на свещениците. 2.С учението си в Русия и последвалото занимание със счетоводни курсове във Виена се постига пък друг ефект. От къде на къде кадрови военен ще ми кара курсове

за счетоводител - освен ако пред нас не стои една неориентирана и психически неустойчива личност? 3.Добре, че така позакъсалият Петър Димков има майка, та да може да запише от нея някоя и друга рецепта - която ще му трябва в бъдеще, за да създаде тритомника си по "Българска народна медицина". 4.Нещо изключително важно - добре, че съществува чужбина, за да може П.Димков да се запознае с ирисова диагностика и (!) внимание - с природолечение и билколечение - сякаш в България никога не е съществувало това природолечение и билколечение. А колкото до ирисовата диагностика, на Петър Димков едва ли му е трябвало да бие път до чужбина - през 1934 година имаме такова специализирано издание. Става въпрос за "Ирисова Диагноза" от д-р М. Мадус, издадена от Изд."Водолей" в гр. София през вече цитираната 1934 год. И ако вярваме на Вълчо, че през 1936 година Петър Димков е започнал да се занимава с, моля забележете, народно-медицинска практика (?), а не лечение, то той е имал на разположение цели две години да изучи ирисовата диагностика и без да харчи пари за път и пребиваване в чужбина. 5.Последното, четвърто изречение обаче е върхът на заблуждаващия войнстващ цинизъм в "научната ни общност", насочен към българския любознателен народ. В него буквално не ни става ясно кое е издадено от Петър Димков и кое не е.

За да напише тези свои четири изречения, които намират място по страниците на издание, носещо името "Енциклопедия"(?), издадено със спомоществателството на Национален дарителски фонд "13 века България" (за какви ли не цели отиват парите ти, приятелю-спомоществателю - истинско авт. съчувствие), нашият познат Вълчо е ползвал литературните източници: [12 и 312]. А сега, внимание, пример за супер-цинизъм! Под литературен източник 312 за написване на четирите изречения се крият ... трите тома на Петър Димков. Буквално: 312. Димков, П., Българска народна медицина, Том 1-3, С., 1977. Както сами се досещате, уважаеми приятели, самият Петър Димков се е оплюл, а не авторът Вълчо. Вълчо си е чист, като Пилат, с измитите ръце, след произнасяне присъдата за разпъването на Христос.... [Народе???? - случайно попаднал пред погледа на автора израз, написан с четири въпросителни в едно старо тефтерче. Нямащ, сякаш, нищо общо с темата на писанието.]

А сега нека си съставим образа на съвсем другият Петър Димков. Ще ползваме буквонаписаният портрет към последната корица от книгата на изд. "Астрала" - Петър Димков, "Очна диагноза" – 98г.:

"Петър Димков (1886- 1981), завършва военно училище в Петербург. Многократно е раняван през войните(!), достига чин полковник. Ръководи изграждането на Аспаруховия вал(!), спасява къщата на Левски от разрушение. Следвайки традицията в своето семейство, изучава билките, събира рецепти, изработва система от природосъобразни лечебни средства и начини на живот, чиято важна част е очната диагноза. Димков безвъзмездно с успех лекува хиляди хора. Духовното му присъствие е трайно: автор е на капиталния труд "Българска народна медицина", "Хигиена и лекуване на душата", "Молитвеник" и "Очна диагноза" - край на цитата.

Тези изречения, уважаеми приятелю, се отнасят за същия човек Петър Димков, описан тенденциозно неправилно от по-горе споменатия автор Вълчо - нека си носи кръста.

Както сами се уверихте, едно издателство "Астрала", непретендиращо за тежест, както издателските къщи на академичната ни общност, по-добре и по-обективно си е свършило и си върши работата. Защо ли? - Много е удобно да издадеш, и то от "кумова срама" пред Европа, още през 1976-79 години трите тома на Петър Димков "Българска народна медицина. Природолечение и природосъобразен живот". Къде? - В издателството на Българската Академия на Науките. Как? - Под отговорното редакторство на проф. д-р Стефан Тодоров, със съответните уводни бележки и строго регламентирани правила, които трябва да се спазват от автора, иначе ... Отколкото, след неговото заминаване, да се разправяш с неговите наследници и последователи и да издаваш **"Хигиена и лекуване на душата", "Молитвеник" и "Очна диагноза"** - те не искат да се подчинят на същите ограничителни правила. И трите цитирани труда са плод на дългогодишен труд. Само върху "Очна диагноза" Петър Димков е работил близо 60 години! Тези авторови писмени документи без съмнение рисуват правдивия портрет и разкриват истината за човека - народния лечител Петър Димков. Оказва се, че той не е само един упорито трудолюбив и пишещ прост лечител, но и Духовен Народен Лечител. **Работи си съвсем непринудено с Душата, знае и прилага молитвени формули и заклинания.** Съвсем човешки ни показва един правилен начин на живот и общуване с Природата и Нашия и Неин Създател. Показва ни по недвусмислен начин Единственият и Ненадминат в нищо, за всяка една животрептяща форма във Всемира, Лечител. И нещо особено важно: Лечителят Петър Димков по недвусмислен начин показва на всеки един от нас, че е добре запознат с Новото Учение на Петър Дънов. А този факт вече и за днешните демократични разбирания е нелицеприятен. Има ли смелост Издателството на БАН да отпечата трите последни цитирани труда на народния лечител Петър Димков? - Не! Негова си работа.

На какви ограничения все пак е бил подложен Народният лечител Петър Димков в своята издателска дейност? Във всяко едно издание от тритомника на автора стои на челна, обикновено трета страница, следният строго предупреждаващ текст: "Предлаганата книга отразява богатия опит на известния у нас народен лечител, неговите представи и схващания по различни въпроси на народната медицина. С нейното издаване се цели да се запази вековния опит на народните лечители. Лечебните методи и средства се съобщават в книгата така, както ги е дал авторът. **Книгата не е предназначена за самолечение. При всички случаи болните трябва да търсят специализирана лекарска помощ. От издателството.**"

От друга страна, когато започнем да вникваме в основния материал за видовете заболявания и тяхното лечение, поднесен от Петър Димков в тритомниците, се натъкваме на следните фрапиращо стряскащи редове, които звучат така:

ЛЕЧЕНИЕ:

1. **Да се търси незабавна помощ от лекар.** Лечението трябва да се провежда в болнично заведение от лекар-специалист. Народното лечение е общо, за засилване на организма.

2. **Да се търси лекарска помощ.** Народната медицина препоръчва общо засилване на организма.

3. **Трябва да се провежда от лекар-специалист.** Народната медицина предлага общо лечение за засилване на организма.

4. През първите два месеца, докато абсцесът се счита за остър, а не хроничен, **лечението задължително** се провежда **в болнично заведение**. При хроничен абсцес се поставя въпрос за хирургическо лечение. Народната медицина препоръчва общо засилване на организма.

5. **Болнично от лекар-специалист.** Народната медицина препоръчва следното за засилване на организма.

6. И т.н. все в същият дух за принизяване на народното лечение и даване предимство на лекаря-специалист.

Абсолютно сме съгласни с препратката на Петър Димков и "от издателството" към лекарите специалисти и/или болничните заведения. Но това за мен лично означава, че тези лекари специалисти, които ще ми обърнат внимание на заболяването, **са най-малкото добре запознати в достатъчна степен с трудовете на Петър Димков по природолечение и неговите методи на лечение.** А те биха могли да бъдат запознати с тези трудове само и единствено ако тази материя им е четена през курса на обучение за медици. Положили са успешно изпит по третираните от нас теми и имат изградени практически умения за работа с похвати от народната медицина. Но последното не е могло да се случи никога и явно не е вярно! **Просто това го няма в учебните програми на медицинските ВУЗ-ове в България. И до днес,** за срам и позор на академичната ни общност. Тогава остава може би фактът, че медиците в "извънкласна" форма толкова са се заинтересували от труда на народните лечители и от Петър Димков, че никой техен пациент, уважаващ методите на народната медицина, не трябва да се съмнява - тези методи ще му бъдат препоръчани и приложени. Но да се опираш на този факт, ученолюбие по народна медицина в извънкласна форма на медик, е все едно да чакаш скорошното, официално откритие на лекарство против рак, спин и т.н..

Отклонихме се от темата, но това отклонение все е предизвикано от разглеждането на личността Петър Димков. Оказва се на практика, че в демократично изграденото или изграждащо се общество **аз като пациент не мога да си избирам методите на лечение.** Единствено мога да си избира, при определени условия - наличие на здравни осигуровки - личен лекар. Това е все едно да ти дадат да избираш от хиляда тикви тази, която ти хареса най-много и то пак тиква. Нищо, че на теб ти се хапва диня. Няма дини, има само тикви - толкоз. Сега е време някой от държавните чиновници или държавни мъже да ме попита: - Ти какво лечение искаш? Вече има в България и официално "друго" лечение. Може да се обърнеш към неговите представители. И ето, обръщам се към неговите представители: едни ми казват, че имам магия

или по модерному - външно негативно психотронно въздействие. Други ми препоръчват безконтактни масажи. Трети се оказва, че не е български лечител, а народен лечител от Бинбинистан. Четвърти се опитват да ми правят контактно безконтактен масаж. Пети ми препродават флакони със съмнителни билкови смеси от еди коя си страна и т.н.

А моето искане е съвсем просто: **искам да бъда лекуван по методите и от лечител от Българската Школа на Петър Димков! На него имам доверие!** При това ми искане държавните мъже и чиновници се разотидоха. Оказва се, че такава школа и такива лечители просто няма, а и Петър Димков си е заминал. Как така няма! - ще възкликна аз. - Още през 1976 година започна издаването на тритомниците на Петър Димков. След кратък период от време, през 1991 год., е направено и тяхното, все от БАН, преиздаване. На всяко едно поредно издание от тях на челна страница стърчи, като на кол надписа: отговорен Редактор проф. д-р СТЕФАН ТОДОРОВ - винаги с големи букви. Лично за мен фактът, че върху труда на Петър Димков имаме отговорно редактиране от проф. д-р и че това са все издания на БАН, ми говори много, т.е. е много важно. При наличието на тези факти не би трябвало да има у мен и най-малко съмнение - народната и официална медицина отдавна вървят ръка за ръка. Имаме изграден най-малко факултет, хайде да не искам цял отделен ВУЗ, по народно лечение с многогодишни традиции. Лекарите специалисти до толкова са усвоили традициите и методите на лечение от народната медицина, благодарение на преподаденото им от Отговорния Редактор проф. д-р, че пред мен изобщо не трябва да стои въпросът: къде и как да се лекувам.

Какъв хубав сън. И явно си е сън, сънуван от онази, гладната като мен кокошка, за просо. Но, уважаеми българино, нещата не са само тези и такива, както се опитвам да ги описвам със своите скромни познания и опит. Сега ще ти поднеса, българино, цитат от един професор д-р, който има наглостта да отправя следните упреци към Петър Димков: "Ако има нещо, за което да го укорим, това е липсата на ученици и последователи, подготвени от самия него (разбирай от Петър Димков - б.а.)... Петър Димков не остави ученици, които да разпространяват неговите лечебни похвати и умения" и т.н., леят се крокодилските сълзи на професора. И сега идва моментът да питам, също като в Стефан-Цаневата многострадална стихосбирка "Аз питам": Г-да професори, учени и държавни мъже! Сега, през последните 10-12 години, кой ви попречи да обучите ученици на Петър Димков? Дали ви пречи, явно, огромната заетост по държавните дела, депутатските места и реформите, в т.ч. и здравната, или вашите .. некомпетентност и незаинтересованост? Я отговорете на българския народ, бихте ли допуснали Петър Димков, пък и който и да е народен лечител, до преподавателската катедра преди 89 год., а и сега, след 89 год.? В никакъв случай няма да ги допуснете! За мнозина учени празнодумковци тези лечители нямат съответните "официални" цензове. Тогава защо, уважаеми бивши другари, сегашни господа, леете крокодилските сълзи и демагогствате?

Има, разбира се, едно "малко" условие, което важи с еднаква сила за този, който ще се учи на народна медицина и за този, който ще му я преподава. Това условие е съвсем кратко, състои се от една проста дума: **себеотдаване**.

Какво означава тази дума, това себеотдаване? Това означава, че практикуващият и постоянно учещ народната медицина не трябва да има и няма свои лични дела. **Изцяло той, неговото време, неговите сили и средства да са насочени към лечителството и непрекъснатото, денонощно оказване помощ на нуждаещите се. А такива хора в България все по-рядко се намират.** Още по-малка е вероятността да се намери такъв човек измежду лицензираните за преподавателска дейност учени медици. Впрочем имало е такъв учен медик и неговото име трябва да се изпише със златни букви в историята на официалната ни медицина. Този учен и човек се нарича **проф. д-р Стефан Ватев (1866-1946).** Ето какво завещава той на своите колеги-лекари: **"Нашите деди не са ни оставили много паметници за лечението на недъзите си, поради това сегашното поколение има святото задължение да събере остатъците от народната ни медицина, защото ако не го стори това сега, всичко ще се разпилее и изчезне безследно."** И какво мислиш, уважаеми приятелю, че е последвало след тези думи на големия българин? Всички медици са се втурнали да съхраняват, изучават и преподават знанията от народната медицина? - Нищо подобно! Само един бивш царски офицер и руски възпитаник, без медицинско образование, се нагърбва с тази нелека задача. Името му, досещате се, е Петър Димков, без нито едно титла отпред. Име, чисто и неопорочено, като майска утрин след пролетен дъжд.

При наличието на една от най-старите и с най-дълбоки познания за лечебните похвати в света Българска Народна Медицина е престъпление да нямаме свободен, най-вече уверен допир до тази медицина.

Грешиш! - веднага ме поправят от научното професорско и държавно "тяло": "Можем само да съжаляваме, че Петър Димков не доживя създаването на Център за фитотерапия и народна медицина (1988 год.), в който щеше да заеме подобаващо място. В този център, както и в редица общински болници, се създават условия за сътрудничество (?) между лекарите и народните лечители за повишаване на тяхната квалификация и освобождаване от някои примитивни (?) народни лечебни практики." - официално писано през 1990 година. Както и да разглеждаме официалният цитат, Народният лечител Петър Димков нямаше да го назначат даже и за портиер в този център – бъди уверен читателю. От тогава до сега в общинските болници много ветрове духнаха и разпиляха като есени листа илюзиите Ви, г-да професори. А за центъра ви просто не се е чувало нищо или явно него го няма. Както ги няма и медиците, които прегръщат с любов народните лечители, повишават тяхната квалификация и ги освобождават от примитивни практики. Въпреки, че народно-лечителските практики не могат да бъдат и не са примитивни, както ги изкарва професорът, но нейсе. Ако все пак някой си задава упорито въпросите: Защо Петър Димков е хем признат, хем непризнат? Защо не са съхранени и продължени научно-официално на практика традицията, опитът и методите на народното лечение? Защо, все пак, опитът на Лечителя Димков не е намерил приложение в официалната медицина, преди години и сега? - Ще трябва да му се отговори, и то задължително се започва така с отговорите:

Народният лечител Петър Димков носи в себе си Духа на древните български мъдреци и лечители. Този Дух е запален от неугасимия пламък на Любовта, Мъдростта и Истината в словото на Всемировия Учител Петър Дънов и той никога не може да угасне! Неуморимата човечна душевна енергия и сила, която ни озарява от Петър Димков, ни озарява и от Боян Мага, и от Матей Миткалото. Въпреки безплодните и регресивни личностни напъни тези сила и енергия, тази човечна душевност ще продължат своя път по българските земи, сред българския народ, и в следващите години и векове! Тази е голата Истина! И никой и нищо не могат да я спрат - тази Истина!

Иска ми се да приключа с част от материала за Петър Димков със следващите негови редове: "Посещавам труда си на Боян Мага, великия учен и мъдрец, един от родоначалниците на нашата народна медицина и богомилство, и на светлата памет на моята любима майка Екатерина Димкова, от която съм получил първите си познания по народна медицина." И с последвал въпрос за размисъл: Защо все таки народният лечител Димков посвещава своите многогодишни трудове, смисъла и съдържанието на своя живот, на Боян Мага и на майка си?

Матей Петров Кънев - поп Матей Миткалото (1828-1875год.), народен лечител и ненаситен борец за национална свобода и просвета. **Един от най-близките съратници на Левски.** Известен сред народа като лечител, учител и разпространител на знания. Лекува, утешава и насърчава всеки един нуждаещ се без разлика на неговата вяра! Безпримерен, като Левски, в своята всеотдайност и любов към хората. Народната памет пази спомени за него, че е лекувал успешно дифтерия, сърцебол, различни видове рани, трески, температура и др. Пребродил е българските земи многократно на "длъж и шир" с една торбичка, а в нея семена, билки и къшей хляб. В тефтерчето на Левски, там, където се чете страшната дума "Народе????", са записани и рецепти на Матей Миткалото. Нека дадем думата на йеромонах Неофит Калчев: "Имаше един монах от с.Ново село, Троянско, той беше живял в Света гора 8 години, сполучил бе да изучи на гръцки език народната гръцка медицина и я превеждаше на български. След завръщането си в България ходеше от град на град, от село на село и пробуждаше народа си да се повдигне против турското иго. Това беше през 1872-74 година. В онова време аз живеях в манастиря "Св. Преображение" – до В. Търново. Поменатия Отец Матей чести идеше в манастиря. Аз като заинтересован от народната медицина, от като той имаше добро понятие, можах да науча от него за много лековити растения: как се те сваряват, в каква доза могат да се дават и за каква болест могат да служат."

Свети Иван Рилски - роден около 876 год., заминава си на 18.08.946 год. - един от големите български светци-лечители. **Основоположник на Рилския манастир.** Чрез молитви, откровения и Вяра върши чудеса и лекува. За съжаление научната ни историческа памет не е наясно с родовия произход и родното място на Светеца. За удивление и БПЦ нищо не знае за годините, прекарани от монаха Иван Рилски в отшелничество. За лечителските способности, и то на мощите на светеца, официално се заговорва и се документира от бившия византийски управител на Средец - Скилица - по време на Византийското присъствие по българските земи. Кое то присъствие, малко съчетано с робство, е траяло близо 200 години! Фактът, че мощите на Иван Рилски, българин от поробените български земи, лекуват, става

известен на византийския император Мануил I Комнин. През 1173 година той пристига в Средец и благодарение на намазване с миро, взето от мощите на Светеца, се излекува. По-интересен е случаят с византийския управител на поробения Средец - Георги Скилица - той също е излекуван от промитата през мощите на Светеца вода. Скилица не се задържа дълго на поста си в Средец. След 3-4 години управителска работа се завръща в Константинопол и за учудване на своите приближени, подчинени и познати се отказва от светския живот и става монах! За мнозина, както е описано от тогавашните хроникьори, това му деяние е подтикнато от въздействието на Свети Иван Рилски не само върху здравето, но и върху светогледа му. Вече като духовно лице Скилица извършва една, може да се каже, смела постъпка: описва житието на Рилския светец. А времето е съвсем неподходящо за този вид писания - българският народ е под византийско робство. Византийската църква, независимо че е православна, и светските власти във Византия се отнасят с пренебрежение и презрение към духовните ценности и добродетели на българите. Именно от това писание, което е преведено скоро и на български език, историците ни съдят за произхода и родното място на Иван Рилски. Без да отчитат факта, че в текста на Георги Скилица прозира голямото презрение и пренебрежение към българите и Светеца. И, съвсем логично, нарочно е даден от автора един пренебрежително селски произход на Рилския светец. (Моите уважения към хората от малкото селце Скрино, скрито в гънките на Осоговската планина, което се сочи за родно място на Иван Рилски - б.а.). Нарочно, също, не е споменато през кои години е живял Иван Рилски и по времето на кои български владетели. Но историческата народна памет е винаги справедлива. **Един друг български светец - Патриарх Евтимий, малко по-късно ще напише едно по-пълно житие за Свети Иван Рилски.**

Иван Раев (1876-1938год.), народен лечител с **присъдена докторска титла** от Италия, без да има официално завършено медицинско образование. От 23-25 годишна възраст се занимава с лечение. Неуморно пътува по градовете и селата на България от 1905 до 1922 година. Негов роден град е Сопот. Съпругата му е дъщеря на известния народен лечител от с. Шипка **Петър Антипов**. Благодарение на натрупания опит, потомствена традиция и упорит труд, Иван Раев започва да лекува успешно болестното състояние, наречено Паркинсонизъм. Малко повече: след Първата световна война едно заболяване, наречено сънна болест (летаргичен енцефалит), се разпространява с неимоверно бързи темпове в почти всички европейски и други страни - сякаш нов бич Божий. И до днес медицинската наука не е наясно за причината, пораждаща този вид заболяване. Имаме основателни факти да приемем, че то се проявява със своята вирусна природа. Сънната болест е характерна с двете си форми: остра и хронична. Именно хроничната форма на заболяването, т.н. паркинсонизъм, лекува българинът Иван Раев. Тази форма на заболяване се характеризира с появата на: вдървено тяло, бавни фиксирани движения, треперещи език, глава и крайници, отделяне на голямо количество слюнка.

През 1934 година Иван Раев е поканен лично от кралицата на Италия Елена Савойска в новооснована от нея болница. Там той прилага своя метод на лечение на над 1200 болни - успешно. През 1935 година в Берлин на

Международния медицински конгрес методът "лечение по Иван Раев" е докладван от италианските професори медици **Феранини** и **Панегроси** с положителна оценка в лечебните резултати. В Италия Иван Раев подобаващо е удостоен с почести и титли. Негов бюст е поставен пред болницата, в която е лекувал. Тя, същата италианска болница, получава и името на лечителя. Народният лечител, българинът Иван Раев, отказва да остане в Италия, въпреки настойчивата покана на Италианското правителство, и през 1936 година се завръща в България. Завръща се в България, за да го посрещнат с недоверие и скептицизъм. Заминава си от този свят през 1938 година.

Народната памет тачи и почита лечителите, независимо от тяхната религиозна принадлежност. Един възстановен храм в гр. Никопол говори за позабравен от официалната история, но не и от жителите на града, **народен целител на българи и турци - Али Коч Баба**. За да не загърбваме истината, е необходимо и справедливо да говорим и за лечители с нехристиянско вероизповедание. Така стигаме и до присъствието на Ходжата в много народностното поле на традиционната медицина. Какво представлява Ходжата? Духовно лице, посредник между Аллах и хората с голям авторитет в дадена общност. При самата религиозна подготовка на ходжите в училищата, наречени медресета, са застъпени и немалък обем медицински знания. Колкото и невероятно да звучи, разноезичните общности по българските земи поставят лечителските умения на ходжата, врачките, баячките, билкарките и т.н., въобще лечителите, в една редица - независимо от тяхната вяра и език! Колкото и непонятно да звучи в ушите на "анализаторите" на т.н. от тях **верска търпимост в България, явлението многонационално разбирателство, което наблюдават у членовете на нашето общество, се дължи на Българската Народна Медицина**. Това последно изречение го записваме като факт сякаш извън темата. Но е добре да се знае от множеството историци, социолози, политолози, стратегии или с една дума – политикани. Политикани в смисъл – от народна обилно охранени, постоянно гладни държавни чиновници - горките те - сегашни и бъдещи. Стига толкова харчене на народна пара и изграждане на ненужни чиновнически структури, които да доказват, подържат и разпространяват ненужни на целокупния български народ твърдения. Няма да се заздравя националното ни единение от вашите анализи и коментари, то е здраво споено и никой не може да ни разедини, но по друга причина. Тази причина се нарича Българска Народна медицина. С така разпиляваната ненужно народна пара спокойно можете да откриете и да издържате една катедра по Народна Медицина в който да е медицински институт.

Множеството текстове от **15** до **19** век, повечето на европейски пътешественици по българските земи, свидетелстват за един изключително неповторим начин в народно лечение на хора и животни. При заболяване на човек или добиче (домашно животно) се търси веднага първо помощта на лечителка (баячка, врачка, билкарка и т.н.), ако тя не помогне - търси се помощта на ходжа или православен свещеник. Почти без изключение в районите със смесено население, а те по българските земи съвсем не са малко, членовете от дадена религиозна общност прибягват до помощта на лечители, обредни местности или духовни лица от другата общност! Изборът става

обикновено или според известността на лечителя и духовното лице, или е свързан със способността за енергийно въздействие от чудотворни места. Тези чудотворни или по-точно свети места могат да принадлежат на една или друга верска общност, но при нужда се посещават от всички - независимо от тяхната религиозна отдаденост. Можем да бъдем и по-точни: при заболяване домашните на болелия обръщат едно трикрако столче с краката нагоре. Върху всеки един крак, без болния да знае, се поставя запалена свещ, именувана за лечител от българска, турска или еврейска общност. В зависимост от свободния избор на болния съответно се посещава църква, джамия или аврат. Там пак съответно с избора се чете за здраве от поп, ходжа или ахамин. Можем да бъдем и още по-подробни: избирането на лечител се извършва и според деня на разболяването. Ако заболяването е започнало в петък, се отива при ходжа, ако е започнало в събота, се отива при ахамин и ако е започнало в неделя, се отива при свещеник.

Накратко описаният уникален начин на лечение по българските земи с помощта на народни лечители и духовни лица от характерни, различни верски общности, не е загубил своята актуалност и в наши дни.

През **1892** година в гр.Пловдив на Първото българско земеделско-промишлено изложение е наградено с почетена диплома третото издание на книгата "Народен домашен лекар". Тази книга е претърпяла, за всеобщо завиждане, общо девет издания! Кой е нейният автор, някой професор по медицина? - Не! Автор е небезизвестният **"дядо Даскал" от Троянското село Орешак, йеромонах Неофит Калчев**. Малко отклонение, защото виждам учудване в погледа ти, уважаеми читателю. Да, през 1892 година на Пловдивския панаир се е присъждала награда и е имало изложение, освен на земеделско-промишлени стоки, и на буквопечатани български книги. От много години, знам, Пловдивският панаир не може да се похвали с продължаване на тази традиция. Не защото нямаме списващи люде и печатари, а защото този вид занимание не е много доходоносно.

Още по-любопитните и чувствителни от нас са забелязали и заглавието на книгата: **"Народен домашен лекар"**. Какво ли е имал предвид дядо Даскал Неофит? Сякаш е предугаждал сега настъпващата реформа в здравеопазването и нейната главно действаща фигура, т.н. от някои личен лекар. И може би като всеки родолюбец е вярвал, че днешните чиновници-медици ще се ползват от неговия опит и най-вече от титулуването: **народен домашен лекар**. И би било удачно, поне за наименования, да се опрат на традициите в многовековното лечителство в България. Какво дълбоко заблуждение! Как все пак звучат и най-вече, какво означават чутите от ушите на простия български пациент, в т.ч. и в авторовите уши, названията "народен домашен лекар" и "семеен личен лекар"?

Според непретендиращия за много интелигентност автор на тези редове названието, или, ако искате, титлата "народен домашен лекар", е най-правилната форма на обръщение към човека, занимаващ се с опазване и съхранение здравето на хората в техния дом, а не "семеен личен лекар" По своята същност тази, първата, форма е запълнена от съдържанието на три съществени елемента. Първи елемент: **лекар**. По всяка вероятност, без да

ползвам тълковен речник, думата произхожда от названията на старите български сборници, в които се описват лечебни рецепти, начини за лечения, включително и дозировка на лекарствените средства. Тези сборници носят от вековете все българските наименования: лекарственици, лековници, лечебници и/или лекаруши. Когато потърсим първите записани на старобългарски или славянски език лечебни рецепти и знания за лечение на болести, неминуемо ще попаднем на глаголически текст в старобългарски псалтир отпреди 10-ти век, т.н. "Цярове на св. Козма". Интерес представлява още нещо в съдържанието на тези сборници - те съдържат съвети за правилно хранене, утвърждават хигиенни навици за дома и тялото, правилен природосъобразен начин на живот и множество практични съвети за дома. Вече при тези факти на мен, като лаик в произхода на думите, не ми остава нищо друго, освен да си направя следния извод: **лекар е названието, дадено на човек, който може да чете и умее да прилага четеното от написан текст в т.н. лековници.**

Съвсем непринудено, от беглия преглед в съдържанието на лековниците, стигаме до другия елемент в разглежданото съдържание - **домашен**. Едва ли има някой от нас, който да не счита дома, където живее, за нещо свято и свещено. В недалечно минало домът е било мястото, където са се извършвали почти всички обреди за лекуване, здраве, благополучие и предпазване от болести. В дома са се посрещали и големите календарно-църковни и народно-езически празници. Този тип ритуали са се извършвали със съответните специфични елементи във всяка една къща, всеки един дом, независимо от вярата и езика на обитателите. На многобройните елементи от ритуалните действия в различни части от дома - под капчука, праг, огнище, покрив, входна врата, двор и т.н., няма да се спираме - нека това е темата на други автори. Само бих задал въпроса: къде предпочитате да се проведе, при необходимост, вашето лечение - у дома или в болнично заведение? Отговорът явно е съвсем прост: у дома, с помощта на домашен лекар! И явно съвсем прав си, уважаеми Читателю. Съвсем друго се постига в едно болнично лечение и много по-различно, най-често с добри резултати, е лечението у дома. В тези няколко реда ми се ще да сравня двете понятия - домашен и "семеен", от една страна, и от друга - народен и "личен" лекар. Едва ли е необходимо да доказвам с факти и аргументи, че домашен е по-обобщен и правилен елемент във вътрешното съдържание на разглеждания образ на лекаря, а не "личен". Все пак, в един дом могат да живеят няколко семейства или няколко т.нар. пласта поколения. И този, който се занимава с проблемите в здравето на един или няколко члена от дадено семейство, по естествен начин би трябвало да се занимае с живеещите в целия дом. И нещо важно - при всеки възможен случай да проведе лечението в домашни условия - от това по-хубаво, както казват хората, няма. И ти, уважаеми г-н лекарю, след като си добре дошъл в един, втори, трети и т.н. дом, ще бъдеш и добре дошъл в едно, две, три и т.н. села, а също и в немалко градове ще те посрещнат все така добре. Когато поизкараш много пъти безброй безсънни нощи и очите ти започнат сами да заспиват уморени. Ще дойде една прекрасна нежна утрин, в която ще чуеш едно любящо: Добро утро, докторе! И без да са ти давали официалните институции научната титла народен, ще чуеш някой ден и това, че си **народен лекар**. И без да се надяваш много на заветните парични знаци от благоволенieto на чиновника, пак ще имаш много - никога няма да останеш гладен, жаден, бос и без покрив. Винаги ще имаш в себе си и нещо много важно и ценно Любов народна.

Много пъти пишещият тези редове си е задавал въпросите: как и защо възникват болестите, какви са начините за тяхното лекуване, **как официалната и традиционна медицина могат да помагат заедно на хората** и т.н. В своята немалка практика и опит винаги е търсил и намирал една обща равнопоставеност за заболялите пред Една Велика Сила - Енергия.

А и самата Енергия винаги му е показвала и подсказвала, че Тя е еднакво действаща за всяка една форма на живот: минерал, растение, животно и човек. Различията в Нейното въздействие не се дължат и никога не са се дължали на Нейната избираност към определена животрептяща форма или личност. Все пак, съществуват различия, но те са породени от степените във Вярата и желанието за здравословни начини на живот у всеки един от нас. И никога, абсолютно никога авторът не е срещал еднаквост във Вярата и Желанията на личностите. Но именно в това привидно противоречие винаги се е криело движението напред и нагоре по еволюционната стълбичка. Трябва всеки един от нас да запомни добре, че в Природата не съществува Еднаквост. Не съществува Еднаквост нито по форма, нито в съдържание, нито във Вярата, нито във възможности, още по-малко в желание. Съществува само едно равенство пред Тази Една Велика Сила - Енергия - и никъде и пред никого друго.

Нека си продължим, след сякаш дългото и ненужно отклонение, с дядо Даскал или йеромонах Неофит Калчев. Последните близо тридесет години от своя живот дядо Даскал отдава на учителстване и едновременно с това лекува всеки един нуждаещ се. От неговите записки съдим, че знанието, умението и опита по билколечение той е видял и усвоил от поп Матей Преображенски. За съжаление, официално, се знае само неговата рождена година - 1848 год. Кога и къде си е заминал не се знае. Така сякаш е по-добре! Нека си стои в народната памет все още жив, бродещ по българските земи, носещ надежда, просветление и здраве.

Боян Магът - Даваме думата на Петър Димков: "Историята на нашата народна медицина е толкова стара, колкото е стара историята на нашия народ. Географските и етнически условия, при които възниква и се развива славянобългарската държава, дават основание да се смята, че българската култура е възникнала и се е развивала върху основите на културното наследство, оставено по нашите земи от траките, славяните, гърците и римляните. Според легендите **Орфей е основоположник не само на тракийската музика и поезия, но и на тракийската медицина.** За негов последовател и ученик легендите сочат бога на медицината **Ескулап (Асклепий).**

Писмени паметници за българската народна медицина са останали от втората половина на **IX** (девети) век. По това време - в края на царуването на Борис **I** и при цар Симеон - е и Златният век на българската култура. Големият учен, богослов, проповедник, философ, езиковед, писател, естественик и лекар от това време **Йоан Екзарх** пръв е описал на славянобългарски език човешкото тяло, като е създал и първата славянобългарска анатомична терминология."

Авторът се ползва от правото за вмъкване на коментар: В европейската страна Италия, в Библиотеката на Лоренцо Медичи в гр. Флоренция, се пази един стар ръкопис. Този ръкопис е написан на старогръцки език и представлява "**Византийски Медицински Трактат XI - XIV век.**" Става въпрос за едно от най-старите медицински съчинения според познавачите на тази материя. Досетливият читател вече е забелязал, че Йоан Екзарх още през

девети век е съставил медицинско съчинение и едва няколко века по-късно се изписва подобно Византийско съчинение, което се сочи като много древно и единствено от изследователите на тази материя. Но не само този факт е интересен. За написването на "Византийски Медицински Трактат **XI - XIV** век" или по-точно ръкопис Cod. Plut. VII 19, са ползвани: 1.Рецепти за мази от царица Зоя - Евпраксия (Добродетелната), починала на 72 годишна възраст през 1050 год. 2 Части от Галеновото съчинение за "теглото и мерките" . 3.Анонимен трактат за болките и кръвотеченията. 4.Рецепти от Гален, Хипократ, и др. Самият ръкопис е допълнително списван от византийски медици - явно е бил работен текст - до средата на четиринадесети век. Ако все пак някой се реши безпристрастно да разгледа двете медицински съчинения, това на Йоан Екзарх и Византийския медицински трактат, веднага ще му направи впечатление следният факт - че Българското медицинско съчинение е строго авторово, без заемки от тук и там.

Нека отново продължим с думите на Петър Димков: "След него (Йоан Екзарх - б.а.) много учени и лечители са се грижели за здравето на народа ни, обаче са оставили малко писмени паметници. Преданията отреждат за родоначалници на народната ни медицина **Боян Мага, син на цар Симеон**, и неговия последовател **Василий Врач**. За съжаление почти цялата българска книжнина, създадена през Златния век, е унищожена от гръцките фанариоти и нашите гръкомани. **Боян Мага** е получил образованието си в столицата на Византия Константинопол. Там се е намирал таен клон на Египетските мистерии - своеобразна световна академия на науките (Пряко свързан с тайнственото учение на изначалното християнство - богомилство. За повече подробности виж "Духовните учения и българите" стр.3, Изд. "Топ прес" - гр. Троян. - б.а.). В нея (става въпрос за Магнаурската школа - б.а.) като голям учен, моралист и филантроп приели и Боян Мага. Тук той придобил солидни познания по различни религиозно-философски и **медицински въпроси**. След завръщането в родината си образувал таен кръжок начело с поп Богомил. В този кръжок се поставя началото и на богомилството, което послужи като искра в борбата за социална правда и политическа свобода. То създаде първите антифеодални схващания в света. Богомилството трасира и пътя на народната ни медицина. С лекции Боян Мага е обучавал най-близките си съратници от богомилите - "съвършените" (най-вътрешния кръг от богомилите, които се степенуват на съвършени, вярващи и слушатели - б.а.), а те **лекували и учили народа на лечебно изкуство**. Самият той тайно лекувал болни в избите на някои манастири и горите. Поради големите му лечителски успехи бил наричан всред народа Боян Магьосника, понеже не е правена разлика между "маг" и "магьосник", т.е. човек, който прави магии, заклинания.

Голяма част от многобройните сподвижници на богомилите ("съвършените"), ученици и последователи, били избити по времето на цар Борил със съдействието на гръцкото и българско духовенство. (Кармично обремененото царство България е пет века под Османско иго заради гоненията си над богомилите. А, в кармично обременената, сега разделена на две, българска църква вярват едва по-малко от 10% българи - сега, в миналото и в бъдеще - б.а.) Останалите живи се пръснали голи и боси из цялата тогавашна Европа, носейки на гръб по две торбички: в едната хляб, в другата - билки.

Най-прочут богомил и лекар след Боян Мага е **Василий Врач** (Авторово пояснение: в руските славянски земи названието на лекар е "врач"), който в края на **XI** в. и в началото на **XII** в., по време на византийското робство, оглавявал богомилското движение. (Да не забравяме, че и благодарение на военна намеса от страна на богомилите сме отхвърлили близо 200-годишното си византийско "присъствие". А да се ползва някъкъв вид насилие от богомил е изключение - б.а.) Той (Василий Врач) бил изтъкнат философ, учен и лекар, поради което с право го наричали българския Авицена. Огромната му популярност сред населението не само в България, но и в цяла тогавашна Византия, става причина под натиска на гръцкото духовенство (и не без българско участие - б.а.) да бъде изгорен жив на клада на хиподрума в Константинопол през 1114 година. (Авторово пояснение: Тогавашният византийски император, посъветван от своите приближени, и най-вече от духовниците българи и гърци, си послужва с измама. Потърсва Василий Врач, за да поиска помощ - да го лекува, защото е болен. Верен на своя хуманен дълг, въпреки предупреждение, Василий Врач отива в императорските покои. Там той бива хванат, измъчван и разпънат на кръст, изгорен жив на клада. Тази първа лумнала клада дава сигнал на мракобесните сили да започнат своето пъклено дело. От Константинопол, през българските земи и през цяла Европа, горят огньовете на мракобесието. Тези огънове поглъщат за 2 -3 века цвета на току що покълналия Ренесанс - 30 (тридесет) милиона цвята! А сегашна Европа, към която се стремим, дали се е променила, оттогава?) Делото му обаче не умряло. Неговите ученици, разпръснати из Европа, допринесли да пламне и да се разгори реформацията. От тези исторически факти се вижда, че българската земя е родила и откърмила големи мислители и че нашият народ в някои области е вървял с векове пред останалите европейски народи."

И в днешни дни, колкото и невероятно да звучи, българският народ със своите разнорелигиозни общности също е с много години, по духовни ценности и духовни познания, пред Европейските народи. Ние притежаваме Учение, методи и похвати, които нямат аналог в Световните духовни съкровищници. Както винаги, срещу Любовета, Мъдростта и Истината са се надигнали силите на мрака. Но втори път Христос не може да бъде разпънат. Втори път клади за богомилите не могат да се запалят. Втори път Левски не може да бъде предаден !

Продължаваме със заключителните думи на Петър Димков в уводните му бележки към том 1 от "Българска Народна Медицина. Природолечение и природосъобразен живот.": "Поднасям на българските читатели своя труд, като го посещавам на Боян Мага, Василий Врач и плеядата знайни и незнайни лечители - рожби на българския народ, който е дал много за възхода на Европа и човечеството.Посвещавам труда си и на светлата памет на моята любима майка Екатерина Димкова, която високо ценеше българското лечителско изкуство и грижливо издирваше и записваше народни рецепти за лечение. През 1900 г., когато бях на четиринадесетгодишна възраст, тя ми предаде своите тетрадки със съвет да продължа издирването и записването на методите и средствата, с които се е лекувал нашият народ през вековете. Това аз правя вече 75 години. Книгата ми е плод на упорита и безкористна

дългогодишна дейност в областта на българската народна медицина." Петър Иванов Димков, София., 1975 година.

2.3. Народната медицина е Лечител

В тази част, от нашето списване по темата за Духовната медицина, ще ползваме малко история, малко традиция и малко, не до там, мистика. Основни елементи в нашите разглеждания ще бъдат: **време, пространство, движения, слово, предмети** и действащи **лица**. Съвсем естествено, в тези редове главни и основни фигури да са **лечителят** и болния човек. Нека за болен човек употребим една удачна народна дума – **болник**. В крайна сметка, за да раздвижим действието и да включим в работа изброените по-горе названия, е необходимо да знаем няколко неща и да сме си отговорили на няколко въпроса.

Що е болест? Това същество ли е, състояние ли е, или нещо за което нямаме и никога не сме имали обяснение? Ние все пак стремейки се да вървим по пътя на традиционната българска народна медицина, ще си послужим с нейното познание за да отговорим на по-горе поставените въпроси. Всъщност нямаме и друг избор, защото обясненията на научната медицина са толкова дълги, обемни и скучни, че в крайна сметка от много приказки и писания нищо не се казва по въпроса. По тази причина на въпроса "Що е болест?" ще отговаряме нееднократно в поднесенния материал.

Основно нашата народна медицина поставя разлика между състоянието **боледуване**, човека **болник** и явлението **болест**. Тук е излишно да говорим, че в научната медицина почти няма такова рязко разграничаване. Даже, ако любознателният читател внимателно е следил съдържанието до сега, е разбрал, че дори не се знае научно, кое състояние бележи т.н. физическа смърт.

Що е боледуване? Българската народна медицина е строга в определението си за **боледуване**! Тя казва така: **Боледуването е състояние** на критичната ситуация, в която се намира болникът, между живота и смъртта, земята и небето. Много добре да се запомни това определение на наричаната "ненаучната", от мнозина професори и разни там все научени, българска народна медицина! Боледуването е **състояние**, а това състояние съществува **само в преходната зона между две енергийни полета**. Например: живот и смърт, сън и бодърстване, отвъдно и тукашно, този свят и онзи свят, залез слънце до първи петли и т.н. Или съвсем образно и точно, казано от народа: **на прага**. Все пак, линията, между границата на две полета не е толкова тънка и остра. Може да стъпим на нея – именно това е прагът. Благодарение на този праг имаме възможност да погледнем и към двете полета, които създават граничното състояние. Малко по-късно, ще

обърнем и по-особено внимание на този т.н. праг и ще покажем, какви действия могат да се извършват от неговата позиция.

Що е болник? Българската народна медицина, за срам на официалната научна, разглежда и **болника** в няколко състояния. И в зависимост от вида, на всяко едно от тях, им дава характерна черта. Болникът преминава задължително от разболяване към оздравяване или разболяване към заминаване (т.н. смърт – б.а.). Нека обърнем внимание и на **причините за разболяването**. Не говорим за болест, а причините за състоянието **разболяване** при болника! Според народната лечителска мъдрост, здравият човек преминава в положение на разболяване и става болник по следните причини.

Първата от тях: Така е описан. Когато описниците са му определяли съдбата, като новородено, те са описали-определили колко ще живее, как ще прекара живота си, кога ще умре, как и от каква болест ще боледува и как и кога ще оздравее.

Втора причина: Народната медицина знае много добре, че часът и денят на зачеване и часът и денят на раждането, както и поведението на бременната жена по време на износване на плода, оказват голямо влияние върху живота и здравето на бъдещия човек.

Нека първата причина за разболяването да я приемем, че е от "света" на мистиката, суеверието и невежеството. Въпреки, че за да ме убеди някой във факта, че описници и опис няма, е все едно да ми каже: - Слънцето изгрява от Запад. То втората причина може леко, след ред астро-физични и биологични научни наблюдения и несложни пресмятания да се докаже. От дълбочините на хилядолетията това доказателство като факт пълновластва в живота на човека. Но и този факт продължава да се игнорира от учените медици. Не случайно в предишната част от материала направихме критика за масовите начини на насилствено, по-късно или по-рано, раждане в родилните отделения. Само където няма кой да ни чуе, все още, и едва ли ще поиска някога да ни чуе.

Трета причина: Здравият човек се разболява и става болник, ако не почита, не признава и наруши **законите** и **местата** за пребиваване на висши и нисши същества от отвъдния свят. Или причини нещастие и болка на представителите от животинското, растително или минерално царства. Тук под същества от отвъдното имаме предвид Светци, Покровители, Деви, Самодиви, в т.ч. и слугите на злите сили - караконджули, вампири и др. Тези същества, въпреки че не притежават физически тела, имат реално заети определени места по лицето на Земята. Тези места могат да бъдат река, извор, поляна, част от къщата, развалини, гробище, кръстопът, бунище и т.н. В третата причина за разболяване народната мъдрост е включила и не почитане на християнски и езически празници - по-скоро дните им. Към тази причина са причислени и вдовишките клетви, магия, родителски или родов грях. Вдовишките клетви са особено силни - те винаги те настигат, даже и да си цар или министър. Това последното, третата причина, сегашната наука го смята за наследствено заболяване, пък то си идва, по родова линия, от нарушаване на

определени законни от другия свят. Време е вече да кажем, че този "другият свят" всъщност е Духовният свят. Към Духовния свят и неговите обитатели нашия народ винаги е гледал да бъде в добри отношения на взаимна почит и уважение. В тези свои действия, неразбрани от сегашните учени, народът ни е обвинен в невежество и тъпотия. Пък тези негови представители, които имат смелостта да извършат определени действия или ритуал, целящ помощ за човек, животно или населено място от духовния свят – за шарлатани. Последните две изречения няма да ги коментираме, нека всеки запази коментара за себе си. Само ще добавим, че през часовите цикли от 24 часа в едно денонощие, наяве или на сън ние волно или неволно, все пресичаме пътищата на едно или друго невидимо същество или посещаваме места от един или друг духовен свят. Това го правим всички, тук на Земята, без изключение. Затова, мислим, е по-добре да се познават законите от духовните светове и тяхното действие, върху нас и земята. При това ново познаване и вникване в тяхната същност малко ще се замислим преди да отправим критика за невежество и шарлатанство към Някой Лечител и Нещо Невидимо.

Стигнахме лека полека и до началния въпрос: Що е болест? Нашият уж глупав народен лечител отговаря така: - **Болестите са разумни същества, макар и невидими за обикновеното човешко око.** Те също като хората имат чувства и изпитват нужди. Болестите могат да говорят, пият, да се хранят, дразнят и най-важното – могат да се омилюват и да се подкупват. Според народните представи и дълбоки вярвания **болестите са живи същества**, които по ред причини проникват в тялото на човека или животното и те заболяват. Към болестите трябва да се отнасяме така, както се отнасяме с членовете на човешкото общество, за да не си създаваме предпоставки за боледуване. Това наше твърдение, изровено от пепелта на забравата, може би има нужда от излъскване, за да придобие първоначалния си блясък. В частното - на лечителя - и общото на народа - твърдения има една и съща ключова дума **същества**. На всичкото отгоре живи и разумни! Нека нашето излъскване да започне с отрицание - болестите **не са живи** същества. Това означава, че те, попаднали в човешкия организъм, не търпят развитие и не се променят по количество, и съответно, макар регресивно, по качество. Но във всяко едно болнично заведение и при всеки един добър медик винаги ще срещнете понятието, наречено история на заболяването. Какво означава тази история на заболяването? – Нищо друго, освен развитието на болестта в течение на времето с всичките нейни характерни черти, количествени и качествени промени. И питаме ние, ако болестите не бяха живи същества, щяха ли да проявяват функционално взаимодействие със заобикалящата ги среда в течение на времето? Отговорът е: - Не! Щяха да бъдат купчина съвсем нежива мъртва материя, без движение – прах.

Въвеждаме второ отрицание: болестите **не са разумни** същества. Щом е така, то те тогава, в никакъв случай не могат и няма да избират средата, в която да се развиват и съществуват. Под среда за **съществуване** или **заобикаляща среда на болестите** имаме предвид физическото тяло на човека, животното, растението и дори на минерала. Да, но болестите си избират средата за съществуване! Един и същ вид не пребивава безусловно във всеки един жив организъм. Нещо повече, болестта на човешкото тяло не

винаги е болест на животинското тяло и обратно. Да не влизаме в подробности и да показваме, че болестите по растенията в никакъв случай не са болести по животните и хората и т.н. Можем и да навлезем в по-голяма дълбочина, за да докажем избирателността на болестите, например: болестите на дихателната система не са и не могат да бъдат болести на кръвоносната или нервна системи в човешкото тяло. Имаме дори толкова разумни болести, че те имат способността да нападат само определен вид клетки от човешкия организъм! А какво бихте казали за разумността на болести, който нападат и виреят само в даден тип човешки хормон? А за болести, чието седалище е определен тип ген от ДНК структурата на човешката клетка? Разбира се има едни и същи болести и за четирите царства: човешко, животинско, растително и минерално. Ако искате примери, веднага ги даваме! Например: по-висшият биологичен тип да изконсумира по-нисшия – човека - животно; животното - растение и т.н. и накрая болестите да изконсумират представителите на всичките четири царства – тази болест е болестта на хищника! – Е, малко се увлече! – ще кажат учените. Тогава не ни остава нищо друго освен да си послужим с изразните средства на официалната наука. Тя утвърждава хипотезата, че видовете се приспособяват към променящата се околна среда и оцеляват благодарение на проведената успешно от тях **борба за съществуване**. Но успешна борба за съществуване могат да водят само същества, които са не само силно приспособими към средата, но и високо разумни и интелигентни.

Какво излиза в крайна сметка? В продължение на много, десетки и стотици години официалната наука, наречена медицина, води непримирима борба срещу болестите. В тази борба тя използва всякакъв вид сили и средства. Но, за голямо наше съжаление, болестите винаги са една крачка преди провежданата атака срещу тях. И тази крачка с течение на времето, става все по-дълга и по-мощна. На мястото на една победена заразна болест възникват поне две нови. На мястото на една победена коварна болест се появява друга, хилядократно по-непобедима и страшна. Не са ли по-разумни и по-интелигентни болестите дори от нас хората? - Като че ли не сме се увлекли малко – както твърдяха учените. Някой да не е съгласен с последните два реда? Въпреки всичко казаното съм уверен, че ще възникне "научният въпрос" - и отговор, и празнословие: - Ти никак не обясняваш произхода на болестите! Няма нищо научно в твоите обяснения. Знаеш ли колко институти и колко учени се занимават, занимавали и ще се занимават със същността и начина на лекуване на болестите? Знаеш ли какви големи успехи имаме в ограничението на разпространението на редица вирусни и заразни заболявания? Добре! – ще кажа аз – Ние, неуките лечители, разбрахме колко високи успехи имате в предпазването и лечението от заразни и коварни заболявания, от сегашните резултати при лечението на рак, спин и особено на Антраксния бацил в САЩ. Да не говорим за болестта "луда крава" в Европа – тази болест научно я побеждавате сизгаряне. Явно някои личности още не са забравили, как се палят и разгарят клади! Нито са загубили желанието да го правят.

Нека въведем в описателното действие думите на царския съветник с получена и изпълнена смъртна присъда, от Народния съд на Народна

Република България, **Любомир Лулчев**: "Сега учените виждат клетките на микробите, но това виждане е частично. Те виждат колелцата, но не и часовника. Сега те констатираат известни микроби, без да се замислят, че всичките те образуват нещо цяло, а не само куп клетки, без никаква връзка". С нещо ново да се е променило виждането на големите учени и големите институти по този въпрос, изказан от "смъртния" Лулчев? – Няма нищо ново, все си е старото и същото. Само болестите са повече по количество и качество и неуспехите в борбата против тях, както и средствата са се увеличили многократно и в пъти.

Явно, щом сме казали "А", трябва да кажем и "Б" и да допълним отговорите във втория основен въпрос: - Кои са причините за възникване на болестите? Ние разгледахме причините за възникване на заболяванията според българската народна медицина. Оказва се, че в този си раздел народната медицина се отличава със своето многообразие. Причините за заболяванията основно групирахме за по-голяма прегледност в три основни групи. Но реално, по бройка, причините за възникване на болестите, тук на земята, са почти безкрайно число. Колкото и да се учудвате на това твърдение, то е вярно. Абсолютно вярно за физическите ни тела при материалните условия на живот. Нека докажем това твърдение!

Две основни причини произвеждат болестите и страданията: Едната е **физиологическа** – неправилно дишане и хранене; Другата е **психическа** – неправилно мислене и чувстване. Добре е дапомним, че страданията са неизбежен елемент присъстващ в болестите. И веднага поставяме въпросите: Има ли на земята двама души, които да дишат и да се хранят еднакво? – Не! Има ли на земята двама души да мислят и чувстват еднакво? – Не! И ще поставим един по-деликатен въпрос: Има ли на земята двама души, които да имат еднакво силна Вярa? – Не! Именно по тези три отрицания, на трите въпроса, ние си присвояваме правото да твърдим, че болестите тук на земята във всяко едно физическо тяло са с различен произход. Не само че са с различен произход, но протичат по различен начин. И не само че протичат по различен начин, но и лекуването на всеки един човек и всяка една болест се извършва по **строго неповторим – индивидуален начин**. Това последното твърдение пак стана неприятно за многоуважаваните медици. Оказва се на практика, че медикът-лекар трябва да се съобразява с всеки един човек-пациент. Да отчете неговата индивидуалност. В тази индивидуалност задължителните части да бъдат с произход от физиологични, психични и душевни съставки. Тогава да потърси причината за заболяването. Когато я открие, да определи нейния неповторим характер и тогава да пристъпи към индивидуалното лечение. В това индивидуално лечение медикът не бива да повтаря, по вид и количество, лекарствените си средства, нито пък да повтаря препоръките за промяна на средата и начините на живот - за да се извърши успешно оздравителният процес! Да не говорим, че лекуващият трябва да има строго индивидуален подход при въздействие върху всеки един лекуван и да не се повтаря никога! При изпълнение на тези и редица други подобни условия винаги можем да очакваме един успешно проведен оздравителен процес. Но за съжаление това скоро няма да ни се случи, поне докато сме в ръцете на сегашната медицина. Най-много индивидуално да ни

се подмени един вид антибиотик с друг по-силен, докато се стигне до положението никой от антибиотиците да не ни помага. Един вид лекарство да се смени с друго, няколко пъти, докато не те пратят там, където "играе ножът" и т.н. Хайде, хайде – ще се присмее дипломираният лекар – да не би твоите народни лечители да са лекували така, както ти ни караш да лекуваме. Че е имало нещо добро в народната медицина, е имало, но то отдавна е преминало при нас, в официалната, и вие вече сте се изчерпали. Съвременното научно познание е стигнало такива високи върхове, че е под достойнството ни да се ровим в пепелта и боклуците на минало вече времето си народно лечение. Особено пък да взимаме акъл от такива като вас - недоучени, неуки и прости, които се пишат и за лечители. И прочие.....

2.4. Начини и средства за борба срещу болестите

Сякаш са знаели народните лечители откъде произлизат болестите и са се стремели да застанат в удобна позиция при тяхното лекуване. Това знаене, предлагам да не спорим, е все пак научно, с много дълбоки корени и не се опира само на опита. Самата форма – Народна медицина - и нейното съдържание: средства, методи и личности следва да се възприема, като сложно неизяснено и до днес хилядолетно, етнокултурно и неотмиращо явление. Към тези сложни изречения ще прибавим и едно признание на един професор д-р: "Историческият подход ни позволява да изследваме обективно историческите факти и да установим, че научната медицина **е рожба** на народната, че тя систематично е възприемала най-добрите ѝ постижения. И като нейно неблагоприятно дете не винаги е признавала това, не винаги ѝ се е отблагодарявала." Аз лично, като човек, който списва по тези въпроси, мога да твърдя, че никога научната медицина не е върнала поне малко от това, което Народната медицина ѝ е дала. Все пак, има ли нужда Народната медицина да и се връща нещо? – Едва ли! По-скоро при днешното затруднено положение на научното знание отново трябва, то да се опре на старите проверени традиционни лечебни похвати. Да ги приеме, разучи и обогати, и съвсем естествено приложи в практиката. Разбираемо е едно дете, като научната медицина, да не слуша своята майка – Народната медицина. Но нека това ѝ непослушание не продължава прекалено дълго. Защото детето неминуемо ще попадне в ръцете на друга майка, и тя задължително ще бъде мащеха.

Нека се върнем отново на въпроса: Какво са знаели и знаят народните лечители за болестите? Те са знаели **причината** за възникване на болестите. Тя е **само една** – нарушаване на Природните закони. За да бъдем съвсем точни: Нарушаване на Божествените закони! Какво казва Учителят по този въпрос? – "Ако се питате, защо идат болестите, ще знаете, че те са резултат на отслабване на Любовта, Мъдростта и Истината; болестите са резултат на

намаляване силата на живота, знанието и свободата“. Кое е едно и също - нарушаване на Божествените закони. Ако някой се съмнява, нека да опита тази Истина! Въпреки че едва ли не хилядократно сме Я опитвали! Нека продължим със Словото на Учителя: - “Причините за болестите се крият в Астралния свят, а **последствията** се изявяват във физическия свят. Който иска да се лекува, първо да намери причината за заболяването си в Астралния свят. Щом премахне причината, болестта го напуска.”

Астралният свят е едно от полетата на Един Обширен Духовен свят. В Него можем да намерим причините за нашите заболявания; само в Него можем да премахнем тези причини и то само с Неговите методи, средства и похвати. Тук вече навлизаме в дълбоките корени на Народната медицина. **Тези корени носят наименованието: Духовна Медицина.** Не ползваме ли Знанието от Извора, от който черпи влага и Народната медицина, ние никога няма да можем да проведем успешен лечебен процес. Ще работим с последствията или резултатите на едни сили от по-висок ред и винаги ще ни съпътстват неуспехите. Последното твърдение се проверява всекидневно в практиката на лекарите медици, а най-често и в практиката на самозваните “народни лечители”. Ето още какво има да вземе научната медицина от Народната. Не само да вземе, ами и като послушна дъщеря да се остави майката да я заведе при Извора на Знание. Всичко друго, което се говори по тези въпроси, е само вятър и мъгла.

Сега вече е време да включим в нашите разглеждания и т.н. **праг**, от който работят лечителите или по-точно мястото, откъдето извършват лечебния процес. **Правим предварителното уточнение!! Разглежданите методи, средства и похвати не са пригодни, за използване, в сегашните лечителски практики. Дори тяхното приложение крие опасност, както за лекувания, така и за лекувания. Те са в предмета на нашите разглеждания по една причина – прокарване на мостове от Духовното познание към сегашното научно с единствена цел, неговото обогатяване и излизане от сегашната му криза.**

Съвсем логично е лечителите или лицата, които ще провеждат лечебните практики, да имат няколко възможности, неприсъщи на другите хора. Става дума за нещо, като т.нар. “Божествени дарби”. Една от най-важните би трябвало да бъде, и е, **дарбата, умението и силата** да общуват с Другото, Отвъдното или Духовните светове. Едва ли има някой, който да не се съгласи с факта, че премахването на причините за болестите – тяхното изкореняване и **трансформация** може и става единствено успешно в тяхното поле на действие. В случая под поле на действие се разбира и разглежда мястото на тяхното посаждане и растеж – полета от Духовния свят. Трябва също добре да се знае, че не във всяко едно поле на Духовните светове има условия, или по-точно има почва за израстване на болестите. Голяма част от причините за възникване на болестите се крият в Невидимото, но то не е извор на болестите, **както мнозина, вече, се заблуждават.** По този повод ние ще уточним още веднъж: Прекъсването връзките на човешкото същество с енергиите на полетата от Духовните светове са причина за ред болести в неговото физическо тяло. Там, където е прекъсната връзката, в което поле е

станало това събитие, се търси причината за прекъсването. Там и само там, тя може да се възстанови.

Да се върнем към първоначалните основни предмети на нашите разглеждания: **време, пространство, движения, слово, предмети** и действащи **лица**. Ще разгледаме част от техния вътрешен смисъл изкристализирал при провежданите лечителски практики.

Пространство – в него като важен елемент включихме преди и сега границата, разделителната линия между две разнородни полета или светове. Българските народни лечители и българският народ имат точен израз за това, което е извън физическия свят: “бестрага” – доведено на сегашен израз означава **безграничието**. За тази граница между видимото, материята и безграничието, ние използваме хубавия и точен израз **праг**. Конкретно в практиката този праг е слог, огнище, дръвник, бразда, кръстопът, бряг, може река, плет и т.н. Много често лечителят сам определя пространството, в което ще работи. По своя опит, интуиция или по препоръка на по-висши същества, той пребивава в места, където може в определени периоди от време да извършва лечението. За да бъдем съвсем точни, трябва да кажем следното: Разумната Природа е фокусирала върху земната повърхност центрове със строго определено значение. Част от тези центрове върху лицето на Земята са места или определено пространство за провеждане на оздравителни процеси. В миналото траки, славяни, българи и други народи са знаели съвсем точно къде, на кое място, може и къде не може да се лекува. Съвсем естествено е тези места, тези пространства да са едни и същи, независимо от народността произход на практикуващите лечебните практики. Този факт го споменахме в по-предишните редове. За съжаление в наши дни пространствата за лекуване са позабравени. Не само че са забравени, ами в своите маниакални величави действия преди и сега “строителите”, “съзидателните” и “демократите” на народа си правят и строят каквото си искат и където си искат. Преди, когато се строеше седем пъти България, се строяха и болници, поликлиники, здравни домове по план и в срок – разбира се. Но за съжаление, **тези планове почти никога и никъде не са се покривали с реалното място, където трябва да се построи сграда с този вид предназначение**. Сегашните “високо духовни и църковни” управници-демократи хич и хабер си нямат от този факт. Дай им да правят здравна реформа, само че тя все да се върти около касата. Касата и само касата е тяхното обредно пространство. Това, че всички болнични заведения и родилни домове са станали вече реални развъдници и причинители на голяма част от заболяванията – кой се интересува? Фактът, че сграда, построена не на място за целта, трябва или да се събори, или да смени своето предназначение – кой го е споделил с обществеността, с хората? В научните среди, в медицинските министерски среди прави ли се нещо по този въпрос – дискутира ли се? Голяма част от този проблем можеше и може да се реши сега паралелно със здравната реформа. Този проблем е всъщност и част от здравната реформа. Само че нищо не се прави и отново в старите, вече напудрени, сгради се настаняха същите “обредни лица” да се правят на големи доктори. Все пак се изкушавам да задам въпроси към сегашната наука, всъщност към нейните представители: Г-да учени, запознати ли сте с този факт, който повдигам в тези редове – неудачните, сегашни, пространства на

болничните и около болничните сгради? Какви научни методи използвате за решаването на проблема? Пишещият тези редове знае какъв ще бъде отговорът. Той е пълен с дълбоко-научно академично мълчание.... Място за лечение - какви големи мисли и какво главоболие създаде един съвсем дребен детайл от ненаучната изчерпана до дъно Народна Медицина!

Време – важен елемент в народно-лечителските практики. Само, че под време лечителите не разбират часовите интервали с основна единица секунда и нейните посестрими минута и час. **Времето е съобразено с пространството**, в което работи лечителят! Едва наскоро учените физици при представяне на четвъртото измерение използват една време-пространствена, четвърта, координата. Съвсем естествено четвъртата координатата е въведена математически абстрактно, без да се знае нейният реален физичен смисъл. Само че нашият неук лечител напук на съвременните научни постижения си прави времето ... **нееднородно** и го пригажда за своите нужди – в случая за лекуване. Прави си времето така нашият народен лечител, както самият Айнщайн не е могъл да го направи в своите теории на относителността. На всичкото отгоре той се съобразява с Космическите цикли, Слънце-стоенето и разположението на Земята спрямо отправна точка от пространството и времето, в което работи. За работа с различен "тип" болест, лечителят използва различно време. Освен това, всяко действие, което извършва лечителят преди и около Изгрев Слънце, е със **здравоносен** характер. Всяко действие, което извършва лечителя преди и около Залез Слънце, е свързано с **отгонване** на болести. Защо лечителят се съобразява с този Изгрев и този Залез на Слънцето? Въпреки че въпросът ще се разгледа по-подробно в следващите редове, ние малко ще избързаеме. Преди и около Изгрев-Слънце Земята е отрицателно заредена и приема от Слънцето най-много енергия. Този факт е познат на неукия лечител и той ползва именно този момент, за да внесе в тялото на болния оздравяваща енергия. Преди и около Залез-Слънце Земята е положително заредена и отдава на Слънцето и околното пространство енергия. И този факт е познат на неукия лечител и той ползва **момента от време**, за да изчисти, чрез отдаване, тялото на болника от енергиите на болестта. Ползва ли се това познание от лекарите медици? – Не! Пишещият тези редове твърди настойчиво, че от описаните в народните лечителски практики по-добри моменти от време за премахване на болести и оздравяване няма. В зависимост от характера на заболяването, по правило определящи са и лунните фази, дните на седмицата, подчертани дни в Цикъла на Природата: Еньовден, Спасовден, Гергьовден, Богородица и т.н. Може да се продължи изброяването с още редове и страници. Не искам да издевателстваме над лекарите, които лекуват болести, да стават рано сутрин преди Изгрева на Слънцето. Нито пък работният им ден да свършва със Залеза на Слънцето – през Лятото се събират доста работни часове. Нека си лекуват съобразно тяхното си работно време. Какви ще бъдат резултатите от лечението, обаче, също да си е тяхна работа.

Движения – може да се обобщят в точен израз: **действия за изцеление**. Често авторите, разкъртващи пластове на народната медицина, ги наричат **обредни действия**. В тези обредни действия няма нищо загадъчно и мистично. Буквално и лекарите и прилежащия им медицински персонал ги

извършват. Те са свързани с въвеждане и приемане на болния в болничното заведение. Вписване на определени места на неговите данни. Частични интервенции по части от тялото с цел вземане на проби за изследване. Приемане на лекарства под двете форми на таблетки и инжекции. Често изрязване на болен орган и т.н. **Само, че всичките тези действия, които се извършват старателно от лекарите и персонала не са насочени към изцеление на болния.** Веднага дочувам опониращ глас. Тогава да отговорим: Какво означава думата изцеление? Хубава, точна, българска дума: из-целен-ие. Означаваща в буквален смисъл действия, насочени към създаване на нещо цяло, което по една или друга причина се е разпаднало – в случая от болест. За да бъдем съвсем точни: из-целен-ие = о-целостя-ване. В кое действие на лекарите видяхте оцелостяване или изцеление? В това, че ти съблякоха дрехите и ти облякоха пижама – ако си носиш. Или, че ти събуха обувките и ти нахлузиха чехли – ако си носиш. В това, че те нахраниха с питателна храна? В това, че ти взеха кръв и урина за изследване или ти направиха биопсия? В това, че те поставиха на операционната маса и ти клъцнаха от тук и там от тялото. Или най-вече в това, че ти изпразниха джобовете? **Къде, в кое научно действие, видяхте оцелостяване и изцеление?** – Никъде! На всичкото отгоре на тези обредни действия никой не се присмива. Но ако видят някой лечител, че отнема негативната енергия от тялото на болния с плавни движения около тялото – се смеят. Той бил неученият и шарлатанинът и мошеникът! Да, земята бъка от такива личности, само че тяхното място не е в скромните кабинети - най-често местата за живеене на народните лечители. Разбира се народът има много чувствително осезание за този тип личности и знае къде и при кого да отиде. Може само временно да бъде заблуден, но не завинаги.

Словото – често се свързва с изказване на "небивалици" от лицата, които се занимават с лечителство. Поне така се представят нещата от официалните изследователи на народната медицина. Ако пак вземем нещата в свои ръце и се опрем на Светото писание – всичко си отива мигновено на мястото. "Битие" гл.1 стих 3 и 4: "И рече Бог: Да бъде виделина. И стана виделина. И видя Бог виделината, че беше добро; и разлъчи Бог виделината от тъмнината". Както сами се уверявате, уважаеми читатели, Словото е сила - "И рече Бог". Тази сила е в състояние да създава светлина, да твори с положителна енергия, да разлъчва злото - болестта от доброто - здравето. Словото, изказано от лечители, които знаят как се говори и какво да се говори, е също съществен елемент в лечителските практики. Ние не бива да забравяме нито за момент, че едно чисто Слово, една искрена молитва за болния е много по-силна и от най-доброто лекарство, измислено в света. С тези няколко реда аз нямам никакво намерение да карам лекарите медици да шепнат молитви на всеки един свой пациент. А само да употребят такова Слово, при което болният да си каже: - Ето! Най-накрая попаднах при добър лекар. Той ще ме излекува! При общуване с пациента няма нужда, уважаеми г-н д-р, от много думи, само една-две, но да ти повярват. Вярата е голяма, незаменима в случая сила! Необходимо е, г-да медици в болните да създавате вяра в оздравяването, чрез слово и поведение. Многократно ще ви е по-лесно да отстраните болестта, ако намалите психичното напрежение и страха от нея. Това не са празни приказки, нито хипноза. Поне за изпълнението на тази препоръка не се

изискват средства от здравната осигурителна каса. Нито пък се изисква въвеждането на допълнителни учебни програми в лекарското обучение. Да, ама знаете ли колко е трудно да си отвориш устата и да кажеш една добра дума, когато пред очите ти се въртят само палави цветни хартийки с финикийски знаци?

Предмети – макар и рядко, те са включени в лечебните похвати от народна медицина, но едва ли с основни цели и предназначения. Понякога, при лечението на някои видове заболявания, са помощни средства за изнасяне на болестите – но не винаги и не задължително. При баене, баячката често използва предмет, растение – първо цвете, трева, прави отвара от билка при изпълнение на ритуал и т.н. Същественото е, че винаги предметите, използвани от лицата, работещи с тях, са не-видими, не-съществени, не-употребявани и не-материални и т.н. Какво иска да каже лечителят с тези **не-някакви** си предмети? Съвсем ясно ни казва **да не се осланяме на материалните неща в лечебните процеси**. Предметите могат да ти свършат работа, но те не са всичко в тази работа. И сякаш напук на тази препоръка **научната медицина се прекланя пред предметите**. То не бяха апаратури, то не бяха видеозони, скенери, рентгени, спринцовки, банки с кръв и без кръв и т.н.; то не бяха синтетични химични лекарства, таблетки, изотопи, кислородни бутилки и колички и т.н.; то не бяха скалпели, триони и конци не бе чудо. Ако включим и зъболекарите, ще се удължи списъка с още три страници предмети: столове, бургиики, шилца, пипалца и т.н. Доколкото знам на това явление му се вика **Идолопоклонничество**. Толкова много се е сраснал с инструментите и апаратите, медицинските журналы и прочие писания лекарят, че не му остава време за една свободна, чиста и искрена молитва към Бог. А хората, покланящи се на идоли, изображения и предмети отдавна са изхвърлени от съзнателното и разумно човешко общество. Минало е отдавна времето, когато човек с животински страх се е прекланял пред тези неща и ги е боготворял. Да не казваме голяма дума, но сякаш официалната медицина със своето безмощие ни въвлича наново в тези тъмни и мрачни праисторически времена. Прогресивна и съвременна ли е официалната научна медицина със своята, често ненужна, скъпоструваща апаратура или не? При спор по този въпрос веднага създаваме следната ситуация: Изваждаме медика-лекар от неговата “естествената” среда и заедно с един лечител ги оставяме на голо поле – даже без тръни, с един болник. Въпросът е: Кой на кого ще помогне? Отговорът е: Лечителят помага на болника и на изпадналия в нервна криза лекар-медик.

Действащи **лица** – стигнахме до най-деликатната част от нашата **трагична комедия**. Кой каква роля ще играе в постановката? Съвсем ясно е, че ролите са две – лекар и пациент. За да няма недоразумения комедийната роля се пада на лекаря, а трагичната, по своето естество, се изпълнява от пациента. До тук добре! Но кой ще изпълнява главните роли? Ролята на главен лекар и главен пациент. Имаме доста много желаещи за главните роли, а те са само две. Никой от медиците не иска да отстъпи първенството си на друг колега, никой от пациентите не е съгласен, че неговото заболяване е повторостепенно. Започна едно препъване, едно бутане с лакти, едно блъскане..... и то все за две нищо и никакви главни роли. Докато чакаме

победителите, да видим каква роля ще играе лечителят. – Никаква ! – Как така никаква? –Ами така никаква, няма го дори и в масовите сцени, даже не е записан и в ролята, изпълнявана от "и др.". Ами сега?

Няма да спираме пиесата и нашите редове заради този нищожен проблем. Все пак нашите търсения се увенчаха с успех – **намерихме лечителя!** Той бил неукият вдекорите. Изпълняващ ролята, по-точно допълващ фона от неподвижен и небодлив храст. Така му се пада! Такава службичка му е отредило Енциклопедичното издание "Българска народна медицина" на издателска къща "Петър Берон", от 1999 година, под мъдрото ръководство на Етнографски институт и музей при Българска академия на науките. Ако, любознателни читателю, потърсиш там или в някое друго академично издание, под азбучен ред на буквата "Л", наименованието Лечител, бъди сигурен, че няма да го откриеш. Просто за официалните издания на БАН (Българска академия на науките) не съществува понятие лечител. Още по-просто казано, БАН и Минчо Георгиев - съставител и гл. редактор бягат, като дявол от тамян да не споменат случайно думата лечител. Ами, ако на г-н Минчо някога му се наложи да търси лек от Лечител? И Него – Лечителят го няма, както го няма в енциклопедията? Официално, все още никой не признава лечителите, ние сме тръгнали да ги търсим в действащите лица на пиесата. Какво нахалство от страна на автора на тези редове. Не стига това, ами нахалството се умножава с многократното му искане Народната медицина да се изучава в отделен ВУЗ или факултет или поне катедра да се изгради. Още по-голямо безочие показва с искането си лечителските методи и похвати да се приложат в официалната медицина. Много иска! И кой е той, че да иска? Едно енциклопедично на БАН нищожество от роднинския кръг на баячки, врачки, гледачки, бабички и всякакви други на "ички". **Този е днес официалният и научен статут на лечителите в България!**

Докато търсихме, като Диоген от бъчвата с фенера, човека, а ние лечителя, е станало промяна в раздаването на главните роли. На най-болния пациент са дали ролята на главен лекар, а на най-учения доктор са дали главна роля на болник – стават и такива обърквания. Но, нищо: - ЧЕСТИТО! Като се замисли човек ще види, че никакво объркване не е станало, ами всичко си е на мястото – точно.

2.5. Лечебни методи

Трябва да се знае, че в Народната медицина, каквито и лечебни методи да се ползват, то тяхната цел е насочена в две направления: 1. Предпазване и съхранение на здравето на здравите. 2. Лечение на болните. Във всеки един от най-разнообразните методи и начини на народно лечение не са необходими специално конструирани и създадени уреди и апарати. Нито пък се изискват специални методи за добиване на лекарствени средства, с които ще се лекуват хората.

Основен и единствен метод в народното лечение е Методът на лечение със средствата и силите на Природата.

Нека все пак се докоснем с няколко изречения до народния начин на лечение. Защото въпреки големите изследвания в тази област, за сега, почти никой учен и медик не са се добрали до същността на нещата. Авторът също не претендира да е последна инстанция по този въпрос. Да започнем: На първо място човекът, личността, върху която ще се приложат лечебни методи, **не се отделя** от естествената природна

среда. На второ място лечението се провежда **само и изключително** с природни средства. Третият основен момент, по-скоро принцип, е провежданото лечение да е **строго индивидуално**. Четвърто – лекува се **целият човешки организъм**, а не само отделните негови заболели органи и системи.

Какво означава **естествена природна среда** за човека? В този, от пръв поглед обикновен и с нищо не заангажиращ израз, се крият множество елементи. Основни съществени елементи, взаимно обусловено преплетени и силно оказващи влияние върху естеството, и здравето на човешкото същество. Днес вече не бива да се крие горчивата истина - в естествената среда на човека в последните столетия са внесени вредни, унищожителни и животопогубващи елементи. Ще изброим накратко някои от тях: урбанизация и съпътстващите я урбанизационни вредности, силна химизация, увеличена радиоактивност, глобализация със съпътстващо обезличаване, въведени гено изменени физически съставки в живата Природа, постоянно и безвъзвратно изчезващи от лицето на земята животински, растителни и минерални видове и т.н. списъкът е достатъчно дълъг. С една дума, човешкото същество в последните столетия е в постоянни военни действия със своята естествена среда – Майката Природа. И за да бъдем добре разбрани, ще се изразим по народному така: Човекът е седнал върху един от Клоновете на Мировия Живот и Го реже – с трион – от към страната на ствола. В резултат от срязването на Клона той ще полети, с главата, надолу от Дървото на Живота - образно и буквално.

За да се създадат най-благоприятни условия за Живот върху планетата Земя, е работено милиарди години и са ползвани огромни количества Всемирна енергия. За да съществува човешкият род върху лицето на Земята, са положени от Разумната Природа най-нежни Майчини грижи. Ежеминутно, ежечасно и ежедневно в продължение на милиони и милиарди години Една Велика Разумност е изтъкавала с търпение, Любов и Мъдрост едно същество, наречено човек. На това същество Тя дава върховото право да се грижи и управлява другите царства върху лицето на Земята, **защото те са в него и са част от него**. На човека Майката Природа се уповава, в него е Нейната надежда. Но уви! Той си е бил и си остава нейната най-непослушна рожба. И тази същата свидна рожба, наречена човек, сече дървета, убива животни, замърсява реки, убива и човеци. И съвсем не си задава въпросите: Кого сече? Кого убива? Кого замърсява? Не знае ли, че когато посяга върху живота на околните царства, на другите човеци, посяга и на своя живот и здраве?

Българската народна медицина и нейните верни синове **настояват и полагат** неимоверни усилия да запазят естествената природна среда на човека - тя е необходима не само за успешното провеждане на лечебните оздравителни процедури. Тези усилия не са от вчера и не са насочени само към видимата част от битието! Под естествена природна среда българските лечители разбират и още нещо – естествени мисли, естествени чувства, естественото уважение и зачитане правата на всеки един човек, и всяко едно живо същество, живеещи под слънцето. В естествена природна среда истинските български лечители виждат непреходните Любов, Мъдрост и Истина – естествените триединни елементи на човешката душа. Винаги, във вековете и днес, българските лечители са носели и носят в себе си, в своите души Пламъчето на Една голяма Вярa. С това свое Пламъче поднасят огън на изгасналите в безверие и отчаяние души. Със светлината на това свое Пламъче осветяват стръмния човешки път нагоре към Висините на Човешкия Дух. След тези редове се надявам, че на многоуважаемия читател му е станало ясно защо в миналото, а и днес все още на са изгаснали кладите, върху които горят истинските синове и дъщери на народа!

Съвременната научна медицина ако смята и мисли, че може да лекува успешно болките и болестните състояния, без да е възстановила прекъснатите връзки и унищожените елементи от естествените условия за живот на човешкото същество – жестоко се заблуждава! Същата медицина не може да има конкретни успехи, а само временен напредък, при лечението на болестите, защото не признава и не познава триединното човешко същество - съставено и изградено от нерушимата триединна връзка на Тяло, Душа и Дух. И накрая **съвременната медицина има привидни успехи и привидна тежест в живота на човека**. Днес, благодарение на науките химия, физика, биология, анатомия, физиология, патология, патофизиология,

биохимия, биофизика, фармакология и не на последно място на електроника, компютърна и микропроцесорна техника, медицината се радва на успехи и привидни победи. Изпразните, уважаеми господа професори, медицината от помощта на другите науки, махнете от ръцете и очите на лекаря-медик скъпоструващата апаратура и ги изправете пред страдащите хора! Колко ще струва тогава вашата "съвременна научна" медицина? Колко ще струват тогава вашите "съвременни и модерни" методи на лечение? Нищо, даже и пукнат грош няма да струват. А винаги и във всяка една ситуация ли ще ви бъдат осигурявани съвременните помощни средства, за да се чувствате лекари? Ами, ако Природата ви застави да работите в нейните условия начисто, без помощни средства, техника и изкуствено създадени лекарства? В тези условия, нови за вас, ще продължавате ли да твърдите, че сте големи и незаменими лекари? Или тогава ще търсите мишата дупка да се заврете в нея и бързо, бързо да се скриете. Природата няма да закъснее и скоро ще ни изправи пред този тежък изпит....

В тези въпроси авторът не търси отговори, нито пък показва величието на народните лечители. Той само подсказва в какви условия работят народните лечители и в какви медиците. И даже не търси резултати за сравнения при двата метода на лечение. Въпреки че като се вземат предвид всичките по-горе споменати условия за работа на медика, неминуемо превесът е в полза на народните методи на лечение и на народния лечител.

Лека-полека стигнахме и до **втория метод** на народно лечение – изключително и само с природни средства. Все пак нека поясним, какво се крие зад израза – природни средства за лечение. За мнозина пред погледа веднага ще се заредят скъпи курорти и хотелски комплекси с картини от слънчеви лъчи, кристално чисти води, чист планински въздух, ухаещи поляни на цветя, билкови чайове и това е вярно. Но, самите тези картини са външният показан израз на нещата, а ние търсим тяхната същина. В същото това време, тези природни средства трябва да са достъпни и ефикасни за всеки един от нас. И разбира се, да не струват прекалено скъпо, дори да са безплатни.

Грубо можем да приемем, че природните средства на лечение се състоят от четири елемента: слънце, въздух, вода и земя. Всичко друго, което ще изброяваме, е производно на тези четири основни елемента. Както сами се досещате, за наличието им в Природата не е ползван човешки труд и те по правило са безплатни, и постоянно достъпни за всеки един от нас. Това, което търсихме в началото.

Сега нека уточним природните лечебни средства, прилагани от народната медицина: Слънце, въздух, вода и храна. Под храна се разбира предимно растителната част със съставки от плодове и зеленчуци. Почивка, сън, добро настроение, радост, смях и правилното редуване на видовете труд – умствен и физически. Разходки, физически упражнения, водни бани, плуване и различни видове масажи. И сега идват по-специалните методи: билколечение, водолечение, лечение с глад, суровоядство, лечение с мляко и т.н. Като на първо място поставяме билколечението, един стар и основен начин на лечение в народната медицина.

Както се вижда средствата, използвани за лечение в народната медицина, са съвсем лесно достъпни за всеки един от нас. Те се намират в естествената среда, която се обитава от човешкото същество. Умело вплетени в ежедневните битови условия, те допринасят за осъществяване на неговите физиологични функции. А сега внимание господа медици: **При заболяване, народната медицина, използва същите средства от естествената среда на човека, но променени в количествено и качествено изражение. С различни степени и сили на влияние и строго индивидуално при всеки болен в зависимост от мястото и характера на заболяването.** Ето в тези две последни изречения се крие една много голяма научност, а не невежество и шарлатания, както се опитват да докажат някои учени. И сега ще дадем няколко примера със съответните пояснения, като моля примерите да не се ползват за самолечение. Първи пример: **Лечение чрез гладуване** се прилага при високо кръвно налягане, атеросклероза, при бъбречно-каменна болест, жлъчни заболявания, остро възпаление на стомаха и корема, при нервни и кожни заболявания. Вредно е гладуването при язва на стомаха и дванадесетопръстника, при тежки случаи на захарна болест, при сърдечни заболявания, при туберкулоза, рак и други изтощителни заболявания. Втори пример: **Гроздолечението** се прилага при

разни туберкулозни форми, очни заболявания, ушни болести, маточни болести, заболявания на далака и черния дроб, при невротични сърцебиения и други нервни заболявания, невралгия, венцебол, скорбут и разстроена обмяна на веществата. Става въпрос за пресен плод от грозде в количество от 1,5 кг на ден, дозирано по часове от лечителя. Как действа гроздето? То очиства, алкализирва и минерализира човешкия организъм. При гроздолечение да се избягва употребата на месо, зеле, колбаси, преварени яйца, сирене. Не се допуска употребата на бира. Не се препоръчва консумация на прясно мляко. И двата примера са от народната ни медицина. Какво ненаучно видяхте в тях? Ненаучното е, че с прости и евтини средства, без ненужната употреба на скъпи лекарства си осигурявате едно подобрене на състоянието и профилактика на бъдещо заболяване. Искате ли да продължим? Цитираме от том 1 на Петър Димков: " Гроздолечението повлиява добре и на някои кожни заболявания. В резултат изчезват много кожни прояви – екзема, копривна треска, ергенски пъпки (акне) и т.н. За лечение на малокръвие някои препоръчват да се яде грозде от лозя, чиято почва е богата на желязо! Вероятно малокръвните, които ядат гроздето, като отиват сами на лозето, подобряват здравето си, защото слънцето е, което принася голяма полза покрай тази от гроздето." Ето още един метод за лечение, по-удачен от насилствено вкараното органично желязо в кръвта на болния посредством инжектиране, при малокръвие. Кое желязо ще се усвои от човешкия организъм по-добре? Това, което е прието по естествен път през стомашно-чревния тракт, или другото, вкарано с груба интервенция директно в кръвта? Сами си отговорете!

Преди да преминем към третия метод на народно лечение ще направим едно отклонение. Запознанство с един небезизвестен човек и лечител Лидия Ковачева: "Мъничка и крехка, като фарфорна статуетка, 86-годишната Лидия Ковачева удивлява с енергичната си походка, бистрия си ум и чувството за хумор. Магия на яносините ѝ очи ли е, силно вътрешно излъчване ли, но човек започва някак си да ѝ вярва още след първите разменени думи. А в края на разговора му иде да я прегърне. Защото от нейната уста глаголи мъдростта на годините, а от сърцето и извира безмерната любов към **хилядите хора**, които е **върнала към живота** буквално от прага на смърта." – Словесният портрет е направен от българката Слава Радославова. Продължаваме с части от материала на същата авторка: "Нейни ученици и последователи са вече доста лекари, които тя е излекувала преди години, затова праща сега хората при тях. Методът ѝ не се изчерпва просто с гладуване, както мислят мнозина. Не, на болните тя препоръчва плодове, които обичат, сокове, бульони, билков чай с мед и лимони, така че организъмът да не страда и да се поддържат силите му. Затова **нейните пациенти не са на легло** – напротив, те ходят на работа, спортуват, грижат се за семействата си. А през това време природата, най-добрият лекар, у всекиго от нас върши своето." Като че ли няма какво да добавим след тези няколко правдиви реда. Всъщност изкушавам се да направя едно бегло сравнение между пациентите на народните лечители и тези на официалната медицина. Първо ми се иска да се заемат можещи и обективно мислещи хора с едно дребно изследване, което да сравни един дребен резултат. Резултат, който официално да покаже колко хора са върнати от прага на смъртта от народни лечители и колко от научната медицина. Как мислите, какъв ще бъде крайният сбор? Понеже скоро официално няма да се направи това изследване, защото е неудобно на мнозина властоимащи и бъркащи в здравната каса, аз ще ви подсказам: **В последните години официалната медицина масово вкарва в гроба своите пациенти или ги оставя с трайни увреждания за цял живот, а най-вече всяко едно безобидно заболяване го превръща в хронично.**

След това отклонение да продължим с Лидия Ковачева: "Санаториумът и завършването на трета ѝ книга са целите, които си е поставила 86-годишната лечителка. Нейни приятели и бивши пациенти са се захванали да събират средства за лечебно заведение чрез създадена от тях фондация **"Живот без лекарства"**. – Трябва да го направим, за да спасим младежта – настоява Лидия Ковачева. – Ето, скоро се обади 16-годишно момиче. Менструацията е спряла, лекарите дават хормон. Но защо му е насила да идва цикълът? Щом организъмът не отделя яйцеклетка, значи му е невъзможно. Поголовно явление са кистите на яйчниците. В болниците веднага оперират, но склонността да се образуват кисти не е премахната и след година се

появява нова. Втори път срежеш ли яйчника, тази жена няма да има деца.” Една обикновена 86-годишна жена се грижи за т.н. генен фонд на нацията! А медиците режат ли режат! И знаеш ли уважаеми приятелю защо режат?

”Столичните семейни лекари събират до 20 лв. такса от пациентите си, съобщиха вчера от софийската здравна каса. Според националният рамков договор прегледите при личните доктори струват само 75 стотинки. От касата обаче не могат (и не искат – б.а.) да направят нищо, защото гражданите се страхуват да подадат сигнал срещу медиците си” – по материали от официален всекидневник.

След краткото прекъсване отново да се върнем при Лидия Ковачева и да опишем срещата ѝ с официалната медицина: ”Откакто прилага гладуването, Лидия не гълта никакви лекарства и никой не може да я накара. Преди пет години счупила кост – шийката на ябълката. Закарали я в ”Пирогов”. Като прегледал снимката и разбрал, че е на 80 г., един от лекарите се изпуснал, че с нея е свършено. Искали да я оставят в болницата, но тя не се съгласила. Легнала си в къщи и спряла яденето. 18 дни карала само на малко кайсии, праскови и чай. На 20-тия ден, като я закарали пак на снимка, костта била зараснала. На 32-рия ден стъпила на крака, без патерици и без бастун за всеобщо изумление.” Нека завършим с преценката на Лидия Ковачева, относно това, кой човек не може да оздравее: ” – Лошият човек, този с лишена от хармония психика, не може, защото негативно настроената мисъл влияе на физиката.”

Третият основен принцип в народното лечение е изграден върху строго индивидуалното лечение на всеки един заболял човек. Лечителят **индивидуализира** до подробности, както **видовете** прилагани лечебни средства, така и тяхната **дозировка**. Защо е така? В основата на народното лечение е прието, че всяка една болест е намерила място в даден човек при определени условия и се развива в определено за него време. Развитието и появата на всяка болест е строго индивидуално и различно, така както са различни и неповторими пръстовете ни отпечатьци! Да, болестите също са индивидуални и имат свои характерни отличителни черти! Независимо от това, че симптомите и признаците им са почти еднакви, и протичат с почти еднакви състояния на боледуващите. Къде се крият причините на това, неочаквано за учените, многообразие? – В причината за поява на болестта в човека! Народният лечител знае, уверен е и сигурен всякога, че за да заболее орган, система или целият организъм на човека има една основна причината. Тази причина се формулира така: прекъсване на нормалните връзки в триединството на човешкото същество. Строго казано, се нарушава равновесието във връзките между Тяло, Душа и Дух. И тъй като във Всемира съществува неизброимо многообразие на душевни форми и тела, създадени под ръководството на Единния Дух, затова лечителят твърди с увереност, че болестите за всеки човек са различни. И за голямо съжаление, на медиците в тази област на здравеопазването се оказва, че е прав. Ще вкараме и още едно строго пояснение относно причините за възникване на болестите. Защото без да познаваме тези причини изначално, едва ли ще можем успешно да се справяме с болестите. Особено сега, когато за всеобща почуда на учените съобщаваме, че няма еднакви болести. Цитираме Любомир Лулчев, да същия Лулчев, съветника на царя, осъден от Народния съд на смърт: ”Падението на човека е станало, когато в неговото съзнание вместо Бог са се появили два центъра. Тогава кръгът е станал елипса, нарушило се е равновесието и е започнало движението. Тази елипса е пресякла други кръгове и е влязла в досег с по-нисши животни (бацилите например – Л. Лулчев) **поради което са дошли болестите.**” В тези три изречения на Л. Лулчев се крият много истини, неоткрити, и сега откривани от учените медици. Можем да продължим

и с още едно твърдение относно причината за съществуването на болестите в човешкото тяло. То гласи така: всяка една болест за да се развива в човека, е намерила подходяща почва за развитие и се подхранва от подходящи условия. Какво излиза в крайна сметка, че за да сме болни, сме си виновни самите ние и никой друг. А какво излиза на практика? Когато се разболеем, вдигаме олелия до небето и изкарваме виновни за нашите болести лекарите и лечителите! Те могат да са ни виновни само и единствено ако не ни упътят как да се излекуваме. И нищо друго! Може малко жестоко да звучи, но болният трябва да се остави след помощта от медика или лечителя сам със своята болест. В тази мрачна своя самота да се уповава единствено на собствените си сили и Вярa в Бог. Тогава гарантираме, че лечението на 101 процента ще бъде и е успешно. И болестите няма да се повтарят, и ще го заобикалят. Това последното също е елемент от индивидуалното лечение на заболяванията, и то немаловажен.

Четвъртият основен момент като метод при лечението в Народната медицина е **лекуването на целият организъм**, а не само на отделно заболели органи и системи. Привидно, особено за медиците и противниците на народните методи на лечение, лечителите лекуват целия организъм, защото, видите ли, не знаят къде е заболяването. Опирайки се на това схоластично твърдение, можем спокойно така да го наречем, в теорията и практиката на официалната медицина са въведени болшинство глупости. Какво имаме предвид? Имамe в предвид начина на разглеждане на човека от медика по отделни органи и системи, а не като цял, качествено цял и неповторим индивид. И сега, ако има в новата здравна реформа някакво рационално зърно, то това е именно опита за неразчленяване на пациента по специалностите на медиците – дано излезе успешен.

Да си продължим с Народната медицина: Тя знае, че когато се разболее даден орган или система от нашето физическо тяло, всичките останали органи и системи буквално му се притичват на помощ. В това свое старание и загриженост, те също нарушават своя естествен ритъм на функциониране и движение. По тази причина, при лечение с методи на Народната медицина основно се лекува целият организъм. При това лечение, на целия организъм се постига и още един, скрит за медиците, ефект – възстановяване здравето на болния **по безопасен и най-ефикасен начин**. Нека продължим още малко в тази посока - лекуване на целия организъм. Всъщност народният лечител извършва не само лечение на целия физически организъм, а и нещо много важно. Важно, но скрито от погледа на големите учени – той лекува всичките тела на болния човек, според възможността, дадена му от силите на Природата. Има лечители, които притежават дарби да работят и с трите неделими съставки на човешкото същество - Тяло, Душа и Дух. Други работят с етерните обвивки, втори с астралното тяло, трети могат до оперират с енергии до причинните полета на Всемира и т.н. От личен опит и наблюдение авторът твърди със сигурност и без съмнение, че всеки един лечител има **свой собствен и неповторим начин на работа**. И въпреки привидното противоречие в този факт по причина, че всеки един лечител работи с енергии от по-висок порядък, над физическите, ефектът при лечение е един и същ – **лекува се цялото тяло**. Тук говорим за основния момент при лечение с

народни методи и с народни лечители, който малко или почти никак не е описан и не е споменаван в широкото пространство. Или така да се каже се докосваме до света светих в **лечителското изкуство**. Тук за първи път употребяваме и изрази **“лечителско изкуство”**, защото този израз е много точен, но вече забравен от съвременността. Защото за да упражняваш този занаят ти трябва и **дарба**. И когато преплетеш **дарбата** с упорит **труд** за добиване на **знания** и **Вяра**, тогава и само тогава можеш да бъдеш **лечител** и **лекар** – другото е вдигане на пушилка....или, както казва народът вятър работа. И след това необходимо отклонение да продължим с още няколко реда темата за лечение на цялото тяло.

Вече разбираме и няма съмнение, че лечението на цялото тяло е правилен и основен момент при лекуването на болника. За да се осъществи този процес, лечителят и лекарят трябва да притежават заслужена дарба за проникване в надфизичните съставки на човешкия организъм. Отскоро любознателният читател забелязва, че медикът лекар и народният лечител са поставени на една основа. Причината за тяхното уеднаквяване не е самоцелна приумица, а еднаквите им полета на работа в надфизичните и надматериални съставки на Всемира. Личностите, които имат възможност да работят с повисок ред енергия от тази, изявена в материята, не могат да се диференцират вече на лекар, медик и лечител или, по новому, био-енерго-терапевт – те се събират в една фигура по естествен път. И тази фигура, понеже работи с едни и същи нематериални и материални съставки, ще приемем, че естествено се е трансформирала в ... народен лечител или, ако щете народен домашен лекар. Разбира се това превръщане или трансформация не става за един ден или в една година, а се изискват огромни усилия, труд постоянство и хлопане. Настойчиво хлопане пред вратата на Духовната медицина. Тук няма да отваряме широко уста и да прокламираме, че видите ли съществува не само като понятие Духовната медицина. Ние само казваме така: **За да съществува Народната Медицина във вековете и да продължава със своите неотслабващи крачки напред в новите векове, неминуемо, Тя черпи сили от Един Непресъхващ Извор. Този Извор тече постоянно и изобилно дава влага на всеки един клон от науките в човешко познание.**

3. ПРОИЗХОД И СЪЩНОСТ НА ЖИВОТА

3.1. Теории за произхода на Живота

Еднаквостта на атомния и молекулен строеж, както и еднаквите свойства на химичните съединения, които влизат в състава на “живите и неживи” тела, говорят красноречиво за единството в “живата и нежива” Природа. Физичните и химични закони са еднакви за протичащите в тази област от Природата процеси. Няма химичен елемент от Менделеевата таблица, който да не присъства и в двете форми на материя и да е присъщ само на една от тях. Много са и общите неща в молекулярния състав на най-разпространения елемент на Земята - водата. Минералните соли и водата в организмите са същите, както и в “неживата” Природа, при това количествените и качествени отношения са близки, почти идентични до тези на морската вода. Ако

говорим за различия, то те се изразяват в относително независимия характер на вече изградения органичен състав - биополимерите от типа на белтъците и на нуклеиновите киселини са ярко присъщи на живата материя. Но веднага трябва да подчертаем, че всеки един от полимерите по принцип може да се получи в "безжизнена среда" и че техните свойства също се изявяват посредством добре познатите ни физико-химични закони. Все пак, какво говори науката. В края на 20-те години на века съветският биохимик А. И. Опарин изказва предположението, че химическите и физически процеси, протичащи в "примитивната" атмосфера на Земята преди 4,0 - 4,5 милиарда години, са могли да доведат до "самопроизволно" зараждане на прости органични съединения от типа на аминокиселините и захарите, които, както той предполага, са присъствали в тогавашните условия на Земята.

Името на световноизвестния учен академик **Александър Иванович Опарин** е свързано преди всичко със създадената от него научна теория за произхода на живота. Пред събранието на Руското ботаническо дружество на 03.05.1922 година руският учен докладва за първи път своята теория. В продължение на повече от петдесет години от тази дата Опарин по блестящ начин успява да защити, доразвие и установи теорията си в лоното на научното познание. Съвсем основателно днес учените от териториите на тези области в научното познание, относно произхода на живота, я смятат за най-крупното постижение на човешката мисъл. Нещо повече: тази теория се смята че дава най-правдивото обяснение за произхода и развитието на живата материя.

Интересен е фактът, че още от първите години на нейното появяване, тя става известна всред широките научни среди в България – разпространена под формата на брошура през 1936 година. Чест прави на Българската научна общност, че в есента на 1971 година участва непосредствено в дискусиите върху теорията на академик А. И. Опарин, проведени на състоялия се международен симпозиум по произхода на живота и еволюционната биохимия във Варна. И днес почти всички учени от "изтока" и "запада" съвсем сигурни заявяват, че не е показана друга теория, която да обяснява по-пълно произхода и развитието на живота от тази на Опарин. Така след дълги години на дискусии и научни спорове в крайна сметка ученият и неговата теория получават международно признание. Трябва да споменем и за още един интересен факт от есента на 1971 година. А. И. Опарин е помолен и поканен от българските научни среди и изд. "Народна просвета" да напише книга за произхода на живота специално за българските читатели. С голяма готовност академикът се отзовава на поканата и книгата "Произход на живота" се издава от издателство "Народна просвета" под редакцията на проф. Георги Х. Георгиев през 1974 година.

За теорията на Опарин в предговора на книгата българският учен професор Г. Х. Георгиев дава твърдото материалистично описание: "Като теория, която разкрива обективните закономерности в развитието на материята и възникването на живота, като по-висша форма на движение **на** материята, тя играе изключително голяма роля за изграждането на научен мироглед у хората." Съвсем безпредметно ще бъде от наша страна да оспорваме учения и да твърдим, че и до днес науката не е отговорила правилно и изцяло на въпросите: що е **движение** и що е **материя**? Но с достатъчна увереност твърдим, че под "научен мироглед" от професора се разбира тогавашният, а и сега още твърдоглаво войнстващ материалистически Марксистско-Ленински мироглед. По-точно, самото твърдение на професора по нищо не се отличава от определението, дадено от Енгелс за живота, като философска категория и понятие в неговата "Диалектика на Природата". Не

бива да си мислим, че теорията не намира прием при т.н. учени идеалисти – напротив. За тях тя също се явява като едно крупно постижение на човешкия гений и дава простор на научните им изследвания. Изследвания на материалисти и идеалисти насочени най-вече към откриване и утвърждаване начините за най-безмилостно използване богатствата на Природата, на Нейните растителни, животински, минерални и човешки царства.

3.2. Животът Велика тайна на Природата

Едва ли някой се съмнява в това, че животът е най-прекрасното и най-важното от всичко съществуващо на Земята и във Вселената. Развитието на човешкия род върху лицето на земята е постоянно съпътствано от един непрестанен стремеж към разкриване тайните на живота, към неговото по пълно изучаване и опознаване. Няма религиозна или философска система, няма мислител, писател, философ или учен, които да не са се занимавали с този въпрос. Самото научно разкриване тайните на живота има изключително важно значение за проникване в една от великите тайни на Природата. Това проникване в същността на живота би дало ключа към разкриване на все по-нови и по-нови хоризонти пред човешкото Знание и Разум.

За съжаление трябва да признаем, че **всеки един научен или ненаучен подтик към разкриване тайните на живота от когото и да е било, в миналото и днес, не е нищо друго освен явен или скрит стремеж за господство над самия живот.**

До сега на човешкото същество са дадени прекрасните възможности да вникне в тайните на живота на растителните, животински и минерални видове. Проучени са техните произход, свойства, строеж, характерни белези и т.н. почти до съвършенство. Знае се как възникват, как се размножават и как се развиват. Дори се стигна до там съвременната наука да влияе директно върху техните качества и бъдещо размножаване. Вече можем по изкуствен път да пресъздаваме достатъчен брой и вид вещества и същества по щампи от живата Природа. Даже можем да пресъздаваме и животински видове! Стремим се към Богоравенство да сътворяваме и човешки същества – говорим за приложение на метода клониране. Както забелязва любознателният читател, във вихъра на въртопа сме на един процес в създаването на живот. Но защо ли въртопът, така ускорява своето въртеливо движение, че все ни повлича към ... дъното? Защо ли при дадените ни възможности за господство над другите царства ние само и единствено ги унищожаваме и изтриваме от лицето на Земята и нищо друго?

Познаваме до съвършенство състава и свойствата на полезните природни изкопаеми – с пъти намаляваме тяхното количество. Познаваме до

съвършенство произхода и еволюцията на животните и растенията – с пъти ежечасно намалява техният естествен брой, а дневно изчезват безвъзвратно няколко вида. На тяхно място поставяме едни достатъчно окарикатурени животински и растителни видове, нямащи и най-бегла връзка с реалността в живата Природа нито пък с естествените условия на живот. В своите велики човешки дейности променяме света, водата, въздуха и себе си дори. Но едва ли сме станали по-добри и по-малко жестоки в тези наши научно величави крачки. Всичко можем да направим, само собствения си живот не можем да оправим. Нещо повече – дори - не знаем как да го опазим, продължим и съхраним. Да не стигаме до крайността, в която бихме могли да кажем, че не можем дори да го възстановим – става въпрос за възстановяване след боледуване.

Днес учените приемат, че решаването на въпроса за същността на живота е неделим от процесите в човешкото общество и винаги е съпътствал неговото развитие. В недалечното минало, през годините, когато се вихреше борбата между двата противоположни лагера – идеализма и материализма, нещата сякаш бяха прекалено ясни. До толкова ясни, че независимо от двете принципно различни представи за живота, той си се развиваше и съществуваше и без тяхното авторитетно мнение за него. Днес обаче, след настъпилите основни промени в обществата, проведените необратими демократични процеси и новосъздадени взаимовръзки, въпросите явно се поставят на съвсем други "научни" позиции. Нека отправим кратки погледи към двата метода на научно познание до скоро властвали при съществуването на двете основни икономико-политически световни системи. Даваме думата на безусловният авторитет и в двата лагера А. И. Опарин: "Според мнението на философите - идеалисти, утвърждаващи приоритета на идеята или на духа над материалния свят, същността на живота се определя от някакво вечно, непостижимо по експериментален път начало. Материята е само онзи инертен материал, от който душата или духът създава живите същества и целенасочено управлява всички жизнени процеси. Затова материалното тяло на живите същества само по себе си е лишено от живот, както и напуснатия от душата труп. Всички негови съставни части, както и процесите, които се извършват в него, се подчиняват на същите закони, на които се подчиняват и телата на неживата природа. Те успешно могат да бъдат изучени по експериментален път, но това изучаване е съвсем недостатъчно, за да се разбере самата същност на живота. Тя може да бъде схваната само на духовна основа по пътя на задълбоченото умозрително самопознание.

В противоположност на това философите и учените - материалисти смятат за първична материята, тази обективна реалност, която, наблюдавайки я непосредствено и изучавайки я по експериментален път, схващаме все по-широко и по-пълно. Разглеждан от тези позиции, животът, както и останалият свят, е материален по своята същност. За разбирането на живота не е необходимо признаването на някакво недостижимо по опитен път духовно начало. Напротив, според материализма именно обективното изучаване на заобикалящата ни природа е онзи сигурен път, който води към опознаване на самата същност на живота, докато духовната дейност, съзнанието, като производно на материята, възниква на основата на развитието на живота." Край на цитата.

До днешна дата са минали приблизително малко повече от две петилетки от победата, казано грубо но буквално, на идеалистите над материалистите. В научните времеви цикли 10-12 години са епохални срокове, в които могат да се извършат множество открития и качествени промени в самия начин на живот. Би било логично и съвсем оправдано вече демократичната част на човечеството да е получила отговор

на въпроса: - Що за феномен е животът? И освен получения отговор да имаме и практически насочености към неговото опазване, съхранение, удължаване и т.н. до увековечаване. Т.е. да сме вече в подстъпите на "вечния живот" – живот, пълен със здраве, щастие, радости и съвсем без мъки, болести и несгоди. Само че за съжаление това не е така, нито пък има намерение или най-малките признаци скоро да се случи. Единственото, което ни остана от учените "идеалисти" и "материалисти", е тяхната толкова голяма загриженост за живота на всяко едно живо същество, наречено човек, че направо да си умреш от върховно умиление. За всеки един от нас, живеещ в момента на земята (сметката е за 6 милиарда човека – б.а.) има взривно вещество с по 200 (двеста) килограма тротилов еквивалент. Този дар ще ни се поднесе при избухването на ядрените арсенали на материалните идеалисти и идеалните материалисти, които все още не са унищожени и едва ли някога ще бъдат. Това е научната равностойност от настъпилите епохални промени в обществата и научното познание през последните години от отминаващото старо и настъпващо ново хилядолетие.

След редовете, отричащи и материалистичните, и идеалистични тенденции в науката, на преден план, пред очите ни, излизат духовното лице и неговият брат - ученият теолог. Те доволно протриват ръце и казват: "Бог създаде живота, Бог даде живот на всичко живо, Бог ... и т.н. Бог ще оправи този живот. Вярвайте в Бога!" И продължават все в този дух до пълното извисяване, над всичко и всеки, на девиза: "Религията ще оправи света!" То, ако тя - религията щеше да оправи света, от две хиляди години до сега поне две хиляди пъти да го е оправила. И още нещо: Бог никога не е създавал този живот на нещастие и болести, който живеем, и не Той ще го оправи, а самите ние.

Защо все пак изучаваме феномена, наречен живот? Толкова ли е важен той, та се спираме върху тази категория, че дори я обличаме с исторически, философски, политически, медицински и дори личностни одежди?

Ние все пак говорим от позициите на едно "Духовно лечение", което подразбира поддържането на живота в едни устойчиви граници спрямо заобикалящата ни видима и невидима действителност. Ако представим живота съгласно сегашните научни схващания с едно обширно пространство, то условно граничните му области биха били раждане и смърт. И в полето на живота, между раждането и смъртта медиците търсят методи за оптималното протичане на всичките жизнени процеси във физическото тяло на човека – живот без болести. Само че на практика живот на земята без болест трудно се намира и едва ли се оправдават очакваните резултати от науката, наречена медицина. Хората продължават да си умират от неизлечими болести, от непредвидени случайности и фатални грешки. И болестите продължават да си господстват с пълна сила в човешкия живот, без ни най-малко някой да им пречи. Съвсем ясно е, че за излизане от тази задънена улица трябва, някакво ново средство или метод. Само че до сега все нови средства и нови методи се появяваха и се появяват, а видим резултат никакъв. От недалечна древност до днешни дни много философски системи са се сменили, много учени са се изредили и много утешители и лечители на човека са се извървели, а ние все сме си болни. Има ли изход от този омагьосан кръг? Колкото и да останем учудени от отговора, той е: - Няма изход от този, омагьосания, кръг. Който отговор пък съвсем не предполага, че проблемът е нерешим!

Съвсем основателно трябва да подчертаем, че съществува неразривна връзка между произхода на живота и неговата същност. Очевидно, първо за да познаваме живота и за да можем да му влияем, ние трябва да познаваме неговия произход.

3.3. История на проблема за произхода на Живота

Днес всеки един клон от научното познание, който се опитва да борави с категорията живот, в т. ч. и медицината, трябва да отговори непременно на въпроса за неговия произход. Неясният отговор или опит да се обясни живота откъслечно водят неминуемо до незадоволителни резултати в научната практика. Медицината, като съвременна наука, така добре е изучила прийоми на лъженауките, че по елегантен начин е прехвърлила решаването на този проблем – произхода на живота, на друга наука, наречена Биология. Тук можем да отворим една скоба и казваме, че Биологията е майка на Медицината, а не обратно както се стремят в последно време да утвърждават учените медици. Но какво пък прави Биологията при решаването на проблема за живота? Тя от своя страна го прехвърля на Квантовата механика във Физиката, докато се стигне до принципа на неопределеност на Хайнзенберг, което ще видим в по-долните редове.

Какво излиза на практика? Медицината е призвана да опазва, съхранява и възстановява живота на човешкото същество, а не знае нищо за неговия произход и същност. Е, може ли да защитава и съхранява нещо, като не го познава? Никога! По тази причина в горните редове утвърдихме, че не ще можем да излезем от омагьосания кръг с тези методи на научно познание, каквито са в сегашната медицина.

Проблемът за произхода и същността на живота вероятно е занимавал човешкия ум от дълбока древност. Казваме вероятно защото по данни, които съвсем не са за пренебрегване, този въпрос не е дискутиран в дълбока древност. Например в Древна Тракия, Древен Египет, в Древна Индия, Древна Месопотамия или в по-нов Вавилон, той сякаш е убягвал от вниманието на тогавашните мъдреци. Възможно ли е древните велики, строители да построят толкова храмове, култови средища, библиотеки, стадиони, величествени обществени сгради, храмове, градини с висящи тераси и т. н., а да не построят поне една единствена болница? Видимо по археологическите данни ние все пак съдим за едни мощни и високо развити културни цивилизации. При тях, от вниманието им, не би могло по никакъв начин да убегне въпроса за живота и здравето, и тяхното опазване и възстановяване. Как може, при заминаването от света на живите, на владетелите, на фараоните и дори на по обикновените хора (при траките - б.а.) да им бъде осигурявано всичко необходимо за един "приятен задгробен живот", а преживе никой да не се грижи за болните и страдащите? Или тогавашните знания в "науката за лечението" са били толкова големи, че успешно е лекувана всяка една болест и просто не е имало страдания! Или такива са били обичаите и традициите в тогавашните общества, че заболелите просто са ги изхвърляли на сметището. Трябва да бъдем уверени, че изхвърлянето на сметището съвсем не се е състояло. Но за голямо наше учудване забелязваме, че в представите на древните народи животът не е свършвал само с изхвървяването на земния път от човека. И сякаш на живота след смъртта се е обръщало по-голямо и по-особено внимание. Оставаме с убеждението, че за нашите предци животът въобще не е някакъв прекъсваем

процес, свършващ с настъпването на физическа смърт. По-скоро той е вечно сътворен и никога непресъхващ – само променящ своята форма. Едва ли днес някой учен може да ни убеди, че древните народи са извършвали своите погребални ритуали и свързаните с тях широко-машабни строителни дейности механично или по утвърдени исторически натрупани навици. Най-малкото някой траколог може да ме убеди, че тракийските владетели при своето погребение се взимали със себе си живи съпруга, слуги, конете, впрегнати в колесница, достатъчно храни и предмети от бита хей така от натрупани исторически навици или култово-религиозни привички. Явно има нещо, което убягва от погледите на биолози(?), археолози, историци и ...медици и всякакъв род учени. Но за сметка на това "убягване" съвременната научна мисъл изкарва умствените нива в познанието на учените от древността на съвсем първобитни позиции. За съвременната наука тогавашните учени от Шумер, Месопотамия, Египет, Вавилон и т.н. са имали "примитивни" схващания за произхода на живота. Толкова примитивни, че са описвали възникването на живите организми от вонящи води, тиня, гниеци материали и т.н., от разлива на Нил, от напоителните канали и от хумусната почва. С една дума живота и живите същества са се самозараждали и първично възникват от неживи влажни и гниеци материи. Пак според сегашните учени, тези твърдения се пренасят в по-древна Гърция – Мала Азия и от там, по-късно, през класическа Гърция и Древен Рим, се налага като догма от църковните богослови и преминавайки една или друга форма от век във век, достига да началото на двадесето столетие! Тук пък съвсем няма никаква грешка – да, към края на деветнадесети и началото на двадесети век в умовете на научните "капацитети" е бъкало от самозараждащи се микроорганизми във всякакви настойки и разтвори.

Като че ли край на спора поставя Луи Пастър (1822-1895). По неговото време Френската академия на науките определя награда за този, който с точни и убедителни доводи и опити осветли въпроса за първичното зараждане на живите същества. Наградата е дадена през 1862 година на Луи Пастър за неговите публикувани материали, в които той доказва, че е невъзможно самообразуването на микроорганизми от различни настойки и разтвори на органични вещества. По един елегантен начин френският учен опровергава господстващото научно мнение, че гниещите вещества самозараждат микроорганизми. Той доказва обратното – гниенето и ферментацията се извършват и протичат благодарение и само в резултат на микроорганизми внесени отвън. Би трябвало след това, все пак за времето си епохално откритие и блестящо изчистване на плесенясали предразсъдъци от векове, науката да литне нагоре и напред. Но уви! Напротив, след тези многократно проверени данни в естествознанието настъпва дълбока криза, която обхваща не само края на деветнадесети, но и средата и втората половина на двадесети век! Малко данни: В доклада си през 1922 година Опарин се стреми да докаже, че изходът от безизходното положение относно произхода на живота може да се намери "ако разширим кръга на нашите изследвания, излезем от пределите на нашата планета и се запознаем с факти, отнасящи се до другите небесни тела!" Дълги години няма кой да чуе руския и по-късно съветски учен. Едва през 1957 година в тогавашния Съветски съюз, по инициатива на Международния биохимически съюз, от Академията на науките на СССР е свикан и проведен Московския симпозиум. На него се набелязват пътищата за съгласувана работа на учените в тази област на природознанието от различни страни и специалности. Като продължение на Московския симпозиум се сочи конференцията на тема "Възникване на предбиологичните системи", организирана във Флорида (Уакула – Спрингс) през 1963 година. На нея се посочва, че проблемът за произхода на живота е вече излязъл от етапа на общите разсъждения и е необходимо занапред да се решава на базата на строго научни опити и наблюдения. През месец април 1970 г. в Южна Франция близо до Нанси се

провежда III – та международна конференция по проблемите за произхода на живота. На тази конференция подробно са обсъдени възлови въпроси на този проблем: абиогеното образуване на органични вещества в космическото пространство и на планетата Земя (абиогено – възникване на прости органични вещества на космически обекти без каквато и да е връзка с живота?! – пояснение от автора) и създаване на моделни опити по синтезиране на мономерни, полимерни и на възникващите от тях високомолекулни системи. На тази конференция се взема и особено важно решение – да се организира международно дружество за изучаване произхода на живота, което да извършва постоянна работа по обединяване усилията за решаване на проблема. (Забележете проблемът още не е решен, а годината е 1970 – б.а.) И вече сме домакини ние българите. През 1971 година във Варна се провежда поредната международна конференция по проблема за произхода на живота. На тази конференция по убедителен начин се доказва, че проблемът за произхода на живота, който още от началото на двадесети век се пренебрегва от научната общественост, сега не само активно се разработва от много учени, но представлява и голям интерес на широк кръг хора. След това дълго изречение си поставяме въпроса: Случайно ли е създадена оста Русия – Америка – Франция – България при решаване проблемите за възникването на живота? Ще оставим въпроса без отговор, за сега.

Днес съгласно натрупания фактически материал от научни изследвания, опити и разработки на учени можем да направим няколко последователни предположения, отнасящи се за еволюцията на въглеродните съединения, по пътя им към възникване на живота:

1. Възникване на въглеводородни и цианови съединения и близките им производни в космическото пространство в периодите, съвпадащи с формирането на Земята като планета.

2. Възникване на т.н. "първичен бульон". Абиотично (независимо от живота) превръщане на изходните въглеродни съединения в земни условия във все по-усложняващи се органични вещества, наречени мономерни и полимери.

3. Възникване и образуване на т.н. "пробионти" . Свързано с появата в "първичния бульон" на високомолекулни отворени системи, които имат способността да се съобщават с околната действителност. В процеса на съобщаване или връзки те придобиват качеството на растеж и размножаване.

4. Възникване на първични организми. При по-нататъшното развитие, усъвършенстване и предбиологичен отбор на обмяната и съобщаването с околната среда "пробионти" еволюират в организми.

В тези четири точки се състои съвременното схващане за произхода на живота. Разбира се упорито защитаващо и сега от учените в научните среди на тези области от човешкото познание. Ако все пак се усъмним в първата точка от четирите относно възникването на живота и изобщо еволюцията, ето как ни се отговаря: "Като изходен пункт на тази еволюция, продължила милиарди години, условно (!?) може да се приеме процесът на нуклеосинтезата, т.е. процесът на образуване на атомните ядра на всичките известни на нас елементи. Еволюцията на нуклеосинтезата обикновено се разглежда успоредно с процеса на еволюционното развитие на звездите, тъй като сега стана ясно, че в нашата звездна система непрекъснато се е извършвала и сега се извършва процес на звездообразуване". Без да имаме и най-малкото желание да влизаме в спор с големия учен Опарин все пак трябва дапомним, че на съвременната наука все още не и е известно как се е образувала Вселената. И би било съвсем некоректно от негова страна да бъдем препращани да търсим корените на живота в началото на образуването на космическите обекти. Ясно е, че животът е неделим от процеса на възникване на космическите обекти и е с трайно присъствие в

недрата на Вселената, но така "първично" да е възникнал от обектите на космоса е най-малко несериозно да се твърди. Все пак съществува и е в сила все още Един Принцип в Живата Природа, който гласи така: живото възниква само от живото. **Можем да бъдем и по-конкретни:** Само Животът може да роди Живот. **По абсолютно никакъв начин от една мъртва материя не е възможно да възникне живот! Или каквато и да е негова организирана форма. Необходимо е за пояснение да въведем седемте основни принципа на Битието.**

3.4. Седемте Основни Принципа

Неотменимо във Всемира, независимо от времевите цикли и пространствените форми, съществува едно непроменимо Правило. Това Правило произлиза явно от определен Принцип, от Който пък произлизат определени закони и енергийни взаимодействия.

Всеизвестни са напрегнатите усилия на учени от всяка една област на научното познание да обясняват света, формите в него и взаимодействията между тези форми с няколко общи прости закона. Медицинската наука като част от това научно познание не прави изключение от тези благородни усилия. Съвсем ясно е, че в този случай имаме стремеж да се откриват и премахват **причините** на болестите, а не само техните **последствия**. Защото уверено може да се заяви, до сега отговорната медицинската наука се е уверила, че лекуването и премахването на последствията едва ли я правят просперираща. Или най-малкото е увеличило броя на вярващите в нейната сила.

Без да изпадаме в излишни академични разговори трябва добре да осъзнаваме, че когато говорим за известни събития и явления във физическия свят, веднага трябва да знаем как да правим съответствия в Духовния свят и от Него - в Божествения свят. Нека приведем това съответствие на разбираем език! При болестно състояние във физическото тяло на човека настъпват функционални и структурни промени. Веднага в Духовния свят се променя характерът, силата и интензивността на положителните и отрицателни сили. А в Божествения свят се регистрира опит за нарушаване на съотношението между Мъжки и Женски Принцип – отношението между Духа и Душата. Или на по-познат език – нарушава се съотношението между електричеството и магнетизма, между плюса и минуса, между положителната и отрицателна енергия, между Ин и Ян и т.н..

При познаване и прилагане съдържанието и смисъла на Принципа на Съответствията, нещата във физическия свят придобиват своя смисъл. Тогава се оказва, че формата на човешкото тяло не е възникнала само хей така в процесите на биологичната еволюция на видовете, а има своя определен характер на Сили в Духовния свят и Принцип в Божествения свят.

В този момент може би някой ще оспори категориите: материя, физическо тяло, Духовен свят, Духовни тела, Божествен свят и т.н., които прокарваме в сегашното, донякъде запътено в грешна посока човешко

познание. Явно има реална опасност отново да се върнем към отдавна изтъркания спор относно първичността и съществуването на материята и/или Духа. Нека поясним повдигнатите въпроси с думите на Учителят Петър Дънов: "Материалистите приемат материята за даденост и от там градят. Другите (идеалистите – б.а.) приемат за даденост Бога. **Едните и другите са на крива страна.** Бог и материята не съществуват по този начин, както ние си мислим. Външните прояви на материята не са материя. Например, ако завъртиш една електрическа крушка, то се образува един светъл кръг, но той не съществува. Ние сме за побратимяване между идеализъм и материализъм. **Има материален, Духовен и Божествен свят.** Християнството е хармонично съчетание между физичните и духовни закони."

Човешкото същество има отношения едновременно и с трите свята: материален, Духовен и Божествен. Това човешко същество, така се преплита в тези светове, че се превръща в страница от едно велико писмо, в което Природата е писала и пише много редове - който знае да чете, да чете. Това не е празна констатация! Съществува един вътрешен Закон, според Който, **каквото и действие да извършиш, като човек засягащ целия организъм на Живата Природа.** Съществува и един велик Закон в Природата, който е важен Биологичен Принцип: **Във всяка една част на организма работят силите на целия организъм.** Тези два изказани закона са само част от законите и принципите, създадени от Разумното начало и човек трябва да се учи от тях постоянно – а не както сега да не ги признава. Съвсем явно е, че е необходимо да се спрем по детайлно върху Принципите на Природата. Според езотеричното познание и окултните науки тези Принципи са поднесени в разбираемо слово за първи път в Египет преди хиляди години от великия посветен и учен Хермес. По тази причина те са известни още от дълбока древност и като: "седемте херметични принципа". Многократно и Учителят Петър Дънов говори в своите лекции и беседи за Тях. Там Учителят Ги нарича Принципи на Божествената наука и още Принципи на Природата. Той в своите слова постоянно утвърждава, че Тези Принципи стоят в основата на всичките процеси и явления – от създаването на Целият Космос, до създаването на най-малката форма в него. Съвсем очевидно е, че те са Принципи и в отношенията между Микрокосмоса и Макрокосмоса. Още по-убедително и без съмнение е необходимо да приемем, че тези Принципи са основата и причината за съществуване и на човешкото битие и на човека като част от него.

Първи принцип. Първият принцип е наречен от Учителят **Принцип на Ума. Принцип на изявения Дух.** Всичко във Всемира е ум, умът и Духа са едно и също нещо. Умът стои в основата на Света и Живота. Външната страна на Духа е умът. Външната страна на ума е обективният свят – всичките изявени форми във видимото Битие. Тези всичките безкрайно безбройни форми, които съществуват в Битието, първоначално са се съдържали в Божествения Ум. Принцип за единствения произход на формите.

Втори принцип. Този принцип е **Принцип на Аналогията.** Това, което е долу, е подобно на това, което е горе, и това, което е горе, е подобно на това, което е долу. Това, което съществува като идея в ума на Бога, винаги се

проявява реализирано в една конкретна форма на проявеното Битие. Принцип за съществуването на формите.

Трети принцип. Принцип на Полярността. С този принцип се включват в Движение всичките космически сили. Всички сили, които излизат от космическия ум, или по-точно от Духовния свят, се поляризират на положителни и отрицателни, на активни и пасивни. Без действието на този принцип няма творчество, не може да се изяви и роди обективният свят или по-точно сетивният свят, който ние непрестанно опознаваме. Принцип на Движението и неговите Сили или по-точно Принцип на Съзнанието.

Четвърти принцип. Четвъртият принцип е **Принципът на Вибрациите**. Според този принцип всичките енергии, които излизат от космическия ум, се предават по цялата Вселена чрез специфични трептения и вибрации, чрез специфична дължина на вълната. Принцип на енергиите и начина на тяхното пренасяне.

Пети принцип. Този принцип е **Принцип на Ритъма**. Той утвърждава, че навсякъде в Природата и неминуемо завързания здраво за Нея Живот, има втичане и изтичане, приливи и отливи. От този Принцип черпи сокове учението за циклите, за цикличното развитие на Живота и формите в него, **учението за прераждането**, за движението и странстването на душите. Принцип за съществуване на Душата и нейното пътуване през Световете на Всемира.

Шести принцип. Принцип на Причинността. Според този принцип всяка причина поражда следствие. Всяко следствие е в резултат на дадена причина. Над всичките причини стои Бог. Затова Учителят Го нарича Първата Причина. От корените на този принцип черпи сокове **учението за кармата**. Принцип за причините и техните неотменими последиствия – посочва мястото на попадане и характера на силите.

Седми принцип. Това е **Принцип на Двойствеността** или принцип на рода - на мъжкия и женски пол. В този принцип космическите енергии претърпяват втора поляризация и стават възходящи и низходящи. Принцип на Единството, наречен от Учителя, въпреки привидната разнородност на силите действащи в Него.

Това са така наречените Седем Херметични Принципа, които са били публикувани в писмен вид за първи път от трима Посветени в началото на двадесети век в Америка, след което Учителят ги изнася в своите окултни лекции, тук в България. Част от тези принципи лежат в основата на Западно-Европейското естествено-научно познание в т.ч. и съвременното медицинско познание. За съжаление това познание под влияние на определени фактори се отклони от своя първоначален път, през средата на 40-те години на двадесети век, и се изопачи. Тази негова, така де се каже, деформация продължава и в днешни дни. Християн Розенкойц – Духовният водач на Западно-Европейската научна мисъл казва, че езотеричните учения на западната традиция ще останат скрити, докато Западната официална наука докаже по експериментален път идеите за **единството на материята и развитието на видовете**, които са скрити в Седемте Принципа. Но сякаш

времето на Западната наука за това доказателство е изтекло? Верни на своето естество Седемте Принципа пътуват и се преместват от Запад на Изток. Днес те все още оказват влияние на науката в България. Утре ще се преместят по на Изток, по-дълбоко в Славянството, в земите на днешна Русия. Дали това е така, времето съвсем наскоро ще покаже.

Може би на мнозина от нас горните редове ще се сторят безпредметни и сякаш нямащи нищо общо с лечението им. Още повече, защо ще ни е необходимо да сме запознати със Седемте Херметични Принципа? Или не е ли това само илюзия, че съществува и Духовно лечение? Да, но каквото и да говорим, в човешкото същество е заложен един постоянен стремеж към усъвършенстване. Този стремеж не е само от вчера. Този стремеж не е само на физическия човек – на физическото му тяло, а и на неговата душа, на неговия Дух. По пътя за реализиране на това непрестанно желание и стремеж към усъвършенстване стои неминуемо повишената и разширена сетивност на нашите сетивни органи. Стои едно новообразуване на нови сетивни чувства със съответните сетивни органи. Всичкото това, за което говорим, е част от органи и системи от нашето физическо тяло. Но същевременно е и част от органи и системи от по-висшите ни тела. Процесът към отваряне на нашата сетивност и преминаване към нови хоризонти на познание е непрекъснат. Оказва се на практика, че Физическият свят е част от Духовния. **Ако продължаваме да противопоставяме тези два свята, ще се намерим в едно голямо противоречие.** Защото Те пък от своя страна са част и съставляват немалко полета от Божествения свят. Отричането на тази реалност означава, че отричаме самите себе си. Още: да отричаме или да се правим, че не забелязваме новите закономерни промени, които се извършват с човешкото същество, с неговото физическо тяло, с неговите органи и системи, е все едно да се осъждаме на гибел. И коя наука е по-близо до така споменатите промени, ако не една нова Духовна медицина? В здрава връзка с едно Вечно съществуващо Духовно лечение.

Днес може би учените се заблуждават в своите представи за произхода на живота, когато не познават или не признават Седемте Принципа на Природата или Принципи на Божествената Наука. **С това твърдение съвсем не отричам познавателните методи в науката и да твърдя, че Бог е създал живота и човека, както се говори в църковните книги. Нека си послужим и с мнението на Петър Дънов по въпроса за живота, неговия произход и смъртта:** "Сега аз не искам да вадя заключение, съществува ли Бог или не. Ако речем да разискваме, ние сме заинтересовани. Ние искаме да знаем съществува ли в света една разумност, която обуславя живота, върху която целият живот е съграден. Защото, когато ние отричаме нещата или ги твърдим, ние трябва да отричаме онези неща, които не съществуват, и да приемем онези, които съществуват. Сега, запример, мнозина твърдят, че материята произвежда живота. Следователно, ако материята произвежда живота, тя не е мъртва. Защото мъртвото не може да произвежда живо. Няма такъв закон. Светлината от светлина излиза. Силата от сила излиза. Ако поддържаме това, тогава нашите понятия за материята съвсем ще се изменят. Ако животът е складиран в материята, тогава материята е една обвивка. Материята е външната страна на живота и повидимому ние се намираме в заблуждение. Една майка ражда дете. И ние казваме, че го е създала. Не, зародишът на това дете е съществувал милиони години преди майката да го е родила. Когато някой човек пусне една семка в нивата, той ли е създал тази семка? Не, човекът е

само едно условие да посади тази семка. Земята ли ражда семето? Не, и земята е само условие за поникване на семето. Та когато изучаваме истината, това е с цел да се освободим от онзи тормоз дали има Господ или няма, дали съществува друг живот или не съществува и т.н. За да докажа този въпрос, аз заставам на положението, какво нещо е животът, аз зная. Но какво нещо е смъртта, не зная. Познавам. Аз още не съм умирал. Като умра, тогава мога да говоря. Зная, че живея, нищо повече. А това, че човек умирал, че сърцето преставало да тупти, че тялото се разлагало, ти умирал ли си да знаеш, че е така? Не, не съм умирал. Тогава, като умреш можеш да говориш. Докато не си умрял, нищо не можеш да говориш. Има ред факти из живота, които показват, че смърт, в този смисъл, както хората говорят, не съществува.” – Учителят. 22.09.1935 год. София, Изгрева.

Когато погледнем в исторически план на въпроса за произхода и развитието на живота, ще видим, как още от Гръко-Римската култура на Бялата раса, той е третиран от двете течения във философията – материализъм и идеализъм. За да получи, в по-днешни дни, в края на Западно-Европейската култура своята почти пълна диференциация или разлагане на все по-малки части без да се стигне до нещо цяло. При което разлагане пъкват множество теории, хипотези, течения и т.н., които в крайна сметка са все издънки от двата клона на “непримиримите” идеалисти и материалисти. Преди да продължим, нека направим кратък обзор на част от философските течения относно произхода и същността на живота.

3.5. Философска интерпретация на понятието Живот

Отново се обръщаме към руския учен Александър Иванович Опарин: “Затова въпросът за произхода на живота се оказва в центъра на решаването на общите проблеми на съвременната биология. Стремехът да се пренебрегне този въпрос, опитите да се обясни живота откъснато от неговия произход не са дали задоволителни резултати. Нещо повече, днес всяка теория, която се стреми да обясни феномена на живота, трябва непременно да отговори на въпроса за неговия произход. По този въпрос най-остро се сблъскват многобройните (диференциация на проблема – б.а.) съвременни схващания за същността на живота, именно този въпрос най-често представлява “голямата спънка” за много учени. В схващанията си за възникването на живота скептично настроените учени и философи на нашето време често поставят на преден план **крайната невероятност** на това събитие и **пълната невъзможност** самоподреждането на такава съвършена форма на движение на материята, каквато е животът, да е станало само въз основа на известните ни общи периоди и закони. Най-често този довод се дава с явното намерение да се докаже, че животът изобщо не е могъл да възникне без някаква намеса отвън. Обикновено тази намеса се приема, или като божествен творчески акт или като въздействие на някаква нематериална “жизнена сила”, която създава живи същества, а според някои представители на това **виталистично** направление тя и сега управлява всички жизнени процеси”. След кратко пояснение за произхода и същността на витализма ще продължим.

Витализмът, като идеалистично течение в биологията, обяснява всичките жизнени процеси, неразривно свързани с действието на особени,

нематериални сили, които се намират в живите организми. Учените **виталисти**, опирайки се на безкрайното множество от форми в Природата, игнорират процесите на жизнена дейност от материалните, физико-химични и биологични закономерности. Това противопоставяне и разделяне на природата от тях на жива и нежива довежда до отричане въобще на факта за възникването на живота. Виталистите признават единствено живота, произлязъл от Бог или вечно съществуващ. Корените на това съвременно учение се крият в учението на **Платон** (427-347г.пр.н.е.) за безсмъртната душа – “психея”, която съживява растителната и животинска материя, и в учението на **Аристотел** (384–322г.пр.н.е.) за “ентелехията на тялото” – душата. Според учения Аристотел ентелехията - душата формира телата и ги движи. Самата материя не проявява признаците на живот, но се обхваща от живота, формира се целесъобразно и се организира чрез силата на душата. Устремена към целта, вътрешната същност – ентелехия, вдъхва на материята живот и я съхранява жива. Вижданията на Аристотел оказват своето влияние върху по-нататъшната трактовка на въпроса за произхода на живота. Понятието “ентелехия” е основно разгледано във труда “Монадология” (1714г.) на известния немски учен философ **Лайбниц** (1646-1716г.). Той приема монадата (единица или централна клетка, в бъдещите наши разглеждания точка **А** – б.а.) за проста затворена самоизменяща се субстанция. Монадите, които имат способността ясно да възприемат и отразяват действителността, се наричат от Лайбниц души, а разумната душа на човека, пак според него, е монада - дух. В тази монада – дух се отразява целият свят и тя, като индивидуалност, съдържа в себе си сякаш в зародиш безкрайността. Интерес представлява и мнението на Ленин по този въпрос: “Тук има своево рода диалектика, и то много дълбока, независима от идеализма и попщината.”

Руският учен **Ломоносов** (1711–1765г.) въвежда термина “физическа монада” . Той поставя в основата на обяснението на природните явления изменението на материята, състояща се от дребни частици – “елементи”, обединени в “корпускули”.

Немският мислител **Гьоте** (1749–1832г.) допуска съществуването на една вечна жизнена сила – ентелехия. Това разбиране е продиктувано от многообразните и неизброими, според него, форми на движение в Природата.

Сякаш малко ред в схващанията на великите Европейски мислители въвежда големият учен на Русия **Лобачевски Н.И.**. Който публикува през 1840 година на немски език своя епохален труд: “Геометрични изследвания по теорията на паралелните прави” – по-понятно казано, не Евклидова геометрия. В тази геометрия са въведени твърдения, които не зависят от Пети постулат за успоредните прави на Евклид. Ученият Ломоносов успява по убедителен начин да представи геометрично и с алгебрични изрази формите във Всемира и действителната форма на Вселената. Успява, още, с езика на математиката да загатне за процесите, който се извършват във Всемира и в човека. За съжаление трудът на Лобачевски и до сега не е намерил официално признание в научното познание. Ние продължаваме и до днес да работим с методите на Евклидовата геометрия и с Диференциалното смятане

от Средновековието. Които методи едва ли ще ни помогнат да опознаем Света, Живота в него и самия Човек. В следваща част от книжката ще разгледаме по-подробно постулатите на Лобачевски и тяхното приложение в живота на земята.

Нека продължим нашите разглеждания с руския учен Опарин: "Много съвременни теолози и доближаващи се по схващания до тях философи обаче смятат, че цялата организация на живите тела и всички жизнени процеси са материалистично детерминирани и че би било абсолютно неоправдано да се свързват с непосредствената и изключителна намеса на сили, лежащи извън пределите на познанието. **Точно установените закони на живата природа са неизменими и не представляват нищо по-необикновено от законите, които съществуват в неживата природа.** Затова могат и трябва да бъдат изучавани с помощта на обективните методи на изследване. Но в границите на тези закони всички жизнени явления и цялото развитие на живота са предопределени от предварително установен план, който е бил заложен в материята от Бога при самото възникване на живота и който предопределя крайните цели на прогресивното развитие на живата природа, неизменно стремяща се към съвършенство за осъществяването на тези цели.

Схващания, много близки до изложените, биват развивани не само от теолозите, но и от представителите на редица други съвременни философски течения (финалисти, холисти, органицисти и т.н.), които макар да се стремят в една или друга степен да се разграничават от витализма, все пак признават съществуването на предварително начертан план както за развитието на живата природа, така и за крайната цел на това развитие. За тях живият организъм съответствува не само на някаква материална система, но и на изобретателската мисъл на интелекта създал, тази система.

Не трябва да ни учудва и обстоятелството, че метафизичният материализъм, който отрича всякаква качествена разлика между организмите и телата от неживата природа, но се стреми да опознае същността на живота откъсната от процеса на общото развитие, изпада в груб антропоморфизъм всякога, когато се изправи пред въпроса за произхода на живата природа.

Още от времето на **Декарт** механицистите са се опитвали и се опитват да опознаят организма като някаква много сложна машина, чието вътрешно устройство е приспособено до съвършенство на извършваната от нея работа, като цялата вътрешна организация на живото същество (неговите молекули, клетъчни органоиди и органи) е приспособена за извършване на жизнените функции." - край на цитата.

Ще навлезем още малко в направлението механицизъм: **Механицизмът** възниква като мироглед в средата на средновековието. Най-често това течение в научното познание е свързано с френския философ **Декарт** (1595–1650г.) Той разглежда живота и неговия произход от позицията на една достатъчно сложна механична система. Появата на това ново направление в научната мисъл е свързано със значимите постижения от този период в областите на т.н. класическа механика (Галилей, Нютон и др.). Механицизмът разглежда и обяснява развитието на природата и обществото със законите на

механичната форма на движение в материята. Това абсолютиране на законите от класическата механика довежда до създаването на погрешна, "механистическа" картина на света, според която цялата Вселена, от атомите до планетите, в т.ч. и живота, представляват една затворена механическа система, чието движение се определя само и единствено от законите на механиката.

В последните години на отминаващия век и днес натрапчиво ни се поднася хипотезата, че началните форми на живот са пренесени механично на Земята от Космоса. Видите ли, уважаеми госпожи и господа, преди милиони години вашият пра-пра-родител ви е посял при идването си от някоя далечна планета. Или по аварийни причини, някакъв си космически кораб не могъл да се откъсне от земното притегляне, астронавтите останали на земята и те поставили началото на днешния човешки род. Има и още по-смели хипотези, при които се утвърждава мнението дори, че измирането на цял клас от животинското царство на Земята, става въпрос за динозаврите, е предизвикано от тези "пришълци". И други, какви ли не теории, хипотези, антитези и т.н. Най-интересното е, че колкото една теория е по-причудлива и несъстоятелна, толкова по-яко и дълго време тя занимава ума на "учените хора". И от техните умове се пренася по съвсем естествен път в различните клонове от научни познания и най-вече в медицината.

Все пак състоянието живот е свързано с едно постоянно негово поддържане в оптимални граници. И тези оптимални граници можем да наречем здраве или по друг начин казано – живот без болести. Уместно е да попитаме кога все пак ще настъпи тази ера в човешкия свят? Ерата на живот без болести. Колкото и невероятно да прозвучи този момент може да настъпи едва с примиряването на двете философски трактовки относно произхода, поддържането и съществуването на живота. Както и да завъртваме въпросите, ние неминуемо опираме до категорията плът и Дух. Ако нямаме желание да ги примирим, да обменим качествата, които притежават, значи нямаме желание за живот в себе си. Каквито и теории да развиваме, ние съвсем ясно виждаме, че плътта е тази, която се разлага, страда и изпитва болката. Колкото и да не приемаме състоянието на Духа, той е този, Който дава успокоение, простор и Надежда. Едва ли ще прозвучи невероятно, но животът съществува в тази си форма, която познаваме ние, единствено за да покаже една реална взаимовръзка и единоначалие между Материята и Духа. И ако ние не си вадим никакви изводи от разлагащата се плът, от страдащата си Душа, и от Вечно извисяващия ни Дух – значи не живеем както подобава, а само съществуваме, за да живуркаме. Какво се говори в духовното знание по тези въпроси? Обръщаме се към словото на Учителя: "Сега ще говоря върху положителната страна на плътта. Мнозина отричат плътта. Когато се натъкнат на никакви погрешки и престъпления, от които самите са недоволни, казват: Плътска работа. **Плътта е неразбран предмет.** Казват някои, че плътта не е нужна на човека. Ако наистина плътта не беше потребна на човека, каква нужда имаше духът да се облича в плът? Щом духът е облечен в плът, значи плътта има свое определено място и служба. Тя е на мястото си, но трябва да се намери нейното място, трябва да се разбира нейната служба. Плътта е предговорът на живота т.е. **животът започва с плътта.** Тя е почвата, **тя е**

първото условие, при което животът може да се прояви. Докато една идея не вземе някаква форма, докато не се въплъти, не може да бъде ясна. Тази идея остава отвлечена за нас и ние не можем да мислим за нея. Ето защо ние започваме с предметно учение, т.е. с учението на формите, което не е нищо друго, освен въплътени идеи. Следователно, от тези въплътени, осезаеми форми ние постепенно преминаваме към отвлечените форми, към формите на духовния свят, **който е далечен за нас по своите форми. Разликата между плътта и духа се заключава в техните трептения. Плътта има един вид трептения, а духът – съвършено други.**"

Съгласно теорията на А. И. Опарин, "първичните газове" по повърхността на Земята се активизират от слънчевото излъчване или атмосферните разряди и влизат във взаимодействие и реакция един с друг. Получените в резултат на тези реакции прости органични вещества кондензират и се разтварят в първичния океан, който постепенно се обогатява с разнообразни химични съединения. Опарин предполага, че първите живи клетки са възникнали самопроизволно (?) от този топъл концентриран разтвор на органични съединения. Поради недостатъчни научни данни тогава хипотезата на Опарин не е получила веднага признание. След близо тридесет години - през 1953 г. - е проведен лабораторен експеримент, който по убедителен начин потвърждава теоретичните виждания на съветския учен. Как е протекъл този експеримент? - В подходящ стъклен съд се вменват газовите смеси от метан, амоняк, водни пари и водород, които се предполага, че са били в състава на първичната атмосфера. При температура **80°C** сместа е подложена на електрически разряди посредством двойка електроди, които периодично, през интервали от време, имитират атмосферен разряд. Какво показват анализите в съдържанието на съда след проведения експеримент? В газовата фаза се установява наличието на въглероден окис, въглероден двуокис и азот, а в течната охладена фаза, т.н. кондензат, са регистрирани значителни количества водоразтворими органични вещества от типа на аминокиселините, влизащи в състава на белтъчините, и няколко прости типа органични киселини - мравчена, млечна и др., които, както е известно, също влизат в състава на живите организми. Кое е съществено за нас в тези експерименти? - Обстановката, в която се провеждат - наличието на фактора **светлина** (прозрачен стъклен съд) , **електрически заряди** и **магнетизъм**, който е природно даден.

В по-нататъшните експерименти се установява и способността, което е особено важно за нас, на така получените органични съединения в газовите смеси да "провеждат" разнообразни форми на лъчения. В това число: **видимата светлина, ултравиолетово излъчване, рентгенови лъчи, гама-лъчи**, искрови и тихи **електрически разряди, ултразвук** и α -и β -частици. В получените биологически обекти са идентифицирани повече от 150 вида аминокиселини, обикновено влизащи в състава на белтъчините, азотни съединения, влизащи в състава на нуклеиновата киселина и многобройни органични въглехидрати и органични киселини. Какво прави впечатление на учените? В белтъците структурата и свойствата на белтъчните молекули зависят от вида на аминокиселините, които ги съставят, и от подреждането им в полипептидната верига и въпреки че в Природата съществуват значително

голям брой аминокиселини (до сега установени 150 - б.а.), само 20 от тях участвуват в изграждането на белтъците. И още една особеност - всички аминокиселини, които изграждат нативните белтъци, имат само **алфа**-конфигурация.

3.5. Становището на Биологията за Живота

От гледището на съвременната Биология е много важно обстоятелството, че аминокиселините в протеиновите молекули могат да се подреждат по различен начин и да създават в живата Природа неповтаряемо разнообразие на белтъци, което води до многобройната, безкрайна последователност на биологичните структури. В една белтъчна молекула участвуват средно от 300 до 500 аминокиселини, това обуславя и възможния различен брой различни белтъчни молекули от **20³⁰⁰** до **20⁵⁰⁰**! В своите изследвания учените от тази област на познанието стигат и до извода, че белтъчините на "съвременните" вируси са изградени от същите аминокиселинни блокчета, както и белтъчините на всичките други живи организми.

И вече се пораждат въпросите, на които нямаме до този момент реално достоверни отговори: защо живите организми са избрали именно тези типове органични молекули, които влизат в техния строеж и състав в момента, защо строителните блокчета на белтъчините са съставени само и точно от 20 аминокиселини и защо, те са само с алфа-конфигурация?

3.7. Нуклеинови киселини - ДНК и РНК киселини

Нека погледнем и към **нуклеиновите киселини**. Нуклеиновите киселини, са открити от **Ф. Мишер** в края на по-миналия век (към 1876-77год.) и се съдържат само в ядрата на клетките. Ф. Мишер установява, че нуклеиновите киселини са два типа: **дезоксирибонуклеинова (ДНК)** и **рибонеуклинова (РНК)** киселина.

Дезоксирибонуклеиновата киселина (ДНК) е полинуклеотид, образуван от множество нуклеотиди посредством свързвания чрез фосфорно-диестерни връзки. Какво е вътрешното съдържание на нуклеотидите? - Всеки нуклеотид съдържа една молекула фосфорна киселина, една молекула дезоксирибоза и една пиримидинова или пуринова база. В зависимост от това коя база участвува в изграждането на нуклеотидите те биват:

аденозинмонофосфат дезокси (**А**) и гуанозинмонофосфат дезокси (**Г**) - пуринова (аденин или гуанин) база; тимидинмонофосфат дезокси (**Т**) и цитидинмонофосфат дезокси (**Ц**) - пиримидинова (тимин или цитозин) база. В периода 1949-1953 год. ученият **Е.Чаргаф** и неговите сътрудници провеждат експерименти и правят анализи на четирите вида бази - аденин (**А**), гуанин (**Г**), цитозин (**Ц**) и тимин (**Т**) в различни видове биологични единици - основно биологични единици от три типа: животински, в т.ч. човека, растителни и бактерии. Направени са следните по-важни, в голяма степен интуитивни, изводи: 1.Препаратите на ДНК, отделени от различните тъкани на един и същ организъм, имат еднакъв нуклеотиден състав. 2.Нуклеотидният състав на ДНК в отделните видове е различен. 3.Нуклеотидният състав на ДНК в организмите от даден тип не зависи от възрастта на организма, условията на хранене и външната среда. 4.Почти във всичките изследвани препарати на ДНК броят (**n**) на адеиновите нуклеотиди е равен на броя на тиминовите нуклеотиди или $nA = nT$, а броят на гуаниновите нуклеотиди е равен на броя на цитозиновите нуклеотиди или $nG = nC$. Следователно броят на пуриновите нуклеотиди е равен на броя на пиримидиновите $nA + nG = nT + nC$, като тяхното количество не е еднакво и не е равно на 25% от общото им количество. 5. ДНК на близките биологични видове имат сходен нуклеотиден състав, но при еволюционното си стъпало, по правило, значително се различават един от друг по своя нуклеотиден състав. Или по-точно казано нямаме регистрирани междинни биологични единици, между отделните видове – за голямо съжаление от поддръжниците на Дарвиновата теория за произхода на живота.

Значението на тези изводи или по-точно съотношения, наречени правила на Чаргаф, остава неизяснено до построяването на модела на ДНК от **Дж. Уатсон** и **Ф. Крик**. През 1953 год. двамата учени предлагат детайлен триизмерен модел на структурата на ДНК, базиращ се на ренгено-структурни данни от други двама учени - **Франклин** и **Уилкинс** и на правилата, открити от Чаргаф. Основните положения в модела на Дж. Уатсон и Ф. Крик се резюмират по следния начин: 1.Молекулата на ДНК се състои от две полинуклеотидни вериги. 2.Две вериги образуват двойна спирала, която се вие около ос, и всяка една спирала не може да се отдели една от друга без разплитане. 3.Ортофосфорните остатъци и пентозите са разположени по външната страна на молекулата, а базите са насочени към централната ос и лежат в равнини, перпендикулярни на оста на молекулата, разположени една срещу друга. 4.Стабилността на двойната спирала не се дължи на водородните връзки, а почти изцяло на взаимодействието на паралелно разположените електронни системи на базите. 5.В сила е т.н. правило на комплекторността или допълване на базите - пуриновите бази на една верига се свързват винаги с пиримидиновите бази на другата, при което аденинът се свързва винаги с тимин (**А-Т**), това е показано на **фиг. 1.03.**, а гуанинът - с цитозин (**Г-Ц**), също показано на **фиг. 2.03**. Тези фигури са самите структурни формули на двете комплементарни двойки адеин – тимин и цитозин – гуанин. Първата двойка (**А-Т**) притежава две водородни връзки, а втората (**Г-Ц**) – три водородни връзки. 6.Двете вериги имат атипаралелен ход, (ефекта на огледалото - б.а.), така че едната верига е с посока **5` - 3`**, а другата - комплементарната верига, е с посока **3` - 5`**. Последното правило е

илюстрирано с **фиг. 3.03**. На тази фигура е изобразена част от двуверижната ДНК, с много добре изразена антипаралелност.

В днешно време, независимо от някои неизяснени неща относно строежа на ДНК, моделът на Уатсон и Крик все още се приема като най-подходящ за обяснения на основните функции на наследствената материя.

Да разгледаме накратко основните функции на т.н. наследствена материя и дадем кратки определения: **Генетичен код** - записване на генетична информация. **Репликация** - самовъзпроизвеждане. **Транскрипция и трансляция** - преписване на генетична информация и превръщането ѝ в конкретни протеинови структури. **Мутация** - скокообразна промяна в ДНК структурата.

Рибонуклеинови киселини (РНК). Рибонуклеиновите киселини притежават същата основна структура като ДНК - Дезоксирибонуклеиновата киселина. Съвременните биолози разглеждат в повечето случаи само различията между РНК и ДНК: 1.Монозахаридите, участващи в изграждането на РНК, са рибози, а не дезоксирибози. 2.В изграждането на РНК участва урацилов нуклеотид вместо тимин, който е комплетарен с адеиновия. 3.Пространствено РНК не образува по правило двойна спирала, нейните вериги са единични и само в отделни области се сдвоява посредством образуване на водородни връзки в нейните взаимно комплементарни участъци. 4.Относителната молекулна маса на РНК- молекулите варира в широки граници и те са по-къси от ДНК- молекулите.

В досегашните научни изследвания са регистрирани три вида РНК: **Рибозомна рибонуклеинова киселина (рРНК)** - участва в изграждането на рибозомите; **Транспортна рибонуклеинова киселина (тРНК)** - участва в пренасянето на аминокиселините до рибозомите; **Информационна или Матрична рибонуклеинова киселина (иРНК или мРНК)** - пренася наследствената информация от ДНК до конкретно място на белтъчна синтеза: рибозомите.

Несъмнено едно от най-големите научни постижения в двадесети век е изясняването молекулните механизми за пренасяне и съхраняване във времето на информацията в живите организми. Оказва се, че всички живи организми, в т.ч. и човека, притежават и използват една и съща схема за кодиране, пренасяне и възпроизвеждане на информация. Тази схема се изгражда от два класа молекули. Имаме в предвид линейните верижни молекули на белтъците и нуклеиновите киселини. Азбуката, с която се записва огромното количество биологична информация се състои само от 24 букви. Четири от тях се отнасят към единичните нуклеотиди: аденин, гуанин, тимин и цитозин – А, Г, Т и Ц. Другите двадесет букви са със знаците от двадесетте различни аминокиселини на белтъците. Каква пестеливост и съвършенство! Колкото и да е голямо многообразието в организмовият физически свят, колкото и да са сложни връзките на взаимодействие между отделните видове, само четири нуклеотиди и двадесет аминокиселини определят еволюцията на този свят.

4. САМОСГЛОБЯВАНЕ. АКСИОМИ НА ПОДОБИЕТО.

КВАНТОВА МЕХАНИКА.

4.1. Самосглобяване

Неоспорим е фактът, че процесите на самосглобяване във всяко едно ниво на молекулна организация зависят от **енергията на взаимодействие** на атомите. Енергията на връзките е основен фактор, който играе решаваща роля във формирането на макромолекулите и определя конструкцията, стабилността, качествата и свойствата на молекулните субединици. Ще се спрем на този въпрос по-обширно, защото в крайните му резултати бихме могли да потърсим отговорите на многобройните въпроси или на най-важния: как е възникнал животът на Земята и разбира се, как се развива днес и как ще се развива в бъдеще?

Съвременното научно познание, както сме подчертавали нееднократно, свежда всичките протичащи процеси в живите организми до "безкрайно голямо разнообразие" на химични, физични и специфично биологични връзки. В химията се приема, че съществуват два основни, гранични случая на химична връзка: **електровалентна** и **ковалентна**. За по-лесното разбиране и изучаване на химичните връзки, които са "твърде разнообразни", в този клон на научното познание се разглеждат именно тези два вида гранични състояния. **Въпреки истината, че в Природата те не се срещат в "чист вид"!**

Приема се (?), че химичната връзка възниква в резултат предимно (?) **на електрическите сили на взаимодействие** между разноименно натоварените частици (?) в атомите. При това само електроните, които се намират във външните слоеве на електронната обвивка, участвуват в образуването на химичната връзка. По тези причини електроните, участващи в този вид връзки, се наричат **валентни**. Атомът, който отдава електрони, се превръща в **положително натоварен йон**, а атомът, който приема електрони - в **отрицателно натоварен йон**. Връзката, която възниква в резултат на електростатичното привличане между противоположно заредените йони, носи няколко наименования: **йонна, полярна, хетерополярна** или **електровалентна**. Осъществяването на другия граничен вид химична връзка става без преминаване на електрони от един атом към друг. Електроните, които образуват този вид химична връзка между атомите в молекулата, принадлежат едновременно на тези атоми. Този втори вид връзка носи също няколко наименования: **ковалентна, неполярна** или **хомеополярна**.

4.2. Аксиоми на подобие

Както забелязва любознателният ни читател, връзките на взаимодействие в нашите градивни елементи от физическото ни тяло се "опират" само и единствено, може би, на **електричеството и магнетизма**. Поне до този момент се признава от учените, че градивните ни елементи на тялото – клетките са подложени на този тип въздействие. При това е прието, че за провеждането на електрически и магнитни взаимодействия е необходимо наличието на поле – т.н. **електромагнитно поле**. Неговото съществуване е доказано от учените, което ще видим в следващите редове. Това поле е невидимо за нашите очи, ние нямаме и осезателни органи за да го регистрираме, усетим или почувстваме. Но въпреки нашата "слепота" то си съществува и си изпълнява своята служба.

Освен описаното електромагнитно взаимодействие в научния познавателен апарат са известни още три вида взаимодействия: **силно** (ядрено), **слабо** и **гравитационно**. Едва ли е необходимо да подсказваме, че и тези три типа взаимодействия и техните движещи сили не се регистрират от наличните сетива във физическото тяло на човешкото същество. И въпреки това, те си вършат своята работа, и не ни питат усеща ме ли ги или не. По подобен начин можем да продължим, с течение на времето и натрупаните знания, описанието и на други видове взаимодействия – те реално съществуват. Няма да е голяма тайната ако кажем, че броя на видовете взаимодействия е ... безкраен, като Вселената. Нито пък ще учудим духовно просветените, че има Една сила, Една енергия и Едно поле, в Които се съдържат всичките форми на сили, енергии и полета на взаимодействия. Докато се приеме или отхвърли това наше твърдение, ще въведем едни "аксиоми на подобие". Това въвеждане ще ни послужи за улеснение при разглеждане въпроса за произхода и развитието на Живота. В тези аксиоми на "подобие" стигаме и до въпросите относно единството и различието между т.н. в научното познание "жива" и "нежива" Природа:

1. Слънчевата енергия в мозъка на човека претърпява същите изменения, каквито претърпява, като енергия, когато идва на нашето Слънце от едно друго Централно Слънце.

2. Кръвообращението във физическото тяло на човека се дължи главно на електромагнитните течения в Природата. Кръвта в човешкия организъм се движи благодарение на един космически импулс, който непрекъснато, постоянно регулира кръвообращението на всичките живи организми във Всемира.

3. Електромагнитното течение в Космоса, което поддържа циркулацията и ротацията, движението на слънцата, планетите и другите небесни тела, поддържа и движението на протоплазмата в клетките, които изграждат живите организми.

4. Енергията, която Земята получава от Слънцето, може да се сравни с артериалната кръв във физическите тела, а тази, която изпраща към Слънцето, може да се сравни с тяхната венозна кръв.

5. Строежът на Слънцето и клетката е аналогичен. Клетката има три области: външна, която възприема слънчева енергия; средна, която я акумулира в себе си, и вътрешна, която преработва и превръща в жизнена сила. Човешкото физическо тяло има също три области, най-добре личащи в зародиша: първата, външна зачатъчна обвивка, се нарича екзодерма; средната се нарича мезодерма, а вътрешната, в центъра, се нарича ендодерма.

6. Живата клетка е проекция на Духовния свят във физическия.

7. Човешкото същество с неговите дванадесет тела е проекция на Божествения свят във Вселената.

Някои може би ще кажат: - Тези въпроси в т.н. от вас "аксиоми на подобие", са известни на науката. Когато се изучава човешката физиология все взимат предвид и процесите, които се извършват в средата, в която живее човекът и най-вече влиянието на Космоса, космическите обекти и енергии. Още повече Слънцето от нашата Слънчева система, заедно с неговите енергийни потоци е изучено до съвършенство. Знае се във всеки един момент каква активност има, То, и как влияе, тя, върху живите организми Да, но не! Ето какво говори съвременната наука през 1998 година: "Междупланетното пространство се оказа запълнено от плазма с нищожна плътност, изтичаща постоянно от Слънцето – слънчев вятър. Слънцето, заемащо главно положение в планетната система, винаги е било обект на изключително внимание. Слънчевата активност представлява богат комплекс от явления и се оказва свързана с най-разнообразни процеси не само на Земята, но и в цялата Слънчева система. **Засега механизмът на тази връзка е съвършено неясен**, което предоставя поле за създаване на най-различни хипотези, някои от които не без основание можем да наречем фантастични." – "АСТРОНОМИЯ", Университетско издателство "СВ. Климент Охридски", автори Никола Николов и Марин Калинов. Учебникът е рецензиран от проф. д-р Малина Попова и проф. д-р Владимир Шкодров, редактиран от ст.н.с. д-р Донка Райкова, Маргарита Крумова и Надежда Кортенска. Коментарът отново е излишен!

4.3. Препратка към квантовата механика

Върху какви теоретични предположения се изграждат представите за химичната връзка между градивните частици на молекулите?

Йонна връзка. Нейната същност се обяснява с теорията на **Косел**. С нейна помощ обаче могат да се обяснят само образуването и строежът на молекули и съединения с йонна връзка. Също с нейна помощ могат да се

обяснят само свързването в молекула на рязко различни по химичен характер атоми. Тогава в помощ на Химията идва нова теория.

Ковалентна (атомна) връзка или теорията на **Люис**. Според теорията на Люис "стремежът" към стабилна електронна конфигурация води до образуването на една или няколко общи електронни двойки, които създават ковалентна връзка между свързващите се атоми. В изграждането на общата електронна двойка ученият "задължава" всеки един от двата свързващи се атома да участват с по един електрон. Така, според Люис, двата електрона от общата електронна двойка влизат едновременно в състава на електронните обвивки на двата атома, като общата електронна двойка принадлежи и на двата атома. Но тази теория не дава обяснение на причините за възникването на ковалентната връзка. Защо двата едноименно отрицателно заредени електрона в общата електронна двойка не се отблъскват взаимно, а образуват здрава ковалентна връзка между двата атома? И, разбира се, тогава Химията ни препраща по елегантен начин към **Квантовата механика**. В уводната част на нашето писание ние ви подсказахме, че химията, биологията и в частност медицината все ще ни препращат към квантовата механика, по-точно към принципа на неопределеност на Хайнзенберг.

4.4. Критика на квантовата механика

В научното познание, както и в самата Природа, е в сила принципът за неизчерпаемост на материята. И днес все още продължава да господства в научните среди твърдението, че **масата** е **мярка** за определяне на количеството материя. Редица учени си дават сметка, че такива твърдения не отговарят на действителността, но въпреки това те държат това определение да се запази. Защо? Защото според тях то ни дава единственото правилно философско обмисляне на процесите и явленията във Всемира! По тази логика твърдението за "по-голямото количество материя" в единия от два сравними обекта е равносилно на твърдението, че в единия от обектите има "по-голяма обективна реалност", отколкото в другия. Но това означава, че едни обекти, и то с по-голяма маса, са по-реални от другите, което явно е абсурдно или нищо не означава!?

"Често срещашото се твърдение, че телата (в т.ч. и физическото тяло на човека - б.а.) се състоят от материя, е изобщо неточно. Такъв словесен израз е остатък от метафизическото разбиране на материята като изходен строителен материал. В действителност едно парче желязо, атомът, неутронът и т.н. не се състоят от материя, а са материя, т.е. обективна реалност в конкретните си форми и прояви." - М. С. Слущки, глава I от "Философия на Природознанието", Издателство за политическа литература, Москва, 1966 год. И тук веднага учените физици, химици и биолози (и кой ли още? - б.а.) незабавно ще опонират: принципът на неунищожимостта на материята и движението е философски, методологически принцип. Материята е вечна и несътворима, невъзможно е да се появят материални обекти от нещо нематериално или материалните

обекти да се превърнат в нещо нематериално. В материалните обекти има задължително наличие на запазващи се характеристики, като: маса, заряд, импулс, момент на импулса и т.н. И явно прави са тези учени, но как биха отговорили на въпросите: какво е материя, кога тя притежава маса, какво означава понятието "количество материя", какво в същност е движението, на което постоянно е подложена материята, понятието сила изяснено ли е напълно, що е импулс и т.н.? Въпроси без достатъчно ясни отговори. Редица автори на научни трудове защитават решително понятието "количество материя", разделени на два лагера. Едните от тях отъждествяват понятието "количество материя" и "количествена определеност на материята", което води до ново понятие - "качество на материята". Самото продължение за разработване на понятието "качество на материята" крие достатъчно големи рискове. Другият лагер учени утвърждават мнението, че без въвеждането на термина "количество материя" законът за запазване на материята губи своя смисъл. И прави са в това свое твърдение, но то трябва да води единствено до закона за запазване на масата. Защото в историческа перспектива откриването на природонаучния закон за запазване на масата е играло голяма роля за утвърждаването на материалистическите схващания за неунищожимостта и несътворимостта на материята. Но защо ли тези виждания претърпяха политически и икономически крах?

Сега е време учените и от двата лагера да попитат: като критикуваш и двете системи на природознанието, какво предлагаш?

Отговорът е прост и еднозначен: понятието "материя" би имало смисъл единствено ако до днес бяхте установили единен еквивалент за всички превръщания на материалните обекти, както е това при енергията. Защото материята не е нищо друго, освен едно от проявите на енергията - материята е безкрайно многообразие от форми на кондензирана енергия.

Отминаващият 20-ти век по всяка вероятност ще се запомни с несъмнено великите научни открития в Микро и Макрокосмоса. Няма да бъдем далеч от истината, ако твърдим, че усилията на учените в двете области на Природознанието се движат паралелно, често с общи допирни точки. Първата стъпка по пътя на класическата физика, направена в посока към квантовата теория на микросвета, несъмнено се дължи на **Нилс Бор** (1885 - 1962 г.). Неговите т.н. Постулати на Бор съдържат както елементи от класическата физика, така и качествено нови идеи. Моделът на атома, създаден от Бор, е квантов и според него във водородния атом електронът се движи по кръгова орбита около ядрото. От изведените математически изрази на модела се вижда, че радиусите на стабилните орбити и енергията на електрона се квантуват, т.е. могат да заемат само определени (дискретни) стойности. Задълбочавайки своите изследвания, учените утвърждават мнението, че в природата и в нейните закони съществува симетрия. Възможно ли е, след като светлината съчетава свойствата на вълна и частица, това да е вярно и за света на микрочастиците? През 1923 година от **Луи де Бройл** (1892-1987г.) се изказва смелата хипотеза, че всичките форми на материя имат свойствата както на частици, така и на вълни. Какво означава това? - Според класическата физика частиците и вълните са предимно коренно различни обекти на разглеждане. Класическата частица се отъждествява с поведението на малко топче: неговото положение е строго определено в една тримерна пространствена координатна система, движи се по строго определена орбита

и при удар с друга частица обменя за кратко време енергия. Класическата вълна притежава свойствата на водните вълни, на тях са присъщи явленията интерференция и дифракция, а енергията им е разпределена в цялото пространство, обхванато от вълната. Тук правим едно уместно отклонение: за да се "провежда" енергия в каквото да е пространство, независимо с каква скорост и независимо от двойствеността в свойството на природния обект, е необходим проводник или среда, т.н. поле.

Това ново понятие поле е свързано с имената на **М. Фарадей** и **Д. К. Максвел**, които разработват теорията за електромагнитното поле и първи разклащат представите за дискретното вещество като единствен вид материя. Тези двама учени разработват концепцията за полето като самостоятелна физическа реалност, въпреки "тогавашната научна" очевидна абсурдност, че вълновото електромагнитно поле може да се откъсне от заряда и да съществува самостоятелно. Решаващо доказателство за правилността на тази теория дават експериментите на **Х. Херц**. Той установява експериментално самостоятелното съществуване на електромагнитното поле като обективна реалност. Как се отнасят тогава, а и в днешни дни научните среди към откритието на Максвел? То е подложено на остра критика. Защо? Защото, виждате ли и: "самият Максвел не осъзна до края(?) физическия смисъл на теорията си и изведе уравненията си от свойствата на хипотетичния етер(!)." Даже Айнщайн нито приема, нито отхвърля тези обвинения, но не забравя да подчертае: "Стана ясно, че във физиката е извършено нещо извънредно важно. Създадено бе ново понятие, което го нямаше в механистическото описание на Природата. Постепенно понятието поле си извоюва ръководно място във физиката и се запази като едно от основните физически понятия. За съвременния физик електромагнитното поле е също толкова реално, колкото и столът, на който седи." И веднага възникват удачно въпросите: **А за съвременния медик електромагнитното поле в човешкото тяло, органи и системи реалност ли е?** Реалност ли е, че градивните елементи на човешкото тяло, както и самото тяло излъчват и приемат постоянно светлинна енергия? Проследени ли са пътят и начините на разпространение и преобразуване на тази енергия? В своите диагнози, лечения и напътствият медикът включва ли тези реалности? - Въпроси съвсем без отговори! Да, но за духовно просветения лечител тези въпроси не са дискуссионни. Той работи с т.н. био-поле независимо от това, дали учените го познават, признават или не. И за този тип лечители био-енергията и биополето са реалност като всички други реалности. И когато е нужно излъчва био-енергия, когато е нужно приема тази енергия, а при необходимост я препраща в пространството.

Забележка1: Предложените по-долу закони под формата на математически изрази до задоволителна степен удовлетворяват описанието, чрез научен език, на биоенергийните "непознати" явления.

Забележка2: В математическите изрази, където се работи с константи имаме преход от едно поле на енергия в друго, от един свят в друг.

Австрийският физик **Йозеф Стефан** през 1879 година експериментално установява, че мощността на топлинното излъчване от едно тяло е право пропорционална на: площта **S** на излъчващата повърхност на тялото в четвърта степен на неговата абсолютна температура **T**, безмерния параметър

е характеризиращ излъчвателната способност и една константа σ , наречена излъчвателна способност. Формулиран е т.н. закон на Стефан:

$$P = e. \sigma. S.T^4$$

Трябва да обърнем внимание на силната зависимост между мощността P на топлинното излъчване от абсолютната температура T . Когато T нарасне два пъти, P нараства $2^4 = 16$ пъти, ако T нарасне три пъти, P нараства $3^4 = 81$ пъти и т.н. Телата, които ни заобикалят, (а и самите ние - б.а.) непрекъснато излъчват и тяхната вътрешна енергия и температура постепенно намаляват. За кратко време температурата и енергията биха достигнали абсолютно нулеви стойности, ако едновременно с излъчването не протичаше противоположният процес - поглъщане на електромагнитно лъчение от околната среда. В природата обектите, независимо от своя енергиен потенциал, се намират в топлинно и енергийно равновесие - лъчистата енергия и температура на тялото остават постоянни. Когато тялото с температура T се намира в среда с температура T_0 , енергията, която обменя с околната среда за $1s$ в резултата на поглъщане и излъчване, се изразява със зависимостта:

$$(P - P_0) = e. \sigma. S. (T^4 - T_0^4)$$

В края на миналия век усилията на учените, насочени в тази област на изследвания, бележат успехи, извършват се точни измервания и се установява, че интензитетът на излъчване на "абсолютно черно" тяло зависи единствено от абсолютната му температура T и дължината на вълната λ . Въведен е законът на немския физик **Вилхелм Ван** за отместването на спектралния максимум:

$$\lambda_m.T = 2,9.10^{-3} \text{ m.K} = \text{const}$$

Но това са експериментални стойности и факти, които са верни, но не се изразяват с определен закон и нямат общо математическо описание - във физиката царуват с пълна сила т.н. метафизически представи.

Първата стъпка за преодоляване на тази бариера прави през 1900 година **Макс Планк** (1858-1947год.). За да обясни експериментално получените резултати от излъчването на т.н. абсолютно черно тяло, Планк за пръв път изказва предположението, че електромагнитната енергия, която се излъчва от атомите и молекулите, не е непрекъсната. Тази енергия се излъчва и поглъща само на определени дискретни порции, наречени **кванти**. Енергията E на един квант е право пропорционална на честотата ν на съответната вълна и h - нова универсална постоянна величина, наречена елементарна кванта на действието или постоянна величина на Планк. Записваме и уравнението за енергията на квантите на електромагнитното лъчение:

$$E = h \cdot \nu \quad , \quad \text{където } h = 6.63 \cdot 10^{-34} \text{ J}\cdot\text{s}$$

Цели пет години идеята за квантите е толкова необикновена, че дори нейните създатели гледат на нея като спомагателен математически похват. Решаваща помощ в тази ситуация оказва през 1905 година **Алберт Айнщайн** (1879-1955 год.). Айнщайн дава успешно обяснение на фотоефекта и доразвива хипотезата на Планк за светлинните кванти. Той стига до извода, че светлината не само се излъчва на порции, наречени кванти, но също така се и поглъща на кванти. Проведените многобройни експерименти убедително потвърждават съществуването на светлинни кванти, които били наречени **фотони**. Какво представляват фотоните? Според учените те са особен вид частици, които винаги се движат със скоростта **c** на светлината и съчетават в себе си свойствата на вълни и частици. Монохроматичната светлина или коя да е електромагнитна вълна с честота **ν** може да се разглежда като поток от еднакви фотони. Тук трябва да отбележим, че фотоните винаги се излъчват или поглъщат цели, а не на части - фотоните са обособени обекти, локализирани в пространството с точно определена енергия **E**. Както се забелязва изразяваме две съвсем различни явления с едно и също уравнение. **Уравнението, описващо енергията на фотоните, е абсолютно аналогично на уравнението за енергия на квантите:**

$$E = h \cdot \nu \quad , \quad \text{където } h \text{ е константата на Планк}$$

Така за първи път във физиката влиза "съвсем дивата идея" за някаква вътрешна връзка между дискретното и непрекъснатото, частица и вълна, идея, която е наречена **корпускуларно-вълнов дуализъм** (или двойственост). Стигаме до Айнщайновата теория за фотоните и уравнение на фотоефекта. Малко пояснения: - За тази теория и това уравнение Айнщайн получава Нобелова награда. До сега ученият Айнщайн не е получил "академично" признание за своите СТО и ОТО (Специална Теория на Относителността и Обща Теория на Относителността). Ето как изглежда уравнението на фотоефекта:

$$h \cdot \nu = A_e + E_{k, \max} \quad , \quad \text{където } A_e \text{ - минимална работа на електроните и } E_{k, \max} \text{ - максимална кинетична енергия}$$

С това уравнение се **въвежда** в непристъпната до този момент цитадела на непрекъснатостта - **електромагнитното вълново поле** - една черта, която преди е изглеждала несъвместима с него - дискретността. Но крепостта на чистата дискретност - веществото, което има атомистичен, корпускуларен характер, си остава непревземаема до 1923 год., когато, както вече подчертахме, **Луи дьо Бройл** прокламира знаменитата си идея за вълните на материята. С частиците на веществото дьо Бройл извършва "преобразуване", **обратно** на преобразуванията, които прави Айнщайн със светлинните вълни. Както Айнщайн съпоставя дискретния фотон на непрекъснатата вълна, така и дьо Бройл съпоставя непрекъснатата вълна на дискретната частица. Ученият обобщава за частиците на веществото онова

съотношение между корпускуларните и вълнови характеристики, което има фотонът. Създава се "нова механика", която д-р Бройл нарича вълнова, защото основната ѝ черта е приписването на вълнови свойства на частиците на веществото, както това се прави за фотона.

Ще опишем малко по-подробно тази процедура, в която, както ще забележим, "**често отсъства**" една от основните характеристики на веществото, масата **m**, без ни най-малко да се променят неговите свойства и характеристики. Съгласно уравнението на Айнщайн, за енергията **E** на фотона имаме: **E = m.c²**. От друга страна, импулсът **p** на фотона е равен на произведението от масата **m** и скоростта **c** на светлината: **p = m. c**.

Когато приравним тези две равенства, можем да запишем:

$$p = \frac{E}{c}, \text{ съгласно}$$

основното съотношение на Айнщайн за фотона имаме формулата **E = h.v**,

заместваме в по-горното уравнение и получаваме:
$$p = \frac{E}{c} = \frac{h.v}{c} = \frac{h}{\lambda}.$$

Според хипотезата на д-р Бройл всяка частица с маса **m**, която се движи със скорост **u** и има импулс **p = m. u**, проявява свойствата на вълна с дължина на вълната **λ**:

$$\lambda = \frac{h}{p} = \frac{h}{m. u} \quad - \text{ вълната на д-р Бройл, където } h \text{ е константа на Планк.}$$

Или
$$v = \frac{E}{h},$$
 което всъщност е уравнението на Айнщайн **E = h.v**, записано "на обратно".

През 1927 година американците **Клинтън Девисън** и **Лестер Джермер** показват по случаен опитен път, че електроните имат вълнови свойства и потвърждават теорията на д-р Бройл. Скоро след това е наблюдавана дифракцията на снопове от хелиеви ядра, водородни атоми и неутрони. Всичките тези експерименти убедително доказват, че материята притежава вълнови свойства.

Математическият апарат въвежда за Дебройлевата хипотеза уравнението на плоска монохроматична вълна, за която е в сила запълване на цялото пространство за безкрайно дълго време. Но за съжаление същият този математически апарат ограничава вълните като "реални", поставя ги в затворен интервал от време и пространство, за да ги разложи чрез интеграла на Фурие, което противоречи на тяхната същност. Отново се правят опити, които показват, че вълните са реални и обективни. Тогава учените започват да търсят техния физически смисъл. Първоначално те предполагат, че елементарните частици съществуват само във вълнови пакети. Но тези вълнови пакети би трябвало да се дисперсират - разпръскват - дори във вакуум, а това не се наблюдава. Оказва се, че т.н. елементарни частици притежават неподозирано голяма устойчивост, т.е. не могат да се моделират физически само във вълнов пакет или група вълни. Оказва се също, че елементарната частица съвсем не притежава елементарни свойства - ако решим да регистрираме точното място на определена частица в даден момент, трябва да разгледаме и "претърсим" цялото пространство.

В такъв случай, разсъждават учените, това, че дадена частица се намира някъде (на дадено място, където се търси), се явява достоверно събитие, но вероятността за достоверност на това събитие е равна на единица. Оказва се, че и това условие не се изпълнява от всичките частици. По този начин квантовата механика се превръща буквално в теория на вероятностната статистиката, която позволява да се изпълни някаква вероятност (?!). По този повод Айнщайн казва: "Бог не си играе на зарове!" Къде е изходът? На помощ идва Австрийският физик **Ервин Шрьодингер**, като въвежда диференциално уравнение, което удовлетворява свойствата на Дебройлевите вълни за всеки конкретен случай, така че да могат да се решават възникващите реално различни практически задачи. Уравнението на Шрьодингер изразява изменението във времето на **някаква особена** величина, наречена вълнова функция, или Ψ -функция (пси-функция), която не е нищо друго освен Дебройлевата вълна, характеризираща електрона или всяка друга частица.

Почти по същото време германският физик **Вернер Хайзенберг** създава така наречената "матрична механика", която според учените дава същите резултати при описание поведението на електрона, както дава и вълновата механика за частиците на Шрьодингер. Така в квантовата механика се допускат два (?) математически еквивалентни начина за излагане на един и същ проблем.

Доколко това може да е вярно? - Матричното смятане се занимава с математическо описание на обектите и явленията, като подрежда техните елементи в редове и стълбове. Това подреждане се извършва само в плоскост - двуизмерима координатна система. Но елементарните частици, в.т.ч. и електронът, имат проява във всяка една точка на пространството. По тази причина тази математическата картина за описание на елементарните частици едва ли е достоверна. Съвсем по друг, достатъчно обективен начин, би изглеждала тази картина, ако се извършваше подреждането по редове и стълбове, пространствено n -пъти перпендикулярни на себе си. Явно не решаването на този въпрос, а и на други, довежда до въвеждането на т.н.

принцип на неопределеност на Хайзенберг, който ще разгледаме малко по-късно.

Да се върнем отново към ψ -функцията (пси-функция), с която се изразява физическата реалност на частиците и която е опорен стълб в основното уравнение на квантовата механика - **Уравнението на Шрьодингер**. Оказва се, че ψ -вълните изобщо не бива да се разглеждат и разбират грубо нагледно като **някакви механични или дори електромагнитни вълни**. Ако напишем вълновата функция на една частица, тази функция с увереност може да се приеме като вълна в тримерното пространство, но съвсем по друг начин стоят нещата, ако решим да търсим функцията на 2,3,4 ..., n -броя частици. Тогава е вече невъзможно да си представим съществуването на частиците само в тримерното пространство - можем да ги представяме и разглеждаме единствено в **3 n -мерно конфигурационно пространство**. Какво означава това?- Че сме пред една от вратите за навлизане в по-високо измеримите светове на Всемира - преход от триизмеримия материален свят към другите n -измерими т.н. Духовни светове. Какви "процедури" извършват учените пред тази врата? - **Нищо!** Грубо казано, започват да философстват! Във връзка с "необикновения" характер на ψ -вълните възникват философски спорове между "физическия" идеализъм и материализъм. На фона на тези спорове потъва в небитието уравнението на английския математик **Пол Дирак за мисълта като Сила** - за което уравнение през 1928 година получава Нобелова награда. Но за сметка на това се правят сполучливи опити да се схване ψ -функцията като "статистическа характеристика на колективите от частици", която няма непосредствено отношение към Микрокосмоса. Явно или тайно проличава стремежът обектите от Микрокосмоса (да не забравяме, че в тези обекти влиза и човешкото същество – б.а.) с техните "необикновени" свойства да се свеждат до някакъв вариант на "обикновена материя", която може да проявява само и единствено своя дуализъм - частица и/или вълна. Появяват се и "най-задоволителни тълкувания" на ψ -функцията като функция, изразяваща потенциалните възможности за взаимодействие на микрообектите с макроскопичната обстановка, като под макроскопична обстановка учените разбират единствено и само "класически измервателен уред". Във връзка с тези "най-задоволителни тълкувания" ще въведем цитат: "Изходна точка трябва да бъде изследването на резултатите (не причините и явленията, а резултатите? - б.а.) от взаимодействието на атомния обект с класическия уред, а оттук вече чрез съответни абстракции (?) може да се премине към величини, които по-близо характеризират самия обект. При определени външни условия резултатът от взаимодействието на обекта с уреда не е, общо казано, определен еднозначно, а има само някаква вероятност.

Следователно в описанието на атомния обект, на неговото състояние и поведение, се включва съществено нов елемент - понятието вероятност, а с това и понятието потенциална възможност" – Цитатът свърши.

След тази "най-достоверна" картина за обяснение на Микрокосмоса не ни остава нищо друго, освен да се приемем, грубо казано, не като човешки същества, а една абстракция с възможност за вероятност, което всъщност се прави и в този момент от учените. Но

нещата не спират до тук. В квантовата теория за полето на всяка елементарна частица се съпоставя съответното поле: на нуклоните - нуклоново, на неутроните - неутронно, на електроните - електронно и т.н. И, обратно, на всяко поле се съпоставят частици, които се разглеждат като кванти на това поле. Съгласно тази теория, пак грубо казано, човешкото същество има свое поле на съществуване и само в това поле може да съществува, т.е. да си стоим там, където сме. И не само трябва да си стоим в нашето поле, но и не трябва да участваме в процесите за наблюдение на Микро и Макрокосмоса. Ако случайно се решим да опознаем Битието със средства и методи, които говорят за нашата еволюираща сетивност никъде нямаме права да ходим, защото ще се сблъскаме с принципа на неопределеност на Хайзенберг. При това сблъскване едва ли ще ни знаят къде сме, кога ще се върнем и какви сме! С по две думи, хем сме хора, хем не сме; хем ни има, хем ни няма; хем сме болни, хем сме здрави; хем сме граждани, хем сме поданици на България.

Какво гласи този принцип? При всички физични измервания се допуска грешка. Според класическата механика грешките при измерванията се дължат единствено на несъвършенството на измервателните прибори. Според квантовата теория обаче това ограничение в точността не е свързано с несъвършенството на измервателните прибори, а има принципен характер. **Неточността на измерванията**, според Хайзенберг, отразява **същността на квантовите обекти** (!, на тази глупост ще се спрем още веднъж - б.а.). И така, Хайзенберг формулира: ако **x**-координата на една частица е измерена с точност **Δx** и едновременно с това **x**-компонентата на импулса на частицата е измерена с точност **Δp_x** , то произведението от **Δx** и **Δp_x** не може да е по-малко от константата на Планк **h** , разделена на **2П**. В математически вид: **$\Delta x \cdot \Delta p_x > h/2П$** - принцип за неопределеност на Хайзенберг.

Във физиката, разглеждаща въпросите за строежа на атома, се създава своеобразна ситуация - търсят се пътища за разкриване на физическия смисъл на квантовата механика. Оказва се, че в света на "елементарните частици" възникващите въпроси съвсем не са елементарни. Ясното и лаконично обяснение в поведението на обектите, изграждащи материята, би дало ясен и категоричен отговор на множеството въпроси. Множество въпроси, групирани в крайна сметка в една точка: човешкото същество и неговото поведение към заобикалящата го среда. Оказва се, че градивните елементи, участващи в строежа на "неживата" и "жива" материя, са едни и същи, но тяхното "поведение" в двете форми на материя е коренно различно. И не само това: опитите да се обясни това състояние изцяло и напълно, с достатъчна ясност, са безрезултатни. В тази ситуация датският физик **Нилс Бор** (1885-1962год.) внася своя **Принцип на допълнителността**. Няма да обидя никого ако заявя, че който и да е принцип на допълнителност се въвежда винаги при примиряване на малкото знание с чудовищното невежество.

В теорията на съвременното научно познание този принцип се разглежда не само като чиста физическа теза, а и като въпрос с.... **философски характер?!** Задачата да се осмисли двойственият характер на частиците довежда Бор до създаване на допълнителни формулировки, даващи възможност за разкриване реалността на света и неговото опознаване, **както**

на нас ни е изгодно. Ученият създава квантов модел на водородния атом, като се основава на поредица от изходни положения, наречени Постулати на Бор. Тези постулати разглеждат и третират поведението на електрона в движението му около атомното ядро. Въвеждат се понятията: движение на електрона по кръгови орбити, стабилност на орбитите на електрона, квантуване на радиуси и енергия и се изяснява причината, която кара атома да излъчва фотон. С помощта на модела на Бор се обяснява и линейният спектър на излъчване и поглъщане на водородния атом.

И въпреки настойчивата очевидност, че "микрочастиците" не проявяват само двойнствени свойства със своите противоречиви характеристики, и до днес учените се стремят да ги "примирят". В своите стремежи те допускат разглеждането на частицата и вълната не като образи, адекватни на реалността, а като "неизбежно възникващи в опознавателния процес огрубявания". И достатъчно твърдо прокарват мисълта, че тези огрубявания и неточности са неотстраними. Ревностен защитник на това твърдение е Хайнзенберг със своя принцип на неопределеност!

Все пак, къде се крият корените на тези "неточности" по пътя за опознаването на Природата такава, каквато Е - и по-точно познаването на действителното човешко същество? На преден план изпъкват няколко "непризнавания" на сегашния научен потенциал:

1. Непризнаване многоизмеримата, многопластова и абсолютна, аналогична, разумно подредена последователност на Макро-и Микрокосмоса.
2. Непризнаване абсолютния характер на Великото Триединство, чието присъствие неотменимо се регистрира както във възможно най-малките частици, така и във възможно най-големите обекти на Всемира.
3. Непризнаване в биологично активните обекти от Битието на неразривното триединство: материя, душа и Дух.

Можем да продължим с още няколко страници тези "непризнавания", но две са непростимо и учудващо неудачни:

1. В системите за изучаване на обектите от Мирозданието човешкото същество е напълно изключено като активен участник в изследователските и измервателните процеси - на него единствено му се предоставя възможността да анализира и коментира резултатите, получени от измервателната постановка. Под измервателна постановка се има предвид системата от измервателни и регистриращи прибори или приборни комплекси. По тази причина сегашната наука е наука на резултата, предположенията, статистиката и неопределеността на Хайнзенберг. И не само това: учените не се съобразяват дори с реалното въздействие на измервателната апаратура върху изследвания обект, а тя често, по-скоро постоянно, оказва влияние върху резултатите от измервания - променя ги. И още: в подредената хармоничност на обектите от Микро- и Макрокосмоса всеки един елемент, от какъвто и да е произход, е в постоянни взаимовръзки и енергийни взаимоотношения с всяка една точка от Всемира. Абсолютно е невъзможно да се изолира дори и най-малката неделима частица от кой да е микрообект, без

това да не доведе до реакция в Цялото. Някой от съвременните учени отчита ли тези факти? - Не!

2. В процеса на опознаване на елементите от Битието ние влизаме в контакт със структурите и законите на изследваните обекти. Създават се взаимовръзки, които остават непрекъсваеми във времето - ние променяме Света и Той нас. (Това последното го е казал Васил Левски и никой друг след него: "Времето е в нас и ние сме във времето. То нас променя и ние него." – б.а.) Някой отчита ли този неотменим закон в познавателните процеси? Някой учен може ли да предположи какво влияние ще окаже и оказва върху човешките същества изучаването строежа на атома, неделимите частици, клетката, микроорганизмите, обектите на Космоса и т.н.? Никой не се занимава с тези въпроси дори повърхностно - оказва се на практика, че Светът трябва да изглежда така, както ние си го представяме. В своето човешко невежество стигаме и до ситуацията, в която постоянно утвърждаваме глупостта създаденото да влияе на Създателя!

Именно към така нерешените въпроси по елегантен начин ни препращат химията, биохимията и биологията. Но това са все клонове на научното познание, от които медицината черпи материал, за да решава своите въпроси; в крайна сметка решава въпросите за нашето здраве. Какъв ще бъде резултатът от този неин стремеж, е пределно ясно. Той е пред погледите ни ежечасно.

Нямах никакво желание да се намесвам в работата на учените физици, математици, биолози, медици и т.н., но нека се опитам да поправа една тяхна "грешка-недовиджане". Все пак всяко нещо, което носи широта в човешкото познание и от там по естествен начин осигурява по-добро здраве на хората трябва да се популяризира. В годините, когато властва откривателският дух на физика евреин Айнщайн, работи и една скромна личност, също физик. Неговите научно-практични изводи се "удавят" в реките от познание за Вселената, избликли от Специалната и Обща Теории на Относителна (СТО и ОТО). Говорим за привидно с нищо неизвестен ученият, **Зомерфелд**. Той казва така: "-Заредена частица, която се движи равномерно и праволинейно, но с по голяма скорост (**v**) от скоростта на светлината (**c**), трябва да излъчва светлина."

В предвоенната и жътварска за Сталин **1937** година съветските физици **И. Е. Там** и **И. М. Франк** продължават научно Зомерфелд и утвърждават следното: "Ъгълът(**θ**) между посоката на светенето и посоката на движението на частицата удовлетворяват равенството (фиг.1.04.):

$$\frac{1}{\beta \cdot n} \cos \theta = \frac{1}{c} \quad (1)$$

където:

β е коефициент и зависи от скоростта на частицата и скоростта на светлината.

$$\frac{v}{c} \beta = \quad /2/$$

n е показател на пречупването и зависи от средата, където се движи частицата.”

При движение на частицата във вакуум **n=1**, **β=1** и **cos.θ= 1**, т.е. посоката на движение на частицата и посоката на излъчената светлина съвпадат или имаме само движение със скорост (**C**) – скоростта на светлината. Тогава в пълна сила е уравнението на Айнщайн:

$$E=m.c^2 \quad /3/$$

Защо ви занимавам с този въпрос? Защото твърдението на Зомерфелд и двамата съветски учени е с неподозирани важни последствия. Оформя една правдива картина на голяма част от Всемира, да не казвам гръмко – на целия Всемир. Оказва се на практика, че ние при възприемане на светлина, което си става постоянно, правим един постоянен обмен с частици от материя. Тези частици от материя са със скорост по-голяма от тази на светлината. Всичкото това, като факт единствено ни дава реална представа за връзката ни с по-високо измеримите полета на Всемира. Факт, който толкова години се дискутира в съвременните научни дисциплини, и с който се спекулира постоянно. Няма да задавам въпроси и да давам отговори, защо невежеството и заблудата се е настанила толкова дълбоко в уж “съвременното познание за света”. За това си има причина! Който е слугувал и слугува на тази причина, да си носи кръста.

Връщаме се на уравнение /1/ и /2/. След кратки преобразувания можем да изразим от тях **c** - скоростта на светлината. Може би, читателят забелязва, че вече скоростта на светлината губи своя абсолютен характер.

Можем да запишем:

$$c = \cos. \theta . v . n$$

Повдигаме двете страни на квадрат:

$$c^2 = \cos. \theta^2 . v^2 . n^2 \quad /4/$$

Приравняваме уравнение /4/ и уравнение /3/ спрямо квадрата на скоростта на светлината **c²**:

$$\frac{E}{m} = \cos^2 \theta \cdot v^2 \cdot n^2$$

$$E = m \cdot v^2 \cdot n^2 \cdot \cos^2 \theta$$

$$E = m \cdot v^2 \cdot n^2 \cdot (1 - \sin^2 \theta)$$

$$E = m \cdot v^2 \cdot n^2 - m \cdot v^2 \cdot n^2 \cdot \sin^2 \theta \quad /5/$$

Където: **E**- енергия на движещата се частица.

m- маса на частицата.

v- скорост на частицата, по голяма от **c**

n- показател на пречупването.

θ- ъгъл между посоките на движение на светлината и на частицата.

При частен случай на **v=c**, **n=1** и **θ=0°**, пак стигаме да уравнение /3/ на Айнщайн.

Съвсем елегантни уравнения. С нищо незатормозяващи един съвременен осмокласник от 20 и 21 век. Както и много други открития носещи здраве и свобода на човека, но забранени! Искате ли да ви припомним? Да започнем изреждането: През 70-те години на 20-век от българин беше открито чисто гориво от ...вода. Двигателите с вътрешно горене си работеха абсолютно точно и абсолютно чисто с него. Към края на 70-те години на същия век, пак българин се справи по прекрасен начин с всяка една форма на туморите и раковите заболявания. При неговия метод за лечение нямаше никакъв летателен изход. В последните години на отминаващия 20-ти век, пак българин, откри ваксина и доказа, че СПИН може да се лекува твърде ефикасно. Знаеш ли уважаеми приятелю-читателю, кой спря тези благинки за човечеството? Кой ги пусна в бездната на забравата и забраната? - Не знаеш! И аз, не знам!

4.5. Атомно - молекулярна теория

Да се върнем отново, за кратко, към строежа на материята. Приема се, че материята е изградена от два вида материални частици: атоми и молекули.

Молекулите са най-малките частици от материята, които могат да съществуват в свободно състояние. Те носят в себе си основните химични свойства на веществото. Молекулите са в постоянно движение. Характерът на това движение зависи от агрегатното състояние на веществото. Между молекулите постоянно действат сили на привличане и отблъскване, т.н. междумолекулни сили. Принципно различие в двата вида сили не съществува. Молекулите са съставени от атоми, които могат да бъдат еднакви или различни. Свойствата и състоянията на веществата зависят от: 1. Междумолекулните сили - на привличане и отблъскване. 2. Вътрешният строеж на молекулите. В този вътрешен строеж основно влияние оказват атомите със своя начин на свързване и взаимното си пространствено разположение (!). Тук въвеждаме и ново понятие: **вещество**.

Атомите са най-малките частици, с които химичните елементи участват в изграждането на веществата. Те носят всичките свойства на елементите, от които са изградени.

Ще въведем още няколко несложни определения:

Химичният елемент е подреден сбор от определен вид атоми в свободно или съединено състояние с еднакви химични свойства. Химията, физиката, биохимията, биологията и съответно медицината работят с едни и същи химични елементи от т.н. Менделеева таблица.

Просто вещество - под това определение се разбират и обясняват веществата, чиито молекули са съставени от атоми на един и същ химичен елемент.

Химично съединение - молекулите на веществото са съставени от атомите на два или повече химични елементи.

Валентност. Понятието валентност е въведено за пръв път в химията през 1852 год. от **Франкланд**. Валентността е свойството на атомите от един химичен елемент да се свързват с атомите на друг химичен елемент. Според създадената атомно-молекулна теория взаимодействието на химичните елементи може да се осъществява само при свързване между цели атоми. Окончателното утвърждаване на атомно-молекулната теория става на конгреса на химиците в Карлсруе през 1860 год. Само в Българската химична терминология е въведено и понятието валенция, с което понятие се определя единицата валентност на водородния атом. Обаче атомно-молекулната теория, и в момента действаща активно в химията и физиката, не може нито да обясни, нито да определи по колко атома от всеки един елемент трябва да участвуват в изграждането на новата молекула. И тук съвсем удачно ще зададем и въпроса: **Кое е накарало и кара атомите на един химичен елемент да се свързват с атомите на друг елемент и да образуват съединение? Учените мълчат, но именно в отговорите и на този въпрос се крият корените на Живота!**

Към средата на **XIX** век паралелно с бързото развитие на двата дяла от химията - органична и неорганична, възникват редица теоретични и практически въпроси относно състава, структурата и природата на химичните съединения. Учените **А. Кекуле**, **А. Купър** и **А. Бутлеров** въвеждат постепенно структурната теория, която обяснява в достатъчна степен структурното, пространствено поведение на химичните елементи и съединения. Преди тази теория е установено, че в молекулите на органичните съединения неизменно се съдържат атоми на въглерода. Не след дълго се установява в органичните съединения и присъствието на водород, кислород и азот, а в много съединения - и на фосфор, сяра и др. Постепенно отпадат различията и границите между органичната и неорганична химия - между органичните и неорганични вещества. Въпреки тези факти и в наши дни се ползват и двата термина и продължават да се развиват "двата вида химии", привидно в две различни направления.

4.6. Основни положения в структурната теория

"Фактите, необяснени от съществуващата теория, са най-ценни за науката. Стремешът към тяхното изучаване и обяснение определя развитието на науката в близко бъдеще." - А. М. Бутлеров.

1. Всяко химично съединение има строго определена структура, която може да бъде установена с научни методи и средства. Молекулите на химичното съединение са изградени от атоми. Атомите са свързани помежду си в строго определен ред съобразно своята валентност.

2. Определяща роля в свойствата на химичното съединение играе начинът, по който са построени молекулите му.

3. Структурата или начинът на подреждане и свързване на атомите в молекулата определят във висока степен свойствата на органичното съединение.

Следствия: 1. Атомите и молекулите в химичните съединения взаимно си влияят.

2. Структурната теория е обща теория за строежа на химичните съединения.

Първоначално въведените "класически" структурни формули представят атомите и молекулите, разположени на плоскост или в две измерения. През 1874 год. учените **Вант Хоф** и **Льо Бел** предлагат пространствен модел за въглеродния атом, участващ в органичните

съединения. Създава се теорията за пространственото разположение на атомите в молекулата, започва отчитането освен на разстоянията, но и на пространствените ъгли, които валентните връзки сключват помежду си.

4.7. Електронен строеж на химичните съединения

В наши дни, с проникването в света на елементарните частици, се установява, че равнинната и пространствената структурни теории дават непълна представа за строежа на органичното съединение. Разкриването на електронния строеж на атома дава възможност да се вникне в природата на химичната връзка. В достатъчна степен започва да се обяснява и другият вид гранична химична връзка - ковалентната. При тази връзка електроните, които образуват връзката между два атома в молекулата, принадлежат едновременно и на двата атома. Въвежда се понятието обща електронна двойка между два атома. Противно на очакванията, два електрона, въпреки своя еднакъв заряд, образуват електронни двойки. Също противно на очакванията атомите на химичните елементи проявяват по-висока валентност от тази, която трябва да покажат в зависимост от свободните си електрони. Заговарва се за основно и възбудено състояние на атома. Природата на ковалентните връзки налага да се разглеждат няколко величини, които разкриват нейния характер: енергия, дължина, полярност и насоченост.

С развитието на новите знания във физиката и химията се стига до извода, че свойствата на съединенията не зависят само от количествения и качествения състав и от последователността на атомните връзки, но и от техния структурен, пространствен и електронен строеж.

4.8. Квантова механика и химия

От физиката е известно, че протичащият през затворена верига електрически ток поражда магнитно поле. Посоката на действие на магнитните силови линии, създаващи магнитното поле, се определя с въведеното правило, т.н. правило на свредела. Неоспорим е фактът, че около ядрата на атома се движат електрони. Това движение се извършва по кръгови орбити около централната точка или централната маса - ядро на атома. Въпреки неустановеното досега местоположение на електроните около ядрото - в електронен облак, те също при своето движение създават магнитно поле. Въведено е понятието спин на електрона по причина, че той извършва две движения: по орбита около централна точка и въртене около собствена ос. Тези два типа движения са основните видове движения във Вселенската Безкрайност. Няма елемент от Макро- и Микрокосмоса, независимо от своята "материална" или "нематериална" същност, който да не е подложен на тяхното Реално въздействие. Да не е подчинен на явленията електричество и магнетизъм и законите, произтичащи от това всеобхватно движение - единствено само мащабите са различни. Върху непоклатимата основа на това

твърдение въведохме и **седемте аксиоми на подобие**. Равномерното праволинейно движение е само абсолютизиран, частен случай по безкрайно голяма орбита.

Да продължим нашите разглеждания в света на химията и квантовата механика. При обекти, в случая електрони, създаващи магнитно поле, магнити с едноименни полюси, се наблюдава процесът на отдалечаване до определено разстояние, а при обекти с разноименни полюси се наблюдава процес на взаимно привличане до определено разстояние. Във втория случай двата обекта се доближават до разстояние, при което техните полета или силови линии взаимно се затварят. В реалните светове на материалните обекти не съществуват понятията непосредствен допир и нулево разстояние - въпреки огромното желание на болшинството учени. Взаимодействието, взаимовръзките и структурите на всеки един елемент и обект от сетивно изявената ни Вселена се поддържат и осъществяват благодарение на Един Всепроникващ енергиен океан. До колко този енергиен океан е една от формите на материята или материята е една от възможните форми за изява на тази енергия? Със сегашните научни методи и подходи едва ли скоро ще имаме отговор.

Нека разширим и допълним термините "единичен електрон" и "електронна двойка". Пространствено разположен електрон, който в даден момент е подложен на процес отдалечаване от определен електрон поради паралелност в спиновете или други фактори, се нарича **единичен електрон**. Два електрона в пространството с антипаралелни спинове, които в даден момент, под въздействието на определени фактори, се доближават и създават взаимно затварящи се силови линии на своите магнитни полета, се наричат **електронна двойка**. В направените допълнения напълно запазваме понятието паралелност, без то да бъде отъждествявано с познатата ни Евклидова успоредност. Именно този вид паралелност изяснява **Лобачевски** в своят труд от 1840 година!

Разглеждаме състоянието и пространственото разположение на електроните както около ядрата на атомите, така и между тях, защото яснотата в тези въпроси ни доближава до яснота във видовете връзки, осъществявани на микро ниво. В свободния атом на даден химичен елемент част от т.н. валентни електрони са свързани в електронна или електронни двойки - те не могат непосредствено да участват в ковалентна връзка. За осъществяване на този вид връзка е необходимо наличието на два свободни електрона, и то с антипаралелни спинове. Но това условие освен необходимо, дали е и достатъчно? В химията се илюстрират три вида валентни връзки: 1.Неполярна ковалентна връзка, при която електронната двойка в еднаква степен принадлежи на два атома. 2.Полярна ковалентна връзка - електронната двойка е изместена към единия атом. 3.Йонна връзка - електронната двойка изцяло е преминала към единия атом. При това валентността или броят на електроните в най-външния електронен слой на атома не се определя, в определени условия, от общия брой валентни електрони, а само от наличните в даден момент брой единични, несвързани в двойки валентни електрони. По тази причина е въведена и двойствеността в състоянията на атомите: свободно

състояние и възбудено състояние. Какво прави впечатление? За осъществяването на какъвто и да е тип връзка в света на Микрокосмоса или в световите на т.н. елементарни частици е необходимо присъствието на единични частици. Типа на осъществените връзки се определя от пространственото разположение на общата двойка, в случая обща електронна двойка, спрямо дадени ядра на атоми. Електронната двойка е изместена пространствено в една или друга посока в зависимост от степента на електроотрицателност на един или друг елемент. В химията е прието двата вида връзки - неполярна ковалентна и йонна - да се представят като гранични, крайни случаи на полярната ковалентна връзка. Видимо се стига до извода, че свойствата на съединенията се определят не само от техния материален, качествен и количествен състав и от последователността в свързването на атомите в молекулите им, но **най-вече от техния пространствен и електронен строеж**. Защо обръщаме толкова голямо внимание на свойствата, проявени от атомите на химичните елементи, състава на строежа им от елементарни частици и енергийното състояние? Защото атомът на който й да е елемент крие в себе си цялата Вселена в миниатюр. Който познава свойствата на атома, той познава и цялата Вселена.

По един или друг начин и най-малките частици, които поддържат структурата на атома, притежават **енергия и импулс**. Тези енергия и импулс, изяви в притегляне и сродство, са проява на Великата енергия - сила на Любовта - и в най-малкото. Няма атом, йон, молекула, най-малка частица, който да не съдържа енергията на Любовта. Има един елемент в света на Микро- и Макрокосмоса, който е вечен и не се изменя при никакви условия. Атомите и молекулите в различните съединения могат да се изменят по количество, но субстанцията им е реална, действителна, вечна и неизменна. Формата и субстанцията на материята са две различни неща. **Материята**, от която е съставен човек, се **различава** коренно от материята на всичките други животни, растения, минерали и живи същества. Всеки един човек **дори** е създаден от специален род материя. Формите, в които се извява всеки един организъм и в т.ч човешкият, също са **създадени от специални** сили, от **специална** материя. Всеки един химичен елемент от Природата влиза в състава на клетките, органите и системите на човешкото тяло. Ако учените чакат да открият и регистрират тези елементи с измервателните средства и методи, на които се облягат днес, нищо няма да открият. Но тези елементи съществуват в своето многообразие в нашите дванадесет тела и те са мощно силни по своето въздействие върху физическото ни тяло, върху нас и окръжаващата ни действителност. Има известен род материя, която ние притежаваме, с нейното познаване и употреба бихме могли да вършим "чудеса". Първичната материя, от която е създаден светът и човешкото същество, е била хиляди пъти по-рядка от тази на Водорода. Първичните сили, които са функционирали в тази материя, са били толкова мощни, че ако днес искаме да притежаваме само един грам от тази материя, би трябвало всичките енергийни мощности на Земята да работят две хиляди години, ден и нощ.

Човек, както писахме по-рано, не е направен само от един вид, грубо казано, материал. Нито неговото физическо тяло е изградено от един вид атоми, йони или клетки. Във вяска една негова частица има градация. И такава

градация, такова състояние на атомите във физическото поле и физическо тяло за сега е в брой **49**. С математически език, само комбинациите от състоянието на атомите в химичните елементи, изграждащи живите клетки, е **на степен 49**, т.е. число с четиридесет и девет цифри. А с другите, многообразни комбинации, които съществуват в клетките, получаваме доста внушителна цифра, почти неразбираема за сегашното ни познание. И когато с учудване търсим безкрайността на Всемира в Неговото неповторимо многообразие, погледът ни трябва да се рее не само в неуловимата безкрайност, но и в самите нас. Защото, когато търсим безкрайността в най-малкото и безкрайността в най-голямото, трябва да знаем, **че и двете са в човешкото същество.**

В поднесените материали често отправяме критика към съществуващото господство в съвременното научно познание на т.н. научен скептицизъм или по-точно - научно съмнение. Откритите закони от съвременните учени не са и не могат да бъдат непоклатими догми. Светът в нас и около нас постоянно се променя, променят се и законите, по които в даден момент се подчинява дадено явление. Променят се и методите за откриване и реализиране на тези закони. Единствено вечни и неизменими са Триединните Принципи, върху които е изградено Битието. Многобройни са фактите, необяснени от науката. Наличието на стремеж за тяхното изучаване определя нивото и характера на научните познания като цяло. И когато, по един или друг повод, представителите на официалната наука се опитват вечно да узаконят даден метод или закон, който е в противовес на Природен Принцип, ние сме против такъв вид наука.

"Че съвпаденията и случайностите не могат да се обяснят, това не значи, че са произволни. Те са прояви на един по-висок свят, но се отразяват на нашия и понеже те не се регистрират (или не могат да се регистрират - б.а.), често ги намират за случайни. Те не вървят по общите закони, познати на всички, но това не доказва, че те не се подчиняват на никакви закони. Други закони управляват "случайностите". И най-малките частици на материята, и електроните се подчиняват на един велик, разумен закон." - Учителят, "Двата природни метода", 1923 год.

5. ЖИВОТЪТ В ЕДИНСТВО И НЕПОВТОРИМОСТ

5.1. Как възникват формите на живот?

Многобройни са научните хипотези и религиозни схващания за възникването, произхода и развитието на формите, в които съществува животът. Но, от научен или човешки интерес, на която от теориите и предположенията да се спрем, все ще останем неудовлетворени от непълнотата на разясненията. И вместо да сипем обвинение наляво и надясно, често и нагоре, е добре да знаем причината за тази непълнота. А тя е очевиден простот: във всеки един момент, многократно по-малък от секунда, от Глобалния Всемирен Процес на постоянно функциониращо равновесие между Дух и Материя се създават безбройно множество все по-нови и по-съвършени форми, в които се проявява Неделимият Живот. Този мащабен процес в този момент ние по никакъв начин не можем да обхванем в неговата цялост и пълнота. Именно това е една от причините за непълнотата на нашите познания, не само в конкретно разглеждания въпрос, но и във всяка една област от човешкото познание. Тази привидно огромна несправедливост всъщност е постоянният ни подтик за развитие и усъвършенстване. Нека допълним: Животът не възниква, той е вечно съществуващ! По границите на постоянно действащите многообразни процеси на енергийно взаимодействие между Материя и Дух се създават безброй, често безкрайно множество форми, в които се проявява Животът.

В това наше твърдение можем да определим и триединните елементи на Великия Вселенски Организъм: Дух, Материя и Живот. При това при всичките ни предположения Животът се разглежда като сила, енергия, постоянно поддържаща в равновесие силите на Материята и Духа. "Значи в Природата има една разумна сила, която действа по разнообразен начин. Тази сила индусите наричат "Latvas" - санскритска дума, което означава жива енергия, проникваща в цялото пространство. Тя е основата за движението на всичките небесни тела и е причината за произвеждането на Живота във Вселената." - Учителят. Нека обобщим: 1.Формите възникват в границите на постоянното взаимодействие между Дух и Материя. 2.Във всяка една от безбройните и безкрайни форми, от възможно най-малките до възможно най-големите, се проявява Животът. 3.Животът е Вечно съществуващ, Вечно изявяващ се от Една Непресъхваща Животворна Енергия, Която обхваща Целия Всемир. 4.Животът не протича и не изтича, Той само се проявява.

5.2. Човешко тяло – форма на живот

Физическото тяло на човешкото същество е най-съвършеният инструмент за осъществяване на човешката практика в материалните полета на Вселената. Върху неговото създаване и усъвършенстване Разумната природа е работила и ще работи милиони години. Няма елемент от безбройното многообразие на минерални, растителни и животински форми, който да не се съдържа в нашето физическо тяло. Всяка една функция, която се изпълнява във формите на по-ниско и по-високо изявените неорганични и органични царства, се изпълнява безотказно и от физическото ни тяло. В

досегашното си инволюционно и еволюционно развитие ние сме преминали през повече от 400 000 все по-съвършени и по-съвършени форми. Без остатък сме изживели всичките възможни прояви от вътрешното съдържание на всяка една от формите, през които сме преминали, като окончателно не сме се спрели на нито една от тях. В този Величав свой ход през Вселенските простори сме оставили нещо от нас и нещо сме придобили, което завинаги е станало наше. Закон е: всички животни, растения, минерали и кристали, които съществуват навсякъде в многообразния свят, нямат само отражение в нас, но имат и свои представители. За в бъдеще ни предстои да преминем през още близо милион и петстотин хиляди енергийни форми, до окончателното ни израстване, усъвършенстване и заемане на заслуженото място в хармоничната подреденост на Всемира.

Физическото тяло на човешката същност е интересен обект за изучаване. То е една малка Вселена, в която стават постоянно различни, но винаги разумни промени. Без изключения всичките процеси, които се извършват във видимите и Невидими области от Природата, се синтезират в една основна точка. Тази основна, вечно жива, винаги поновому променяща се точка е човешкото тяло, взето в неговата целокупност от форми. Ако познаваме добре това свое действително реално тяло, ще опознаем безпрепятствено видимия и невидим свят, който ни заобикаля. Когато продължим този опознавателен процес и опознаем телата на околните човешките същества, тогава ще разберем и разгадаем цялата Вселена. Самото физическо тяло на човешкото същество е ключ, с който могат да се решат сега и в бъдеще всичките трудни въпроси, възникващи от недрата на безбройните сфери в Битието.

В настоящия момент от нашето развитие съвсем не е достатъчно да познаваме само физиологията и анатомията на физическото човешко тяло. Съвременните научни познания, главно в областта на медицината, са достигнали съвършенство в познавателните си процеси относно строежа и функциите на органи и системи на физическото ни тяло. За тях не съществуват тайни в протичащите процеси дори и в клетъчните нива. Но това е само една трета от истината! На Човека трябва да се гледа като на жива, разумна станция, чрез която той влиза в съприкосновение с целия Космос. И в тази станция всеки един орган, система и клетка е в постоянен непрекъсваем във времето и пространството обмен с енергийните полета и форми от заобикалящата ни действителност. Именно тези връзки с по-високите нива на Вселената, които оказват непрекъснато влияние върху човешкия организъм и върху целокупния живот, трябва да станат предмет за изучаване и познаване от всичките клонове на съвременното научно познание. Пред процесите и явленията, невидими и необясними за сегашните методи и похвати за познание, не бива да затваряме очи. Те са еднакво важни колкото и всичките други процеси, осезаеми за нашите пет сетива, с които оперираме в момента. Човешкото същество е една сложна природна батерия. В тази батерия си дават среща всичките видове енергии, които съществуват във Всемира. Човекът е един възел, кръстопът, на който се срещат и преплитат милиони космически течения. **В действителност ние сме една инсталация, през която постоянно преминават два вида природни сили: Природно**

електричество и Природен магнетизъм, или още можем да ги наречем живо електричество и жив магнетизъм - това е т.нар. от индусите "прана" - жизнена енергия.

5.3. Кое оживява формите на живот?

На този въпрос съвременната наука има "категорични отговори". Те все се въртят около една и съща многократно повтаряна мъглявост, която се е превърнала в изтъркани истини. Ще вземем за пример физическото човешко тяло, детайлно, в подробности познато на медицинската научна мисъл: "Във физическото тяло на човека се провеждат сложни физико-химични процеси ...Мисловната дейност на човека се осъществява от неговия мозък, в който се извършват сложни физико-химични процеси...Двигателната дейност в човешкото тяло се извършва благодарение на сложни химико-физични процеси...Сърдечната дейност на човека се осъществява от орган, наречен сърце, захранван от енергията, получена от разграждането на поетите хранителни вещества при сложен химико-физичен процес...и т.н." И накрая излиза, че ние не сме нищо друго освен един по-сложен физико-химичен или химико-физичен процес, носещ по нечие щастливо хрумване името човек. Нека приемем, че тези постановки са верни и правилни. И вземем един неизписан лист доброкачествена хартия и, разбира се, един добре подострен молив. Ще пресметнем количеството необходима на човешкия организъм енергия за едно денонощие за правилното, на средно ниво натоварване, функциониране на всичките органи и системи. В това пресмятане трябва да включим и състоянието на относителен покой - съня, за който също е необходимо известно количество енергия. Нека сумираме резултатите. Общото количество енергия ще изразим в измервателна единица за количество енергия - Джаули (J). Нека продължим пресмятанията и започнем да изписваме количеството хранителни вещества, които трябва да поемем и вкараме в храносмилателната си система, за да получим необходимото, равно на изразходваната от нас в денонощието енергия, количество. След няколко несложни аритметични операции ще стигнем до невероятния резултат: за нормалната денонощна биологична дейност в човешкото физическо тяло е необходима енергията от преработването на минимум 3 т. (три тона) различни по вид храни!? Бих бил щастлив, ако някой съвременен учен успее да намали по някакъв разумно убедителен начин 1000 (хиляда) пъти тази цифра. Докато чакаме "новите" научни открития в тази област и процедурите за движението на механизмите в научните структури, създаването на научни звена, тяхното оглавяване, защитени и получени научни степени и т.н., не ни остава нищо друго, освен да продължим сами по-нататък. Очевидно в нашия организъм за осъществяване на нормална биологична дейност постъпва допълнително енергия от други източници. И нейното количество съвсем не е за пренебрегване.

Във Вселената обаче енергията се среща в различни форми. Сегашното ниво на официално познание познава и признава наличието на: механична енергия, електромагнитна енергия, вътрешна (топлинна) енергия, химична енергия, ядрена енергия и... и въпросът е изчерпан. По подобен начин се третира и въпросът за т.нар. фундаментални взаимодействия. Учените съвсем самоуверено твърдят, че всичките природни явления могат да се обяснят с

четири типа фундаментални взаимодействия: 1.електромагнитно взаимодействие; 2.силно (ядрено) взаимодействие; 3.слабо взаимодействие и 4.гравитационно взаимодействие и... и тук въпросът се изчерпва. Средно интелигентният любознателен читател веднага ще си зададе въпроса: А не съществува ли някакъв тип взаимодействие и между живите организми, защо човекът като най-висшето творение в "познатите" биологични процеси, е изключен от тези разглеждания? И сигурно не само този ще бъде въпросът, а ще продължи с поредица от питання: Съществува ли взаимодействие между човека и материята, човека и енергийните форми човека и Вселената? Каква връзка съществува между Микро- и Макрокосмоса? За съжаление, на тези жизнено важни въпроси трябва да търсим отговори не в научното сериозно познание, а в мъгляви философски системи или религиозни догми. Но нещата не спират до тук. Ще си послужим с езика на официалната наука: "Според съвременните експериментални данни и теоретични модели материята е изградена от два вида частици: лептони и кварки. Засега **нямаме данни** за техните размери и вътрешна структура, затова те се разглеждат като безструктурни точкови обекти"... "Гравитацията е универсално взаимодействие, в което участвуват всички частици. То се осъществява посредством квантите на гравитационното поле, наречени гравитони. Гравитоните са безмасови частици, които все още **не са открити експериментално**". Ще запазим коментара по тези признания за бъдещо време...

Да продължим: Въпреки нашите догадки, предположения и често незнание, Всемирът си съществува и се Движи по своите непроменени принципи в една Величествена Хармония. Многобройни са участниците в това величаво Движение, едни от тях сме и ние, човешките същества. Очевидно, за извършване на такова мащабно непрекъсваемо Движение е необходима Енергия. Тя е необходима и за поддържане на всичките възможни жизнени процеси, които се извършват в тях, а и не само за тях. Явно това Вечно Движение буквално трябва да бъде потопено в един непресъхващ океан от Енергия. Откъде се взема тази Енергия? Кой поддържа Вечното Движение? Всъщност, защо е възникнало движението, което е неотменим атрибут във всяка една видима и невидима област от Вселената, в Микро- и Макрокосмоса?

Неоспорими са фактите, че Енергията във Всемира: 1.Се преобразува от една форма в друга. 2.Преминава от едно тяло в друго тяло. 3.Прониква от една система в друга система. 4.В нейна власт е да заеме всяко едно от безбройните енергийни нива на Вселената. "Законът за запазване на енергията е един от най-общите физични принципи, валиден за всички физични, химични, биологични и други процеси." Във всичките Нейни качества и свойства най-важното, основното е, че каквито и да са преобразуванията в Енергията, Нейното количество остава неизменимо едно и също - постоянно.

Кое е същественото за Движението, потопено в непресъхващия, вечно неизменим океан от Енергия? - За осъществяване на каквото и да е по вид и характер движение, независимо с каква скорост се извършва То, е необходим един постоянен Център. Само при наличието на такъв Център е възможно да

се извърши определено Движение. Нещо повече: колкото по-близо сме до определен център на движение, толкова интензивността на това движение е по-голяма и обратно, когато се отдалечаваме от центъра, интензивността намалява. Какво говорят древните мъдреци за Движението?: "Всичко пред нас е съставено от покой и движение, като движението е затворено в покоя". С други думи казано: Движението непрекъснато изтича от Покоя, и още по-точно: от всяка една форма, независимо от нейното енергийно съдържание, изтича Движение. Сегашната научна мисъл е локализираща и изучава отделен елемент от това изтичане и го нарича **радиоактивност**.

Съгласно принципа за запазване на Енергията, от всичките безбройни форми, елементи и тела съществува изтичане и същевременно вливане на сили - Енергия, като в този непрекъсваем процес нямаме никакви загуби. Ние като човешки същества не правим изключение от тези процеси и сме активни участници в тях. Защо употребяваме термина "активни участници"? - Защото във всяко едно движение се крие разумност. Закон е: зад всяко едно Движение, независимо от неговия вид, се крие Разум. За нивото и степените на Разум, който се влива в Движението, можем да съдим единствено по интензивността и сложността на извършените движения. Друг критерий за оценка на Разума, освен по характера на Движението, във Вселенските измерения не съществува. С тези кратки встъпителни обяснения можем да направим няколко обобщения:

1. Енергията запазва винаги своето количество и заема, преобразувайки се от един вид в друг, всичките възможни енергийни нива на Всемира.

2. Движението е потопено в Един непресъхващ Енергиен океан. То се реализира само когато съществува Един постоянен Център.

3. Зад и във всяко Движение се намира Разум.

4. Всеки един елемент, тяло и система от безкрайното Вселенско многообразие извършват определен вид движение, с определена интензивност, потопено в Енергийния океан.

5. В непрекъсваемите енергийни преобразувания се създават постоянни взаимовръзки между всеки един елемент, тяло и система. Тези връзки, веднъж създадени, са непрекъсваеми и вечни. Те само променят своя характер и място на действие.

5.4. Как е създадено човешкото тяло и защо?

При отговорите на този въпрос е необходимо да се върнем още при процесите в периодите на Сътворението. Съществуват различни теории, виждания и философски разглеждания, които се стремят да открият тайнствената завеса във Великото начало на Сътворението. Те, колкото и изчерпателни да са в предоставените данни и

убедителни доводи за вида и характера на процесите, довели до изграждането на Вселената, а и самите човешки същества, все допускат съществени или малки пропуски. По това правило, в поднесенния материал и ние не правим изключение, но въпреки този недостатък ще продължим. Предварително уточняваме, че разглеждаме процесите във Всемира и човешкото същество в тяхната ненарушима триединност: Материя, Душа и Дух.

Въпросите, разглеждащи Материята, Душата и Духа, са в основата на човешкото Битие. Използваните методи за тяхното решаване определят начина за поведение на човешкото общество в многопластовата дълбочина на Живота.

Каквито и предположения да правим, във Всемира съществува Материя, която се намира в постоянни взаимовръзки с Един Вечен и неделим в своята същност Дух. Основното противоречие, което съществува между Материята и Духа, е важен елемент, по-точно, единствена причина за Вечното Движение на всичките възможно съществуващи енергийни форми, в т.ч. и на човешкото същество. Духът и Материята започват начало Си и подхранват своето понататъшно съществуване от един общ Първоизточник, но в диаметрално противоположни посоки. Този Величав процес се характеризира от два други, с неотменимо присъствие процеса: еволюция и инволюция. Най-общото обяснение на тези два термина е: инволюция - движение от Центъра към Периферията и еволюция - движение от Периферията към Центъра.

В направените определения се забелязва спираловидно преплитане на двата процеса - инволюция и еволюция, както и наличието на нов елемент - Душа. Какво представлява Тя и къде е нейното място в многоизмеримите Вселенски преобразувания?

Материята притежава две основни качества, които я отличават от другите енергийни форми: инертност и делимост. Можем също да я разделим условно и на два вида: органична и неорганична. Но най-важното в тези два вида условни разделения е нейният вътрешен строеж: Аморфен или Кристален. Материята с кристален строеж можем буквално да наречем организирана, по-точно - одухотворена. Материята с аморфен, привидно хаотичен строеж, е неорганизирана, неодухотворена, на нея ѝ предстои след периоди от милиони години да се организира. Първоначалният етап от нейното организиране и хармонизиране е предоставен единствено на най-близкия ѝ сродник - организираната материя, в т.ч. материята с кристален строеж. И можем да продължим: единствено чрез дейността на организираната органична материя - човешкото същество, неорганичната може и придобива качества, които ѝ осигуряват условия за одухотворяване.

Отново се връщаме към двете основни качества на Материята: инертност и делимост. Тези свои качества Тя изявява в света на третото измерение с координати: време, пространство и скорост. Духът е неделим в своята същност. Неговата изява можем да регистрираме в измерения, повисоки от десетото. Той, понесъл своята неделимост, трябва да слезе до света на материята - триизмеримия свят, в който живеем с физическото си тяло. Да придобие качества, които не притежава и да придаде на материята качества, които са ѝ необходими. Например: Материята е инертна, тя се дели, но не се разширява, а именно в разширението е ключът за човешката еволюция. В тези

процеси Духът няма реалната възможност, по ред причини, да контактува директно с материалните форми, както и материята е ограничена в своите възможности за контакт с духовните полета на Всемира.

Каква е причината за тези привидни ограничения във взаимодействието между Дух и Материя? Причината е в характера на тяхното естество, породен в началните периоди от Сътворението - движение и развитие от Един Общ Център, но в спираловидни, диаметрално противоположни посоки. За обмен от каквото и да е естество между Дух и Материя е необходим посредник - Душата е този посредник, който, грубо казано, притежава и материални, и духовни качества. Посредством това посредничество Духът придава своите качества и свойства на Материята - започва да я разширява. И Тя, чрез Душата - Архитект, създава и образува множество форми. Така създаденото многообразие от форми ние запълваме със съдържание посредством съзнателната си човешка практика. Поради факта, че сме активни участници в тези процеси, колкото по-добре си вършим работата, толкова по-бързо и нашата човешка същност се запълва с по-висше организирано духовно съдържание. Това ни дава неподозирани огромни възможности да израстваме като високо нравствени духовни личности.

Кое е най-важното в тези процеси? - Навлезлият с посредничеството на Душата Дух създава своята най-съвършена форма в материалните полета - човешкото триединно същество. Именно от резултата "човек" на тези високо енергийни процеси ние имаме неотменимото право да говорим за човешкото същество като за плод от Божествения Дух и Душа. Материалът, от който е изградено нашето физическо тяло, е взет, образно и буквално казано, от всяка една по-преди разумно организирана материална форма.

Нека се обърнем към древната наука Астрология, Тя също говори за произхода на човека и за неговата не само материална съставка - физическото тяло. "Древните са приемали, че човек е идея на Бога, като под Бог те разбирали Необятния миров силов океан (океан от Енергия б.а.), в който всичко е потопено в движение. В подкрепа на това, науката познава т.н. "Брауново движение". След движението, като проявление, следва вечното и непрекъснато Творчество. За да реализира Бог своята идея, Той създава Слънчевата система. Тъй като всяка една слънчева система има за цел да реализира една негова идея, затова Силите, които създадоха нашата слънчева система, създадоха и човека, т.е. човек на Земята е само част от великата идея "човек". **Земният човек не е само триизмерното физическо тяло пред нас, но включва и друг образ, недосегаем за нашите пет сетива. Този именно образ е същественото, което създава и поддържа тялото, качества, способностите и условията, при които човек ще бъде поставен при даден негов живот.** Можем да го наречем "Двойник на човека" или звездно тяло, тъй както древните звездобройци са го наричали." - Николай Дойнов, "Звездният мир. Астрологията"

За да се види човек какво представлява в своята действителна същност, се изискват много съществування. Затова астролозите от древността са поставяли всички хора в един Голям Космически Човек, когото са наричали Адам Кадмон. Всеки човек на Земята не е завършен цялостен образ, а само

едно малко отражение на Космическия Човек. "При сегашното си развитие човек трябва да се стреми към целокупното човечество, към космическия човек. Космическият човек се проявява в цялото човечество, затова всеки трябва да се стреми да обича всички, да обича цялото човечество. Нови, широки разбирания трябва да има човек, за да привлече към себе си космическите енергии и да се ползва от тях." - Учителят.

Когато продължим все в този дух материала, ще стигнем до убеждението, че човешкото същество е изградено от няколко вида разумно съчетани енергийни съставки, по-точно тела. Наличието на тези, макар в момента нерегистрирани с технически средства тела, му дава възможност да бъде в постоянни връзки с абсолютно всеки елемент от Всемира. Разширяваме темата в посока раждане и развитие на космическите обекти във Вселената и появата на човешко същество на Земята. В тези предположения съвсем няма да сме далеч от истината, ако твърдим, че раждането на детето в земни условия обуславя и раждането на планета, планетна система или галактика в Космическото пространство – както почертахме преди. Трансформациите, които се извършват в прилежащите към човешките тела звездни образувания или елементи от тях, мигновено се отразяват и във физическото тяло на човека, живеещ на Земята. И обратно: начинът на живот на човека в земни условия определя състоянието на планета, система или галактика в Космическото пространство. Това, колкото и фантастично да звучи, е една Вселенска реалност и се отнася както за абсолютно всеки един човек, живеещ на Земята, така и за еволюираните човешки същества, населяващи необятния Миров океан. Тези твърдения явно имат нужда от обективно поднесени факти.

Слънцето, Луната, Планетите по небесната сфера и Зодиакалните съзвездия от момента на раждането на човек в определена точка по Земята оказват постоянно влияние във времето върху неговия характер и житейска съдба. Колкото и да не отчитаме тези процеси, те са неоспорими. Неоспоримо е, че зодиакалният знак на всеки един човек определя в голяма степен неговия външен вид, темперамент, характер и възможности. Нещо повече, човекът и "него прилежащите" космически обекти са в постоянни взаимовръзки. Тези връзки не са едностранчиви, както се опитват да ни ги представят съвременните новоизлюпени астролози, а двустранни, в двете направления - човешкото същество също активно влияе върху обектите от Космическото пространство. Може да се дискутира този факт, но неговата реалност е неотменимо постоянно действаща. И още, в момента на раждането на човешкото същество разположението на Небесните образувания буквално се проектират върху неговия т.н. "звезден двойник" или звездно тяло. В повнататъшните наши разглеждания ще покажем, че този звезден двойник се състои от няколко тела и те са в постоянен енергиен обмен помежду си. Този обмен се поддържа от постоянното движение на "проектираните" небесни обекти в звездното ни тяло, потопено във Вечното Вселенско Движение на Всемирния Енергиен океан.

5.5. Тяло, душа и Дух

Какви тайнствени процеси се извършват в привидно противоречивата триединна човешка същност? - "Душата ражда смъртта, а духът ражда живота. .. Душата всеки ден мени формите си (в смисъл: през определен период от време сменя физическото си тяло - б.а.), а това сменяване ние наричаме смърт. Душата не е дошла до последната си форма. Тя не е завършила своето развитие (досега сме преминали през над 400 000 форми на развитие - б.а.). Ней ѝ предстои да мине през милиони форми и когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с Духа. Душата е принцип, който сам по себе си никога не умира, но постоянно се изменя." - Учителя.

Целият почти безкраен ред от органични форми, които Природата е създала в необятната Вселена, представляват стадии, през които Великият Човешки Дух е преминал. Този величав по своето съдържание и мащабност процес с пълно право можем да наречем Одухотворяване на Материята посредством човешката практика, с посредничеството и активното участие на човешката душа. Кога е започнало действието на този процес? Откога сме активни участници като човешки същества в него? Тук, на Земята продължаваме ли да изпълняваме Тази Божествена заръка: одухотворяване на материята? Можем да отговорим на тези въпроси само и единствено от позицията на триединната човешка същност: тяло, душа и Дух. Въпросите относно триединната човешка същност, които повдигаме, са в основата на цялото човешко битие. Използваните методи за тяхното решаване определят начина на поведение на човешката общност в многопластовата дълбочина на Живота като цяло. Тук някои ще попитат: каква е връзката на така поднесените факти и т.н. Духовна Медицина? - Съществена! - с една дума само. Неволното или целенасочено прекъсване от кое да е същество, в т.ч. и от човешкото, на връзките в тяхната разумно подредена триединност заставя Природата да предприеме предохранителни мерки. Най-често, почти без изключения, Тя ни поставя в **болестно състояние** - започва да страда нашето физическо тяло и душа. В търсене на изходи от тази непривична болезнена обстановка ние променяме грешната посоката на нашето движение - човешката практика - в правилна. Поставени в тези реално по-ограничителни условия, доброволно или принудени, възстановяваме правилните отношения в триединната си същност. Даваме импулси за растеж на нашия Дух, пречистваме своята душа и и оздравяваме. След това необходимо отклонение нека продължим: човешкият Дух получава поле за изява в определеното за Него време, когато Първопричината Се Е ограничила в Себе Си и е започнал Великият Процес на Сътворението. Вътре в самото Сътворение като цяло съществува строг, ненарушим ред. Условията, при които се извършва Раждането на човешкото същество, са абсолютно еднакви. В своята действителна същност Човек е Неделим във всяка една точка от Всемира. Едва

с навлизането Му в по-плътните енергийни полета на Вселената, или по-точно в Космическите светове, всяка една душа под ръководството на Неделимия Човешки Дух е изградила като вид и форма на тяло това, което е осъзнала, като полезно, това което е могла в дадения момент да построи с наличните материали. Оттук в тези процеси е започнало диференцирането, индивидуалността и личностната изява на отделните човешки индивидуалности. Донякъде тези процеси в Светото писание са пояснени с т.н. "грехопадение" или "изгонването на Адам и Ева от Рая". И когато днес отправим поглед върху всяко едно човешко същество, живеещо на Земята, ще констатираме, че всеки един от нас се различава от другия. Дори в привидно забелязаната еднаквост съществуват макар и малки различия - никога няма да можем да открием по лицето на Земята две абсолютно еднакви човешки същества. Но ако задълбочим своите изследвания и преминем към областите на клетъчно ниво и ДНК - структура, различията ще започнат да намаляват. Нека продължим - и ще достигнем до едни и същи абсолютно еднакви неделими елементи, от които е създадено човешкото същество. В областите на тези научни търсения и изводи е погрешен методът на съвременните учени, с който търсят пътя на физическото безсмъртие - то реално не съществува. В дадения момент нашето физическо тяло е само една преходна, постоянно развиваща се, достатъчно съвършена форма за работа в материалните полета на Вселената. **В Природата по никакъв начин на форма, която е в процеси на развитие и усъвършенстване, не може да се наложи ограничението да бъде съвършена и безсмъртна.** Има Елемент в тази преходна форма, който притежава Своето Безсмъртие, но самата форма - физическото тяло - не е безсмъртна. Но нещата не спират до тук, в своето необуздало невежество съвременната научна мисъл е поела по пътя за създаване на матрични човешки същества чрез т.н. "клонирание". А кои от учените, работещи в тази област, ще възпроизвеждат душата и Духа на тези същества? Мълчание. Още по-неправилна е позицията на "духовните мислители", които игнорират съществената ролята на физическото ни тяло във Вселенските процеси и я дават единствено на душата и Духа.

Каквото и да се говори и пише, Триединството съществува във всяка една от безбройните енергийни форми на Битието. То е техен неотменимо съпътстващ Принцип, независимо от количеството и качеството в тяхното вътрешно съдържание. Нещо повече: развитието и усъвършенстването на една от съставките в триединството е тясно свързано с развитието и усъвършенстването на другите две - това е неотменим Природен закон. Вътре в самото триединство съществува постоянна т. нар. борба, която е Вечният двигател на Всемирните процеси. Тази постоянна борба се води от една страна между Материята и Духа, а от друга - между душата и физическото тяло. Едновременно с това човешката душа се "колебае" с неописуемо интензивна вибрация между Духа, който я задържа и физическото тяло, което я привлича. В тези засега неизучени процеси Природата дава непрекъснато материали за обработване, а душата като архитект подрежда и съгражда с тези материали - създава постоянно своите все по-съвършени и по-съвършени форми. Това, което става в човешкото триединно същество тук на Земята, аналогично се извършва в различни мащаби и винаги поновому, изключващо еднаквост и повторимост, в различно измеримите светове на Всемира. Така че строежът и

еволюцията на човека се движат по растящо спираловидни кръгове по цялата стълба на разумните човешки същества, обитаващи всяка една точка от Вселената. Когато продължим тези процеси до безкрайност и притежаваме сетивност да обгърнем с един поглед всичките тези енергийни сфери и съдържание в тях, ще видим: Творческа Мисъл, привидно неподвижния Всемир и безчет постоянно еволюиращи форми. Това са именно: Духът, Душата и Тялото на Човешкото същество, родени от Първопричината.

Нека сведем горния материал в практически приложими граници: съществува тесен паралел между инволюцията и еволюцията на физически изявеното човешко същество и неговата душа. Малко са съвременниците ни, които знаят, че съществува учение, разглеждащо въпросите относно хода на душите през Космическите полета от Всемира и преминаването им от една форма в друга. Величав е този ход през слънца, галактически и планетни системи под непосредственото ръководство на Човешкия Дух. Това Учение на Посветените в тайните е научно издържано и универсално за всяка една форма на живот. Кое е същественото в неговото съдържание? - Това, че можем да проследим хода на човешката душа още в процесите на Сътворението и да открием и обясним формите, през които сме преминали и ще преминем при своето величаво спускане в материята и на новото ни възлизане по еволюционната стълба на Свръхразумния живот. Друго съществено е, че нашата душа е в постоянни грижи нашите тела, не само физическото, непрестанно да се усъвършенстват и да придобиват все по-съвършени и съвършени форми. С така образуваните съвършени форми на нашите тела тя може да се слее и застане в своята чистота и блясък пред нозете на Великия Човешки Дух, което всъщност е и непрестанният ѝ стремеж.

Част от човешките същества, в това число и ние, живеещите на Земята, са инволюирали милиарди години, минавайки през цяла верига от планетни системи, навлизайки във все по-плътните енергийни нива, към покрайнините на галактическите образувания. Слънчевата система, в която е включена планетата Земя, се намира в покрайнините на нашата Галактическа система; Тя от своя страна също се намира в покрайнините на Всемирните Галактически образувания. В своето трудно пътуване човешкото същество изживява без остатък всичките състояния на енергийните форми, през които е преминало, без да остава в нито една от тях. Преживява безпощадно всяко едно от състоянията на минерално, растително и животинско царства тук на Земята, за да образува това физическо тяло, което познаваме и виждаме в момента.

Така поднесените факти за мнозина от нас ще бъдат сфера от фантастични предположения, но ... ще продължим:

1. Всяка една форма, от най-голямата до възможно най-малката, която регистрираме с наличните си сетивни органи или помощни технически средства, е стадий, през който задължително сме преминали.

2. Всяка една опозната, видима или приета форма от Всемира е в преки или косвени връзки с човешкото същество.

3. Многобройните форми, през които сме преминали, са намерили своето отражение и проекция в нашите тела; същевременно и човешкото триединно същество присъства неотменимо в тези форми.

5.6. Човешкото тяло Микрокосмос?

Каквито и теории да развиваме сега, а и за в бъдеще, относно произхода на човешкото същество и характера на законите, действащи в изграждането на физическото и останалите тела на човека, трябва добре да знаем, че ние сме действителната, реална Рожба на Вселената - може би Нейната най-свидна Рожба.

Древните митове, легенди и религиозни течения все поставят човешкото същество като произхождащо от осъществени взаимовръзки между видимото и невидимото, в общите допирни точки на Духа с Материята. Все пак, кое е реалното в твърдението, че човекът е един Микрокосмос? Нека се обърнем пак към една от най-древните науки в човешката земна история - аАстрологията. Думата "астрология" е съставена от две други думи: "астра" (звезда) и "логос" (говор), което ще рече Говор на Звездите. Какво ли ни говорят и на какво ни учат звездите от необятния Звезден мир? Те тихо ни нашепват, че от всичките елементи и тела във Вселената постоянно съществува изтичане и преобразуване на сили и енергии. Този непрекъснат процес се подчинява на определени неизменими закони - Принципи, които са еднакво валидни за всяка една точка от необятния Вселенски океан. Неоспорим е фактът, че и в човешкото същество, тук на Земята, тези малко познати и слабо изучени силови течения и енергии имат постоянно присъствие. Те активно участват във всеки един физиологичен, психичен и от всякакъв друг характер процес, протичащ в човешкия организъм, органи, системи и тела.

В Природата нищо не е без цел и смисъл, в Нея няма случайни движения и непредвидими резултати. Всяко едно Нейно действие, всяка една Нейна частица енергия и всяка едно Нейно Творение е с постоянно вложен дълбок смисъл. В тези величави, непрекъсваеми процеси случайности не съществуват. Когато в своето маниакално величие все пак регистрираме някаква случайност, трябва да знаем, че тя е плод на нашето моментно невежество. На нас все ни се иска в необятния Макрокосмос причудливото струпване на небесни тела и звезди системи в непонятни Галактически купове да не е по този начин, а по някакъв друг, по-удачен за изучаване. Голямо е желанието ни удобни закони за човешкото блаженство и благоденствие да са валидни за всеки един небесен обект, дори за цялата Вселена. По този удобен за нас начин да можем да черпим и все да черпим от богатствата на Природата и да живеем все по-охолно и по-охолно. Но, уви! Това ни желание все не се изпълнява. И ние все си оставаме недоволни и "неуважени". В крайна сметка се оказва, че ние сме вплетени в едни много дълбоки, непознати и често непризнати взаимовръзки с хармоничната подреденост на Всемира и сме в пълно тяхно подчинение. Същността на причината за уж несправедливото, наложено ни подчинение и зависимост от силите и енергиите в Природата се крие не някъде на "небето", а в самите нас. Много ясно е: непознаването и непризнаването същността на Природните сили и Принципи ни поставя в положение на пълна зависимост и ограничена свобода. И в този момент, на основа написаното до тук за утвърждаване реалността на нашата

действителна Вселенска същност, проявена в един реален, необятен и с неподозирани възможности Микрокосмос, съвременният учен скептик (и не само той) ще подеме мощен вик: "Да! Ти ни уплете с множество невидими и видими връзки с небесните обекти и Вселенски струпвания. Превърна ни в планети, луни и Слънца със строги орбити и пътища на движение. Ние никога няма да можем да излезем от тези строги орбитални движения и взаимопривличания, все пак законът на Нютон за Всемирното привличане важи за материалната част на Вселената". И съвършено прав е в своите заключения този учен. Но има един Принцип, който действа още от Сътворението, Той е простичко ясен: **"Колкото е броят на взаимовръзките, толкова са и степените на свобода!"** Какво се крие в Този наглед наивен Принцип?

Ние познаваме добре планетата Земя. Изучили сме земните закони, знаем доста за минералното, растително и животинско царства - влезли сме във взаимовръзки с това, което ни заобикаля, тук и сега. Автоматично влиза в сила втората част на Принципа: свободни сме в действията си да ползваме всичките Им възможности, богатства и в крайна сметка - енергийни ресурси. Нека продължим: познаваме донякъде добре процесите на разпадане на атомните ядра - свободни сме в използването на Атомната енергия в известни условия. Познаваме отчасти оклоземното пространство, отчасти ползваме неговите възможности. Познаваме и признаваме топлината от лъчите на Слънцето, свободни сме в използването на топлинната част на Слънчевата енергия. Съвсем малко знаем за обектите от Слънчевата система, съвсем малко се ползваме от техните възможности. Не признаваме и не познаваме енергийните взаимодействия между човешкото тяло и Вселената - ще има нещастия, болести и смърт. Не признаваме съществуването на един действително реален Духовен свят - дълго време още ще се ровим като червеи в земята. Ако продължим да изброяваме нашето непризнание, можем да изпишем няколко тона хартия, и все ще стигнем до заключението, че сами сме се ограничили и сами можем да излезем от тези ограничения.

Нека си зададем директно въпросите: какво е определението за мъртва материя – мъртво тяло и какво е определението за живо тяло – жива материя?

1.Тяло, в което не става никакво едновременно втичане и изтичане на Енергия – е мъртва материя. В него се извършва, до определено време, само процесът на разлагане на материята. Елементите на преди организираната, сега разлагаща се, материя отново заемат първоначалните си места в Природата. Места по правило в по-високи нива – те са били подложени на еволюционния процес на одухотворяване. Става въпрос за 49 степенната градация на атомите на химичните елементи във Вселената.

2.Тяло, в което става постоянно втичане и изтичане на Енергии - е живо тяло. В него се извършват непрестанно физико-химични, психични и енергийни процеси, **групирани около една централна клетка – Монада.** Тази централна клетка си има строго определено място във физическото тяло на човека и реално съществува. Тя е толкова реална, че съвпада с условия център на Микрокосмоса и Макрокосмоса – точка **А!**

Нека разгледаме двата равнострани триъгълника от **фиг.1.05**. В духовното познание с тази фигура се обяснява създаването на Макрокосмоса и същевременно се показват посоката и пътят за слизание и възлизане на човешкото същество – Микрокосмоса. " Фигурата представя създаването на макрокосмоса, а същевременно пътя на слизането и възлизането на човешкия дух. Тази фигура се нарича "Соломонов знак". От центъра **А** може да се опише окръжност; тя представя Голямата и Малка Вселена, Големия и Малкия Космос". – Учителят "Признаци на проявено човешко съзнание" МОК 03.01.1923г. София.

В духовното учение се казва, че в триединното човешко същество се крият неподозирани, огромни възможности. Под възможности ние разбираме най-вече количество енергия, което всъщност е важна величина в многообхватните процеси, протичащи в и между Макро и Микрокосмоса. До къде се простират тези наши възможности, какви са техните стойности, от какво зависят? При отговорите на тези въпроси ще бъдем максимално точни, опирайки се на научно познание в областите на физиката и математиката. В отделни моменти ще посочваме и "местата", в които можем да прехвърляме границата на материалните полета на Вселената и начини за навлизане в областите на духовните съставки на Всемира. Някои от резултатите ще бъдат съпоставени с резултатите, получени от Васил Манев в неговия труд "Единство на Вселената".

"Веднъж облякъл се в плът, човек не може да се отрече от нея. Той може да ѝ стане господар и да не задоволява всичките ѝ желания, но няма право да я унищожава. **Плътта е форма, в която са поставени душата и духът да изучават живота.** Корените на живота са в плътта, а клоните горе към слънцето. Затова духът и плътта се движат в две противоположни посоки и се противопоставят един на друг. Благодарение на противодействието един на друг, между духа и плътта се ражда животът. Така именно плътта и духът извършват велика работа. Следователно, за да има равновесие в човешкия живот, плътта трябва да върви надолу (малкия триъгълник от фиг.1.04), а духът – нагоре (големия триъгълник от фиг.1.04). Мнозина искат да унищожат плътта, да се отрекат от нея. Това е невъзможно. Докато е на земята, човек се нуждае от плът. Той не е нито ангел, нито светия, не разполага с техните знания, затова не може да живее без плът. Слизат ли съществата на земята, се обличат в плът. Всички животни, всички хора са облечени във форми, които отговарят на тяхното развитие. В този смисъл всяка форма изпълнява определена служба".- Учителят

В изявените форми от тела на човешкото същество си дават среща всичките възможни енергийни състояния на Всемира. Една от най-великите и основни съставки е Любовта. **Любовта** се проявява и в най-малките (Микрокосмос) и в най-големите (Макрокосмос) като **енергия**, като **импулс**. Основна и Единствена Причина за създаване и съществуване на Всемира е Любовта. Основна и Единствена Причина за реалното съществуване, развитие и протичане на Живота в многообразните и безбройни форми на Вселената е Любовта. "Учените наричат тази енергия (Любовта) притегляне, сродство. Както и да я наричат, Тя е една и съща – Любов на частите и Любов на Цялото. Няма атом, йон, молекула, които да не съдържат енергията на Любовта". – Учителят. Нека добавим и още нещо, което е важно в нашите разглеждания: "Една от причините за болестите е отслабването на жизнената енергия

(Любовта) в човека, при която тя се превръща в потенциална, а лекуването на болния има в предвид превръщането на потенциалната енергия в кинетична.” – Учителят.

В началото на **20**-ти век, през **1905** година Айнщайн въвежда в съвременната физика нови отношения и зависимости. Нека разгледаме двата постулата, обясняващи новото в научното познание.

Първи постулат: Механичните, оптични и електромагнитни явления във всичките инерциално отправни системи протичат еднакво.

Втори постулат: Скоростта на светлината във вакуум не зависи от скоростта на нейния източник, във всичките отправни системи е еднаква и равна на $c = 3 \cdot 10^8$ м/сек, т.е. скоростта на светлината не зависи нито от движението на източника, нито от движението на наблюдателя (приемника).

Първият постулат утвърждава виждането, че всичките възможни инерциални отправни системи във всяка една точка от Всемира са **равноправни**. Следва, че в една система се извършват напълно аналогични процеси, каквито се извършват в друга, и в безброй други. Мащабите са различни, но не в количествен израз. При втория постулат се утвърждава абсолютния независим характер на скоростта от видимата част на светлината – светлинните лъчи. Кое е относителна истина. Но какво в крайна сметка ни дават тези два постулата? Веднага учените в областите на познанието ще отговорят, че те крият в себе си огромни възможности за проникване в световите на Макро и Микрокосмоса и тяхното изучаване. И това е вярно. Но защо до сега нито един от тях не разгледа това несъмнено високо достижение на човешкия гений как се проявява в самото човешко същество? Или ние се явяваме само едни наблюдатели и регистратори на процесите във Всемира без да влияем или да ни влияят тези процеси, което е абсолютно невъзможно. Реално какво постигаме, като изпразваме Света и от самите нас? – Нищо! Печелим невежество.

Нека разгледаме по-подробно двата триъгълника от **фиг.1.05.** и въведем следните обозначения след допълнително направените построения (**фиг. 2.05.**): За малкия равностраничен триъгълник въвеждаме точки при върховете **c**, **d** и **m**, за големия равностраничен триъгълник - точките **o**, **n₁** и **n** и пресечените точки, получените от геометричните свойства на двата равностранични триъгълника **p**, **q** и **r**. Ще си послужим с езика на математиката: можем да представим човешкото същество като равностраничен триъгълник **cdm** с общ център - т.**A**, към който се стремят всички негови енергии и обратно: човек е сбор от енергии, които излизат от един общ център т.**A** и се разпространяват в различни посоки. Триъгълникът **cdm** представлява завършения етап при създаването на Микрокосмоса и същевременно пътя на слизване и възлизане на човешкия дух. От централната точка **A** могат да се опишат две окръжности. Едната окръжност **K1** вписва в себе си триъгълника **cdm** и представлява Малката Вселена – **Микрокосмоса**. Другата окръжност **K2** вписва в себе си големия триъгълник **on₁n**, малкия триъгълник **cdm**, малката окръжност **K1** и представлява Голямата Вселена – **Макрокосмоса**. Нека от **фиг.2.05.** разгледаме правоъгълния триъгълник **rdm**, в който ъгъла **r**

е 90° – прав (фиг.3.05). Въвеждаме следните обозначения за страните на триъгълника: $rd = E_0$, $rm = p \cdot c$ и $md = E$, където съгласно принципите от Теорията на Относителността:

$E_0 = m_0 c^2$ - енергия на покой

$E = m c^2$ - релативистка енергия

$p = m c$ - импулс при скорости, доближаващи скоростта на светлината

c - скорост на светлината

m_0 – маса на тялото в покой

m - релативистка маса на тялото (маса при скорости на светлината).

Съгласно Питагоровата теорема за правоъгълния триъгълник rdm можем да запишем:

$$md^2 = rd^2 + rm^2 \quad \text{или} \quad E^2 = E_0^2 + (p \cdot c)^2 \quad / 1 /$$

От уравнение /1/ изразяваме енергията на покой $E_0 = m_0 c^2$:

$$E_0^2 = E^2 - p^2 \cdot c^2 \quad / 2 /$$

Уравнение /2/ ни дава връзката между импулса p , енергията на покой E_0 и релативистка енергия E . (За справка: "Физика за 10-ти клас" М. Максимов и Г. Христакудис, изд. Булвест 2000, София, 1998 г., стр. 99-100.) Тук въвеждаме и цитат: "Енергията и импулсът на едно тяло имат различни стойности, ако движението на тялото се разглежда в различни инерциални отправни системи. Стойността на величината $E^2 - p^2 \cdot c^2$ обаче не зависи от избора на отправната система и винаги е равна на квадрата на енергията в покой".

Да разгледаме от фиг.2.04 само триъгълника cdm , който се явява в случая геометрична интерпретация на Микрокосмоса (фиг.4.05). Съгласно простите геометрични зависимости в триъгълниците cdm , mrd и mrc , и въведените обозначения, можем да запишем:

$$cr = rd = E_0$$

$$cm = md = E$$

$$mr = cq = dp = p \cdot c.$$

Съвсем очевидно е, че:

$$E_0 = \frac{E}{2} \quad \text{или} \quad E = 2 E_0 \quad / 3 /$$

Какво показва уравнение /3/? – Енергията на покой в Микрокосмоса E_0 е равна на половината от релативистката енергия E . Заместваме уравнение /3/ в уравнение /1/ и записваме:

$$E^2 = \frac{E^2}{2^2} + p^2 c^2$$

$$3E^2 = 4p^2 \cdot c^2$$

$$E^2 = \frac{4}{3} p^2 c^2$$

$$E = 1,154700538379251529018297... \text{ p.c} \quad / 4 /$$

Разглеждаме триъгълника **non₁** – равностраничен (фиг.5.05.); да въведем равенствата:

$$\begin{aligned} no &= on_1 = n_1n = 2E \\ om &= n_1c = nd = 2p.c \\ od &= d n_1 = n_1m = mn = nc = co = E \end{aligned}$$

Да приложим Питагоровата теорема върху кой да е от правоъгълните триъгълници - в случая триъгълника **omn**. В него:

$$\begin{aligned} mn &= E \\ no &= 2E \\ om &= 2p.c \end{aligned}$$

Записваме равенството между квадратите на хипотенузата и катетите в правоъгълния триъгълник:

$$\begin{aligned} (2E)^2 &= (E)^2 + (2p.c)^2 \\ 3E^2 &= 4p^2.c^2 \\ E &= \frac{2}{\sqrt{3}} p.c \quad \kappa_1 = \frac{2}{\sqrt{3}} \end{aligned}$$

където $\kappa_1 = 1,154700538379.....$

$$E = \kappa_1.p.c \quad / 5 /$$

Сравняваме уравнение /4/ и уравнение /5/, уравнения в Микро и Макрокосмоса - те са равнозначни. Какво означава това? – Нищо друго, освен че **енергията** на Микро и Макрокосмоса в необятните полета на Вселената във всяка една Нейна точка са с **равни стойности**. С това равенство потвърждаваме твърдението в духовното познание, че в човешкото същество се крият и съдържат неподозирани по своята мощ и сила енергии. И в тези енергийни потоци, съгласно един от принципите във Всемира, енергията запазва своята постоянна стойност, само преминава от един вид в друг: "Процесите в живата и нежива природа са свързани с непрекъсната преобразуване на енергия от един вид в друг. Всичките експериментални изследвания в различни области на физиката, химията и биологията обаче показват, че **енергията не се създава и не изчезва**. В сила е всеобщ природен закон за запазване на енергията: пълната енергия (сумата от всички видове енергии) на една затворена система не се изменя. Вътре в самата система могат да протичат различни процеси – механични, химични, биологични и други, при които се извършват сложни превръщания на енергията от един вид в друг, но пълната енергия на системата остава постоянна. И така, законът за запазване на енергията е един от най-общите природни закони, които са в сила не само в механиката, но и при **всички други процеси** в природата". – Максимов М.,Христакудис Г.,стр.72, " Физика за 10-ти клас". Геометричната интерпретация на казаното по-горе е извършена на **фиг.6.05**. На така получената фигура – два преплетени триъгълника, ще се спрем и в по-късните си разсъждения.

Отново разглеждаме равенството между уравнение /4/ и /5/:

$$E = \kappa_1.p.c \quad / 6 /$$

За релятивистката енергия според Айнщайн имаме:

$$E = m c^2 \quad / 7 /$$

Да сравним уравнение /6/ и /7/, където можем да разделим на c^2 :

$$m c^2 = \kappa_1.p.c \quad / 8 /$$

$$m \kappa_1 \frac{p}{c}$$

Какво ни показва уравнение /8/ ? – То ни дава представа за връзката на релятивистката маса **m**, релятивистки импулс **p** и скоростта на светлината **c**. Масата на дадено тяло е в права пропорционалност на един безмерен коефициент **k1**, импулса и в обратна на скоростта на светлината. Нека навлезем в областите на съвременните научни изследвания: при ускоряване на протони (протоните са частици на материята) в т.н. “ускорители” до кинетични енергии от порядъка на **5.10¹¹ eV** (електронволта) започва движението им със скорости приблизително равни на скоростта на светлината. При тази скорост енергията на покой на протоните може да се пренебрегне, т.е. от уравнение /1/, което въведохме в началото - **E² = E₀² + (p.c)²**, можем да изразим импулса без участието на енергията в покой, която винаги е била относително реална величина:

$$p = \frac{E}{c}$$

/ 9 /

Нека заместим полученото уравнение /9/ в уравнение /8/; стигаме до резултата:

$$m = k_1 \frac{E}{c^2}$$

/ 10 /

Този резултат в уравнение /10/ не влиза в противоречие с познатото ни равенство от Специалната Теория на Относителността - **E = m c²** или чрез изразяване на масата:

$$m = \frac{E}{c^2}$$

/ 11 /

През **1687** година английският физик **Исак Нютон** в своя научен труд “Математически принципи на натуралната философия” формулира трите принципа на по-късно наречената класическа механика. **За тези принципи се признава, че не са изведени логически като следствие от други по-основни закони.** Съгласно втория принцип, изказан от Нютон, равнодействащата сила **F** е **приблизително** равна на произведението от масата **m** и ускорението **a** на дадено тяло:

$$F \sim ma$$

Ще изразим масата от това равенство:

$$m = \frac{F}{a}$$

/ 12 /

И в трите уравнения /10/, /11/ и /12/ масата зависи и е в права пропорционалност на енергия и сила, и в обратна - на скорост и ускорение. За да изявим сила, все ще ни е необходима енергия, и да проявим и създадем ускорение все ще ни е необходимо движение с определена скорост. В досегашните проучвания ние утвърждавахме принципа на постоянство на енергията във всяка една точка от Вселената и непрекъсваемостта на Едно всеобхватно Движение. Като една от изявите на това движение приехме скоростта, като не абсолютизирахме, на светлината. Без да претендираме за авторство, бихме могли да изкажем предположението, че масата се изявява и получава измеримост при взаимодействието на енергия и движение. Какви

$$m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

стойности би могла да притежава масата? Ако възприемем предположението, че за момент във Всемира имаме енергийно равновесие, което е вярно в неговата Цялост, масата би зависела от бързината на движението - скоростта. При това, колкото е по-голяма скоростта и по-бързо движението, стойностите за масата ще клонят към нула. Явно съществуват гранични състояния, при които в различни мащаби на движение масата придобива различни стойности, математическата нула също е в тях, и се извършват преходи в области неуловими с наличните ни в момента сетива. В тези наши разсъждения ние не приравняваме грубо и механично масата с тежест. По-скоро тежестта дава характеристика на **посоката на привличане** на дадена маса към друга маса в границите на познатите за нас разстояния. От друга страна, за релативистка маса, пак съгласно С.Т.О., имаме:

/ 13/

където: m_0 – маса на тялото в относителен покой
 v – скорост на тялото, по-малка от скоростта на светлината
 c – скорост на светлината

От уравнение /13/ изразяваме m_0 - масата в относителен покой:

$$m = m_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

/ 14 /

Правим уточнението от разгледаните триъгълници, при което $E = 2 E_0$ от уравнение /3/, след несложни преобразувания стигаме до аналогични изводи и за масата:

$$m = 2 m_0$$

или

/ 15 /

$$m_0 = \frac{m}{2}$$

Приравняваме двете страни на уравнение /14/ и /15/

$$\frac{m}{2} = m_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

/ 16 /

След несложни преобразувания изразяваме **пределната** скорост v във физически изявените материални полета на Вселената, или по-точно в Микрокосмоса, в зависимост от скоростта на светлината:

$$v_0 = \frac{\sqrt{3}}{2} c \quad k_2 = \frac{\sqrt{3}}{2}$$

където $k_2 = 0,8660254037844386467637231707$

или $v_m = k_2 \cdot c$ където $v_m = v$ / 17 /

Какво показва уравнение /17/, какъв е неговият физически смисъл и как намира приложение в био-енергетичните процеси, които са предмет на нашите изследвания? Нека припомним още веднъж, че там, където имаме наличие на коефициенти (в случая k_1 и k_2), имаме преход от едно енергийно поле в друго, от един свят в друг. Ще придадем на уравнението цифров вид, като за скоростта на светлината c във физическия свят ще придадем стойност, приблизително равна на $3 \cdot 10^{10}$ **см/сек** или по-точно $2,99792458 \cdot 10^{10}$ **см.с⁻¹**; заместваме в уравнение /17/ и получаваме:

$$v_m = 2,59628 \cdot 10^{10} \text{ см.с}^{-1} \quad / 18 /$$

В по-разбираеми стойности $v_m \sim 260\,000\text{ km.s}^{-1}$, сравнена със скоростта на светлината $c = 299\,792\text{ km.s}^{-1}$ имаме разлика в скоростите приблизително от порядъка на $40\,000\text{ km.s}^{-1}$. Ще направим сравнение и със скоростите и масата на телата, показани от Васил Манев, в "Единство на Вселената", стр.101 и стр.226. Съгласно неговите резултати, получените стойности за скорост и маса, които са предмет и на нашите пресмятания, имаме: за скоростта $c_k = 2,6532423 \cdot 10^{10}\text{ cm.s}^{-1}$ и за маса m до $2,1426902 \cdot m_0$. В нашия случай: $v_m = 2,59628 \cdot 10^{10}\text{ cm.s}^{-1}$ и $m = 2 \cdot m_0$, получава се разлика при стойности на скоростта от $0,05696 \cdot 10^{10}\text{ cm.s}^{-1}$ и при масата от $0,1426902$.

В интервалите на тези разлики се извършва "подготовка" за преходите на материята от едното, по-ниско измеримо поле, към другото по-високо поле на Вселената. Тези преходи са една съществуваща, въпреки острите оспорвания, **реалност**. Реалност, в която се извършват процесите на дематериализация на обектите от триизмеримия свят, в т.ч. и на **физическото тяло на човешкото същество**. Този процес в нашите досегашни представи за човешкото тяло е получил названието **смърт**. Тук ще уточним, че за всяко едно от дванадесетте тела на човешкото същество се извършват **постоянно** аналогични преобразувания, но и в двете посоки: от по-ниско към по-високо измерение и от по-високо към по-ниско измерение – "раждане и смърт" и "смърт и раждане". Проектирани и съсредоточени, заради тези непрекъсваеми процеси във физическото ни тяло тук на Земята ние получаваме усещания и влизаме в състояние на: радост и скръб, подем и падение, щастие и нещастие **здраве и болест**.

Външен наблюдател, който притежава по-висока сетивност, ще ни увери, че в зоните на тези преходи се излъчва ... светлина в разнообразни цетови нюанси. Учените, занимаващи се с тези въпроси, ще ни покажат, че съществуват т.н. критични зони или зони, в които не са в сила познатите ни закони от досегашното научно знание. Но и в двата случая за нас е по-важно, че участваме активно в тези процеси и ...**можем реално да им въздействаме** – стига добре да сме ги изучили, признаваме и познаваме.

5.7.Човешкото същество в Микро и Макрокосмоса

В следващите редове ще направим плах опит да въведем една координатна система. От нея ще разглеждаме човешкото същество в неговите достатъчно реално измерими мерки. Кое наложи това ново въвеждане? - За да характеризираме даден обект, на нас винаги ни е необходима система, в която да съществуват установени и познати мерки – с тях да можем да мерим. Така както в света на трите измерения местоположението на коя да е точка в пространството може да се определи с трите координати по координатите оси, така и мястото на човек може да се определи достатъчно точно, ако въведем подходяща координатна система. Тук вече навлизаме, в областите бленувани от Айнщайн и мечтани от всеки един съвременен учен. Какво щастие, каква радост и какво благоденствие би озарило всеки един физик, химик или биолог, ако разполагаха с това знание. Трябва предварително да кажа, че за математическият апарат на съвременното научно познание не съществува проблемът за измеримост на световите. Този апарат работи с безкрайно много по брой измерения. Само че още от четвъртото измерение нагоре, вече математическите изрази нямат никакъв физически смисъл, нито пък някаква връзка с действителността. Дори, както споменавахме неведнъж, в четвъртото измерение, физиците и математиците са въвели една четвърта времево-пространствена координата, която също е малко съмнителна в

своята физическа реалност и човешка действителност. Въпреки всичкото това, сякаш, в математиката всичко е наред за нея няма проблеми, каквито съществуват в другите науки. Някой може да каже: - Лесно и е на тази наука, защото не се занимава с живи хора, нито ги лекува. Привидно вярно е това твърдение! Но за гениалния математик числата и линиите също са живи същества. Толкова живи и толкова реални, колкото е живо и реално човешко същество с неговите нужди. И той, математикът, също изпитва аналогичните проблеми като на биолога и медика. Понеже виждам настъпващия вой от посредствените математици срещу тези редове – взимам мерки. Давам и за упражнение работа с безкрайно малките числа. А тези актуално безкрайно малки са предмет на всеобща омраза при математиците, понеже при тях противоречието и нули, и не-нули е афиширано по дефиниция. "Споменаването на безкрайно малки дразни нервите на математиците. Какво всъщност правят, когато диференцират функции: делят ли безкрайно малки, баят ли върху отношението на две нули или намират граници, приложниците не се замислят. И никой не ги укорява за това, понеже за техните задачи е безразлично какво логическо обосноваване на тези операции е предпочетено. Намирането на непротиворечив вариант за прилагане на актуалните безкрайно малки към обосноваването на анализа би било неоценимо постижение." – Васил Манев.

Само ако знаеха математиците, че проникването в света на безкрайно малките води до навлизането и в света на безкрайно големите числа. Ясно е, че веднага биха си променили мнението за безкрайно малките. А това вече понамиришава и на математическа връзка между Микрокосмоса и Макрокосмоса, която се опитахме да обясним в по-горните математически изрази и геометрични построения.

Както вече забеляза читателят, за написването на тази част от материала ползвам знанията, предоставени под удачни форми от Васил Манев, Славянския учен Лобачевски и Учителят. Точните източници са: "Квантов нестандартен анализ". 2001год., Изд."Неоген" Авт. Васил Манев; "Геометрични изследвания по теорията на паралелните прави". 1840 год., Авт. Лобачевски Н.И. Изд. Немско С. Finicke; и "Допирни точки в Природата", и "Добри навици" лекции на Младежки Окултен Клас, год. II (1922 – 1923) С. 1994 год. Изд. Бяло Братство.

Нека започнем с Васил Манев. С помощта на неговите знания ще въведем пояснение в какво пространство ще работим преди да създадем каква да е фигура:

"Геометрията, която съответства на квантовия анализ, е Риманова геометрия, ако се вземат под внимание квантовите (безкрайно малките) числа.

Геометрията, която съответства на квантовия анализ, е Евклидова геометрия, ако не се вземат под внимание квантовите (безкрайно малките) числа.

Светът, в който живеем, е безкраен и ограничен в безкрайността."

Във връзка с казаното от учения Манев и новите предположения във физиката, и науките за Космоса в последно време често се изказват мнения, че действителната геометрия на Космоса не е Евклидова. (Айнщайн и Едингтън) При това има основание да се смята, че тази геометрия е елиптична (Риманова), а не хиперболична. Лобачевски пък е този, който в своите Твърдение 1 до 37 и Забележка 38 дава връзките между формулите на хиперболичната тригонометрия и тези на сферичната тригонометрия. Той пръв въвежда понятията хиперболична равнина, кривина на хиперболичното пространство и "кривина" на сфера. Тези знания по-късно са развити от учения Риман в неговата Риманова геометрия. Да не се отплесваме, а да вървим подред.

Забележка: В момента математическият апарат с помощта, на който се описват всичките твърдения и явления във всеки един друг клон от научното

познание за Всемира, продължава да работи с недоказания пети постулат на Евклид. При това положение е съвсем ясно какви резултати от научните изследвания и хипотези си прилагат в живота на хората!

Да започнем с част от твърденията на Лобачевски. Твърдения, независещи от пети постулат за успоредните прави на Евклид:

Твърдение 1. Права линия покрива сама себе си във всички направления.

Твърдение 2. Две прави не могат да се пресичат в две точки.

Твърдение 3. Правата линия, когато се продължи достатъчно дълго в двете посоки, преминава всички граници и по такъв начин разделя ограничената равнина на две части.

Твърдение 4. Две прави, перпендикулярни на една и съща трета права, никога не се пресичат, колкото и да ги продължаваме.

Твърдение 5. Една права линия винаги пресича друга права линия, ако минава от едната в другата страна на втората права.

Твърдение 7. Две прави не могат да се пресичат, ако някаква трета права ги пресича под равни ъгли.

Твърдение 11. Права линия, перпендикулярна на две други прави, не лежащи с нея в една равнина, е перпендикулярна на всички прави, минаващи през общата им пресечена точка и лежащи в равнината на двете прави.

Твърдение 12. Сечение на кълбо с равнина е кръг.

Твърдение 13. Права, която е перпендикулярна на пресечницата на две перпендикулярни равнини и лежи в една от равнините е перпендикулярна на другата равнина.

Преди да продължим с Паралелните прави в Твърдение 16 на Лобачевски, нека направим още един математически оглед:

“Представете си, че имате една точка в пространството. Тази точка е жива. Щом е жива, тя е в движение. Ако имате две такива точки, те образуват права линия, която има само едно измерение – дължина. Тъй щото, когато две точки се движат съзнателно, те образуват права линия, която има понятие само за едно измерение. Ако запитате тези точки могат ли същества от техния свят да се разминават, те ще отговорят: Според законите на нашия свят, когато две същества се срещнат в една точка, те не могат да се разминат. Значи две същества, които се движат само по права линия, ще познават само един момент – точка. В тяхното съзнание линията представлява сбор от множество точки, без да подозират, че тия точки образуват права линия.

Питам: Точка, в която се намира някое от тия същества, може ли да се подвижи под прав ъгъл, т.е. в перпендикулярна посока на правата, към която тя принадлежи? Не може. Защо? Защото тази точка може да се движи сама в една посока. (напред или назад – б.а.)

Ако точките на правата се придвижат перпендикулярно на себе си, те ще образуват плоскост. По какво се отличава плоскостта от правата? Правата е граница на плоскостта. Правата има една безкрайно отдалечена точка, а плоскостта има безкрайно отдалечена права. Какво има зад тази права? Нищо? Но това “нищо” е граница на реалността, на Проявеното. Зад това “нищо” седи Проявеното. Това “нищо” ни най-малко не показва, че няма друга възможност за проява на непроявеното.

Ако запитате съществата на двете измерения дали в техния свят има плоскости, те ще ви кажат, че в техния свят съществуват линии, но не и плоскости. Според тия същества светът е създаден само от точки и линии. Питам тия същества: Ако линиите на вашия свят се придвижат перпендикулярно, какво ще се образува? – Не знаем. Това знание е трансцендентално, извън нашето съзнание, извън опита. Те не подозират, че като се движат линиите в перпендикулярна посока, ще се образуват безброй светове, които заедно ще образуват плоскостта. Ако плоскостта се подвижи перпендикулярно на себе си, ще образуват куб. Кубът е тяло, което има три измерения. Към триизмерния свят се отнасят хората. Сега искаме да знаем

какво е мнението за движението и на съществата (човека – б.а.) от третото измерение. Могат ли ръбовете на куба да се съединят на едно място? Невъзможно е нито точките, нито границите, нито ръбовете на куба да се съединят на едно място. Представете си, че имате 24 куба с различно боядисани страни, един от които заема централно положение спрямо останалите. Ако централният куб измени мястото си, и останалите кубове ще се разместят. Може ли да кажете какво положение ще заема всеки куб по отношение на централния? При това разместване на кубовете ще видите, че нито точките, нито страните на тия кубове могат да се съберат на едно място. Четириизмерното тяло, ограничено от 8 куба, се нарича тесаракт. Движението на кубовете в тесаракта е от периферията към центъра.

И тъй, четириизмерният свят се характеризира с четири координати. Той е свят на време и пространство. Тесарактът е тяло от четвъртото измерение. Четирите измерения определят отношенията между съществата. С тези измерения си служи и математиката. Те имат приложение и в практическия живот на хората. За пример на какво е равно лицето на кръга? Лицето на кръга е равно на πR^2 , където $\pi = 3,14....$, т.е. то е несъизмеримо число. Буквата R означава радиуса на окръжността, който може да бъде най-различно число. Кръгът е емблема на нещо. Той се отнася към величините от четвърто измерение. Кръгът означава времето. Той може да се измерва с други величини, затова именно се говори за квадратурата на кръга. Щом е така, трябва да знаете, че в природата съществува абсолютна величина, с която всичко може да се измерва. При движението си тази величина присъства едновременно навсякъде с всичките си точки, колкото и неуловими да са те.”
– Учителят.

Твърдение 16. За паралелните прави. Всички прави през дадена точка от една равнина относно дадена права от същата равнина могат да се разделят на два класа, а именно: пресичащи я и непресичащи я. Граничната права на единия и другия клас от тези (прави) линии, се нарича паралелна на дадената права.

Построения (фиг.7.05.): Начертаваме правата BC и отдалечена от нея точка A. Правата BC и т.А лежат в една и съща равнина. През т.А можем да прекараме лъчеобразно във всички посоки безброй много прави, които спрямо правата BC се разделят на два класа. Първият клас прави са тези, които пресичат правата BC, а вторият клас прави са тези, които не я пресичат. Съществува граница между двата класа прави и тази граница също е права (единствена – б.а.), която се нарича паралелна на дадената права AB.

Нека от дадената т.А спуснем перпендикуляр към дадената правата BC. Перпендикулярът пресича правата BC в точка D. От т. A издигаме перпендикуляр на перпендикуляра AD – получаваме правата AE. В получения от построенията прав ъгъл EAD, правите през т. A или пресичат DC, като AF или някои като например AE не я пресичат. Правата AE не е единствената, която не пресича правата BC. Съществуват и други прави, например правата AG, които не пресичат BC. При прехода от пресичащи прави AF към непресичащи прави AG на правата DC, ще срещнем правата AH, която е паралелна на DC. От едната страна на паралелната AH нито една права AG не пресича DC, от другата страна, всяка една права AF пресича DC.

Ъгълът HAD между паралелната AH и перпендикуляра AD се нарича ъгъл на паралелността. Означаваме го с $\Pi(p)$, където $p = AD$. Ъгълът HAD зависи от разстоянието $p = AD$. При достатъчно малко разстояние на p навлизаме в частен случай, който всъщност е Евклидовият пети постулат за успоредни прави.

“Как мислите, какво ще стане със съзнанието на един ангел, ако се проектира на Земята? (- Ще се пречупи, понеже минава от по-рядка в по-гъста среда.) Окултистите казват, че растенията са деца на ангелите. Доколко е вярно това твърдение, не е важно. Питам обаче, през каква среда трябва да е минало съзнанието на растенията, за да са се обърнали с главата надолу?

Дали това съзнание е минало през центъра на земята или през друг някакъв център? (- Не е минало през центъра на земята.) – Каква форма щяха да имат растенията и в какво положение щяха да се намират, ако бяха минали през центъра на земята? Ако означим съзнанието на растенията с правата AB , съзнанието на животните ще върви в перпендикулярна посока на AB , а именно посока mn . Съзнанието на човека пък ще върви в посока nd , нагоре. От тук се вижда, че между растенията и хората има известно подобие. И едните, и другите, се движат по един път, но в две различни посоки. Животните пък представляват преходна фаза, която съдейства за повдигане на човешкото съзнание.

Човек трябва да учи, да дойде до причините на нещата, да разбира защо съзнанието на растенията върви по права посока надолу към земята и защо съзнанието на хората върви в права посока нагоре към центъра на Слънцето. Според някои окултисти растенията са деца на Ангелите, а животните – деца на Архангелите. Като се проследи развитието на човешкото съзнание, вижда се, че то е минало през центъра на земята и продължава да се движи нагоре по направления към центъра на Слънцето. Значи, растенията се движат по посока A към B ; хората се движат от посока C към D . Правата CD е посоката на движението на човешкото съзнание, когато е слизало в материята. Сега когато човек еволюира, неговото съзнание се движи в обратна посока от D към C , към центъра на Слънцето, към Първичния център, по Който някога се е движело. (Фиг.8.05.)

От двете посоки, по който се движи съзнанието на растението и на хората, се образува кръстът, (същият кръст, до болка познат на свещениците – б.а.) който е в постоянно движение. Между растенията и хората има известно отношение: главите на растенията са забити в земята, главите на хората са свободни. Растенията се подпират на главите си, а хората – на краката. Понеже съзнанията на растенията и на хората се движат в диаметрално противоположни посоки, те имат съвършено различни разбирания. Разликата в разбиранията им се заключава в следното: растенията не познават какво нещо е грях, престъпление, срам. Те вършат всичко открито. Хората познават греха, престъпленията. Те вършат нещата тайно. Човек е придобил тези неща от времето, когато е минавал през центъра на земята. Едва сега той се връща към първоначалното си положение, едва сега съзнанието му се отправя към центъра на Слънцето. В движението си нагоре той се подлага на чистене, да освободи съзнанието си от всички утайки на своето минало. Едва сега човек започва да изучава Великите Мистерии на Живота.” – Учителят.

“Често се говори за еволюцията на човека, за еволюцията на всичко в света. Думата еволюция подразбира движение, развитие, което има посока отдолу нагоре и отзад напред. Това движение се забелязва при развитието на всички живи същества. Запример, когато изучавате змията, ще видите, че главата ѝ е сраснала с гръбначния стълб и образува права линия без никаква отклонение. Точка A (фиг.9.05) представя главата на змията, която заедно с гръбнака образуват правата линия AB . Колкото по-нагоре се качвате по стълбата на животинското царство и дойдете до кучето запример, толкова по-ясно ще видите отклонението от правата линия, която се равнява на ъгъл от 45° . Лицето започва да се увеличава и да се движи отзад-напред. При това отклоняване на главата от правата линия, кучето проявява вече по-висок живот от този на змията. Тежестта на мозъка при животните е повече в задната част, вследствие на което те се движат в посока успоредна на земята. Когато центърът на тежестта на мозъка започне да се мести напред, с това заедно животните започват да се изправят. Този процес се е извършвал постепенно, докато се е стигнало най-после до човека. Днес виждаме, че човек е изправен, ходи на два крака, в посока перпендикулярна на земята. Значи, ъгълът на отклонението постепенно се е увеличавал: от 45° е станал на 90° и от 90° е стигнал до 180° , както е при човека. Тъй щото лицето на човека

се е обърнало отзад напред под ъгъл от 180° . Това голямо отклонение се дължи на теченията на силите в Природата, които са минавали постепенно от едно поле в друго.” – Учителят.

Недалеч от селището Мадара, върху една подходяща скала се забелязва фигура, издълбана в камъка. Историците и хората са я нарекли Мадарският конник. Има немалко спорове относно произхода, личността и датировката на изображението. Какво се забелязва от пръв поглед? Фигура на войн, върху оседлан кон, със забито копие в агонизиращ лъв и тичащо куче след конника. Това, което не се вижда на изображението, е стъпкана змия от копитото на коня, и летяща птица, сокол, в небето. До сега много народна пара е потрошена за да се опише символиката на Мадарския конник - напразно. Не малко народна пара беше потрошена да се направи и новата символика – герб на Р България. Трудно е било на г-н Чапкънов, напълно го разбирам, отново да съживи убития лъв и да го постави изправен, с корона на главата и полови атрибути. Но това сякаш са подробности, нямащи нищо общо с темата за Духовното лечение. Вече е време читателят да попита: -Къде е връзката с Мадарския конник, новия герб и тези неразбираеми геометрични чертежи? Ще се опитам да отговоря. Конят и кучето са едни от животните, които от праисторически времена са приятели на човека. Как и защо е така, няма обяснение от учените. Нека ние се опитаме да си отговорим: На коня задните крака са способни да извършат същите движения, свивания и опъвания, както ръцете на човека. Имаме допирна точка в човека и животното. На коня и всяко друго животно съзнанието е в опашката, на човека мястото на съзнанието е в главата. Преди много, хиляди години “простите” прабългари са имали за символ знаме от конска опашка. Геометрично това са местата на точката А, от Твърдение 16 на Лобачевски (фиг. 7.05.) и точка $n = A$ от (фиг. 8.05.), това е същата точка А и от (фиг. 9.05.), от Учителят. Кучето е изправило своята глава на ъгъл от около 45° - правата AG, от класа прави не пресичащи DF от твърдението на Лобачевски. Змията едва ли е от приятелите на човека. Тя достатъчно нелицеприятно е описана, и като причина за изгонването на човека от Рая. Нейната посока на движение съвпада с правата AD от фиг. 7.05., правата mn, от фиг.8.05. и правата AB от фиг.9.05.

Лъвът символизира астрологическият период, през който се е развивала последната пета култура – древно-семитската от четвърта Атланската раса. С убиването на лъва от война се символизира убиването, на животинското и хищническо естество в човека. Остатък от развитието му при тежки материални условия в Атланската раса. (Сега нашите Народни избраници отново възкресиха този лъв. Както сами усещаме резултатите от това възкресение не са закъснели. Животинските - хищнически закони днес действат безуморно във всеки един слой от нашето общество. – б.а.) Полетът на птицата, предполагам читателят може да си го обясни и сам.

“Човек се различава от животните не само по количеството на мозъка си, но и по качеството. Той е създаден при свършено особени астрологически съчетания от тия, при които животните са създадени. С други думи казано, при създаването си човек е минал през специална врата, за да слезе на земята. При процеса на развитието си ембриото на човека е минало в утробата на майката през около 400 – 500 000 форми по-ниски от него, докато дойде до човешка форма. Днес формата на човека е най-свършена, в която се е проявил животът на земята. Над човешката форма има още много форми, през които човек в бъдеще ще минава. За сега обаче той трябва да развива своя мозък, да го приготвя за бъдещите условия. При днешното устройство на човешкия организъм тялото е подложено на големи промени. Една тежка болест е в състояние да отнеме от теглото на човека повече от 20-30 килограма, но от теглото на мозъка – почти нищо. Най-устойчивото вещество в целия човешки организъм е това на мозъка. Мозъкът е голямо динамо на сили, на електрическа енергия, която изпраща по целия

организъм. Ако знае правилно да се ползва от тази енергия, човек би могъл сам да се лекува. Вярата, надеждата, милосърдието, благоговението, както и моралните чувства в човека са положителни величини, които имат мястото си в известни центрове, в известни области на мозъка. Който знае как да се ползва от тях, той сам ще се увери в тяхното добро въздействие върху човека. Други някои чувства пък, като предпазливост и страх, са отрицателни величини. Освен положителни и отрицателни чувства, мозъкът има още много центрове, някои от които са едновременно и положителни, и отрицателни. Такива са, например, съвест, самоуважение, общителност и др.

Ангелите се свързват със съзнанието на растенията, за да им помогнат да развият добродетели. Растенията са лишени от добродетели, затова са обърнати с главата надолу. Слънчевата енергия действа главно върху крайниците им – техните добродетели - и помага за развитието им. Хората пък, понеже имат донякъде развити добродетели, са поставени с главата нагоре, да развият в себе си повече мисъл. Слънчевата енергия доставя на човека онези материали, които са необходими за съграждане на причинното тяло – основата на неговата мисъл. Човешката мисъл се съгражда от образи, който причинното тяло създава. Мисъл без образ не съществува. Следователно, човек не може да мисли, ако няма в съзнанието си някакъв образ. Образите на нещата се крият в причинния свят. Затова именно човешката глава трябва да бъде изложена на слънчевата енергия. Изложена на слънчевите лъчи, в човешката глава се развиват такива центрове, които са необходими за съграждане на причинното тяло. Слязъл на физическия свят, човек се явява с добре развито физическо тяло. Днес то служи като база, върху която се развиват другите тела: астрално, ментално (умствено – б.а.) и причинно. И наистина, виждаме, че във физическо отношение човек е пригоден за живота на земята. Хиляди години е работено в това направление, за да може човек самостоятелно да расте и да се развива, да използва условията на физическия свят.

И тъй, в човека първо се е създало физическото тяло, за да послужи като основа за съграждане на останалите тела. У някои хора физическото тяло е напълно завършено, затова те могат да минат в астралния свят и да започнат строежа на астралното си тяло. У други хора физическото тяло не е още напълно развито, в следствие на което те дълго време още трябва да прекарват на физическия свят, докато напълно завършат строежа на физическото си тяло. Тъй щото, физическото тяло представлява основа за астралното; астралното представлява основа за менталното (умственото – б.а.); менталното - за причинното и т.н. Едно трябва да знаете: всяко тяло трябва да бъде така усъвършенствано, че да може свободно да расте и да се развива в съответния за него свят. Като знаете това, не трябва да си правите илюзии, че може да постигнете всичко това в един живот.” – Учителят.

За да не оставям впечатлението за празнодумство и засилен математически апарат без реално покритие в човешкото физическо тяло, ще въведа една фигура. Тя е прекопирана от учебно помагало за немските медици, но независимо от това много добре ще ни послужи за онагледяване на разработвания въпрос. Многократно е подчертавано, че в човешкото тяло съществува една централна клетка, от която зависят всички други клетки. Тъй като на практика тава твърдение е важно, нека я разгледаме. Става въпрос за централната клетка, наречена Монада. Веднъж споменах, че по ред причини, когато в организма на човека се появи друга псевдоцентрална клетка, неминуемо стигаме до едно тежко заболяване, наречено рак. Как образно става това? При прекъсване на връзките с Божествения свят и от там внасяне на противоречиви мисли и чувства в човека Вярата отслабва, и се създават условия за болестни състояния. Известен брой клетки се групират и диференцират около една т.н. псевдо-монадата, искат да заживеят самостоятелно, да не се подчиняват на общия ред в организма. Тези клетки създават често собствена нервна и кръвоносна система, собствена

организация на делене, размножаване и съществуване. Ето го и раковото заболяване или туморното образуване. "Каква болест е ракът и на какво се дължи? – Причините за рака се крият в противоположност на чувствата. Когато някой човек започне да живее порочен живот, той непременно ще заболяе от рак. Често хората заболяват от рак по причина на голямата си алчност към пари и забогатяване. Клетките в някои удове се индивидуализират, стават самостоятелни и не слушат господаря си." – Учителят.

Къде все пак можем да открием мястото за пребиване на човешката монада? На **фиг.10.05** е показано геометрично нейното разположение в точно определен участък от човешкото тяло, в т. А. Тази точка А съвпада безусловно с другите точки А от **фиг.1.05.**, **фиг.2.05.**, **фиг.4.05.**, **фиг.5.05.**, **фиг.7.05.**, **фиг.8.05.** и **фиг.9.05.** Нека мислено през точката А от **фиг.10.05** прекараме права през човешкото тяло, перпендикулярна на земята, неминуемо ще преминем през една област от човешкия мозък, наречена "лелящо око на душата", позната на медиците като таламусен и хипоталамусен участък от мозъка. Още малко да продължим правата, ще преминем точно през центъра на седма теменна чакра. Ако и тази информация е малка за научната медицинска мисъл - здраве му кажи. След като лекарят и/или лечителят вече знаят причината за заболяването от рак, мястото на реалната централна клетка и посоката за нейното достигане нещата придобиват съвсем друг, лицеприятен вид. Не бива в нито един от нас да остава съмнението, че няма да бъдем излекувани от това тежко заболяване. Искрено пожелавам успех на съвременната медицина в предстоящата ѝ лечебна практика.

6. ХИМИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ. КЛЕТКА. ФОРМА НА КЛЕТКАТА.

ДЕЛЕНЕ НА КЛЕТКА. В ЯДРОТО НА КЛЕТКАТА.

6.1. Химични елементи

Противно и малко нетипично за сегашните схващания на науката относно физиологията и анатомията на човешкото тяло ще разгледаме човешкото същество с неговите проекции от по-високоизмеримите светове в материята. В съвременните разбирания за строежа на телата ни се приема, че клетките се явяват като негови основни градивни единици. Всяка една от тези градивни единици заема определено йерархично място и изпълнява строго определени задачи. Човешкото физическо тяло не е съставено само от един вид клетки, както изглежда от пръв поглед. За сега се приема, че те са около 200 вида на брой. Клетките са изградени от различни видове материали – химични елементи, в различни степени енергийни състояния. Съвкупността от всичките атоми и йони, които ги съставляват, са в съществува прогресивна градация. Във физическото поле клетките на органите и системите, изграждащи физическите тела, притежават 49 енергийни състояния. Този факт ни дава основание да приемем, че всяка една досега позната, като тип, клетка притежава на 49-та степен число разновидност!

В своите досегашни анализи биолозите и химиците, които се занимават с изследването на химичните съединения и елементи стигат до определени научни изводи. Те откриват, че както във физическите организми, така и в неживата материя има присъствие на определени количества химични елементи. Нещо повече - след дългогодишни упорити изследвания, в науките Биология и Химия, недвусмислено се утвърждава единството на елементите участващи в строежа на живата и нежива материя.

Химичните елементи разумно подредени и свързани в достатъчно многообразие изграждат химични съединения. От своя страна, химичните съединения в клетките, се разделят на две основни групи: органични и неорганични. Неорганичните съединения се срещат в живата и нежива Природа. Представяват просто устроени молекули на водата и минералните соли. Органичните съединения са характерни само за живата Природа. Сложни по своя строеж те се групират в четири групи: въглехидрати, белтъци, липиди и нуклеинови киселини. На последните ще се спираме по-обстойно и неколkokратно в следващите редове.

Без да се впускаме в подробности, трябва да подчертаем, че днес регистрираният брой химични елементи е твърде нисък в сравнение с действителното количество елементи, реално намиращи се в нас. Всеки един химически елемент от Менделеевата таблица има неотменимо присъствие в нашите дванадесет тела. Друг е въпросът в кое от 49-те състояния можем да го открием. "Различните елементи внасят различни енергии в организма. Например златото внася един вид енергия, среброто – друг вид, а желязото – трети вид. От тук можем да кажем, че хората се различават според различните видове материя и енергия и от различното им количество." – Учителят. Един от всичките химични елементи, на който Духовната медицина отделя по-специално внимание, е златото. "Защо Менделеев постави златото в първата група на елементи от своята таблица? Според кое отличително качество го постави в първа група? - Според валентността му. - От коя валенция е златото? - От първа и от трета валенция. - Каква е разликата между калая и оловото? - Те влизат в една група, но се различават по атомните си тегла. Различието в атомните им тегла им придава различни физични свойства. Обаче в химическо отношение и двата метала имат нещо общо, поради което са поставени в една група. Ако сравним златото с калая и оловото, златото минава за благороден метал, а калаят и оловото - за неблагородни. Благородството на златото се дължи на неговата еволюция. Поради интелигентността и благородството на неговите атоми то е от по-висока еволюция в сравнение с всички неблагородни метали." - Учителят.

В духовното знание се говори, че златото като благороден метал е тук на земята, след като е преминало през центровете на четири Слънца, като последното от тях е нашето познато Слънце от Слънчевата ни система. За човешкото същество също се казва, че е преминало през центровете на тези четири Слънца, за да слезе тук на Земята. Явно в царството на металите златото е най-благородният елемент, както в царствата на земята човекът е елемент с най-високо положение. Между златото и човека съществуват във времето постоянно активни вътрешни и външни взаимовръзки, които трябва да разгледаме. Въпреки факта, че наличието на органично злато все още не е регистрирано от химиците и биолозите, поне с днешна дата, в кръвта на човека, то реално съществува, трябва да се движи в определени граници и в определено енергийно състояние, чиито параметри ще разгледаме в следващите редове.

Защо придаваме на органичното злато, съдържащо се в човешкия организъм, определена значимост? - Защото в това органично злато е складирано голямо количество енергия, намираща се в кондензирано състояние - не случайно и в Астрологията Слънцето е пряко свързано с химическия елемент злато. Който познава законите в Духовната медицина,

може да разтвори, да разрежи тази висша енергия и да използва скритата сила на златото за правилното функциониране на всичките органи и системи от човешките тела. И не само това - при недостиг на органическо злато в даден организъм лечителят и този, който се занимава с тези въпроси, може да внесе липсващото количество по подходящ начин и с подходящи методи. Органическото злато е най-добрият проводник на Висшите енергии във формите на живите организми - минерали, растения, животни и човек. Да, колкото и парадоксално да звучи, минералите също притежават и изявяват, в определени моменти, жизнени функции.

Да се върнем отново на въпроса за златото като химичен елемент. Ние разглеждаме състоянието на атомите на златото, а и на другите химични елементи, не само в две форми - свободна и възбудена, както е утвърдено в днешното официално научно познание. В Духовната медицина се приема, че атомите на химичните елементи притежават, както вече споменахме, четиридесет и девет (49) състояния, който брой отговаря на инволюционното и еволюционно стъпаловидно развитие на Всемира и енергийните форми в него. Има разлика и в самите атоми, влизащи в състава на елементите, изграждащи различните видове енергийни форми: "Златните атоми, които влизат в състава на растенията, се отличават от тях, които влизат в състава на животните. Последните пък се различават от златните атоми, които влизат в състава на човешкия организъм." - Учителят. Всичкото това важи в пълна сила и за останалите елементи от Менделеевата таблица. Колкото е по-висока еволюционната форма на живия организъм, толкова по-високо интелигентни са и атомите на елементите, които я изграждат. В едно по-общо представяне - когато ние сме преминавали през близо над 400-те хиляди форми на развитие и усъвършенстване, заедно с нас са "преминавали" и са се усъвършенствали и елементите, от които са изградени телата ни. Закон е: за да дойде до по-висока степен на развитие, атомът на който да е елемент трябва задължително да е преминал през многообразните различни по-ниски еволюционни форми на Вселената. В частност тук на земята всеки един атом от елементите, изграждащи физичното ни тяло, е преминал задължително през формите на земните минерални, растителни и животински царства. Съвременните учени продължават да поддържат Дарвиновата теория за произхода на класовете и видовете, в т.ч. и на човека, но тази теория има своя едностранен физическо - материален смисъл. Поне до сега не е открита преходна форма между класовете и видовете, която би могла да докаже теорията в нейната цялост. Какво би трябвало да се има предвид? - Атомите на елементите, влизащи в състава на живите организми, в материални условия, след изпълнение на комплекси от предварително начертани програми в конкретни ситуации, се разграждат - настъпва т.н. смърт. Процесът смърт е обратно инволюционно движение в Природата, това е разлагане на материалните съставки, по-точно - химичните съединения, изграждащи физическо тяло, на прости изходни елементи. В процесите преди изява на физическа форма - зачеване, развитие и износване - отново се извършва "групиране" на елементите, изходните вещества. Извършва се движение нагоре по еволюционната спирала - раждане. Важна особеност е, че в състава на "новородената" физически изявена форма участвуват само преминали последните еволюционни цикли атоми на химични елементи. От това какви

атоми на елементи влизат в състава на даден физически изявен човек и от къде идват зависи неговото състояние и начин на изява. С две думи: **в този си живот ние подготвяме материали за бъдещето си тяло в следващия живот!** Наследствените характеристики, на които се облягат толкова много учените от тази област на науката и чрез тях се стремят да обяснят произхода на живота въобще, са характерни само за материята. В по-високите ни енергийни тела, всъщност в структуро-поддържащите съставки на физическото тяло, наследствеността е несъвместимо понятие.

Причините за хармоничните или дисхармонични състояния в нас се дължат изключително на качеството на атомите в химичните елементи, които влизат в състава на нашите органи и системи. Колкото са по-устойчиви и интелигентни атомите на даден елемент, толкова по-добри качества те придават на телата на човешкото същество. Неслучайно и в Светото писание се казва, че роденото от плът пак е плът, а роденото от Дух е Дух. Неслучайно и древният гръцки мислител ни поднася девиза: "Здрав дух в здраво тяло", който с основание можем да продължим в посока: "Здраво тяло за здрав Дух". Сега би трябвало да приемем за съвсем основателни думите на Сина Божий Христос, Който утвърждава нашето тяло като Храм Божий. А как се отнасяме към него - физическото си тяло? - Това е въпрос, все оставащ на заден план. **Трябва добре да знаем, че основната роля на физическото тяло е да бъде проводник на енергии от Божествения свят, през Духовния, към Материята.** Колкото по-добре изпълняваме тази функция, толкова по-добре реализираме човешката практика в непрестанния Всемирен еволюционен ход нагоре и толкова по-малко болести и смърт ще има.

6.2. Клетките

Буквално **всяка една клетка на физическите организми представлява проекция на елемент от Духовния свят върху материята.** Колкото повече живи и по-разумни клетки живеят в дадено Същество тук на земята, толкова на по-високо стъпало в биологичната стълба на последователностите се намира То. И хората се различават един от друг по количеството и качеството на разумните клетки, на разумните частици или на разумните живи душици, които живеят в тях. Все пак какво крие в себе си клетката? "Всяка човешка има толкова много енергия, че може да измести остана земята на 1 метър от нейният път. Каква сила би представлявал човекът, ако всички клетки на неговият организъм бяха в съгласие и хармония! Днес хората влагат силата си повече в разрушение, отколкото в съграждане. Ако силата на мисълта се впрегне само за творчество и градеж, какви грамадни резултати биха се произвели!" – Учителят.

Очебийно, всичките хора нямат еднакво количество от тези разумни душици в себе си. И когато онези клетки, които престават да изпълняват своите длъжности, станат опасни и вредни за здравето на другите клетки, те биват изхвърляни от тялото ни заради общото добро. Върху този предохранителен закон на Природата почива нашето здраве. "Сама по себе си клетката е малка, но тя е проводник на нещо велико. Когато се организират в едно цяло, малките клетки стават проводници на великия съзнателен живот. Всяка клетка представлява електрическа лампичка, през която минава

светлината. И човек представлява малка вселена, с определена цел и движение в известна посока." - Учителят.

Биологията, като наука, която се занимава с изучаването на жизнените явления, разглежда две техни страни: морфологична и физиологична. Тези две страни на жизнените явления са тясно свързани една с друга - **изпълнението на определена функция предполага наличието на съответна структура. Структурата осигурява протичането на жизнени процеси, а те от своя страна са длъжни и поддържат съответна структура.** И тук се натъкваме на едно от **различията** в съвременното научно познание и Духовното знание. Сегашните ученици приемат за структура това, което може да се регистрира, да се види с наличните сетивни органи или технически средства. Безотговорно изпразват или игнорират от Природата всякакъв друг вид структури, който не могат да се регистрират, от сегашната степен на познание. Но ето какво се казва в Духовното знание: "Ако погледнете на всичките живи същества на земята с окото на ясновидеца, няма да видите никакви форми. Те се изявяват във вид на малки пламъчета, които блещукат и светят с по-малка или по-голяма светлина. Даже човека няма да видите в неговата форма, но като всички останали същества, във вид на светлина, която блещука във вид на малки фойерверки. Зад тези форми е скрита същината на нещата." - Учителят.

С тази мисъл на Учителя ние не изпразваме света от материята - тя е съществуваща неотменима реалност, но не всичко произтича от материята, както се опитва да ни убеди съвременната наука. Материята е само един от факторите, едно от условията, за да се прояви животът. Несъмнено, трябва да подчертаем, че, за да се изяви каква да е форма в света е необходима **материална субстанция**, с която да се облекат живите сили. И тук стигаме до въпросите за светлината, при които съвременната физика по достатъчно убедителен начин ни доказва, че тя притежава качествата на **материя** и **сила** - **вълнов** и **корпускуларен** характер на светлината. Тези и качества несъмнено, с още **едно** неоткрито от учените, предопределят наличието на форми и структура на светлината. Който факт недвусмислено говори, че светлината е разумно и живо същество! Достатъчно добре известна истина на посветените.

Така, както **физическото тяло** на човешкото същество **приема своята форма** в структурната **границата между материята и Духа**, и светлината получава изява в граничните преходи между разно-измеримите полета на Всемира. Или по-точно казано, светлината става видима и изпълнява определена функция, когато се пречупи при преходите си през разно-измеримите светове. **Точно в тези гранични преходи структурите и формите буквално се сливат, за да породят жизнен процес.** По тази причина, при извършване на наблюдения в какъвто и да е жизнен процес от по-високо измерим свят, ние ще регистрираме наличието на светлина. Чест прави на българската научна мисъл, че разглежда тези въпроси в действителната им същност: "Колкото по-дълбоко навлизаме в биохимичната същност на жизнените явления, толкова по-ясно изпъква връзката между функцията и структурата и толкова **по-тясно се преплитат тези две страни**

на жизнените процеси. Всеки жизнен процес може да се разглежда като закономерно подредени във времето и пространството биохимични и биофизични процеси на живия субстрат. **На молекулно ниво физиологичното и морфологичното напълно се сливат."** - д-р К.Киров, Катедра по обща биология при Научния медико-биологичен институт на Медицинска академия. Това е научната официална част на въпросите за структурата и формата в живите организми.

Нека сега дадем думата на още един, най-обикновен, Българин. Става въпрос за Борислав Николов Дуков – Дукенс, родом от гр. Севлиево. Той, за разлика от други, няма научни титли и отличия и не е награждаван с орден "Стара планина" от Президента. Но е създал за 54 години (!) упорит труд една разгъната строго научна хипотеза, публикувана в книгата му "ФОРМОЛОГИЯ или за пределността на нещата и явленията". Тази книга излиза от печат през 1999 година благодарение на спонсорството и насърчението от, забележете, д-р Атанас Москов и д-р Валентин Дуков (син) – издател "Парнас" гр. Русе. Както виждате, има доктори и доктори. Явно щом имаме намесата на докторски имена – и то има защо - трябва и ние да обърнем внимание на фактите в този научен труд.

"Що е живот? Понятието живот обхваща множество явления с различна сложност. Много биолози виждат точно в сложността и многообразието една от най-съществените черти на живата Природа. Проблемът за живота интересува философите преди всичко заради връзката му с произхода и съществуването на човека. **Има ли ясно разграничение между живото и неживото?** Днес биологът отговаря по принцип отрицателно на този въпрос.

Най-висшето създание на самоорганизиращата се материя е органичният свят. Еволюцията на материята е вървяла от хаоса към порядъка и естествено организмите проявяват най-висша склонност към пределните материални формации. Всяка органична форма е в динамична връзка с околната среда, т.е. както пише великият Гьоте: "Формата определя начина на живот у животното, но и начинът на живот оказва въздействие на формата."

Защо е нужна форма? Ясно е, че тя е предел на някаква част от материята, която си взаимодейства с околната среда и тя от своя страна определя формата като начин на нейното съществуване. Ако няма предел, т.е. форма с определени граници, няма и да съществува живот. (Бог също се ограничава в Себе си за да Сътвори Света – б.а.)

Ако погледнем под микроскоп органичната материя, ще разкрием изненадващо разнообразие от индивидуалности. Богатството на форми е огромно и въпросът кой фактори и по какъв начин определят архитектурният силует на най-малката органична форма – клетката, респ. на органа или организма, просто се натрапва; Този въпрос е един от най-привлекателните и трудните в биологията. Засега можем да твърдим само, че формата на всяка клетка не е случайна и е програмирана от нейната ДНК; колкото по-високо е порядъкът на структурната и функционална организация, толкова повече енергия е необходима, за да бъдат поддържани. В това се вижда диалектичното единство между външните прояви и вътрешното съдържание на биологичните обекти." – Дукенс.

Съвременната Биология разглежда структурните единици, изграждащи живите организми, условно на три нива. На всяко от трите нива отговаря утвърден метод за наблюдение на структурата и нейните функции. **Ако в**

Природата има друга структура и съответна форма, който не могат да се регистрират от досега познатите три метода за изследвания, те просто не се приемат за реални и съществуващи!

Към **първото ниво** се отнасят видимите с невъоръжено око форма и строеж на тяло и съответни органи с тяхното разположение, взаимодействия и развитие. Във **второто ниво** се разглеждат закономерностите и устройството на видимите под микроскоп структури - клетките, тяхната форма, строеж, както и подреждането им в тъканите и органите. На **трето ниво** се прониква по-дълбоко в най-фината организация на живата протоплазма, до молекулно и дори до атомно ниво, в което именно буквално се губи разликата между "живата" и "нежива" материя.

В своите изследвания учените констатирали характерни закономерности: "Нивата на организация на живите тела са се развивали постепенно в хода на биологичната еволюция. Характерно за това развитие е приемствеността. Например сложните многоклетъчни структури, групирането на клетките в тъкани и органи, характерни за многоклетъчните организми, са се развили на базата на вече съществуващата клетъчна организация. Затова закономерностите в устройството на клетката и на клетъчния строеж на организмите са по-обща от тези за групирането и подреждането на тъканите и органите в многоклетъчните организми и се отнасят както за едноклетъчните, така и за многоклетъчните." - д-р К.Киров.

6.3. Що е клетка?

Ще спрем нашето внимание основно върху **клетката**, част от връзките ѝ с околната среда и причината за нейното делене. Самото делене и възпроизвеждане на клетките е неизяснен процес от съвременните учени. Нека въведем съответното определение: "Клетката е исторически обособила се основна и елементарна форма на живата материя, способна самостоятелно да изпълнява най-съществени жизнени процеси: обмяна, реактивност, движение, репродукция и пр.. В многоклетъчният организъм тя притежава относителна самостоятелност."

За да съществува каквато и да е форма в кое да е от многоизмеримите полета на Всемира, необходимо и достатъчно условие е тази форма да се намира в енергийно равновесие с околната среда. Това равновесие се постига само и единствено чрез постоянен обмен на вещества и енергия "отвън на вътре и отвътре навън". Поддържането на структурата и функцията на клетката е свързано с непрекъснат разход на енергия, което важи в еднаква степен, но в по-голям мащаб, разбира се, и за физическото ни тяло. Клетката, респективно и нашето тяло, се отличава от заобикалящата го околна среда по относителната и абсолютна концентрация на съставлящите ги химични компоненти. За поддържането на това различие трябва да се извършва постоянно т.н. **осмотична** работа, свързана с непрекъснат обмен и разход на вещества и енергия. При тази осмотична работа следва да се натрупват в клетката вещества, намиращи се в околната

среда в минимални количества, и съответно паралелно да се отделят вещества от клетката, намиращи се извън нея в по-голяма концентрация. Този вид работа неминуемо е свързано, както подчертахме, с огромен разход на енергия. При направените от нас пресмятания се установява, че така описаните от учените вещества, необходими за поддържането на енергийните процеси в клетките и/или тялото, би трябвало да бъдат, както вече казахме, около 3 (три) тона за денонощие! И още нещо - съдържащите се в клетките въглехидрати, белтъци и масти, както и продуктите от тяхното разграждане, не могат да служат непосредствено като енергиен източник. Ролята на универсално гориво за клетъчните процеси се изпълнява от **аденозинтрифосфатът (АТФ)**. Съвсем очевидно е, че клетките на живите организми и телата, изградени от тях, получават постоянно огромно количество енергия и от по-високо енергийните полета на Всемира, освен от Земята или по точно от храната. Този въпрос по необясними причини не се дискутира в сегашното научно познание, дори не е потърсен някакъв достатъчно утвърдителен отговор или убедително предположение. И още, животът е свързан с непрекъснато движение – например: съкращаване на мускулните клетки, трептене на ресничките, движение на камшичетата, на псевдоподите, вихровите движения на протоплазмата и т.н.. Осъществяването и на този вид работа е свързано с разход на енергия. Още - клетката постоянно отделя значително количество енергия за регулиране на многобройните взаимодействия, в които встъпват макромолекулите - за регулаторна дейност. От къде се взема и това количество енергия? - Отново мълчание или мъгляви отговори.

Нека се спрем на един важен факт - при **всички клетки** двете повърхности на плазматичната мембрана са **електрично** противоположно **заредени**. Постоянно се поддържа различен мембранен потенциал - когато външната повърхност е заредена положително, вътрешната е заредена отрицателно и обратно, което говори единствено, че през градивните частици на организмите - клетките, **постоянно преминава електричество и присъства постоянно магнетизъм!** Някой до сега обяснил ли е този факт?

Да проследим пътя и механизма за предаване на информация в нервните влакна. Нервното влакно, образно, може да се представи като дълга цилиндрична тръбичка и една мембрана, която разделя два разтвора с различен химичен състав. По външната страна на разделителната мембрана се регистрира преобладаващо наличие на натриеви и хлорни йони, а в самата клетка предимство имат калиевите и други органични йони. "Натриевите йони извън нерва са десет пъти повече, отколкото вътре в нерва, а калиевите йони са тридесет пъти повече вътре в клетката, отколкото във външната среда. Въпреки че има постоянен приток на йони във и вън от клетката, съществува диференциално разпределение, което е достатъчно, за да се породи **потенциална разлика** от **60 до 90** милivolта от двете страни на клетъчната мембрана, като вътрешната ѝ част е с отрицателен заряд. Тази разлика в електрическия потенциал се поддържа поради активното пренасяне на натриеви йони от вътрешната към външната среда чрез процес, наречен "натриево помпане". Със зареждането на нервния импулс моментално се променя пропускаяемостта на мембраната и в нерва нахлуват натриеви йони.

Това обстоятелство довежда до деполяризация на нервната мембрана - тя се зарежда положително от вътрешната си страна и отрицателно от външната. Промяната в потенциала на мембраната прави съседната област пропускателна. Деполяризацията, както и нервният импулс, се предават по протежение на нервното влакно. Целият цикъл на деполяризация и реполяризация трае само няколко хилядни от секундата." - д-р Младен Митев и Йордан Марков, 1977 година.

Спираме нашето внимание накратко на този въпрос, защото това явление лежи в основата на **взаимодействията** между човешкото физическо тяло и околната среда. Тези взаимодействия, от типа на добре познатите ни във физиката - електричество и магнетизъм, съгласуват до съвършенство дейността на всичките наши органи. Дори при някои животни противоположният електричен заряд от двете страни на клетъчните мембрани стои в основата на изграждането на електрични органи, в които напрежението може да достигне до **10 000** волта! Колко по-големи възможности за наличие на електрически и съответен магнитен потенциал съществуват в клетките, органите и системите на човешкото физическо тяло, на което клетките по убедителен начин са преминали през всичките по-ниски форми от биологичните последователности!

Едно от най-характерните свойства на клетките е тяхното **размножаване**. То лежи в основата на такива важни биологични процеси в Природата като нарастване, развитие и възстановяване. Чрез размножаването на клетките се поддържа постоянно клетъчната популация, важен момент в основните дейности на живите организми. В досегашните натрупани фактически материали е установено, че размножаването на клетките се извършва чрез два типа разделяне: пряко - **амитоза** и непряко - **митоза**. И в двата случая на делене се наблюдава процес, при който от една клетка се получават две нови "сходни". Какво говори официалната наука за този важен процес в земно биологично активните организми? - 1."Кои са причините, задвижващи механизма на клетъчното делене, е въпрос, на който все още **няма категоричен отговор**. Някои автори търсят причините в определени фактори във клетката, а други - в морфологичните и физиологични изменения при индивидуалното ѝ развитие." 2."Съществуват **твърде много хипотези** за причините на клетъчното делене, но нито една от тях не е в състояние да обясни всичките сложни явления, наблюдавани при митозата - пряко делене." 3."Клетъчното делене се намира в зависимост от множество външни и вътрешни условия, влиянието на които все още не е **добре проучено**." С една дума, като подчертахме в началото, въпросът за клетъчното делене е все още неизяснен!

Ще обърнем внимание на един безусловно важен въпрос в едно от звената на биологичната верига на вида: **оплождането**. Оплождането се явява процес, в който се наблюдава съединяването на две клетки, т.н. хаплоидни - яйце и сперматозоид. При това съединяване двете ядра се сливат и се образува нова клетка наречена **зигота**. В тази нова клетка учените приемат, че се е обединила наследствената информация от майчиния и бащин организъм. В процеса оплождане могат да се разграничат две условни фази:

контакт на сперматозоида с повърхността на яйцето и навлизане на сперматозоида в яйцето. За нас представлява интерес отговорът на въпроса: кое кара сперматозоидите да бъдат оплодително способни - т.нар. капацитация на сперматозоидите? Ето отговора: "Процесът на капацитация не е напълно изяснен. Предполага се, че той е свързан с нарушаване целостта на повърхностната сперматозоидна мембрана, при което се освобождават ензимите на акромозомата." Нека се спрем и на взаимодействието между яйцето и сперматозоида преди оплождането. Въпреки факта, че проучванията в тази насока се правят предимно при видове с външно оплождане, този тип взаимодействия важат с пълна сила и при видове с вътрешно оплождане. С многобройни изследвания е установено, че яйцето преди същинското оплождане изработва т.нар. фертилизин, който активно влияе върху оплодителния процес. Дори може да се каже с увереност, че при липса на този гликопротеин - фертилизин, не настъпва оплождане! Какво говори науката за това взаимодействие: " Фертилизинът е видоспецифичен и влияе върху сперматозоидите по три начина: ускорява тяхното движение, чрез което способствува за достигането им до яйцето; предизвиква аглутинацията им, когато се доближи до яйцето, и по този начин увеличава възможността им да влязат в контакт с него; **по все още неизяснен** начин увеличава оплодителната им способност" Явно и тук въпросите остават за.. доизясняване! Тогава нека се прехвърлим към процесите на индивидуалното развитие на организмите.

Определение: свойството на организмите от тяхното зараждане до естествената им смърт да преминават редица последователни стадии, характеризиращи се с количествени и качествени промени, се нарича **онтогенеза** или **индивидуално развитие**.

При организмите, които се размножават по полов път, индивидуалното развитие започва с образуването на зиготата, диплоидната клетка, както е и при човека. Индивидуалното развитие при човека, както и при животните, които се размножават по полов път, се характеризира с два последователно свързани периода: ембрионален, наречен още антенатален, и постембрионален, наречен постнатален. Началото на ембрионалното развитие на човешкия зародиш се отбелязва с образуването на зиготата, в този период зародиша преминава през формите на едноклетъчните организми; по-късно, с появата на хрилните ципици, зародишът преминава през фазите на развитие на водните организми; в следващия етап се преминава през земноводните, влечугите и накрая се стига окончателното устройство, което е характерно за бозайниците. Неоспоримо е, че човешкият зародиш при своето ембрионално развитие преминава през всичките стълбици на биологичните нива. Но защо, въпреки постоянните научни твърдения за зараждането на живота от материята, не се разглеждат и фазите на преминаване през двете царства: минерално и растително, а направо се преминава към животинското царство? Установено е, че качествените и количествени изменения в ембрионалното, а и при постембрионалното развитие, са необратими. Основна характерна черта на тези изменения е тяхното протичане по предварително зададена, определена програма в строга хронологична последователност. **Кой поддържа тази строга програмно хронологична последователност?**

Носещият зародиш индивид - майката? - Едва ли! Науката Биология прави мъгляво предположение, в което придава на развиващия се организъм свойството на самонастройваща се система, детерминирано от генотипа на организма, реализираща форми и нови качества при определени условия на средата. Това буквално звучи така: развиващият се ембрион е много пъти по-интелигентен и разумен от средата, в която се развива - респ. майката! Не ни остава нищо друго, освен да направим няколко предположения.

Първото от тях явно ще бъде, че двете полови клетки, яйцето и сперматозоидът, притежават търсените от нас качества – висока разумност и интелигентност. При това допускане и взимайки предвид принципа в Природата, че на всяко съдържание отговаря определена форма, би трябвало да регистрираме съвсем други размери и форми на двете клетки – поразително големи, което не отговаря на действителността. Нещо повече: "При бозайниците (в това число и при човека) първичните полови клетки произхождат от ендодермата, която е разположена в задната част на жълтъчната торбичка, след което чрез амебовидни движения навлизат в гонадните зачатъци. Начинът, по който гонацитите намират правилния път, за да достигнат до зачатъците на половите жлези, **е все още неизяснен.**" - д-р **И. Буланов**, Катедра по обща биология при Научния медико-биологичен институт на Медицинска академия.

Въвеждаме второ предположение - и на майчиния организъм ще придадем качества и възможности, които ще поддържат и осигуряват условията за сложното ембрионално развитие. Явно, в това допускане трябва да придадем особена роля на подсъзнателните процеси в майчиния организъм. Защо подсъзнателни процеси? - Защото едва ли на земята в материални условия би се намерило същество, в.т.ч. и майка от човешкия род, което би ни доказало по убедителен начин, че регулира съзнателно процесите в ембрионалното развитие на своя зародиш. Но и това допускане е твърде несъстоятелно. То буквално игнорира висшата мозъчна дейност и я поставя в подчинение на подсъзнателните, често рефлекторни нервни процеси, което е пък още по-голяма крещяща противоречивост.

Остава едно явно, последно, трето предположение, в което главна роля на сложните структурно поддържащи и формообразуващи процеси ще дадем на външни фактори. Отново даваме думата на съвременната биология: "Измененията, които настъпват в хода на онтогенезата (индивидуално развитие на вида б.а.), са резултат от последователното реализиране на генетичната информация на организма. Върху основата на онтогенетичните изменения се постига преход към филогенетичното диференциране, което завършва с възникване на независими организмови групи. Следователно индивидуалното развитие не само отразява историческото развитие, но представлява период, в хода на който могат да възникват нови признаци и свойства, които се предават на потомството, т.е. навлизат във филогенеза. Ако не беше така, органическата еволюция нямаше да бъде възможна. Още Ч. Дарвин изтъква, че индивидуалното развитие се определя от историческото развитие, а историческото - от индивидуалното. Филогенезата (историческото развитие на даден вид в течение на еволюцията - б.а.) следователно

представлява поредица от онтогонези (поредици от индивидуални развития на вида - б.а.), непрекъснато променящи се под влияние на естествения отбор." - д-р **И. Буланов**. Ние пък на така представения отговор казваме: Ако беше така - индивидуалното развитие да се определя от историческото развитие, а историческото - от индивидуалното, върху лицето на земята, най-малко, не би останало нито едно живо човешко същество! Какво имаме предвид? - Цялата човешка история е изпълнена буквално до краен предел от войни, убийства, смърт и масови унищожения, които за съжаление не спират и в този момент. При така представеното "научно" прозрение, когато историческото развитие определя индивидуалното, до сега всичките зародиши биха унищожили своите носители, своите майки! Ако все пак оцелее зародиш и се извърши по някаква случайност актът раждане, то току-що роденото веднага ще бъде подложено на закона за "естествения подбор", който закон по своята необходимост ще го предостави незабавно за унищожение от по-нисши биологични единици – майката да изяде детето си. Малко нелицеприятни картини добре е, че всичко, което се пише и налага като научни истини, не се изпълнява от Разумната Природа. Явно и в процесите на зачатие и делене на клетките, развитие на плода и оформяне на органи, системи и раждане, имат огромно влияние фактори, **които не са изучени**, но са с постоянно присъствие в биологичните и всякакви други процеси в нашия живот на земята. До кога науката ще игнорира тяхното влияние върху човешкия живот, до кога ще потъпква законите на живата Природата? Вместо отговори на тези въпроси тя, в своята чудовищна античовечност и безпримерна алчност, пристъпва към **клонирание** на биологични единици и човешки индивиди.

Наистина върху състоянието на клетката, нейното нарастване, делене и образуване на нови клетки, върху тяхното диференциране, структурно определяне и поддържане оказват и ще оказват влияние фазите на инволюция и еволюция, през които е преминало и преминава цялото човечество. Напоследък, въпреки всичко, с плахи, едва прохождащи стъпки, се ражда една нова биология. Тя разглежда не само материалната страна на процесите или т.нар. исторически процеси, но и по-дълбоките сили, които се проявяват в тях. Новата биология разглежда вече и психическата страна на физиологическите процеси. Много видни биолози, а и други учени, вече са привърженици на неоломарксизма или психоломарксизма. Новото, което иде, се проявява, макар сега едва забележимо, във всички области на научното познание.

Ще продължим да разглеждаме въпросите около състоянието на клетката. В основата на тези наши разглеждания ще стои материал от публикувана статия в началото на 30-те години на вече отминалия век от Учителя - Петър Дънов, със заглавие: "Сравнителният биологичен процес". **"Клетката е проекция на духовния свят във физическия.** Тя се видоизменя поради дейността на една велика Разумност. **Безусловни са аналозите между деленето на клетката и фазите, през които преминава човечеството.** В една машина работата е разпределена, но не машината разпределя работата, но разумното, което работи в света. Така и в клетката ние имаме едно разумно учреждение, едно заведение, в което разумното разпределя работите. Така че клетката сама по себе си не прави тези изменения, но разумното, което се извява чрез нея. Клетката е поле, на което работят Разумните закони на Природата. Тези Разумни закони причиняват преминаването на клетката от една фаза в друга, причиняват смяната на нейните методи за дейност. По този начин клетката се усъвършенства, преминава от по-проста форма и строеж към по-сложни. Почиващото състояние на клетката, което виждаме в началото, е един подсъзнателен процес. Клетката е вече резултат на едно минало, което е дадено. Размножаването на клетката е един разумен процес. Първите фази при делене на клетката, след като е

излязла от почиващото си състояние, съответстват на състоянието, през което е преминал човек, а именно от подсъзнанието към съзнанието. Най-висока форма на целесъобразност при делене на клетката имаме, когато се разцепват хромозоните, понеже чрез това се постига равномерно разпределение на наследствените качества на двете нови клетки. Този процес е проява на Висша Разумност. **Разцепването на хромозоните и образуването на двойната звезда - диастер, съответстват в човека на преминаване към най-висока съзнателна дейност.**

И в развитието на човечеството виждаме как по-ниските степени на съзнание се сменят постепенно с по-високи степени - как се започва с подсъзнанието и през съзнанието и самосъзнанието се върви към свръхсъзнанието. Подсъзнанието е началото на една форма, а свръхсъзнанието е краят ѝ. Човечеството е преминало през подсъзнателния и съзнателен живот и сега то развива самосъзнателния си живот. Но постепенно ние ще влезем в съприкосновение с един свръхсъзнателен живот. Свръхсъзнателният процес обединява в себе си подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието. Свръхсъзнателният живот е граница, към която се приближаваме. Свръхсъзнанието ще даде друго, качествено ново направление на човешката еволюция. Защото свръхсъзнанието се проявява, когато една форма преминава в друга, когато едно животно премине в човек и когато един човек премине в друга, по-висока форма. Подсъзнанието е закон на инволюцията, а свръхсъзнанието е еволюционен процес. А съзнанието и подсъзнанието са само това, което свързва тези два процеса - инволюция и еволюция. Съзнанието и самосъзнанието са равнина, която се образува между слизането и качването, която свързва двата велики процеса: инволюция и еволюция. Много учени и до днес не подозират за съществуването на инволюцията и инволюционите процеси в Природата. Много учени не подозират или не признават съществуването на една Първоначална Клетка, наречена Монада (на този въпрос, централна клетка Монада ще спрем внимание в отделен раздел - б.а.), но Тя реално съществува и оказва своето влияние върху клетките, органите, системите на физическото човешко тяло. Нещо повече - Тя е Тази, която разпределя разумно какви функции трябва да изпълняват другите клетки. Тя е Тази, която формира функционално сбора на цялото човечество.

Както казахме, частите на тази първоначално клетка са разпределили труда си: едни от тях са образували храносмилателните органи, други - дихателните, трети - мозъчната система, четвърти - симпатическата нервна система, пети - мускулите и лигаментите и шести - костите, и ние имаме по този начин появяването на съвременния човек в сегашната му форма. Тази същата клетка, частите на която са разпределили труда си и сега поддържат същия ред на нещата и привеждат човешкия организъм в по-висока форма. Тя именно е първоначалната монада, която е организирала цялото колективно човечество. Ето именно тук, в тези процеси съвременната биология ще намери, ако потърси, факторите и условията, които определят и участват в процесите на делене на клетките. Също Монадата играе определена роля в образуването на т.н. съсловия в човечеството, които в буквален смисъл образуват органи и системи, аналогични на тези във физическото тяло на човека: всички онези, които работят Земята и онези, които разпространяват човешките произведения, образуват стомашната му система, те доставят соковете. А всички онези, които се борят за благото на човечеството, организират мускулите и костите, значи въдворяват реда в този организъм, за да може да се държи на краката си и да работи с ръцете си, които са емблемата на човешката воля. Бащите, майките, свещениците, учителите, писателите и моралистите организират мозъчната система, а братята, сестрите и приятелите образуват съединителните връзки между мозъчната и симпатична нервна система и пр. Така става ясно, че физическият свят има най-простите

движения; след него иде процесът на появяване на жизнения принцип, на чувствата и най-сетне - на появата на мисълта.

Целокупното човечество, т.е. сборът на всички индивиди, представлява диференцирането на първоначалната Монада, която е минала през всичките състояния и е образувала всичките сегашни форми. Всяка форма представлява и начина за проявлението на нейната енергия в областта на физическия свят, на жизнения свят (свят на силите), на чувствения и на мисловния. Расите, народите, обществата, домът, индивидът - са тясно свързани помежду си. Това, което става в расата, става в по-малък размер в народа, става в по-малък размер в обществото; това, което става в обществото, става в по-малък размер в дома, а това, което става в дома, става в по-малък размер в индивида.

Развитието на цялото човечество се извършва по строго определени природни закони. Развитието на отделен индивид от това общество също е в пряка зависимост на тези закони. Не по-малко, по скоро аналогично, е действието на същите закони върху процеса делене на клетката. Както вече уточнихме, клетката е онази видима форма, която образува тялото на всичките видове организми: растение, животно и човек. Сложното делене на клетката се нарича кариокинезис - от гръцката дума "карион" (ядка) и "кинезис" (движение), дадено на **фиг.1.06**. Отначало в клетката се наблюдава едно почиващо състояние (рисунок 1), в което тя се подготвя за по-нататъшната си велика работа в живота. В това нейно състояние силите работят вътре, без да се забелязват отвън. В следващата фаза ядрената нишка се разкъсва на части (рисунок 2-6); двете полюсни телца отиват в двата края на клетката и около тях се появяват звездовидно нишки. Помежду двата полюса се нареждат други нишки и образуват нещо като вретено. Ядрените нишки (хромозоми) приемат подковообразна форма и се нареждат по екватора на вретеното; така те образуват фигура като звезда (астер), (рисунок 7). След това ядрените нишки се разцепват надлъжно и едните половинки се привличат към единия полюс, а другите - към другия полюс (рисунок 8). В следващия момент те образуват двойна звезда (диастер), (рисунок 9). След това горните половинки се скачват и образуват ядрените нишки на новата ядка; долните - също (рисунок 10 – 11). Между двете ядки, или по-точно между двете нови дъщерни клетки, се появява преградна ципа (рисунок 12).

Виждаме как при деленето на клетката стават големи пертурбации - разтопяване на ядрената ципа, изчезване на ядката, разкъсване на ядрената нишка, премествания и други промени. Онзи, който не е посветен, може да помисли, че съдбата на клетката е вече предопределена, клетката ще загине. Той може да се уплаши за бъдещата съдба на клетката, но в края на краищата се получава нещо хубаво: две нови клетки. Значи всички тези пертурбации, които биха уплашили незнаещия, водят всъщност към нещо красиво, към хармония, към нещо разумно." – Учителят.

Нека обърнем, макар и съвсем кратко, заслужено внимание на нашите клетки от физическото ни тяло. Клетките са градивни елементи на почти всички структури в нашия физически организъм. С малки изключения отделни части от някои органи не притежават клетъчна структура, това например са: твърдата зъбна субстанция, стъкловидното тяло в окото и др.. По правило клетките, независимо от службата, която

изпълняват, имат идентичен строеж, но все пак, в зависимост от различните си функции, се различават по форма и по функционални елементи. При по-висшите живи същества (многоклетъчните, в т.ч. и човека) клетките, които произлизат от една обща първична форма, са претърпели значителна диференциация и специализация.

Големината на човешките клетки варира в границите на 10 до 30 микрометра или 0,01 до 0,03 милиметра. В тези размери не влизат големините на мускулните влакна и нервните клетки с техните израстъци. Най-малките клетки в човешкото физическо тяло са кръвните плочици - 2 микрометра или 0,002 мм, а най-голямата компактна клетка е яйцеклетката - със своите 150 микрометра или 0,15 мм. Яйцеклетката е най-голямата човешка клетка, но в сравнение с клетките на другите живи същества, например на птиците, е изумително малка! Във всичките специализирани човешки органи, изградени от определен вид клетки, неотменимо присъства безклетъчно запълваща маса. Какво можем да срещнем в нея? - Често т.н. междинни клетки като съединителна тъкан, мазнина, която защитава клетките и служи за склад на енергия, и ендотелни клетки. Неравномерното увеличение на междуклетъчната субстанция, може да доведе до изменения в тъканите, т.нар. калциране, втвърдяване и изсушаване. Количеството на междуклетъчната субстанция играе определено важна роля в процесите на физическото стареене на човешкия организъм. **Между клетките и техните влакнести мрежи се намират и клетките на защитната система на организма - нашите лични лекари!** Те притежават възможност и знание за борба с всяка една болест, която може да нападне физическото ни тяло.

С изключение на зрелите червени кръвни телца - еритроцити, всичките други клетки притежават клетъчно ядро, в което е съсредоточена наследствена субстанция. Фината структура на клетката ни показва един еднороден основен строеж, въпреки че съществуват множество варианти. Влакната на нервните клетки могат да достигнат до 1 (един) метър дължина!

Клетките по своите характерни особености и функционално предназначение могат да се групират в следните клетъчни форми: 1.Нервни клетки - високоспециализирани клетки с многобройни типични влакнести израстъци, посредством които установяват контакт с другите нервни пътища. 2.Мускулни клетки - при тях се наблюдават характерни влакна, съставени от белтъчните вещества актин и миозин. Тези влакна при разместване на междумолекулните връзки могат да се съкращават под влиянието на дразнения от типа на: електрически заряд, нервен импулс, химическо вещество и т.н. Тези дразнения са в основата на движението, предизвикано от мускулите. 3.Мастни клетки - при тях привидно липсва всякаква вътрешна структура поради факта, че клетъчното ядро е "притиснато", за да осигури пространство за натрупване на мазнини. Характерен за този тип клетки е и фактът, че те могат да увеличават своя обем значително. 4.Жлезни клетки - притежават често цилиндрична форма и съдържат значителен брой органели. 5.Костни и хрущялни клетки - при тях характерната особеност е, че техните специфични свойства не се определят от клетките, а от междуклетъчната субстанция, която е разположена в пространството между клетките. 6.Съединителни клетки - този вид клетки се среща практически във всичките органи и системи на човешкото тяло. Те са опорно скеле и съединително звено на всичките други специализирани клетки. 7.Кръвни клетки - техните

характерни особености са тясно свързани с функциите, които изпълняват. 8.Семенна клетка. 9.Яйцеклетка. - Многообразието може да бъде продължено.

Всяка една клетка, от която е изградено физическото човешко тяло и неговите органи и системи, е **Една Велика Реализирана Идея на Елемент** от по-висшите - Духовни светове. Всяка една клетка в нашия физически организъм изпълнява строго определени функции и е в **постоянни взаимовръзки** с по-високоизмеримите полета на Всемира. Във всеки един орган от физическото ни тяло така са групирани тези клетки, или наричани още от Учителя "разумни душички", че изпълняват строго определени задачи. **"Човешкият организъм е съставен от приблизително 60 трилиона клетки, които се отличават с голяма интелигентност.** Всички тия клетки включват в себе си качества и способности на същества от различна култура и интелигентност. Например, някои от клетките на човешкия организъм носят в себе си културата на растенията. Растенията се отличават с голяма наука. Някои от тях познават добре химия, физика, други са отлични агрономи, те разбират условията, при които трябва да се развиват, знаят коя почва е добра и коя не е добра. Има клетки, които знаят законите на кристализирането. Трети пък са минали през културата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Най-после има клетки, които са минали през културата на високо напреднали, разумни същества. Тези клетки днес образуват мозъка на човека." - Учителят.

Първото нещо, което се забелязва в човешкия организъм, е неговата **висока степен на организираност.** В него съществува строг ред, последователност и хармония. Всяка една клетка, орган и система отлично познават своята работа и я изпълняват безупречно - в нашето тяло не се гонят частни цели. Тук, в тялото ни, за разлика от човешките ни разбирания, се гони една цел, едно общо благосъстояние, на което човек се радва. В края на краищата това е тайната на общия успех - здравето. Вътре в нас всичко е разпределено с разумност, до най-малката подробност, математически точно. И щом тя съществува, силите ни в организма са в равновесие и се образува онази хармония, която ние наричаме здравословно състояние. Може ли някой от нас да се похвали с някакво участие в тези процеси? - Със сигурност - Не! И когато говорим, че всичко в света е реализирано благодарение и единствено на закона на Любовта, имаме предвид организацията на човешкото тяло в изявата на човешкото същество. Човешкият организъм е една необятна държава, безкрайна Вселена, Разумно събрана за Една Велика Цел, на която всичките поданици са обединени и работят в името на Любовта. Природата е изразходвала енергия милиони и милиони години да организира всичките наши клетки в едно Цяло, да вършат една обща, високоразумна работа. Кой от нас, макар и за момент, съзнава този Велик градеж и хармонична подреденост? Който го осъзнава и съдейства за запазване на тази велика хармония и Безгранична Любов, която по природна даденост съществува в неговия организъм, той се радва на отлично здраве и щастлив живот. Но ако за миг дори нарушим тази хармония, прекъснем макар и една от връзките на тази хармоничност, веднага се разколебава единството между клетките, внася се известна дисхармония в организма и .. . човек заболява.

Билиони привидно отделни клетки образуват и изграждат човешкия организъм в цялото му многообразие. Всеки ден в нашето физическо тяло милиони клетки умират, но във всеки един момент, секунда след секунда, същият брой и същия вид клетки се създават отново. Някои едва ли се замисля какъв мащабен по своите размери процес се извършва в нашето тяло, органи и системи. Милиони по брой разумни душици се жертват и трудят във всеки един миг на Безкрая, разумно, в името на Едно благо, наречено човек. Някой от нас замислил ли се е за момент за този процес, някой от нас благодарил ли е на това Велико малко в Голямото, наречено Клетка? Въпреки нашето непризнание, скрита под булото на Една Велика Разумност и безпримерна Жертвоготовност, Клетката се ражда, нараства, узрява, остарява, изменя се, нагажда се към въздействието на околната среда и на вътрешните ни регулаторни процеси и ревностно изпълнява дадената ѝ Служба. Само милионни части от грама на даден хормон са достатъчни за правилно направляване на основните жизнени процеси в човешкия организъм. Само милиардна част на грама от нашата Вяра е достатъчна за човешкото здраве. От една миниатюрна оплодена клетка строго закономерно и безкрайно разумно се развива човекът с всичките си Велики възможности. Само с едно зрънце Вяра, колкото синапено семе, човек може да оживи пред погледа си Цялата Вселена.

Нека погледнем как се разглеждат въпросите за клетката през погледа на медик (д-р **Светла Балтова**, сп. "Житно зърно", 1999-2000 год., бр.2), изучаващ Принципите на Духовната медицина: "Клетките са основна градивна частица на тялото и също отразяват принципа на триединството. Клетката се състои от ядро, цитоплазма и клетъчна мембрана, свързана със скелета на клетката.

Клетката е една загадка, неразрешена до момента от съвременната наука. В беседите си Учителят Дънов представя клетките като малки душици, смалили се, за да учат закона на смирението и да служат на своя господар - съзнателния човек. Това е необходимо за тяхното еволюционно развитие. Различните видове клетки са свързани с различни царства и еволюционни нива, те дори се изработват на различни места във великата космическа лаборатория. Учителят казва, че най-висшите клетки в човешкото тяло, изграждащи мозъка и отговорни за приемането и предаването на светлината, са свързани със системата на Сириус и притежават много по-висше знание, отколкото техния господар - човека. Това е една грандиозна картина, представяща човешкото тяло като отражение на всемира с всичко, съществуващо в него. "И създаде Бог човека по свой образ и подобие."

Клетките в човешкото тяло много се различават по своите функции и въпреки това морфологично и функционално многообразие те работят в пълен синхрон и интеграция, самоотвержено посветени на една цел - поддържане на основните жизнени процеси в организма. Човек би могъл да намери модела за идеалното човешко общество, обръщайки се към своето тяло. Какво става с клетките, които искат да доминират над другите и усилено се размножават? - Те оформят туморните процеси и ако организъмът не се освободи от тях навреме, той загива.

Учителят се е спирал на функциите на различните видове клетки и е обучавал в школата си как да се научим да общуваме с тях. Съществуват клетки - лечители, казва Той, които могат да се справят с всяка болест, ако

човек успее да ги мобилизира, без да е необходимо да търси лекар отвън. Но затова е необходимо да стане ежедневен навик "поздравът към клетките":

"Вие ставате сутрин. Направете една молитва за вашето тяло. Помислете за всички ваши клетки, които влизат в мозъка, в стомаха ви. Помислете за всички живи същества, които работят в него и им изпратете, както прави един добър господар със слугите си, една мисъл, едно благословение. Говорете им, те всичко разбират. Има един Божествен закон, който ги управлява. Сегашните хора не мислят, че в клетките има съзнание - но в тях има такава интелигентност, каквато хората не предполагат. Здравето ви, способностите ви зависят от вашите клетки. Ето защо, всяка сутрин им изпращайте по една добра мисъл. Вечер преди лягане пак им изпратете по една добра мисъл и си легнете. Когато станете сутрин, ще усетите едно приятно разположение."

И още нещо, свързано с концепцията, че различните видове клетки се изработват в различни участъци на Вселената - когато Учителят говори за цялостното човешко същество, което само частично е въплътено на Земята, той подчертава, че човек се намира с част от телата си едновременно на другите планети - Венера, Юпитер, Марс ..

Това е Космическият човек, истинската същност на нашето същество. Тук интересуващите се от астрология биха могли да вникнат по-дълбоко в разбирането на астрологичните планетни взаимоотношения и транзити - те означават просто активиране или доминиране на част от нашето цялостно същество. Защото космосът е вътре в нас, колкото и абсурдно да звучи това от настоящата ни гледна точка.

Нов човек се създава сега - новият Адам, човекът на новата епоха, който се отличава с разширено съзнание, с усещането за единството на живота и природата.

Всички катаклизми, всички социални и природни катастрофи са фактори, съдействащи за пробуждане на новото съзнание у хората. Все по-широки кръгове хора са въввлечени в този процес на трансформация, изискваща заздравяване на физическото тяло, за да може да издържа висшите вибрации, идващи от духовните реалности, изчистване на емоциите и просветляване на умственото тяло. Това е пътят на човечеството за навлизането му в следващия еволюционен стадий, който ще отбележи новата епоха - на обединеното човечество."

Структурно поддържащите връзки между и в клетките, органите и системите от най-ниско до най-високо ниво се реализират само и единствено от Духовните светове. Неотменим закон е: "Всичко, което Бог е създал, да съществува в миниатюр и в човека." Неоспорим е фактът, че в човешкото тяло се синтезират всичките процеси, протичащи в Природата. То е интересен обект за изучаване, в него стават постоянно промени, аналогични на промените във Вселената.

6.4. Основни физиологични процеси

Разглеждаме накратко процесите на обмяна на веществата и енергиен баланс. Несъмнено за подържане на жизнените функции на човешкото физическо тяло е необходимо то да приема от средата, в която съществува, хранителни вещества. Би било погрешно в сложните и многоизмерими физико-психични процеси да разглеждаме едностранчиво постъпващото необходимо количества вещества за живот. Очевидно, хранителни вещества са необходими за основните и второстепенни процеси, които протичат в организма. Но дали са напълно достатъчни в този вид и обем, както се описват в този момент от съвременното познание? Едва ли някой ще се съгласи, че само храната, колкото и богата да бъде по количество и качество на хранителни вещества, може да участва активно в процесите на човешкото мислене, чувстване и творчество. Дори обратно, историята на епохалните, действителни научните открития и създадени общочовешки истини ни дава красноречиви примери в това отношение. Те се раждат от гениални хора, които живеят буквално в недостиг на хранителни вещества и крайно ограничителни условия на живот - по-точно преминават през големи страдания. Тогава съгласно съвременните теории трябва да приемем, че при недостиг на храни и, следователно, занижени жизнени функции, се извършват ускорени, мащабни и качествено нови мисловни процеси, които водят до създаване на творчески обекти. Но процесите в Природата ни учат, че за създаването на каквато и да е форма, материална или нематериална, е необходима в крайна сметка енергия - тя е необходима и за поддържането на формите. Откъде тези гениални хора са получили необходимата енергия, която несъмнено е в огромно количество, за своите творчески, мисловни и високоразумни действия - явно не от хранителни вещества, съдържащи се само в храната.

Съгласяваме се, че за физиологични нужди организмите черпят енергия от приетите хранителни вещества. Тези хранителни вещества поддържат четири основни процеса: 1.Изграждане на нова телесна субстанция - нарастване, растеж и размножаване на клетките. 2.Поддържане на жизнените процеси в клетките. 3.Подмяна на загинали клетки и отделяне на телесни субстанции. 4.Поддържане на физическата активност на организма.

В така описаните процеси с общовалидно значение се явява храносмилането. При него всичките хранителни съставки, които могат да се оползотворят от организма, се разпадат по механичен и химичен начин на съставните си части - поемат се, резорбирани, през чревната стена и се

преобразуват. Научно прието е, че всичките сложни и многообразни субстанции, от които се състои човешкото тяло, са изградени от три основни хранителни вещества и някои микроелементи.

Трите основни хранителни вещества са: **въглехидрати, белтъчини и масти**. Въглехидратите са основни субстанции, изградени от въглерод, водород и кислород. Белтъчините съдържат още азот, сяра и понякога някои атоми на други елементи. Мастите се състоят от глицерин и мастни киселини.

Въглехидратите са доставчикът на енергия за голяма група жизнени процеси във физическото тяло на човека. В процеса на хранене те представляват главната съставна част на ежедневната ни храна. Най-често срещаните видове хранителни вещества с преобладаващо количество въглехидрати са: брашното, скорбялата, растителната захар, плодовата захар, млечната захар, гликогена (пак вид захар) и много други. Захарта, която използваме за храна под каква да е форма, се състои от две различно изградени захарни съставки, които при храносмилането се отделят една от друга и се резорбират като глюкоза и фруктоза. Всичките въглехидрати са съставени от "прости" захари: глюкоза (гроздова захар), фруктоза (плодова захар), галактоза (млечна захар), ксилоза (дървесна захар) и т.н. Дългите молекулни вериги образуват: скорбяла - 300 до 15 000 молекули глюкоза, целулоза - 2 000 до 20 000 молекули глюкоза, гликоген - 5 000 до 500 000 молекули глюкоза. Ферментите, участващи в храносмилателния процес, имат за задача да "разбиват" тези дълги вериги, дори и захарните форми, съставени само от два вида молекули (дизахарида), за да могат да се поемат от чревната стена. Нещо повече, още в устната кухина слюнчените ферменти започват първи "работата" по разлагането и разцепването на поетите хранителни вещества. Към въглехидратите се числи и целулозата, обвивна и опорна съставка на растенията, която също е изградена от захарни молекули - тя съставя т.н. баластни вещества в храната. При нея е интересен фактът, че тя не може да се разлага и смила от нито един от чревните ензими на човека, за разлика от някои животински видове. Въглехидратите "изгарят" много скоростно в човешкия организъм, като газ - бързо, с непосредствено отделяне на енергия. Също могат да се превръщат и в масти и да се натрупват под формата на запаси.

Белтъчините или протеините са същинските основни градивни елементи на живата субстанция в човешкия и животински организъм. Те са вериги от аминокиселини - съединения, съдържащи азот в най-разнообразни комбинации. Човешките белтъчини се състоят само от около 20 аминокиселини, въпреки тяхното по-голямо срещано количество в живата Природа, и тяхното наличие и начин на подреждане в белтъчната структура определят качеството на съответния протеин. Установено, е че добивът на енергия в клетката може да стане по два начина: 1. Без наличието на кислород, т.н. ферментация, при която от една молекула захар се образува една молекула млечна киселина и се отделя енергия. 2. В присъствие на кислород или аеробна обмяна на веществата - типичен начин за добиване на енергия в клетката. В този случай с помощта на ферменти глюкозата се разгражда на въглероден окис и вода (въглена киселина) - двата крайни продукта се

излъчват навън. И при двата вида превръщания в клетката енергията не се превръща само под формата на топлина, която едва ли е изцяло от полза за нея. В клетките и на клетъчно ниво се извършват едни сложни процеси, посредством т.н. биохимични превръщания, и се изгражда един носител на енергия. Този носител носи наименованието аденозинтрифосфат (АТФ), който при своята постепенна редукция отдава "разумно" и постепенно своята енергия.

Мастите изпълняват ролята на буфер между органите - градивни масти - като енергиен запас и също за непосредствен добив на енергия при продължително натоварване.

Покрай посочените три основни градивни елемента, които организъмът приема от храната и синтезира наново, в него има и многобройни, много по-важни за живота други съединения и комбинации - например: гликопротеиди, липопротеиди, нуклеопротеиди и др. В това многообразие от особено значение са нуклеиновите киселини (**ДНК** и **РНК**), които играят основна роля в клетъчното делене и производство на клетъчни субстанции. Но тези важни съставки организъмът не приема "отвън", посредством храната, а си изгражда сам, и то явно не само от наличните въглехидрати, белтъчини и масти. Задължително организъмът приема и получава, пак отвън, минерални вещества - микроелементи, както и витамини, които организъмът не може да синтезира сам. Разбира се, процесите, свързани с приемането, използването, разграждането и наново синтезирането на градивните елементи за физическия ни организъм, са сложни и многопластови - съществуват цели раздели и направления в науката, които се занимават с тези проблеми. Все пак можем да направим един, макар и повърхностен, извод от всичкото това, което ни се предлага в момента: живите същества в, т.ч. и човекът, приемат аналогични вещества от околната среда, по вид и качество необходими за съответния организъм. Останалите "по-висок клас" необходими елементи се синтезират посредством сложни процеси, все още неразкрити от учените, вътре в самия организъм, посредством външна "поддръжка".

Все пак това ли е реалната картина, която науката се опитва да описва днес, на процесите, съпътстващи приемането, усвояването и изграждането на вещества, по-точно енергийни източници, за поддържане жизненото равновесие на градивните елементи на физическия човешки организъм - клетките? Единствено на храната, респ. на въздуха и водата ли трябва да "благодарим" за енергията, която получаваме, за да съществуваме като биологичен вид? - Едва ли!

6.5. Двойки бази в ДНК

Освен безядрените червени кръвни телца, в ядрото на всяка друга, която да е телесна клетка от физическото тяло на човека, се съдържат 46 хромозома. При процеса делене всяка клетка "предава в наследство" на дъщерните си клетки своя генетичен състав. Преди това хромозомите се разделят, образувайки копия на самите себе си, т.н. дипломен набор от хромозоми, от който винаги един набор влиза в съответната дъщерна клетка. Изключително сложен и високоразумен процес, в който ние реално не участваме директно нито със своя мозък, нито с някакво волево действие. И като вземем предвид, че за денонощие в човешкото тяло се раждат и загиват седем милиарда клетки, можем да съдим отчасти и за мащаба на този процес. Въпреки почти "недопустимото" от страна на съвременното научно познание опростяване на тези събития в човешкия физически организъм, ще въведем схема и кратки пояснения на тези структури. Хромозомите се намират винаги в ядрото на дадена клетка и винаги са двойни, т.е. те се извяват само като двойка хромозоми. Те представляват най-висшата структура в организацията на хроматина (нуклеопротеин). Всяка хромозома съдържа множество по-малки наследствени единици, наречени гени. Броят на гените в хромозомите достига до десетки хиляди, като всеки един от тях подава "команда" към органи и системи от човешкото тяло и така се определя всяка човешка индивидуалност. По време на клетъчното делене хромозомите са видими с помощта на обикновен светлинен микроскоп, поради което тяхната микроскопска организация е добре проучена. Разбира се, многообразието във формите и структурите на хромозомните двойки е голямо и продължава да е предмет на изучаване. Нека спрем вниманието си на следния факт: **За първи път в света българин прави описание за подреждането на гените в хромозомите.** Обяснение на дисковидната структура на гигантските хромозоми на дрозофила дава видният български генетик **Дончо Костов** (1897 - 1949). Оцветените участъци на хромозомите той означава като дискове (bands) - понятие, което се ползва и в момента. В статията си "Дисковидна структура в спирема и неправилно клетъчно делене при *Drosophila melanogaster*", отпечатана през 1930 год., Д.Костов пръв в световната научна литература обръща внимание на дисковидното подреждане на гените в хромозомите. След него, през 1933 год., друг учен - Т. Пайнтер - изказва схващането, че дисковете отговарят на гените.

Вече знаем, че ДНК или Дезоксирибонуклеиновата Киселина е локализирана в ядрените структури на клетките, както и РНК - Рибонуклеиновата Киселина, и носят общото наименование: нуклеинови киселини. Молекулата на ДНК се състои от две полинуклеотидни вериги, образуващи двойна спирала. (фиг.2.06.)

Структурата и стабилността на тази двойна спирала не зависи от химични връзки, в случая от водородните връзки, а от начините на взаимодействие на електроните в двойките бази! Или по-точно - от електрически сили на взаимодействие вътре и вън от базите. Тук можем да прибавим и откритието на професор **Ив Рокар** от Франция. Той констатира наличието, в определени участъци от човешкото тяло, на минерал, наречен магнетит. В този минерал, носещ магнитни свойства, има малки отвори, през които преминават нервни окончания. С това откритие още веднъж се доказва

по убедителен начин, че всяко живо същество притежава способността електромагнетизъм. Нещо повече - в духовното познание се твърди, че движението на протоплазмата в клетките на живите организми се дължи на Едно Всеобщо електромагнитно течение в Космоса.

Нека спрем нашето внимание върху двойната спирала. Единият клон на двойната спирала се "движи" нагоре, в посока от дясно на ляво, обратно на часовниковата стрелка - еволюционно движение, а другият клон на двойната спирала се "движи" надолу, в посока от ляво на дясно, по часовниковата стрелка - инволюционно движение. Клонът на двойната спирала със своята посока "надолу" е точен израз за явлението навлизане на Духа в материята, а клонът с движение "нагоре" е точен израз на еволюционното движение за материята (в т.ч. физическото човешко същество) към Духа. Двете спирали, посредством свързващи съединения, наречени двойки бази, "държат" молекулата на ДНК и определят нейното пространствено разположение и геометрична форма. Самата същност на тези бази - да са вътрешни съединения в двата клона на спиралата - определя тяхната "роля" на Душа, която е свързващ елемент, преход между Духа и материята. Двойките бази са изградени от по две химични съединения, които носят наименованията : аденин (А), тимин (Т), цитозин (Ц) и гуанин (Г) - в човешкия геном има над 3 милиарда двойки бази. На практика се оказва, че в ядрото на всяка една клетка от физическото тяло се намират точен брой хромозоми, в които е записана информация за Целокупния Живот на отделен индивид и на Цялото човечество. Вече не е тайна, че само от една жива клетка генните инженери могат да пресъздадат абсолютно копие на целия организъм, към който принадлежи тази клетка.

Днес, до къде са стигнали усилията на генетиците за разкриване познанията в тези области от човешкото битие? След 10-годишни упорити изследвания, в края на 1999 година, учени от Великобритания, Япония, САЩ, Канада и Швеция в центъра "Сангър" на Кембридж са "разчели" в достатъчна степен 34-те милиона от химическите съединения, които "крепят" двойната спирала на ДНК в целия ѝ отрязък, минаващ през най-късата 22-та хромозома. За целта е използвана непрекъсната 24-часова работа на 100 свръхбързи компютъра и специални разчитащи гените машини. В резултат от близо 1000 гена, съдържащи се в тази къса 22 хромозома, са описани 679 (2/3 от общия брой), от които малко повече от половината (55%) не са били известни до този момент на науката. Реално след тези 10-годишни усилия за 23-те двойки хромозоми знаем само 1/2 000 от необходимото, за да говорим достатъчно убедително за пълната "карта" на човешките хромозоми. Започнали сме тепърва да четем "книгата на живота", състояща се от над един милион страници, на която сме прелистили едва първите 2 500 листа. И въпреки това си незнание ние сме готови да отричаме съществуването на други светове и тела?

Кое представлява интерес в тези колосални изследвания? Учените смятат, и вече е официално установено, че някои от регистрираните дефекти в хромозома 22 са причина за 27 болести като левкемия, артрит, сърдечни страдания, забавено умствено развитие, синдрома "вертикална зеница"

(котешки очи) и др., и изводите са формулирани само от изследванията върху една от 23-те хромозоми. Какво показват тези, макар оскъдни, факти? От една страна, грубо схематично, можем да приемем твърдението, че всяка една болест или болестно състояние са генетично програмирани за всеки един организъм - което отчасти отговаря на истината. При това допустимо предположение можем да утвърдим и схващането за "наследствената" генетична обремененост. Или по-точно казано, болестите се предават по наследство. Но в този случай всеки един от нас щеше да носи множество болести, които постоянно, ритмично ще съпътстват краткия отрязък от физическото ни съществуване. И когато вземем предвид епидемичния характер на множество заболявания, то би следвал фактът след две или три поколения върху лицето на земята да не остане нито един жив човешки индивид. Но това, колкото и да се опитват някои да утвърдят като предстоящо, все не се случва. Дори напротив - увеличава се броят на човешките същества и вече надхвърля цифрата 6 милиарда. Явно това предположение няма универсален, всеобхватно приложим характер. По-скоро организмите притежават или си изграждат механизми, осигуряващи тяхната цялост и динамично постоянство във времето. Организмите си изграждат т.н. "вътрешна среда", характеризираща се със забележително постоянство, което осигурява необходимите условия за живот на клетките, независимо от непрекъснато постъпващите външни колебания и вътрешни функционални промени. Стигнахме до понятието **хомеостаза**. Преди това обаче, ще са спрем накратко върху въпросът третиращ процесите и начина за тяхното автоматично поддържане при реализиране на т.н. хомеостаза в организмите.

10. АСТРОНОМИЧНА АНАТОМИЯ И ФИЗИОЛОГИЯ НА СЛЪНЧЕВОТО СЕМЕЙСТВО. ЧОВЕКЪТ ЕНЕРГИЕН КОСМИЧЕСКИ ФОКУС.

Енергиите, които идват от Слънцето, проникват в обектите и планетите от цялата Слънчева система. От Слънцето излиза един кръг енергия, който минава през центъра на Вулкан. След това идва друг кръг енергия, която преминава през центъра на Меркурий. Продължаваме концентричното движение през центровете на Венера, Земя, Марс, Феатон, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Хано. (фиг.1.10.) Образно, по-точно в реална действителност, от Слънцето излизат концентрични кръгове енергия, които минават през центровете на всичките планети. Тези концентрични кръгове са все електрически течения. "Това са все електрически течения, които правят тия кръгове. Но много рядко се случва такова съчетание, при което всичките планети да бъдат на една права линия. Обикновено те са в разни положения. Знаете ли тогава какво влияние ще окажат те върху Земята (фиг.1 , стр.60, "Новите схващания на ученика" МОК). Значи, има разни течения от Слънцето, които отиват към всички планети, но има и други течения от разните планети към Земята." – Учителят.

Земята е потопена и в друг вид енергийни въздействия освен тези на Слънцето, идващи от Планетите на Слънчевата система, които се различават по своята интензивност. Земята е подложена последователно на електрическите и магнитните течения на: Слънцето, Вулкан, Меркурий, Венера, Марс, Феатон, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Хано. Тези течения са вторични, резултат от енергийния обмен

между Слънцето и съответната планета. Същевременно енергията и енергетичните течения, на които сме подложени тук на Земята от Слънцето, също са вторични. "Това са течения, които идват от други сфери от другия свят. Може да се нарисува и друга картина, да видите как Слънцето съставлява част от друго едно Слънце, около което също тъй има течения, но те са по-интензивни в своите трептения. И тъй, теченията на нашето Слънце са вторични. Те са, които влияят на хората." - Учителят. Всичките планети от Слънчевата система и Слънцето оказват свое енергийно влияние върху планетата Земя. В пълна аналогия тези въздействия са с постоянно присъствие във всичките тела на човешкото същество. И ние се явяваме един действително реален фокус, където всичките енергии от Всемира си дават среща през Слънцето. "И вие сте един фокус, дето всички тия течения от целия Космос се събират във вас. И ако ви погледне някой ясновидец, ще види много кръгове около вас. Това са все различни влияния, различни течения. И вие мязате на мушица, омотана от главата до петите в паяжина с хиляди нишки. Така сте опасани и вие от много кръгове на различни планети. И това са все влияния, които дават подтик на вашите чувства и действия. Вие трябва да пазите всичките тия идеи. Ако някой път скъсате една от тия нишки, ще дойдат същества, които ще ви спрат в еволюцията. И вие не ще може да се развивате, докато не дойдат други същества да съединят скъсаната нишка. Тъй че щом някой човек скъса една от тия нишки, той се спира в своето развитие, спира се и цялата раса, всичко около него е в застой." - Учителят. Самото Слънце от нашата Слънчева система има много по-големи и по-благородни задачи по отношение на Планетите и човека и неговото влияние върху нас не може да се отъждествява едностранно като влияние на Планета. Съвсем погрешно е сегашното мнение за Него на съвременните астролози, че то е едно от небесните тела, излъчващо само топлина и светлина. Още по-неправилно е Слънцето да се включва в астрологичните хороскопи на родените под зодиакалния знак Лъв. Този знак е под влиянието на планетата Вулкан от Слънчевото семейство.

10.1. Дванадесетте планети, Зодиакалните съзвездия и човека.

Вулкан е първата планета на Слънчевото семейство. Тя е най-младата от дванадесетте планети, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Меркурий. Средното разстояние от Вулкан до Слънцето е 0,1 Астрономическа единица или 14 960 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 36 земни денонощия, с отклонение от вертикалната ос на въртене 5° - 6° . Планетата Вулкан е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне на Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Лъв**. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 70 звезди, които се забелязват слабо върху звездната сфера поради своята голяма отдалеченост. Поради това до нас, планетата Земя, и до Вулкан, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с много къси вълни - с висока проникваща способност. Силите течения от Вулкан влияят основно върху физическото тяло на човека и най-вече върху по-горните мозъчни центрове. Това влияние е пряко зависимо и се подсилва от мощните Слънца на това съзвездие: Регул (от първа звездна величина) и Денобъл (от втора звездна величина). Сегашната Астрология прави погрешното заключение, че Слънцето, под зодиакален знак Лъв, определя съответните качества, способности и събития за даден човек; всъщност те са обусловени от планетата Вулкан. Тази планета основно работи с мозъчните центрове между двете хемисфери на главния мозък пред пинеалната жлеза (епифиза).

Меркурий е втората планета на Слънчевото семейство. Тя е най-малката от дванадесетте планети, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Венера. Средното разстояние от Меркурий до Слънцето е около 0,4 астрономически единици или приблизително 60 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 88 земни денонощия,

движейки се със скорост 48-52 км/сек с достатъчно голямо, макар до сега нерегистрирано, отклонение от вертикалната ос на въртене. Планетата Меркурий е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Близнаци**. В това съзвездие с просто око, при ясна и безлунна нощ, могат да се видят около 70 звезди, от които 14 са по-ярки - от Трета звездна величина, заедно с две величави слънца - Полукс (от Първа звездна величина) и Кастор (от Втора). Поради това до нас, планетата Земя, и до Меркурий, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-дълги вълни - събуждащи интерес към материални и духовни ценности. Това влияние е пряко зависимо и се подсилва от мощните Слънца на това съзвездие: Полус (от първа звездна величина) и Кастор (от втора звездна величина), в древната митология описани като бял и черен брат, родени от майка Леда и бащи Бог Зевс и цар Тиндрей. Древните астролози изобразяват съзвездието Близнаци като прегърнати двама братя-близнаци, от които единият е бял, а другият - черен. Силовите течения от Меркурий влияят основно и най-вече върху долните мозъчни центрове от физическото тяло на човека, които се намират в долната предна част на мозъка - около веждите.

Венера е третата планета на Слънчевото семейство - наречена още Вечерница или Зорница - и е най-яркото Небесно тяло след Слънцето и Луната. Тя е с приблизителни размери и тегло като Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Земя. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето, в обратна посока на въртене, планетата прави за 225 земни денонощия, със средна скорост 35 км/сек, с достатъчно правилна кръгова орбита - почти точна окръжност с ексцентриците 0,0007. Венера е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Везни**. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 50 звезди, от които само 6 са по-ярки - от Четвърта звездна величина. В звездите-Слънца от съзвездие Везни се открояват две Слънца, едното с характерен жълт цвят, а другото със син цвят - с почти еднаква големина, но четири пъти по-големи от нашето Слънце. До Венера, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-къси вълни, които засягат по-висшите мозъчни центрове на човека. Силовите течения от Венера създават и влияят основно на мозъчните центрове, които са разположени отстрани на предната централна част на челото. Това са центрове, които подтикват и дават възможност на човек да се изявява в сферите на изкуствата и музиката.

Земя е четвъртата планета на Слънчевото семейство. Тя е с размери 12 800 километра в диаметър и нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Марс. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 365 земни денонощия, с наклон на екватора спрямо плоскостта на орбитата от 23.50°, извършва околоосно завъртане за 24 часа със скорост 12.2 километра в секунда. Земята се влияе освен от енергийните потоци на Слънцето и Планетите от Слънчевото семейство, но и от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Рак**. В това съзвездие могат да се видят около 60 звезди, от които само 5 са от Четвърта звездна величина. Най-характерното за Съзвездието Рак е наличието в него на два звездни купа. Единият от куповете може да се забележи върху Небесната сфера като размита мъглява звезда; наречен е от древните звездобройци "Яслите". В по-ново време, след започналите наблюдения с телескоп, става ясно, че в този звезден куп могат да се изброят около стотина Слънца, заемащи пространство с диаметър от 16 светлинни години, на разстояние 520 светлинни години от Земята. Вторият звезден куп се регистрира като звезда от пета величина и е съставен от пет слънца, които поради своята голяма отдалеченост се виждат само с по-мощни телескопи. Древните звездобройци и Саабей ни учат, че съзвездията, които имат купове, носят и изявяват от себе си топли, мили и сърдечни майчини чувства. Характерното за съзвездие Рак е, че за разлика от другите съзвездия, в които има звездни купове с нарушения в чистотата на влиянията, в него няма такива - остават да действат само хармонични трептения върху Земята и по аналогични причини върху спътника ѝ - Луната. Луната е интересен космически обект, появил се в орбитата на Земята като спътник милиард години след нейното образуване и съществуване. "Саабей учел, че Луната се е появила значително по-късно, когато на Земята е имало вече живи форми като

насекоми и водни животни (без водни бозайници). Това твърдение е логично, защото сега на Земята съществуват 1 500 000 вида живи организми, от които 1 000 000 се падат на насекомите, а останалите 500 000 - на всички други животни. За да се създаде тази многобройност при насекомите, е трябвало те да са просъществували най-дълъг период. Същото се отнася и за океанските животни; те са се размножавали, както и сега, с обилно много яйца (хайвер), за които, след като бъдат изхвърлени, не съществува абсолютно никаква грижа и каквото и да било майчинско чувство. По това време в живите форми грижа за потомството не е имало. Със създаването на Луната се заражда в тях майчинското чувство, а новите живи форми идват вече с него. Ракът е първото същество, у което това чувство се е зародило; той не изхвърля яйцата си, а ги държи под опашката си, докато се излюпят навън." - Николай Дойнов.

Луната е най-близкото небесно тяло до Земята - средно разстояние от 385 000 километра. Около своята ос Луната се върти бавно, едно завъртване по отношение на Слънцето тя прави за 27.25 земни денонощия. По отношение на Земята Луната се завъртва, прави пълна обиколка за 29.5 денонощия. Ценно Лунно качество е, че нейното въртене е почти перпендикулярно спрямо еклиптиката, и още, движението на Луната около Земята е особено сложно и се описва с дълъг математически израз. "Луната със своето влияние има отношение към гръбначния мозък и всички жлези с вътрешна секреция, но на първо място - към стомаха, млечните жлези, женски полови жлези и полово влечение; всички те при силно лунно влияние са активни." - Николай Дойнов

Марс е петата планета на Слънчевото семейство. Тя е малко повече от два пъти по-голяма по диаметър от Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Юпитер. Средното разстояние от Марс до Слънцето е около 1,52 астрономически единици или приблизително 227 500 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 2 земни години, движейки се с приблизително критична скорост от 5 км/сек, с достатъчно голямо отклонение от вертикалната ос на въртене от 250. Планетата Марс е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Овен**. В това съзвездие с просто око при ясна нощ могат да се видят около 50 слабо светещи звезди, от които няколко са двойни - т.е. придават по-голяма активност на силовите течения на това съзвездие. Поради това до нас, планетата Земя, и до Марс, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-къси вълни. Първичното влияние на Марс, според древните астролози, е било изключително добро и благоприятно, защото звездите от съзвездие Овен носят защита и закрила на слабите и онеправданите. Силовите течения от Марс влияят върху горните мозъчни центрове, които се намират около ушите. При хора с изразено "Марсово" влияние разстоянието между двата отвора на ушите е значително, т.е. ширината на главата в тази област е подчертана. В тези области по мозъчната маса се намират центрове, които допринасят за жизненост, смелост и устойчивост при неблагоприятни външни условия за живот.

Фаетон е шестата, разрушена планета на Слънчевото семейство. Когато, в началото на 19-ти век, е формулиран законът на Тициус-Боден, с който се определят средните разстояния на планетите до Слънцето, астрономите с изненада установяват, че на дистанция от 2.8 Астрономически единици липсва Планета в Пространството между Марс и Юпитер. За изясняване на тези факти цитираме Николай Дойнов от неговата книга "Звездният мир. Астрологията": "...в новогодишната нощ на 1801 година италианският астроном Джузепе Пиаса, директор на обсерваторията в Палермо, открил малко Небесно тяло, за което, след двучасово наблюдение, се убедил, че е малка Планета с около 770 километра в диаметър. Нарекъл я Церера, в чест на римската богиня на плодородието. Малко след това там се откриват и други небесни образувания с размери по-малки от Церера, следователно мястото между Марс и Юпитер не било празно. С проучването на тези нови астрономически факти особено ревностно се заел изтъкнатият астроном д-р Олберст, който допълнително открил няколко малки тела и скоро се изяснило, че там съществува цял пръстен от различни по размер образувания. След много внимателни изчисления д-р Олберст приел, че някога на дистанция 2.8 астрономически единици между Марс и Юпитер се

е движела Планета с размер колкото земния. Тази планета Саабей и древните звездобройци, разбирайки добре нейното влияние, са наричали Фаетон, което ще рече Лъчезарната, защото е излъчвала силни течения от най-красиво естество. Пораждала е в Земята, в живите форми и човека най-красивите чувства, който сега определяме с понятието Любов в най-чист смисъл."

За създаването и оформянето на Планетата Фаетон взимат активно участие Небесните образувания на Зодиакалното съзвездие **Дева**. При ясна нощ в съзвездието Дева, могат да се наблюдават с просто око около 95 звезди. Най-ярката звезда е Слънцето гигант Спика, от Първа звездна величина, с диаметър седем пъти по-голям от Слънчевия и 8 000 пъти по-голяма светимост от Слънчевата. В това съзвездие, Дева, има и галактики, които с влиянието си дават богатството на човека от величави подтици и идеи.

Юпитер е седмата, най-голяма планета на Слънчевото семейство. Тя е с повече от три пъти по-голям диаметър от този на Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Сатурн. Средното разстояние от Юпитер до Слънцето е около 5,2 астрономически единици или приблизително 778 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 12 земни години, с малко отклонение от вертикалната ос на въртене от 30 и скорост на въртене от приблизително 13 км/сек. Юпитер притежава 17 спътника, но само четири от тях са действително негови - т.н. Галилееви спътници: Йо, Европа, Ганимед и Калисто; останалите спътници са остатъци от разрушената планета Феатон и се наричат астероиди. Планетата е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Стрелец**. Това съзвездие се вижда най-добре през нощите на месец юли и август и голяма част от него се забелязва, че лежи в Млечния път. По посока на съзвездието Стрелец се намира централното ядро на нашата Галактика, което представлява грамаден звезден куп с диаметър около 2 000 светлинни години. (Нашата Слънчева система е отдалечена от този Център на 30 000 светлинни години - б.а.) Централното галактическо ядро придава на Юпитеровото влияние голяма възможност за тесен контакт с Идеиния свят. Поради това до нас, планетата Земя и до Юпитер достигат силови течения с къси вълни, които също влияят върху горните мозъчни центрове. Силовите течения на Юпитер създават и оформят области, които се намират в горната странична част на главния мозък. Хората с изразено Юпитерово влияние имат характерно уширение в тази част на главата, притежават възможности за голяма творческа изява и умение всяко нещо да се направи навреме, по всички правила.

Сатурн е осмата планета на Слънчевото семейство с характерни пръстени, които могат да се наблюдават и с малък телескоп. Тя е втора по размер в Слънчевото семейство след Юпитер, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Уран. Отдалечена е от Слънцето на разстояние от 10 астрономически единици или приблизително на 1 496 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 30 земни години, със средна скорост 6.5 км/сек, с достатъчно разтеглена елипсовидна орбита и значителен наклон от 26°49'. Относителното тегло на сатурновото кълбо е 0.7, което означава, че е по-леко от водата, т.е., потопена в един достатъчно голям океан, Сатурн ще "плува". Планетата, също като Юпитер, излъчва топлинни и светлинни лъчи, породени от движението на планетното кълбо в пръстените - ротор и статор. Освен характерните пръстени, с множество неизяснени за сега форми и характеристики, Сатурн притежава и над 17 спътника, от които само един е истински неин спътник, носещ името Титан. Останалите над 16 спътника са късове от разрушената планета Феатон. Сатурн е подчинен в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Козирог**. Това съзвездие се намира малко на юг от Небесния екватор и може да се наблюдава с просто око, най-добре през месеците август и септември. При наблюдението се забелязват до 50 звезди, които поради своята голяма отдалеченост са много слаби. До Сатурн, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения предимно с къси вълни, които влияят върху мозъчните центрове в горната част на челото на човека и дават възможност за задълбочено търсене на причините и

последствията във всички явления, усет за ред и порядък във всяка дейност, за да се стигне до реален резултат. Силовите течения от Сатурн влияят основно върху живота на четирите царства на Земята, създават подтик, според който живите форми се устройват така, че да могат да живеят и понасят условията, при които са поставени.

Уран е деветата планета на Слънчевото семейство. Със своите размери и относително тегло Планетата влиза в групите на големите планети с малка плътност. Нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Нептун. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето, в обратна посока на въртене, планетата прави за 84 земни години, със средна скорост 6.8 км/сек, с почти правилна кръгова орбита, отдалечена е от Слънцето на средно разстояние от 19.2 астрономически единици или приблизително на 2 872 милиона километра. Интересен е фактът, че плоскостта на Урановия екватор склучва с плоскостта на орбитата му тъп ъгъл от 980, което говори, че Планетата се върти обратно. До сега за Уран са открити пет спътника, а през 1978 година са открити и системи от пръстени, подобни на тези при Сатурн, но по непонятни за нашите представи причини тези пръстени са почти абсолютно черни - отразяват слънчевата светлина само на 2%(за сравнение отразяващата способност на черните сажди е 8-10% - б.а.). Според Николай Дойнов и това са късове, както при пръстените на Сатурн, от разрушената планета Фаетон. Уран е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Водолей**. "То най-добре се вижда през нощите от август до октомври. Слънцето престоява във Водолей от 22 януари до 22 февруари. Съзвездието заема обширна част от Небесната сфера и с просто око в него могат да се видят около 90 звезди, но само седем от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Във Водолей съществува нещо значително важно, характерно и особено: една звезда с необичайно висока температура от 130 0000 , която е создала мъглявина от светещи силовни частици с диаметър около 300 000 астрономически единици (!). Звездата в центъра на тази мъглявина е влязла в нов етап на своята еволюция и е започнала да се разпада на множество активни силовни частици, които, разпръсквайки се със скорост 2 000 - 3 000 километра в секунда, образуват светъл облак. Последният ще продължава да нараства до пълното ѝ разпадане и в него ще се създават условия за образуване на нови небесни тела, които ще оформят нова Звездна система (галактика)." - Николай Дойнов. Допълнително пояснение: от 22.08. 1914 година Слънцето и неговото Слънчево семейство е навлязло в ново Вселенско пространство под Зодиакалния знак на Водолей, чийто период е с продължителност от 2 160 години. Тези нови Космически енергийни излъчвания дават качествено нов, неизпитан до сега тласък в развитието на живота и неговите форми, в това число и на човешкото същество на Земята. Със своите бързо променящи се силовни течения Уран оказва основно влияние върху периферната нервната система на човека и към сетивата на живите форми, създадени според нуждите на отделните видове. Тук ще отбележим и интересния факт, че земната ос с единия си край сочи съзвездието Водолей, а с другия край сочи Зодиакалното съзвездие Лъв. Това съзвездие Лъв със своите Небесни образувания, силовни течения и при неблагоприятен аспект с Луната оказва негативно влияние върху човешкия организъм. При този съвпад се поражда в някои клетки и тъкани стремеж към отклонение от нормалните функции, склонност към своеволно делене и във физическото тяло на човека се появяват злокачествени израждания - т.н. ракови образувания.

Нептун е десетата планета на Слънчевото семейство. Нейната орбита на движение, която е почти окръжност с ексцентрицитет 0,008, се намира между Слънцето и планетата Плутон. Средното разстояние от Нептун до Слънцето е 30 Астрономически единици, т.е. тук не се изпълнява законът на Тициус-Боден за средно разстояние на планета от Централно Слънце - според този закон разстоянието Слънце-Нептун трябва да бъде 39 астрономически единици. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 164,78 земни години, с малко отклонение от вертикалната ос на въртене от 10 и скорост на въртене от приблизително 5,43 км/сек. Планетата притежава един действителен спътник - Тритон, който притежава атмосфера. През 1949 година е открит и втори спътник, наречен Нерейда, но неговите качества ясно показват, че е къс от разрушената планета Фаетон. Планетата е

подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Риб**. Това съзвездие се вижда най-добре през месеците октомври и януари. В него се забелязват с просто око около 75 звезди със слабо светлинно излъчване поради голямата си отдалеченост. Поради това до нас, планетата Земя, и до Нептун достигат силови течения с къси вълни, които също влияят върху горните слоеве от мозъчни клетки, които са центрове на морални качества и най-благородни човешки прояви. Силите на Нептун действат главно и върху дихателната система, колкото тя е по-добре развита, толкова по-големи възможности се създават за дълбоко дишане и приемане на кислород, което създава здравия и физически устойчив човек. Хората с изразено Нептуново въздействие имат характерно меки и приятни форми на главата, притежават възможности за по-големи интуитивни усещания. Нептуновите силови течения са запазили своя първичен характер на влияние - планетата е най-малко засегната от разрушаването на Феатон. В живите форми на Земята това влияние създава стремеж за по-особено отношение помежду им, преди всичко към засилено общуване, групиране и обединение.

Плутон е единадесетата, последна засега известна на учените, планета от Слънчевата система. В настоящия момент официалните сведения за тази планета са твърде оскъдни и противоречиви - в сравнение с всичките останали планети от Слънчевото семейство Плутон притежава и проявява най-голямо неподчинение на Астрономическите закони. Планетата прави една пълна обиколка около Слънцето за приблизително 250 земни години по изключително разтеглена орбита с ексцентрицитет от 0,25 и скорост от 4,47 км/сек. Разликата в най-близкото и най-далечно разстояние от планетата до Слънцето е също изключително голяма: от порядъка на три милиарда километра, което говори, че в определени периоди Плутон се намира по-близо до Слънцето, отколкото Нептун. Планетата притежава спътник, все още неоткрит, наречен Харон, с много късо разстояние до нея от порядъка на 15-19 000 километра. "В създаване и оформяне на планетата Плутон са взели участие Небесните образувания от Зодиакалното съзвездие **Скорпион**. Това съзвездие е разположено на юг от Небесния екватор, в най-красивата и широка част на Млечния път. От Северното полушарие се вижда над хоризонта само малка част от него през нощите юли и август. Слънцето престоява в Скорпион от 22 октомври до 22 ноември. През ясна и безлунна нощ в съзвездието могат да се видят с просто око около сто звезди, някои от които са със значителна яркост. Най-ярката е Антарес (от Първа звезда величина) и привлича погледа със своя червен цвят. По цвят и яркост тя съперничи на планетата Марс, поради което е наречена Антарес (Арес е гръцкото име на бога на войната Марс). По своя гигантски размер тази звезда е втора по големина след Бетелгейзе, най-ярката от съзвездието Орион. В сравнение с нашето Слънце диаметърът на Антарес е 600 пъти, а светимостта и е 22 000 пъти по-голяма. Тя принадлежи към полуправилните променливи звезди, което говори, че около нея се въртят Небесни образувания (Планети и Слънца). В Скорпион има и една друга звезда, поразяваща с огромното количество енергия, която излъчва - 400 000 пъти по-голямо от това на нашето Слънце; тя не се вижда от Северното полушарие. В Зодиакалното съзвездие Скорпион има и два Звездни купа, означени М6 и М7, които са образувани от по 80 звезди. Купът М6 има диаметър 21 светлинни години, а М7 е по-ярък и има диаметър 17 светлинни години" - Николай Дойнов. Зодиакалното съзвездие Скорпион и планетата Плутон оказват влияние обикновено върху най-висшите типове хора, които имат изключително добре оформена и организирана мозъчна система. Тези хора, които се срещат, макар и рядко, притежават т.нар. психически сили и със силата на мисълта си са способни да извършват дейности, невъзможни за останалите, обикновени хора.

Хано е дванадесетата планета от Слънчевото семейство. Тя е на разстояние 78 астрономически единици от Слънцето, с не по-малка маса и размер от планетата Юпитер. Една пълна обиколка около Слънцето Хано извършва за около 480 земни години. В създаването и оформянето на тази Дванадесета (последна планета от Слънчевата система) взимат участие Небесните образувания от Зодиакалното съзвездие **Бик (Телец)**. В това съзвездие могат да се наблюдават над 130 звезди и два ясно изразени Звездни купа - Плеяди и Хаиди. "В съзвездие Бик се намира и един

от най-мощните източници на радиовълни - т.нар. Ракообразна мъглявина. Подобна е на тази от съвездието Водолей и също така е създадена от звезда, която преминава в нов етап на своя еволюционен път, разпадайки се на силови ядра, които са начало на нова галактика. Тези ядра се разпръскват по всички направления със скорост 1 000 километра в секунда. В потвърждение на тази теза, че звездите на известен стадий от своя еволюционен път започват да се разпадат на силови ядра, е съвременната хипотеза, според която преди 6-7 милиарда години на мястото на Слънчевата система е станал космически взрив: една звезда се разпаднала на силови ядра, които дали начало на Небесните образувания в сегашната Слънчева система. Цялото богатство на Небесни образувания в съвездие Бик ни дава основание да приемем, че от планетата (Хано - б.а.) зад Плутон изтичат сили с могъщо влияние върху Земята, върху живота на нея и върху човека. Съвездието Бик има отношение към шията в човешкото тяло, където се намира една от най-важните жлези с вътрешна секреция - т.нар. щитовидна жлеза. Тя отделя хормонални вещества, които имат изключително важно значение за организма: активират окислителните процеси в тъканите, особено в мозъка, усилват процесите на разграждане в организма, имат влияние върху растежа и развитието на младите организми. Хормоните на щитовидната жлеза оказват влияние върху централната нервна система, като повишават възбудимостта в човека. Премахването ѝ у млади животни води до изоставане в растежа, рогата, копитата и космите стават чупливи, козината оредява, животните затлъстват, стават апатични, телесната им температура спада под нормалната. Подобни явления се наблюдават и при човек, когато по различни причини тази жлеза е с понижена функция: подчертана изостаналост в умственото развитие, суха, груба и набръчкана кожа, чупливи нокти и косми, отпуснатост, вялост, апатия, отслабване на половите функции. Тези факти ни дават основание да приемем, че Планетата (Хано - б.а.) зад Плутон, която има отношение към съвездието Бик и от там - към шията, със своите влияния действа много благоприятно върху Земята и върху човека, давайки преди всичко възможност за растеж, голяма жизненост, дълголетие и изключителна проникновена сила на ума." - Николай Дойнов.

Влиянието на планетните течения, зодиакалните струпвания, чувствителни точки и характерни черти при човека са показани накратко в **табл.1.10.**

10.2. Астрологията в човешкият живот и тяло

Физическото тяло на човешкото същество в сегашната изявена форма на Земята не притежава необходимата висока степен на мозъчна организация. По тази причина ние не сме в състояние да осъзнаваме и приемаме пълното влияние на Небесните образувания от Зодиакалните съвездия, другите звездни образувания и планетите от Слънчевото семейство. Само, почти интуитивно, приемаме съзнателно в някои моменти влиянието на Слънчевите енергийни потоци. Вече споменахме за английският математик Пол Дирак, който през 1928 година доказва с уравнение от квантовата механика, че човешката мисъл е сила и че от Слънцето идват силови ядра от "антивещество". Сегашното научно познание все още не е наясно какви са възможностите и размерите на тази сила, не е изследвало влиянието на силите от Слънцето, Небесните образувания и планетите от Слънчевото семейство върху физически изявените форми на живи организми, в т. ч. и човека. Предполага се единствено, че тези силови течения притежават неподозирани възможности и непонятни за нас размери. Както и да се третира тези въпроси, ние трябва добре да си дадем сметка за съществуването и да се съобразяваме с тези велики енергии на Космоса, който действа хармонично във всяко едно направление на Вселената. "Сега вие може да кажете: Не ми трябва астрология, аз няма да се занимавам с нея. Ти може да не се занимаваш, но небето се занимава с тебе. Това е все едно някоя детска топка да каже на детето: Аз нищо не искам да зная за тебе. Детето обаче казва: Аз искам да се занимавам с тебе. Следователно вие трябва да разбирате влиянието на планетите, защото, като ви вземат в своя кръг, вие ще бъдете за тях като една топка и ще скачате, но после ще се научите, че трябва да разбирате астрология." - Учителят. Днес може да не осезаваме и осъзнаваме, но човешкото същество постоянно се намира

под влиянието на разни планети, в следствие на което в него постоянно се извършват промени. През цялото денонощие, ден след ден, месец след месец и в годишни интервали влиянията на планетите и Звездните образувания, като невидими силови течения, минават през нашия организъм. Нещо повече: тези енергийни потоци, само че в друга форма, влияят върху всичките ни дванадесет тела. В тези енергийни обмени трябва да знаем, че в Космоса всичко има съвсем друго предназначение, за разлика от приетото до сега знание в науките на Земята.

В момента законът на еволюционното развитие ни е поставил в най-тясна зависимост от планетите и обектите от Слънчевата система и главно от Слънцето. Някой може да каже, че с това твърдение се боготвори Слънцето, но това не е вярно. Единствено чрез постоянно мислено движение към Слънцето и след това към някоя от планетите човек може да приема положителни енергии за своя организъм или да премахва отрицателните енергии, на които неминуемо периодично е подложен, и винаги с правилни движения към Слънцето. "Но за това се изискват строги правила. Който не знае тези правила, може да влезе в някой трен и да го закара там, дето не трябва и дето не е мислил. Значи, трябва да знаем тарифата, за да пътуваме, а да не вървим произволно. Като влезеш в тези течения, трябва да бъдеш много точен, защото може да влезеш в друго някое течение и да останеш там, дето не трябва." - Учителят.

Във Всемира, съгласно до сега приложеното Духовно знание, има **дванадесет положителни и толкова отрицателни магнетични течения. Всяка една двойка положително и отрицателно магнетично течение, или по-точно енергия, е свързана със съответното тяло на човешкото същество.** В най-близък план съответното поле, течение от енергия, е във взаимовръзка с обекти от Космоса - Планета, Съзвездие и Звездно образувание. Тук на Земята, във физическото тяло на човека, теченията имат свое място на действие в определени части от тялото, органи, системи и общо в т.нар. душевни състояния. Част от тези духовни познания са приложени преди 5-6 хилядолетия, тук на Земята, в познатия ни най-древен метод за лечение: акупунктура. През 1907 година, във Варна, Учителят Петър Дънов дава кратко описание на тези енергийни състояния: "Първото магнетично течение е в краката. Второто течение е в свързка с човешките сили, човешката енергия. Трето течение е свързано с човешкото чувство. Четвъртото - с човешката мисъл. Петото - със съзнанието на човека. Шестото течение е течението на Живота. Седмото течение е свързано с висшето проявление на човека, с човешкия дух (Останалите пет течения са свързани с Абсолюта във Всемира - б.а.). Тия течения могат да се разреждат и сгъстяват и според това разреждане и сгъстяване са и разните състояния на човека. Когато едно проявление се сгъстява, минава едно преходно състояние, затова всяко едно разреждане е акт на творчество и всяко сгъстяване е акт на порядък. Излишъкът на нещата създава злото и щом се изчисти злото и остане самата сграда (разберирай Човека - б.а.), остава доброто. Когато нашето тяло се гради и съгради, излишъкът ще падне в низшите сфери и този излишък ще стане основа на друг свят. Когато човек не разбира мястото си на работа в тази сграда, той сгъстява състоянието си, образува се гъста атмосфера и спира своята деятелност. Когато дойде друго течение и те измести от течението, в което си турен, тогава ще усетиш страдание у себе си."

Земята, както физическото тяло на човека, също постоянно е подложена на енергийните течения от Вселената. Ако разгледаме нейното положение и място в материално изявената част на Всемира, ще установим, че тя не е от "най-напредналите" космически обекти. Също както човешкото физическо тяло е подложена на непрекъсната усъвършенстване, търпи промени и развитие. Така, както човешкото същество е подложено на инволюционни и еволюционни процеси, така и Земята заедно с другите космически обекти е подложена на същите, неизбежно начертани по Вселенския път процеси. Още веднъж ще утвърдим простата истина, че каквото е състоянието на планетата Земя, такова ще бъде и състоянието, физическо, душевно и интелектуално, на съществата, които я населяват. В тези безусловно паралелни процеси на развитие, страдания и усъвършенстване, ние трябва високо да държим в нашето съзнание вярното твърдение за единството в Пътя на Съвършенството, както на човека, така и на планетата Земя.

В сегашната си и бъдеща човешка практика ние с бавни, но сигурни крачки стъпваме в необятните простори на Вселената. В тези процеси се докосваме и навлизаме в нови енергийни полета, осъществяваме качествено нови връзки със заобикалящите ни Реалности. Трябва много добре да знаем какво ни очаква в привидно враждебната обстановка, внимателно да влезем в Принципите на Всемира, да бъдем в синхрон с Техния ритъм.

Едва ли има същество по лицето на Земята, което поне веднъж да не е усетило реалното въздействие на по-висши енергии от тези на Земята. Както едва ли има същество, което да не е било под въздействието и на по-низши енергии. Човешкото същество, за разлика от другите по-низши организми е надарено с разум и способности да осъзнава приетите положителни или отрицателни въздействия, може съвсем правилно да определи към кой от двата центъра ще се движи. "Така, когато един низш организъм действа върху един висш и взима надмощие, образува болест. А когато висш организъм, висш живот действа върху един нисш, образува здраве. Затова ако плътта има надмощие върху Духа, човекът винаги ще боледува. Ако Духът има надмощие върху плътта, човек винаги ще бъде здрав. Като знаете този закон, прилагайте го в живота си. Защото ако вие разрушавате това, което Господ е създал, другите ще ви разрушат повече. Ако вие не любите вашия живот, как очаквате другите да го любят?" - Учителят.

Табл. 1.10.

ПЛАНЕТИ	СЪЗВЕЗДИЯ	ЧУВСТВИТЕЛНИ ТОЧКИ. ХАРАКТЕРНИ ЧЕРТИ.
Вулкан	Лъв	Сърце, аорта, коронарни артерии, гръб и мускули, гръбначни прешлени, гръбначен мозък. Силен оптимистичен възглед за живота.
Меркурий	Близнаци	Крайници (ръце, длани, пръсти), рамене, ключици, дихателен апарат, периферна нервна система. Проява на личен интерес.
Венера	Везни	Бъбреци, надбъбречни жлези, венозна система, кръста, пикочна система, полови органи. Усет за музика и влечение към изкуствата.
Земя /Луна	Рак	Дробове, бюст, гръден кош, гръбначен стълб, гръдна кост, стомах, корем, диафрагма, млечни жлези, жлези с вътрешна секреция. Полово влечение, продължение на рода.
Марс	Овен	Петте сетива и сетивни органа, глава, лице, мускули, горна челюст. Жизненост, смелост и устойчивост.
Феатон	Дева	Дебело, тънко черво, апандисит, коремна ципа, матка, симпатична нервна система. Силно изразено безредие и нервни разстройства.
Юпитер	Стрелец	Черен дроб, дихателна система, артерии, опашна кост, тазобедрена кост, мускули на бедрата. Сигурност, инициативност и творческа изява.
Сатурн	Козирог	Скелет, кости, коси, кожа, нокти, ставите и зъби. Мислене, вгълбеност, търсене на причините, самотност.
Уран	Водолей	Кръвообращение, гръбначен мозък, всички мозъчни центрове, костен мозък, цялата нервна система, склонност към своеволно делене на клетките, Стремение към новото, откривателски дух.
Нептун	Риби	Жлези с вътрешна секреция, нервни възли, лимфни пътища, стъпала, серозна плеврална течност. Стремение за помощ и услуга, съчувствие и милосърдие.
Плутон	Скорпион	Полови органи, сперматозоиди и яйцеклетка, анус, дебело черво, нос, обоняние. Силна и интензивна мисъл.

Хано	Бик/Телец	Щитовидна жлеза, малък мозък, глас, гласни струни, гърло, ухо, слух, долна челюст. Знания и Мъдрост.

7. СИСТЕМИ ЗА АВТОМАТИЧНО РЕГУЛИРАНЕ. ХОМЕОСТАЗА.

7.1. Системи за Автоматично Регулиране (САР)

Механизмите на регулиране, които осигуряват структурата и функционалната цялост на организма и поддържат неговата хомеостаза, се реализира на молекулно, клетъчно и органично ниво. В многоклетъчните организми, както и при човека, едновременно и съгласувано действат стотици, дори хиляди системи за автоматично регулиране. Системите за автоматично регулиране съществуват не само вътре в човешкия организъм. Те присъстват неотменно и в процесите на хомеостаза на физическото тяло спрямо другите тела, и съответно спрямо околните полета на Вселената. Това по неразбираеми причини не се отчита от науката. Днес учените, дори не правят и плахи опити за работа в това направление.

Установено е, че вътре в организма голяма част от регулиращите системи работят по принципа на обратната връзка – положителна или отрицателна. Например по-голямото натрупване на даден елемент в определен орган, клетка или молекула води до получаване на сигнали за забавяне на реакциите, при които той се получава, а неговият недостиг води до сигнали за ускоряване на процесите, при които се синтезира. Неоспоримо в организмите съществуват многобройни **Системи за Автоматично Регулиране (САР)**, които детайлно трябва да се изучат и опознаят.

7.2. Организация на САР

Системите за автоматично регулиране на най-долно ниво, структурно са изградени от **датчик (Д), РЕГУЛАТОР (Р) и изпълнителен механизъм (ИМ)**.

В медицинската наука са възприети следните обозначения за регулаторните системи или САР: рецептори или приемателни апарати (датчик), интегративен или нервен център (РЕГУЛОТОР) и ефектори или изпълнителни органи (изпълнителен механизъм).

Датчикът=рецепторът или възприемателните апарати представляват специфични морфологични образувания по различни части от физическото тяло. Датчиците трансформират и преобразуват различните видове енергийни

дразнения в един унифициран сигнал, удобен за ползуване и обработка от Регулатора. Проводниците по които става това пренасяне на сигнала (както и в цялата проводникова схема на САР) са основно нервните клетки и влакна. Като лаик от тези области на човешкото познание приемам, че сигналят протича по външната повърхност на нервните влакна и е от светлинен (електрически) тип. С други думи: сигналите се движат със скорост равна и/или над скоростта на светлината в САР на човешкия организъм.

Регулатор=интегративен или нервен център. Регулаторът е представен от част, части или цялата Централна Нервна Система (ЦНС). За разлика от изследователите в тази област, аз предоставям регулаторни функции в човешкия организъм и на всичките другите части от нервната система, в т.ч. и на вегетативна - симпатикава и парасимпатикава части. Регулаторът приема постъпващите сигнали от обекта, подрежда ги, обработва и най-вече **сравнява** с предварително зададена стойност. Именно това сравняване с предварително зададена стойност стои в основата на регулаторните процеси. Скоростта на сравняване на сигналите, в регулатора, е винаги над скоростта на светлината. По тази причина именно, когато погледнем с очите на "ясновидеца" човешкото тяло виждаме множество светещи нишки, които са локализирани най-вече в областите на главата. Явно представлява интерес за учените отговорът на питането: кой и как се изработват сигналите, по които се извършва сравняването на постъпващите сигнали от отделните части на човешкия организъм? Решаването на този въпрос, който не се поставя настойчиво днес, би допринесло много за бъдещите успехи на медицината и всеки един друг научен клон.

Изпълнителен механизъм=изпълнителен орган (ефектор). Функциите на изпълнителни механизми във физическият организъм се изпълняват от **клетките** на жлезиста, гладкомускулна или набраздена тъкан, изграждащи различните органи. Когато изпълнителният орган е жлеза от ендокринната система, регулаторните процеси са още по-усложнени.

7.3. Принципи на регулиране

В науката Физиология се приема, че една от нейните основните задачи се състои в разкриване механизмите на регулация в живите организми. Научните изводи по този въпрос се изграждат върху базата на експеримента и теоретичните предположения. Основни стълбове, които доизграждат това научно познание, са рефлексната теория и биокибернетиката.

Най-общо регулирането или управлението се състои в следното: въздействие по определен начин с определени средства върху даден процес или процеси с цел обезпечаване на неговото стабилно протичане. Под стабилно протичане се разбира подържането на определени параметри в процеса или процесите, въпреки наличието на външни или вътрешни

смушаващи въздействия. До тук всичко е наред. Цари мир и хармония в научното познание. Даже повече от мир и хармония. Оказва се на практика, че могат да се изградят мощни генератори, изработващи управляващи импулси към физическият организъм на човека. С тяхна помощ и благодарение на насоченото действие на редица параметри, успешно се влияе дори върху висшата мозъчна дейност на човешкия индивид. А едно управляемо и единномислещо човечество е бленуваната мечтата на всеки един сатанист. Обаче, защо по дяволите, се появиха тези неприятни смушаващи въздействия в САР? Явно тяхната поява, вид и характер си остава загадка за съвременната научна мисъл – идват отнякъде си, действат когато си искат и объркват предварително начертаните процеси. И както винаги, в днешното научно познание, се замълчава. Просто смушаващите въздействия не се отчитат – няма ги. Но работата трябва да продължи! Тогава, веднага, в управлението на човешкото същество се премина от автоматичен на ръчен процес. Ръчният процес обаче изисква постоянно внимание, изтощителни ресурсни осигурявания и определен вид организация, като ред, като нов ред. Новият ред пък си иска своето: парични знаци и енергия. Много, много парични знаци и много, много човешка енергия. Откъде да ги вземем? От тези, които са управляеми разбира се. Да, ама от това постоянно взимане човешкият потенциал се изтощава и заболява. Съществува реалната опасност, даже новият ред да си остане без ресурс. Тогава, при тази ситуация, от едни човешки индивиди ще взимаме, а от други няма. Нищо, че цели народи (като българският – б.а.) и държави могат да се изтрият от лицето на Земята. Въпросът е да се осигури падането надолу и все надолу, стремглаво, към дъното на пропастта.

Нищо и никаквите смушаващи въздействия се оказаха, че са важни съставки в регулаторните процеси. В управлението на оптималната работа в нашите органи и системи, и от там, в подържането здравословното състояние на живия организъм. Те трябва да се изучават! Достатъчно е да се появи по някое време едно невзрачно смушаващо въздействие в даден кръг от управлението на физиологичните процеси в нашето тяло и ... ние да заболяем. И не само да заболяем, но даже и да си отидем от тази Земя.

Системите за регулиране са изградени от подредени по определен начин звена. Тези звена изработват насочени въздействия с различен характер и вид, но винаги действащи в една посока. В човешките организми удачен пример за този вид звена са невроните.

Връзката, която се осъществява на входа на едно звено с изхода на друго звено, се нарича права връзка. Обратната връзка се реализира от сигналите на изхода на звеното или друго звено, който се ползват като входни сигнали на същото звено.

Системите за регулиране изградени от звена с обратни връзки се наричат затворени системи за автоматично регулиране. В човешкото същество голяма част от управляващите системи са затворени – с обратна връзка.

Едно от условията за реализация на САР е наличието на зададена стойност=оптимално ниво. Другото условие е да имаме действителна стойност от протичащия процес. Третото условие е наличието на възможност да се сравнят двете величини. Разликата между действителната и зададена стойност

е прието да се нарича грешка. Различните стойности във времето на грешката се подават на входа в затворените САР. От стойностите на грешката зависи, и се изработва, регулиращото въздействие в системите. Регулиращите въздействия породени от грешката се подчиняват на определени закони за регулиране. Те биват строго определен вид: пропорционален, интегрален и диференциален.

Закон за регулиране в управлението на САР се нарича математическата зависимост, на чиято основа регулаторът определя стойностите на управляващата въздействие върху обекта. С по прости думи: законът за управление определя начина, по който преобразува входния сигнал в изходен.

В този случай закона за управление се изразява, чрез простата функционална математическа зависимост: $u(t) = f[\varepsilon(t)]$, където

$u(t)$ – изход или променлива от процеса.

$\varepsilon(t) = x(t) - y(t)$ – стойност на грешката във времето.

$x(t)$ – измервана променлива от процеса в обекта на управление.

$y(t)$ – задавана стойност.

Най-общият вид на САР в много от обектите за управление е показан на **фиг.1.07**. Системата е изградена от: сравнително устройство (СУ), регулатор (Р), изпълнителен механизъм (ИМ), обект на управлението (ОУ) и датчик (Д). Сигналите прохождат по следният ред: В сравняващото устройство (СУ) постъпват два сигнала – първият от предварително задаваната стойност $y(t)$, втория $x(t)$ е от измерваната променлива през датчика (Д), от процеса в обекта на управление (ОУ). Сравненият сигнал или получената грешка $\varepsilon(t) = x(t) - y(t)$, се подава на входа на регулатора (Р). В него постъпват и смущаващите въздействия $\mu(t)$, които се пораждат от възникнали външни въздействия или смущения от процеса в обекта на управление. В зависимост от вида на закона за управление, по който работи регулаторът, се изработва управляващ сигнал подаван към изпълнителния механизъм (ИМ). Изпълнителният механизъм директно влияе върху процесите в обекта на управление. От процеса имаме следене на изходната променлива $u(t)$, която през датчик (Д) се подава към един от входовете на сравняващото устройство.

В по горните редове споменахме, че регулаторът изработва управляващи сигнали към обекта в зависимост от типа на закона на управление (регулиране). Основно тези закони биват три типа: пропорционален (П), пропорционално-интегрален (ПИ) и пропорционално-интегрално-диференциален (ПИД). Широко приложение в биологичните системи заема последният, трети тип на закон за управление. В него се съдържат и трите типа елементарни управляващи звена: пропорционално, интегрално и диференциално. Разбира се има и други типове елементарни управляващи звена, който подредени по определен ред, заедно с показаните, изграждат още по-сложни и съвършени регулиращи устройства.

Математическият израз на един ПИД закон за управление има следният вид:

$$u = \frac{1}{T_1} \frac{(T_2 + 1)}{\kappa(1 + \alpha T_2 + 1)} (x - y), \text{ където}$$

u- изходен сигнал

κ- коефициент на пропорционалност

T₁- време на интегриране

α-коефициент на диференциране

T₂- време на диференциране

(x-y)-грешка или разлика между зададена и измерена (действителна) стойност

На практика във физическият организъм на човека съществуват достатъчно голям брой САР, които се изграждат от многобройни елементарни звена за управление, структурирани в многообразно множество. Най-често, почти винаги, САР се свързват в групи и звена последователно, успоредно и каскадно.

Системите за регулиране съществуват и функционират не само във физическото тяло на човека. Регулация се извършва между дванадесетте тела на човешкото същество, между човека и Космоса, между човека от видимия и невидим свят, между човека и животните, човека и околната среда и т.н. За съжаление, тези видове регулиране и управления, както споменахме, се разглеждат откъслечно или почти никак в днешното научно познание.

В съвременната физиология са разгледани регулациите само на три нива. Първо ниво – на отделната клетка – регулацията е от хуморален тип. (Регулация, която се осъществява от химични вещества – хормони, метаболити, електролити и др. –б.а.) Второ ниво - на отделният орган. В различните органи на физическият организъм има изградени системи за автоматично регулиране от хуморален или неврален (интрамурални къси невронни вериги) характер. Тези САР осигуряват самостоятелната работа на отделните органи със същевременно отчитане на целостта в тялото. Трето ниво – на целия организъм. Тази регулация, се казва, е от най-висш тип и се осъществява чрез сложни нервно-хуморални механизми. На третото ниво на регулация=регулиране се придава най-високо значение. Защото се приема, че то единствено осигурява съгласуването на функциите на отделните органи и системи

Да разгледаме само(!) двата типа познати на учените, и т.н. от тях, регулации. 1.**Хуморална регулация**. Този тип регулация е "общобиологично явление". Тя е присъща на всички многоклетъчни организми. "Чрез нея се извършва дистантното (?) съгласуване на функциите, т.е. тя е регулация от разстояние. Веществата, чрез които се реализира хуморалната регулация, условно се разделят на специфични (хормони), произвеждани от специализирани за това органи - жлези с вътрешна секреция, и неспецифични - продукти на други органи (бъбреци, мускули, мозък и др.)." 2.**Нервна регулация**. Учените приемат, че тя "се извършва от нервната система, достигнала до съвършенство в структурата и функциите си при висшите гръбначни животни и човека." И като заключение те прибавят само едно изречение: "Двете форми на регулация (хуморална и нервна) са тясно свързани в единна функционална система." Нито дума повече, но за сметка на това по елегантен начин ни препращат към **имунологичната** хомеостаза.

За съжаление, днес, се приема единствено, че най-висшата и прецизна форма на регулация във висшите животни и човекът, е **нервно-ендокринната**. Тази регулация, продължават да твърдят учените медици, е единствената, чрез която се реализира най-оптималното приспособяване на организма към изискванията на момента и промените в заобикалящата го среда. Промените в заобикалящата среда се свеждат до признаването на няколко фактора: температура, вода, храна и въздух. Към моментните изискванията на физическото тяло можем да изредим следните регулации: регулация на кръвообращението, регулация на клетъчния транспорт, регулация на кръвта и лимфата, регулация на дишането и газовата обмяна, регулиране на дъвкането, регулиране на храносмилателните процеси, регулация на резорбцията на хранителните вещества, регулация на обмяната на веществата – въглехидрати, белтъци и липиди, температурна регулация, регулация на бъбречната функция, регулация на хормоналната активност, регулация на репродуктивните функции в двата пола, регулация на двигателните реакции, регулация състоянието бодрост-сън, регулация на вегетативната нервна система и регулация на мозъка или централната нервна система. Както се вижда съвременното научно медицинско познание разглежда не повече от, хайде да ги завишим, 50 петдесет системи за автоматична регулиране (регулация, по приетите медицинските термини – б.а.) Това ли е всичко? Тази ли е реалната картина? – Едва ли! Човешкият организъм притежава хиляди системи за регулиране, с различно действие и различна организация. Не само това! При третото ниво на регулиране се осигурява и забележителната функционална хармония на **здравия организъм** и неговото най-пълно приспособяване към **условията на външната среда(?)**. За учудване, под външна среда науката разбира само четири параметъра. Както подчертахме по-горе: температура, вода, храна и въздух. Това е така, но има и други неизброимо много параметри, които оформят средата, в която съществува човешкият индивид. Защо не се взимат в предвид, например: магнитното поле на Земята, Слънчевата активност, електро-магнитните течения в природата, даже сезонното време или изгрев Слънце, залез Слънце, нощ, ден и т.н.? А, какво бихме казали за параметри като: Вяра, Надежда, Милосърдие, Любов и т.н. А, защо да изпразваме света на здраве-подържането от Бог и от близък нам Светия? Не оказват ли влияние върху нас и нашите тела състоянията на душата ни и състоянието на Човешкия Дух?

Чест прави на българската наука в лицето на професор **Начо Д. Начев**, който твърде обстойно разглежда регулирането на физиологичните процеси в човешкият организъм. Въпреки неговата обяснима невъзможност да постави регулаторните процеси на една още по-висока научна основа. Която основа, е приоритетна на друга област в научното познание, наречена Теория на Автоматичното Регулиране (ТАР).

Независимо от нивото, в което работят, Системите за Автоматично Регулиране притежават общ признак - те осигуряват динамично равновесие в биологичните показатели на физическия организъм. Или в крайна сметка, правилната и съгласувана работа на регулиращите системи в клетките, молекулите, органите и в целия организъм, е едно от необходимите и

достатъчни условия за неговото здраве. Необяснимо защо, в съвременната биология и биохимия на тези въпроси е отделено твърде голямо внимание, но самите регулаторни процеси се третират еднообразно и едностранно опростено – почти по един и същ начин. Въпреки, че в средата на отминалият **20** – ти век се възлагаха големи надежди на една цяла новоизмислена наука, наречена **биокибернетика**. Нещата като, че ли и там отидоха до под кривата круша? **Или, може би учените мълкнаха, защото установиха съществуването на Един единствен Регулатор на всичките биологични и други процеси. Който по разбираеми причини не може да се командва от хората на Земята?**

7.4. Хомеостаза. Организмът като единна система.

Френският учен **Клод Бернар** преди повече от 150 години стига до идеята за постоянство на вътрешната среда в организмите "като условие за свободно и независимо съществуване". Доразвиване и разширяване на тази тема прави американският учен **Уолтър Кенън**, който въвежда понятието **хомеостаза**. Най-общо хомеостазата се изразява в поддържането на редица биоконстанти, характерни за нормалното състояние на организма. Нека дадем и кратко определение: - "Способността на организмите да поддържат постоянство на вътрешната си среда се нарича **хомеостаза**."

Имунологична хомеостаза. Имунологичната хомеостаза се изразява в разпознаване, свързване и отстраняване на биополимери и клетки, генетично чужди и несъвместими с даден организъм. Приема се, че тя се е оформила в еволюционния ход на видовете и пряко участва в поддържане генетичната универсалност на организмите. В резултат от действието на една високоспециализирана имунна система се поражда невъзприемчивост или имунитет срещу причинителите на заболявания и техните токсини. Имунната система е пряко ангажирана и с обезвреждането на възникнали в организма биополимери и клетки, които са станали по ред причини чужди за него - т.н. ракови клетки и образувания. Или можем с увереност да въведем следното твърдение: в организмите, разбира си и в човешкия, съществуват клетки, които имат възможност да се справят постоянно с възникващите здравословни проблеми. С тяхното премахване се цели осигуряване целостта и биологичното равновесие в организма.

В зависимост от типа на невъзприемчивост или имунна защита към заболяванията в науката често се прави разлика между естествения и придобит имунитет. Явно по тази причина се насочват и усилията на учените най-често към разкриване механизмите на придобития имунитет. Огромната

работа и в двете направления продължава, достатъчно добре са разкрити и описани: имунния отговор, естествените антигени, алоантигените, ефекторите на имунния отговор, фази на имунния отговор и т.н. Но въпреки големите усилия резултатите като че ли закъсняват. Даваме думата на официалната наука: "Същността на вродения имунитет е все още неясна. Той е устойчивост на вида не към всички, а само към определени инфекции, което означава, че вроденият имунитет е специфична устойчивост. Механизмите, чрез които се реализира тази устойчивост **обаче не са разкрити.**" - стр.155, Биология под редакцията на акад. **Попиванов Р.** и чл.кор. **Ботев Б.**, второ издание, 1987 год. Продължаваме пак на същата страница: "Естественият придобит имунитет се изгражда след преболедуване от инфекциозна болест, при което имунната система реагира с изработването на специфични фактори за защита, насочени към инфекциозния причинител. Той е ненаследствен и често се означава като инфекциозен имунитет. Проблемите на инфекциозния имунитет, както и ролята на имунните реакции при протичане на болестите, **са обект на частните медицински дисциплини.**" Оставаме с убеждението, че в тези т.н. частни медицински дисциплини въпросите са решени. Решени са въпросите с раковите заболявания, решени са въпросите с имунния отговор при трансплантация на тъкани и органи и са победени окончателно много вирусни инфекции. Но фактите говорят съвсем друго. Може би в тази област учените ще имат по-ясни отговори и добри резултати, ако първоначално се опитат да отговорят на въпросите: **1.Защо майчиният организъм не изхвърля зародиша в неговия 9-месечен период на вътрешно-утробно развитие? 2.Защо физическият човешки организъм старее?** За отговорите на тези въпроси не се изисква нито много време, нито много средства.

8. ПЕРИОДИЧЕН ЕНЕРГИЕН ОБМЕН. ЕНЕРГИЕН РИТЪМ.

УЧЕНИЕ ЗА ИН И ЯН ЕНЕРГИИТЕ

8.1. Периодичен обмен Земя - Слънце

"Слънцето представлява извор от жива енергия за цялата Слънчева система. По отношение на Земята енергията на Слънцето е положителна. Тя се развива в положително и отрицателно електричество, в положителен и отрицателен магнетизъм. Земната енергия по отношение на Слънцето е отрицателна. Земята има и двата вида енергия, но предимно е отрицателна; и Слънцето има двата вида енергии, но предимно е положително. От съприкосновението на тия два вида енергии се произвежда животът на Земята. Посредникът, който съединява и трансформира тези енергии, е наречен Етер. Той прониква пространството и цялата Земя. Окултистите го наричат животворна плазма; мистиците го наричат Дух." - Учителят.

Слънцето на нашата Слънчева система получава енергия постоянно от едно Централно Слънце, от видима Вселена. Тази енергия, преди да стигне до Слънцето, е положителна; когато влезе в обмен с Него, се поляризира на положителна и отрицателна. Много голяма част от получената енергия от Централното Слънце, приблизително **98%**, е за собствени нужди на Слънцето, а само **2%** от останалата енергия се разпределя за планетите, в т.ч. Земята и космическите тела от нашата система. Енергията, която Земята получава от Слънцето, се преобразува значително. Когато тя достигне повърхността на Земята, започва проникване в земните пластове, при което се поглъщат всичките ѝ хранителни елементи и остава това, което не може да се използва. Ненужният остатък от преобразуваната енергия Земята препраща през космическото пространство, по строго определени пътища, към Слънцето. От своя страна Слънцето, също по строго определени пътища, препраща използваната, преобразувана енергия от обектите на Слънчевата система към Централното Слънце. Така се извършва един постоянен енергиен обмен, подчинен на строго определен по продължителност и сила ритъм в и между обектите от видимата, материална част на Вселената. "И в електричеството има две положителни течения: едното течение иде от центъра на Слънцето, а другото иде от центъра на Земята. Когато се срещнат, те се отблъскват, понеже електричеството, което иде от Слънцето, иска да проникне в центъра на Земята и да направи един цял кръг; също тъй и електричеството, което иде от центъра на Земята, иска да направи един кръг и когато се срещнат, те се спират в своите действия. Защо? - Противоречие има между тях. Тогава в помощ на това противоречие идват други две магнетични течения: едното иде от Слънцето, а другото от Земята. Те отклоняват теченията на електричеството. Едното отклонява електрическото течение на Слънцето в дясно, а другото отклонява електрическото течение на Земята вляво. И ние казваме тогава: положителното с отрицателното се съединяват." - Учителят. Някои автори наричат това явление Космически Ритъм - Космическо течение, ние Го определяме като Постоянно Природно Електричество и Природен Магнетизъм, придобити от Един Всемиров Енергиен Океан.

Ще проследим пътя и видовете енергии, които работят и влизат във взаимодействия със Земята, като в тези разглеждания нито за миг не бива да ни напуска мисълта за пълната аналогия на енергийни взаимодействия между материално изявената планета Земя и физически изявеното човешко същество - различия има само в количествен смисъл. Едва ли са необходими и доказателства за напълно аналогичните приемно-предавателни енергийни процеси, които се извършват във времеви цикличен ритъм както върху Земята, така и върху представителите на четирите царства, които я населяват: минерали, растения, животни и човек.

Както всяко небесно тяло, така и Земята има два полюса: положителен и отрицателен - географски Север и Юг. Тя приема енергията с отрицателния си полюс, а изпраща преработените енергии в космическото пространство през положителния си полюс. "От полунощ до обяд Земята (за дадено място) е отрицателна и затова възприема повече, от обяд до полунощ е положителна и затова отдава повече. От полунощ Земята започва да изпуска в Космическото пространство отрицателна енергия, а приема от Слънцето положителна. При залез Слънце Земята е най-положителна и затова дава най-много. След обяд Земята започва да изпуска в Космическото пространство положителна енергия и когато изпусне достатъчно количество, Тя става отрицателна. Това става постепенно и надмощие на отрицателните енергии над положителните имаме към полунощ. Сутрин, при Изгрев Земята е най-отрицателна, т.е. тя приема най-много. Този факт е от извънредно голяма важност, за да се оцени значението на Изгрева." - Учителят.

Слънчевата енергия като обширна струя постоянно къпе Земята, опасва я от северния полюс към южния и се връща пак към Слънцето. Тази енергия се предава

посредством един разумен ритъм на четирите царства от Земята. В този многообхватен процес винаги трябва да имаме предвид следния закон: ние, с нашето физическо тяло, сме част от земния организъм - когато Земният организъм приема, и човешкият организъм приема и обратно. От четирите царства върху Земята растенията са най-чувствителните организми, които усещат притока на тази животворна плазма или енергия. Когато тази енергия, в конкретния случай потенциална, започва да се проявява и приижда към повърхността на Земята, те напъпват, приготвят се за разлистване и цъфтеж. При по-нататъшно усилване на енергиите растенията цъфтят, завързват и дават плод. Даването на плод е завършеният етап на стремежа да се събере и съхрани тази енергия за оплодотворяване, бъдещо съхранение и възпроизводство.

Нека разгледаме разпределението на енергиите в енергийния обмен Слънце-Земя през годишен, месечен и денонощен цикъл. (Табл. 1)

Таблица 1

Сезони	Дата и месец	Часови интервали	Посока и стойност на енергията
ПРОЛЕТ	22 март	12 ч. Полунощ	+(положителна) прилив
	22 юни	6 ч. Сутрин	
ЛЯТО	22 юни	6 ч. Сутрин	+ (положителна) прилив
	22 септември	12 ч. Обяд	
ЕСЕН	22 септември	12 ч. Обяд	- (отрицателна) отлив
	22 декември	6 ч. Вечер	
ЗИМА	22 декември	6 ч. Вечер	- (отрицателна) отлив
	22 март	12 ч. Полунощ	

8.2. Човекът в Ритъма на Енергията

В Природата съществува Един Ритъм, на Който се подчиняват и двете основни форми от Битието. Този Ритъм ние обяснихме с един от седемте Принципа така: Пети принцип или Принцип на Ритъма – Навсякъде в Природата и неразривно свързания с Нея Живот има втичане и изтичане, приливи и отливи на Енергия. От Този Принцип черпи сокове учението за цикличното развитие на Живота и всяка една форма в Него.

Все пак какво е Ритъм? Едва ли в настоящия момент може да се даде изчерпателен отговор на този въпрос, но един като този би бил удачен: две или повече форми от Битието, които притежават в един и същ времеви момент определено

еднаква характеристика. Под еднакви характеристики разбираме еднакви цвят, форма, тежина, светлинно излъчване, топлина, чувство и т.н. Тук, ако забелязва любознателният Читател, в еднакъв Ритъм ние се опитваме да вкарваме форми от двете страни на Битието.

Днес учените много добре са запознати с факта, че всичките живото-изявени форми върху лицето на Земята са се адаптирали и подчиняват на земните вибрации и Земния магнетизъм. Земята след залез Слънце "трепти" с честота между 8-13 **Hz**. Човешкият мозък през нощта също поддържа тази честота от 8-13 **Hz**, т. нар. **α** – ритъм (алфа-ритъм). В този интервал от денонощието растенията са с намалена активност, цветята спят и голяма част от животните – тези, които не са хищници. Човекът, растенията, животните и кристалите(!) заспиват не защото е тъмно, а защото се подчиняват и влизат в този нощен ритъм на Земята. Нека за миг надзърнем във вековната традиция на старите българи. Как те са влизали в Ритъма на Природата?

8.3. Космически и земен ритъм. Музиката на българите.

Нека дадем думата на една Българка – Мария Мандаджиева. Не, няма грешка, че сме изписали Българка с главно Б (като автор си позволявам този цитат без нейното изрично разрешение, моля за прошка! – б.а.): "За малко да не изчезне напълно и най-богатият, свещен фолклор на България, запазил и извисил душевността на българина, сътворил красота, вяра и съвършенство. Огромно е разнообразието на песни и танци. Наред с кратките, шеговити припевки, състоящи се от 4-5 тона, се срещат песни с тъжно – оплаквателни интонации, с по-голям тонов обем. Нашите деди са имали песни за всякакви случаи, традиции и ритуали. От тях се излъчва неповторима, опияняваща, възраждаща жизненост, оптимизъм, твърдост, устойчивост, несломим дух, сливане с природата, сякаш се долавя мощното дихание на Бога - Творец.

Нашата ръченица се записва в неравноделен такт 7/8. Тя не е славянски, не и старобългарски танц. Това е танц, посветен на Слънцето и е част от обредността на Траките. (Само да не забравяме, че Танг-Ра на древните българи също символизира Слънце-Виделина-Светлина – б.а.) Ритъмът на ръченицата удивително напомня за цикъла на дишане в човешкия организъм. Откъде Траките са знаели това?

Графичното изображение на размер 7/8 наподобява колебливите движения на електрокардиограмата!!! А ударите на барабана са усилвали дейността и ритъма на половите органи и отделителната система – черен дроб, бъбреци, и са отнасяли вредните, отпадни енергии в земята. Движенията в нашите хора изцяло приличат на движенията на йогите, само че не са така отривисти, резки, а плавни, хармонични, красиви – в тях няма команди до мозъка а има "свобода за размисъл" и настройване.

Ритмите на българина водят началото си от светилищата, свързани с най-ранната космогония, теогония и с орфическия мистицизъм. Пулсът на "Ра" тупти в нея ("Ра" е великото Божествено Слънце, което движи всички други Вселенски Слънца) и се е предавал през вековете. Самият Орфей признава пред последователите си: "Аз преминах през Древно-Египетските храмове и кладенците на пирамидите". (Да не забравяме, че и Боян Магът също е преминал тези школи, а също и през Магнаурската в Константинопол! – б.а.) Такива школи на "вечното знание" е имало в Египет, Индия, Кавказ, на Балканите, а също и в потъналата Атлантида.

Още от древността музиката се прилага като метод за лечение. Най-легендарен е Магът – Лечител Орфей, укротител на зверовете и цялата Природа. Неговото име е

символ. Думата "Ор" означава "светлина", а думата "фей" – "изцеляване". Словосъчетанието "Орфей" от езика на Траките се превежда като "лекуване със светлина". – край на цитата.

Отново ще въведем още едно авторово отклонение:

Поради натрупаното огромно невежество в научните среди на България и дори в Европейски страни, по причина, че дълги векове сме приобщавани към славянският корен, без видими основания за това, нашата история, култура и най-вече академична наука е в дълг към всеки един БЪЛГАРИН, живеещ на Земята. Дори не искам да споменавам и имената на "българските държавници и високообразовани академици", които днес най-нагло и безочливо продават българското учение и знание за дребни центове. Срам ме е дори да спомена, че върховни държавни глави на България награждават с престижни ордени и медали личности, които, меко казано, са рушители на нашата българщина, на нашата писменост и език, на нашата татковина, на нашата Вяра. Докога? Добре е да се запомни: Днешният и бъдещ Българин е твърда сплав от едно Велико Нерушимо Триединство на Трак, Славянин и Българин. Това не е случаен акт на Живата Природа. Никой на Земята не може да го отмени. Триединството на Българина се поддържа от Великото Триединство на Бог, Син и Свети Дух. Амин!

Нека продължим с един изключително важен момент от денонощието: Изгрева! Какво става при изгрев Слънце в дадена географска област? – При изгрева на Слънцето за време от не повече от 55 сек. се появяват т.нар. зелени лъчи. Тези зелени лъчи също са известни на учените. В момента на изгрева Земята и Слънцето изравняват своите честоти, които са с изключително големи стойности. При преминаване на светлинните лъчи на Слънцето, при изгрев и залез, през магнитното поле на Земята се наблюдават три вида лъчи: **α**, **β** и **γ** – лъчи.

Алфа (**α**) лъчите са поток от неколkokратно йонизирани слънчеви хелиеви атоми.

Бета (**β**) лъчите са електрони, които притежават скорост приблизително до скоростта на светлината.

Гама (**γ**) лъчите са електромагнитни вълни с много малка дължина на вълната или по-скоро фотони с висока енергия.

Тези три лъчения са силно радиоактивни, ако тяхното въздействие върху живите организми е с малко по-голяма продължителност от **55** сек., биха се получили следните аномалии: 1. Необратими промени в ДНК структурата на живите клетки. 2. Умъртвяване на живите организми. Но и двете аномални събития не са се случвали от преди много хиляди години и ние се любуваме на новия ритъм в новия ден. С първия лъч започва фотосинтезата, жизнената динамика и новият живот.

8.4. Електромагнитното поле на човека

Учените са установили, че електрическият заряд на Земята спрямо Космоса, обекти от Слънчевата система и Слънцето, е отрицателен. В тези свои изследвания научната мисъл признава съществената си неяснота и празнота, породени при третиране на въпросите относно: електрическите токове в нашата атмосфера, отделни

участъци от Земята, живите организми, части от атмосферата и т.н. За сега в научната литературата се посочват като най-вероятни два фактора, възстановяващи постоянно отрицателния заряд на Земята, т.н. тихи разряди и мълнии.

В така уредената научна постановка можем да приемем постоянното наличие на електрическо поле с посока от Космоса през Атмосферата към Земята. Земята е отрицателна, посоката на полето е към нея надолу. (Фиг.1.08.) Самото присъствие на електрическо поле води до регистриране движението на електрозаредени частици. И това на практика е точно така – положителни йони се движат надолу към повърхността на Земята, а отрицателните йони се движат и "вдигат" нагоре през Атмосферата към Космоса. Възниква ток на проводимост I , който сумарно е насочен надолу. С течение на времето обаче би трябвало токът I да зареди Земята положително и да неутрализира нейния отрицателен заряд, т.е. Земята да стане електронейтрална, но това не се случва. Защо? Учените дават обяснение на този въпрос, като изреждат една група от т.н. постоянно йонизиращи фактори. В тях влизат, обаче, все неизяснени и досега от съвременната наука елементи: геопатогени зони, процеси на движение вътре в Земята, естествена радиоактивност, ултравиолетови лъчи, Космически лъчи и т.н.

Човекът, както и всяко едно животно същество – и минералите, по повърхността на материята-неминуемо е подложен на токовете I и I_1 на баланс, протичащи между Земята и Космоса. (виж отново фиг.1.08. – б.а.) Оказва се и то без съмнение, че под действието на магнитното поле и гравитационните сили на Земята, изправеният човек е проводник, поставен между два полюса – положителен и отрицателен, като положително зареденият полюс е Космосът, а отрицателно зареденият полюс е Земята. Тогава, по познатите ни закони от Физиката за електрическото поле, можем да потвърдим и проверим, че по повърхността на човешкото тяло се натрупват електрически заряди и през него протича ток.

След като, грубо казано, направихме човека проводник, по който тече ток от горе надолу, сега нека определим посоката на електромагнитното поле на човека. Става въпрос именно за електромагнитно поле, възникнало вследствие протичащия ток през човека. Това става с познатото ни правило в електротехниката на т.н. свити пръсти на дясната ръка, което гласи следното: Свиват се пръстите на дясната ръка, палецът се поставя да сочи посоката на тока, тогава свитите пръсти сочат посоката на силовите линии на магнитното поле на човека – винаги, при него, по посока на часовниковата стрелка.

Вече можем да кажем: - строго научно обвързахме човека и живите организми с електромагнитните явления в Природата. Нека добавим и още нещо: "Човекът и всичко живо на Земята са пронизани едновременно от взаимодействащите си земен и космически магнетизъм. Отгоре надолу и отвън навътре влизат положителни (ЯН) космически енергии и сили, а отдолу нагоре и отвътре навън излизат отрицателни (ИН) земни енергии и сили. (на това явление се обляга древен метод на лечение, наречен акупунктура – б.а.) В гръбначния мозък техните заряди се балансират и въртят около оста на въртене на човека. (на това явление почива учението на йога за чакрите – енергийните центрове в човека – б.а.) по аналогия със Земята, човек може да се оприличи на прав магнит. Главата му е северен магнитен полюс с положителни заряди, а краката му са южен магнитен полюс с отрицателни заряди." (на това явление се дължи изправената стойка при движение на човека – б.а.)

Както се забелязва само с вмъкването на три забележки в текста, се посочва по един непринуден начин Изворът, от който черпят две древни учения – все още "тайнствени" за съвременната научна мисъл. А с последната забележка се подсказва на армията от биолози, зоолози, естествено научници и "дарвинисти" – защо човекът се изправил! Защото все ни се обяснява от академичните книги, че видите ли ние сме

се изправили, защото постоянно сме се присягали да откъсваме узрели плодове от по-високите клони на дърветата.

В следващите редове ще обърнем по обстойно внимание на учението за ИН и ЯН енергиите, почиващо върху произхода и същността на Двете Велики сили в Битието, произтичащи от Трети основен Принцип – Принцип на Полярността.

8.5. Акупунктура. Българският народен календар.

По-любознателният и възискателен Читател ще обърне нашето внимание към факта, че двете посочени теми в заглавието: "Акупунктура" и "Българският народен календар" нямат никаква връзка, но нека не избързва със своята забележка. В нашите разглеждания ще ползваме материали от два литературни източника: "Справочник по Акупунктура" на д.м.н. д-р Георги Гуторанов – Асоцииран Професор при Международния университет по комплетарна медицина – Коломбо (Шри Ланка), издадено от издателство "Гуторанов и син" – 2001 и "Българският Народен Календар – Основи и същност" на Георги Любенов Велев – по всяка вероятност в момента безработен хобелист от "Завод за металорежещи машини" – гр. Асеновград.(може и заводът вече да го няма – б.а.) издателство на ТАНГРА ТанНакРа ИК.

Предполага се, че Акупунктурата като лечебен метод е възникнала и е практикувана още в древността в Китай. Датировката на метода е от преди 5 (пет) хиляди години. Може би някой има основание той да се счита за най-древният лечебен метод в медицината въобще. И тук, верни на своя материалистично едностранчив подход при поднасяне на историческите данни, учените ни "предоставят" за метода следния смехотворен факт: "Различни археологически находки напомнят за възникване на иглолечението в праисторическата епоха, когато първобитният човек с помощта на остри предмети (кости от животни, заострени камъни и др.) се е научил да облекчава болката (?! – б.а.), за което свидетелства и старото китайско название "бян-ши" ("остър камък"). Считаю, че е излишно да ви обрисувам нашия космат прародител с болка в корема и със забит остър камък в акупунктурна точка от тялото – просто това никога не е съществувало.

Ето какво казва още професор Гуторанов: "По време на династията Чан (**XVI – XI** в. пр. н. е.) се развива бронзовата техника и започва производството на метални игли. Създават се условия за откриване и изучаване на каналите за провеждане на акупунктурно въздействие. В епохата "Пролет и есен" и "Борба на царствата" (**VIII – III** в. пр. н. е.) древната китайска култура търпи небивало развитие. От този период е най-старият писмен източник за акупунктура – класическият труд "Хуанди нъй цзин", съставен през **III** в. пр. н. е. Като своеобразен "Канон на медицината" (диалог между главата на нацията Хан и неговите сановници: Ци Бо, Лей Гун и Бе Гао), в чиято втора част "Лин Шу" ("Основи на чудесата") или още наречена "Чжен цзин" ("Трактат за иглоубождането") подробно са описани 9 форми метални игли и познатите за тогава точки и някои основни теоретически за чжен-цзю терапията. По време на същата династия Хан (за пишещия тези редове Хан е титла, а не име на владетел, както е представено, явно, неволно от г-н Професор Гуторанов – б.а.) известни

практици – лекари с успех прилагали Акупунктурата – Цан Гун и др. обръщали внимание, че за да има ефект, трябва да се постигне *желаното* направление на ирадиацията на усещането.”

Съвсем явно е, че през описаните периоди от историческото развитие на човечеството – **XVI – VIII** до **III** в. пр. н. е. се извършват епохални промени в начина на живот, здравеопазване и политика на древните народи. От цитатите и другите исторически източници е очевадно ясно, че иглоубождането в Древен и могъщ Китай е **безусловно** приет и приложен метод и начин на официално поведение. Управляващите династии са участвали активно и целенасочено в бързото, широко и безвъзвратно прилагане на акупунктурата в живота на своите поданици и разбира се по-късно - в други страни. По исторически данни от Китай акупунктурата се разпространява най-напред в близките държави на Източна и Югоизточна Азия: Япония, Корея, Монголия, Индия, Виетнам, Филипините.

За да бъдем справедливи към другите народи по Земята, нека се пренесем в **XVIII** век пр. н. е., първо: по днешните български земи и второ: в съвсем близка географска линия до Древен Китай. Не точка, а точно дълга линия, тъкмо оформяща се, по-късно наречена гръмко, Велика Китайска стена!

Какво се случва **осемнадесет века преди новото хилядолетие** по българските земи? Нищо особено, няма дрънкане на оръжие, нито болки от иглоубождане – носи се една Божествена музика от седемструнната Орфеева лира! Траките си слушат в захлас нежните мелодични звуци, майсторски обработват златните отливки в изящни съдове и живеят в хармония с животни, треви, цветя, Небе, Слънце и Земя! Някой от изкусните тракийски майстори пък изработват и метални плочки в прослава на своя благ (трак – б.а.) лечител Асклепий и неговото семейство – вече писахме за това. Някой не се сеща да изработва метални игли за иглотерапия или т.н. акупунктура, въпреки че те биха били много по-качествени и по-добре изработени от златна Тракийска сплав отколкото от Китайски бронз. С една дума – “Тракийско първобитно невежество” - ще възкликне академикът историк и медик. За тяхно съжаление Орфей, вместо да ги послуша, си лее Божествените звуци, Които като тихи изворчета напояват българската земя, Тракийската душа и укрепват Българския Вечен Дух.

Какво правят в това време българите, спрени от “дългата линия” (да не забравяме, че тази “дълга линия” е строена няколко века и количеството камък и човешки тела в този градеж са в равни количества!! – б.а.), прокарана от управниците на Древен Китай? – Създават могъщи държави! Владетелите от рода Дуло с титла Кан изграждат мощните империи: Велика Хунорска, Велика Кушанска, Велика Хунска и т.н. И въпреки очевидната и опитана от други народи българска имперска мощ, техните владетели не настояват за въвеждане на иглотерапията при лечение на заболявания от своите лечители. А въвеждат и използват един календар, наречен “Български народен календар” – ненадминат и до днес в своята точност, обективност и значимост. Ето го отново същото невежество, както при Орфеевите траки, ще забележат академиците - историк и медик, само че този път то е формулирано така: “Прабългарско, вмирисано на конска пот, първобитно невежество. Невежество развяло, на всичкото отгоре за всеобщ срам, знаме от полуразложена конска опашка! Каква простачина.”

Отклонение: За съжаление, въпреки настойчивото искане на **ЮНЕСКО** през 70-те години на 20 - ти век да се въведе Българският народен календар за официален Световен, това не става! Не става по простата причина, че почти всичките мюсюлмански страни са ...против. Пък и българските представители едва ли са знаели за какво става дума! И резултатът - до днес си властва в световен мащаб различното летоброене и различните дати на Новите години и т.н. А пък великите държавни мъже

ни говорят, че ще се "глоболизираме", уеднаквяваме и обединяваме. Как ще стане това като ние говорим на различен, не какъв да е, а календарен език?

След привидно излишното отклонение нека продължим с писаното от професор Гуторанов: "Съществуването на живия организъм във външната среда се осъществява от една страна от т.нар. химическа адаптация (по пътя на асимилация и дисимилация на веществата и газообмена) и от друга страна – физиологическа адаптация (по пътя на взаимодействие на соматовегетативните функции). Кожната покривка на тялото се явява основен посредник за осъществяването на тези два вида адаптация, за поддържане на организма на определено хомеостатично ниво. **П. К. Анохин** (1975) смята, че трансформацията на външната енергия от организма в адекватна информация на мозъка е основната енергетическа страна на отражението. Позовавайки се на горното, **Т. А. Гачковская** и **Н. П. Паскар (1978–1980)** представят своеобразна хипотеза: организмът на човека и висшите животни притежават функционална енергетическа система (биологически активни точки на кожата – ретикулярна формация – мозъчна кора), посредством която произлиза постоянна асимилация на енергия на електромагнитните полета. Тази система осъществява електронен микротранспорт на външната енергия и акумулацията ѝ в ретикулярната система – водещ енергиен център на мозъка, оказващ възходящо – активиращ ефект на висшележащите отдели на нервната система, в това число и на мозъчната кора. Енергетическият баланс на организма се натрупва от химическата енергия (хранене, дишане) и енергията на електромагнитните полета. Двата вида енергия се трансформират от организма в химическа (генетическа) и динамична информация. Доколкото динамическата енергия е по-лесно изменяема, то корекцията на електрическия баланс на организма може да стане по пътя на взаимодействие върху енергетическото ниво на биологически активните точки на повърхността на тялото. Основен раздразнител на биологически активните точки се явяват електромагнитните полета в най-разнообразни диапазони: инфрачервени излъчвания, каквито има при обгарянето с пелинови цигари (метод на иглоубождането в акупунктурата – б.а.), концентрирана светлина (лазери, ултравиолетови облъчвания), ултразвук. Иглите, поставени в областта на биологически активната точка, се явяват един вид "антена" за възприемане на радиовълните и електромагнитните полета."

Предполагам, че от горните цитати на уважавания, от мен, учен Гуторанов става ясно, че имаме работа с електромагнитно поле, електричество, магнетизъм и от тук – биологично активни точки по физическото човешко тяло. Установено е по опитен път неоспоримото съществуване на такива активни точки. В мястото на тяхната локализация се наблюдават по-ниски стойности на кожното съпротивление – в Омове (**Ом** – измервателна единица за съпротивление в електрическа верига – б.а.). Именно в тези участъци – точки от нашето тяло се прилага успешно т.н. иглоубождане и се извършват лечебни действия, познати още в древен Китай. Но възникват въпросите: - Как са открити тези точки, как са описани, откъде е произлязло знанието за тези точки? Защо се налага иглоубождането в тези точки? Ще се опитаме да отговорим на така поставените въпроси отново с цитат от печатното произведение на професор Гуторанов (абсолютно дословно и с оригинални фигури въвеждаме текст и рисунки от стр.55 – 56 – б.а.):

"1. Учение за "ин" и "ян" енергията

Учението за 14-те канала е тясно свързано с древната източна теория за единство и борба на двете противоположни начала: положителното "ян" и отрицателното "ин", намиращи се в една взаимовръзка и взаимозависимост. На фиг. 27 (фиг.2.08., по новото означение – б.а.) чрез класическата китайска монада е

представено графически отношението "ин" - "ян". (по-долу да се следят буквените означения под фиг.2.08 – б.а.)

А) Китайската монада изобразява взаимоотношението между "ян" (светло) и "ин" (тъмно).

Б) Изображение на най-простите взаимоотношения между "ян" (непрекъсната) и "ин" (пунктир): 1. Абсолютно "ян"; 2. Преобладаващо "ян"; 3. Преобладаващо "ин" 4. Абсолютно "ин".

В) Изображение на основните видове взаимодействия между "ян" (непрекъсната черта) и "ин" (пунктир).

Във всяка половина от монадата се намира зародиш на противоположното. Понятието "ин" извиква представата за студ, мъгливо време към "вътрешното" (скритото), а понятието "ян" – слънчевото, топлото, външното (откритото). "Ин" бил северният, сенчест склон на планината, а "ян" – слънчевият, топъл склон. Такава философска концепция се зародила безспорно от наблюденията върху природата: нощта се сменя с ден, зима с лято. Когато преминава нощта, денят е вече подготвен, денят се явява по такъв начин край на нощта. Термините "ин" и "ян" образно представляват единството на времето и пространството. По-късно тези термини свързвали с предметите и явленията - "ин" олицетворява женското начало, "ян" – мъжкото. "Ин - ян" присъства винаги и навсякъде. В организма това начало се явява като извор на антагонистичното равновесие – идеално състояние на здравето.

Съвременните физиологични представи доближават това понятие до двете страни на вегетативната нервна система: "ин" се приближава до "холинергическата", а "ян" – до "адренергическата" "енергия", доколкото в дадения случай става въпрос за проява на енергията.

Сред съществуващите в организма 14 канала към системата "ян" се отнасят каналите на кухинните ("фу") органи: тънко и дебело черво, стомах, пикочен и злъчен мехур, "трите светилника" ("трите части на тялото") и задният срединен меридиан, а към системата "ин" – каналите на паренхимните ("цзан") органи (става въпрос за плътните органи в човешкото тяло – б.а.): бели дробове, сърце, далак-панкреас, черен дроб, бъбреци, перикард ("меридианът на сексуалността") (показването на среден пръст идва от този меридиан! – б.а.) и предният срединен меридиан.

Меридианите, които минават по вътрешната (воларната) страна на ръката и принадлежат на "цзан" органите бял дроб, сърце и перикард се обозначават като "три ръчни ин - меридиани".

Меридианите по външната (латерална, дорзална) страна на ръката, принадлежащи към "фу" органите тънко черво, дебело черво и трите части на тялото се наричат "три ръчни ян - меридиани".

Меридианите, минаващи по вътрешната страна на ръката, са "трите ин - меридиана на крака": на бъбрека, далак-панкреас и черния дроб, а по външната (латералната) страна минават "трите ян - меридиана на краката": стомах, злъчен мехур, пикочен мехур." – Край на цитата.

За да бъдем по-ясни от горния цитат ще дадем прости примери: Оказва се че всеки един наш физически изявен орган си има т.н. топографска схема по нашето физическо тяло. Обикновено това е крива линия, или да използваме друга позната дума, меридиан. Върху тази крива линия - меридиан са разположени на строго определени разстояния т.н. биологични точки, който медиците или други вещи хора боцкат. Нека за пример на такава линия или меридиан вземем меридиана на сърцето – той е най-късият от всички други. Неговото външно начало започва от т.1, наречена Цзи-цюан – намира се приблизително в предната част на мишницата, преминава през горната част на раменицата, стига лакетната ямка, продължава пътя си надолу по вътрешната част на предмишницата, навлиза в дланта като следва ръба на малкия

пръст на ръката. В малкия пръст на ръката спира този меридиан на сърцето в т.9, наречена Шао-чун. И така всичките ни дванадесет основни органи си имат топографски линии – меридиани и съответните биологично активни точки по тях, към тези дванадесет меридиани имаме още два важни, та всичко четиринадесет, както цитирахме по-горе. Всичките тези линии на органите не са проектирани и създадени произволно, а строго следват хода и ритъма на двете велики ИН и ЯН енергии.

Нека сега се пренесем при книжката на Георги Велев "Българският народен календар. Основи и същност." Отново ще се постарая да въведем строго оригинални цитати и рисунки. Започваме от стр. 58:

"ТАЙ – ЦЗИ" (ВЕЛИКИЯТ ПРЕДЕЛ)

ТАЙ – в китайския език означава най-висшето, най-върховното

ЦЗИ – означава край, граница, полюс, крайна степен, идеал, съвършенство.

Графичният символ на Великия предел (ТАЙ ЦЗИ) – фиг. 3 (фиг.3.08. по новото означение – б.а.), е видимият за човека опосредстван образ на невидимото дао (дао е неизменен път на неизменимо вечната ки (ци, чи) енергия – б.а.), който се получава в резултат на графичното представяне на двете противоположни сили ин и ян и тяхното вечно единство. Тъй като краят е същевременно и начало, същият графичен символ може да се приеме и за видимия за човека графичен образ на неизменните закони в движението на ин и ян във вечната енергия ки (ци, чи), в рамките на един неин цикъл. В този смисъл неизменната закономерност на движението на ки може да се приеме за пътя на самото видимо и непостижимо дао в нашия свят. (Брей, да му се не надява човек на нашият безработен хобелист Гошо Велев, той можел да се изказва по-добре и от професор! – б.а.) Така графичният образ на Великия предел (ТАЙ ЦЗИ) от фиг. 3 е не само Велик предел в графичното представяне на Ки и законите на нейното движение, но същевременно е и Велик предел на човешкото познание за непознаваемото ДАО.

Веднъж прието, понятието ВЕЛИК ПРЕДЕЛ дава възможност за два подхода към него.

Първият подход към общото акцентира върху външното движение на ки и неговия антипод – покая. Тук пределът се схваща като върховен момент в общото движение на ки, вечната енергия, с който тя завършва своя цикъл, за да се върне към своето начало, т.е. към нищото на дао, с което пък се достига предела на покая, раждащ движението на същата енергия ки, която започва своя нов цикъл. В този случай Великият предел се схваща като общ корен за всяка една от проявите на дао – движението и покая, защото Пределът на движението (ЯН) е коренът, пораждащ покая (ИН), а Пределът на покая е коренът, пораждащ движението. Това оформя висшия принцип:

Преди да са стигнали ПРЕДЕЛА, нещата не преминават в своята противоположност.

В книгата "Су-вень" се казва: "Когато ин достига максимума, той се превръща в ян ... Когато студът достига своя връх, той става горещина, когато горещината достигне върха, възниква студът." "Обаче ин не може да се подложи на превръщане без наличието на известно количество ян, а ян не може да се подложи на превръщане без ин". (Г.Лувсан, "Традиционные и современные..." стр.18)

Вторият подход е към частното и се занимава с изменчивостта, промените на силите ин и ян във вътрешното движение на ки, които съпровождат общото и външно движение. Тук Пределът се схваща като закономерност на неизменната вътрешна

изменяемост на ин и ян в движението на ки. Още в "Сицъ-чжуанъ" (това е най-древният коментар към "Книгата на промените". Всъщност "Книгата на промените" е писмено произведение, велико дело на хунорските българи – там ще намери Читателят и изображението на Българския календар – б.а.) е казано: "В изменчивостта има ВЕЛИК ПРЕДЕЛ, той ражда две начала. Двете начала раждат четири образа. Четирите образа раждат осем триграмите..." (Я.Б. Радуль Затуловский, "Из истории материалистических идей в Японии", изд. Наука М., 1972, с. 104)

Значи, от една страна, Великият предел се ражда като върховен момент в общото движение на ки, а от друга страна, същият принцип на предела действа като закон и във вътрешните изменения на ки, а от тук на всички неща в света. Погледната най-обобщено, пределът в абсолютното движение на самото невидимо дао, което пък веднага "ражда" ки, а тя още от момента на своето "раждане" съдържа в себе си двете противоположни сили, отрицателна ин, чиито графичен символ според символиката в "Книга на промените" е прекъснатата хоризонтална линия — — , и положителния ян, чиито графичен символ е непрекъснатата, цяла хоризонтална линия — . Изразен чрез символиката на цялата ян - черта, и прекъснатата – ин - черта, горният цитат от "Сицъ-чжуанъ" ще изглежда така (чете се отдолу на отгоре)

Откриването на триграмите и тяхната кръгова (фиг. 4) (фиг. 4.08. – б.а.) и линейна (фиг. 5) (фиг. 5.08. – б.а.) наредба се предписва на легендарния китайски император **Фу Си (2953 – 2838 г. пр. н. е.)** (върху личността на императора ще се спрем след няколко изречения – б.а.)

Като графични символи, състоящи се от три четири, триграмите са идеалните илюстрации на идеята за качествените промени на ки в резултат на количествените ин и ян изменения в тяхната тричленна структура. Това превръща кръговата триграмна наредба в принципен уравновеяващ модел на пътя на вечната жизнена енергия на ки (чи, ци) и илюстрира абсолютното равновесие между ин и ян в него чрез количествените изменения на всяка една от двете сили в противоположните позиции на 8-те кардинални момента от движението на ки в един неин цикъл." – Край на цитата.

Сега да се спрем накратко върху "Книга на промените" и личността на легендарния Фу Си. Използваме отново изцяло писаното от Георги Велев: "Историците обаче и досега спорят относно времето на създаването на тази книга (става въпрос за "Книга на промените" – б.а.). Едни са на мнение, че изворите ѝ са от **XXI – XVI** в. пр. н. е. други отнасят Книгата към **XVI – XI** пр. н. е., трети смятат, че тя е създадена в епохата на Западната Чжоу (**XI – VIII** пр. н. е.), а четвърти са на мнение, че е създадена между 722 и 672 г. пр. н. е.

Китайската традиция свързва произхода на символите на "Книга на промените" (триграмите и хексаграмите) и техните наредби с имената на Фу Си, живял в третото хилядолетие преди новата ера, и Вен-ван, вожд на племето чжоу и цар на царството Чжоу, починал в 1 120 г. пр. н. е. Фу Си, когото китайците обявяват за свой пръв легендарен император, въвежда преди 5 000 години (да не забравяме, че от този период имаме и писмени документи за използването на акупунктурата в лечебните практики – б.а.) символната система на "Книгата на промените". (да не забравяме също, че по-древната българска писменост от днешното Кирил-Методиево писмо е била също линеен тип – символен геометричен линеен тип – б.а.) Тази символна система е част от по-широката символна система, привнесена в древен Китай, която обема Магическия кръст, Магическия квадрат, трите Велики сили (Небе – Земя – Човек) и 5-те стихии. (все древнобългарски "забравени" писмени символи – б.а.)

Една неолитна находка в провинция Гансу, чиято датировка е 2500 г. пр. н. е., е най-старото намерено досега изображение на Фу Си, което дава представа за неговия физически облик. Въпросната находка представлява похлупак, в средата на

който неизвестен майстор е изваял главата на Фу Си. (сега, уважаеми Читателю, насочи своето внимание към тогавашната мода в прическите, защото и Аспарух от рода Дуло явно се е повлиял от тази мода – б.а.) Тя е с **европейски** черти, бръсната е и само от върха на темето свободно пада назад дълъг кичур (става въпрос за опашка – б.а.) коса.” –край на цитата.

Каква излезе тя! От един и същи източник единият народ – Китайският, начело със своите управници и лечители, създава и узаконява метод за лечение, а другият народ – Българският създава и внася в своя живот и начина си на поведение към Природата един съвършено точен календар. Направо преминахме към горното заключение по простата причина, че източникът на познание и от двата цитата в двете книги видимо и реално е един и същ – енергиите **Ин** и **Ян** в нерушимото единство на **Ки**. По-прибързаният Читател явно ще възроптае: - Да, но с акупунктурата и учението за меридианите се лекува, а с народния календар на българите не! Така че не ни въвеждай в софистиката на нещата! (Софистика – смесване на две или няколко коренно противоположни теми – б. а.) Нека да не избързваме отново!

Днес ние можем да си говорим в тези редове по какви ли не теми, но в онова далечно време преди десетки хиляди години в човешката история, медицина и най-вече в бъдещия начин на живот за съществуване са се вземат кардинални посоки на решения. Реално посоките за взимане на тези решения са две. Единият от народите, който е взел, държал и държи в ръце едното от решенията, е **БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД**, предвождан от своите владели от рода Дуло. Да, но да държиш нещо в свои ръце, означава и да го защитаваш от чужди посегателства постоянно и с всепроникваща жертвоготовност. Да го укрепваш в сила и най-вече да запазиш неговата Първичност и Мощ. Под мощ авторът разбира актуалността по всяко едно време през вековете на човешко развитие.

Преди хиляди години “Прабългарското, вмирисано на конска пот, първобитно невежество” е провъзгласило, че само постоянното и точно спазване на възможно най-пълната Хармония със силите на Вселената е непоклатимата основа за благополучието и здравето на човека. Оттук, за да имаме Хармония и Здраве, ние трябва да сме в един ритъм с Ритъма на Природата. А това в земни условия може да се реализира посредством цикли. Тези цикли са годишни, сезонни, месечни, денонощни с точност до часове през денонощието – ето ГО и КАЛЕНДАРА. Но календарът не е само една кухня безпределно точна форма за отчитане на времевите цикли – той е нещо повече. В неговото съдържание ще намерим вплетени в изключително разумно Единство Земята, Човека и Небето. В него ще намерим, че Макрокосмосът и Микрокосмосът са едно и също нещо. Разликата между тях е само в размера или мащаба. Годината е завършен земен цикъл на ян и ин в ки, който има своето точно копие и в рамките на денонощието. Освен в денонощен и годишен цикъл ян и ин постоянно присъстват със своите стойности и в хора, животни, растения, минерали и по места. Разумното съчетание на времевите цикли на ян и ин и биологичните активните цикли в човешкото тяло раждат един светоглед, облечен с празнична обредност, наречен по-късно традиция и обичай. В случая говорим за Български народни обичаи, вярвания, ритуали, народни празници и т.н. и всеки един елемент от разумната подреденост от денонощието на българина. Всичко казано дотук не е в противоречие със съвременните научните възгледи по въпроса за движение на енергиите в природата и човека. В момента сме и в пълен унисон с традиционните далекоизточни разбирания по тези въпроси: “всичките ин - меридиани се поддават най-добре на лечебно въздействие от 12 до 24 часа в денонощието (времето на ин) (от пладне до “глуха доба” – при българите – б.а.), а всички ян - меридиани – в периода от 0 до 12 часа на денонощието (времето на ян) (от “глуха доба” до пладне – при българите – б.а.). Толкова с приликите, да се позанимаем с разликите!

До сега нито един автор на статия или изследовател на българската народна обредност и българските народни празници не е предложил някаква цялостна схема при тяхното провеждане. Моите уважение към учените, но показаната аналогия на някои празници при българите и другите народи не е достатъчна да обясни защо в даден момент и тъкмо по този начин се извършва дадено действие. В тези редове изключвам автора на изследването за Българския народен календар Георги Велев.

До сега нито един учен медик, нито пък някой учен от другите области на природознанието не е обяснил по достойно логичен начин лечебните похвати и практики, здраво вплетени в ритуалните и обредни действия на българите, спазващи традицията на своя календар. Никой до сега не е обяснил защо лечителят извършва това, а не онова действие? Защо застава болника да застане в тази посока на света, а не в онази? Защо запойва болника с тази билка, а не с онази?

Космогонията е учение за произхода на света и силите, действащи в него. Българските календарни празници и обичаи, българското лечителско изкуство са тясно свързани с това учение. Няма друг народ и друга традиция днес по лицето на Земята, която да е съхранила това знание – въпреки превратностите на съдбата. Смя да твърдя, че Българското лечителско изкуство в миналото, днес и в бъдеще се обуславя от една непресъхваща вътрешна и външна взаимна връзка, лежаща върху основата на една фундаментална теория. Тази "теория" с основание можем да наречем с нейното днешно истинско име – Новото Учение. Ако пък някой иска може да ползва и друго наименование – Божествено Учение, то е все едно и също.

Предполагам, че след тези редове на по-доверчивия Читател е станало пределно ясно още веднъж, защо тази книжка, която държи в ръцете си, носи с пълно основание наименованието: "Духовното лечение и българите". Сега ще продължим нашето повествование с по-трагични и тежки моменти в лечителските и държавнически дела на българите от рода Дуло.

В горните редове споменахме, че българският народ е предпочел един от двата пътя за установяване на хармоничната цялост в Триединните елементи на Човек, Небе и Земя. И това е наистина подход на ненасилствено единение на тези елементи. По пътят за реализиране на тази Върховна повеля здравето на отделния човек заема особено място – то се явява негов крайъгълен камък. Начинът за поддържане, възстановяване и опазване на здравето определя многопластовата дълбочина на народната традиция и обичаи. В тях нямаме дори един елемент от ритуалните практики в спазването на календарните цикли, който да не е свързан, пряко или косвено, с ненасилствено придобиване на здравословно положение на човек, животно, дом, дърво, нива и т.н. Какво имаме предвид след тези думи – ненасилствено придобиване?

До сега в света, по Земята, единствено Българското лечителско изкуство Българската народна медицина използва ненасилствени методи за възстановяване и поддържане на здравословното състояние на човека. Тези ненасилствени методи са именно Пътят, Който избират преди векове българите от рода Дуло. По този път с уверени крачки стъпват Орфеевите траки и изключително миролюбивите и гостоприемни славяни. Само в крайно наложителни случаи българите са утвърждавали своята воля със силата на острието.

Съвременната наука отговаряща за здравето на човешките индивиди още не е отговорила на един изключително важен въпрос: – Възможно ли е лечение без болка? От него въпрос произлизат и другите: възможно ли е лечението с изключително минимални дози лекарства? Възможно ли е лечението със звуци, аромат, вода, слънце? Възможно ли е лечението на болести без оперативни (хирургични) намеси?

Най-вече възможно ли е лечението с методи, които в момента надхвърлят човешката сетивност? На тези въпроси, от днешното научно познание, имаме само частични отговори или мъглявини в тяхното пристрастно личностно представяне. На тези въпроси Българското лечителско изкуство е отговорило положително още преди 60 хиляди години!

Уважаеми Читатели, каквото и да се пише и говори, трябва добре да се запомни, че лечителското изкуство винаги е било образ на представата, която човекът има за себе си и Битието.

Вторият - грешен път, който е поет от човечеството преди десетки хиляди години е определил и днешния НАСИЛСТВЕН начин за лечение на човека, за съжаление, в световен мащаб. Съвременната научна медицина е една изключително тясна мярка за реалния образ на човека. Как тя ще ни лекува щом не е запозната с реалността на човешкото същество? Съвременната научна мисъл изпразва света от всичките форми на Битието, който не познава и заставя човека да се съобразява с нейната некомпетентност. До кога? Докато се сгромоляса клонът, върху който седим и си го режем старателно, планомерно и методично сами.

В следващите редове ще проведе частично разяснение на грешните методи за лечение, въведени в миналото, преиначени във времето, но актуални и до днес. При своите изказани мнения, въпреки всичко, оставам с дълбок поклон и уважение към Китайската народна медицина.

Както и да приемаме фактите, иглоубождането е принудителна интервенция в части от човешкото тяло - наречени биологично активни точки. В тази интервенция навлязлото острие на иглата извършва подобно действие като при хирургична операция – макар и микроскопична – мярката е една и съща, мащабът е различен. Обикновено индивидът, върху когото се прилага акупунктурата, е в неподвижно състояние. Разбира се, има случаи, когато игличките се носят още няколко дни след иглоубождането. Поставената игла върху меридианната точка на заболялия орган предава външна енергия, която е биологично активна - обикновено електричество или магнетизъм. Енергията на органа или системата се уравновесяват и човек се **чувства** излекуван. Забележете, енергиите се уравновесяват – не говорим за излекуване. Само че с това си действие лечителят е извършил още две неправилни действия: Първо, не е извел болния от неестествената среда, която подклажда заболяването. Второ, не е внесъл оздравяваща енергия по естествен природен начин в човешкия организъм. Основателно тук можем да отбележим, че от иглоубождането до рязането със скалпела крачката е съвсем къса. Нека продължим още малко с иглоубождането, по-точно с разширение на метода, при което ще усетите как още по-вече се доближаваме да съвременните НАСИЛСТВЕНИ методи на лечение:

1. Обгаряне, "мокса" или "цзю". Обгарянето се извършва в определени кожни участъци, съответстващи на акупунктурните точки. Извършва се с нагорещена до червено метална пръчица, нагорещени късчета чесън и т.н.

2. Вендузен метод или вакуумтерапия. В древността е наречен "метод на рог". Представлява местна конгестия или кръвна стаза, като се използват малки съдове, в които посредством загряване е създаден вакуум.

3. Кожна акупунктура посредством иглоподобна ротелина или роландина. В биологично активните точки се вкарва с въртеливо движение и продължава да се върти още известно време т.н. ротелина. Ротелината погледната по внимателно е една мини фреза.

4. Лечение чрез инжектиране в точките. Води се като комбиниран метод от традиционната китайска медицина и съвременната западна. Безпредметно е неговото обяснение.

5. Апипунктура. Непосредствено вкарване на пчелна отрова в акупунктурните точки.

6. Имплантиране на конец в акупунктурните точки. Единият край на конца се имплантира в тъканите подкожно, а другият се оставя свободно извън кожата. Така се оставя краят от няколко дни до седмици.

7. Електропунктура и електроакупунктура. Методите са разработени през 18 век от англичанин и французин. Схематично се състоят във въздействие посредством електрически ток (през проводник – кабел разбира се – б.а.) към биологично активните точки на меридианите. Или още наречено: електроиглоаналгезия.

Последната дума електроиглоаналгезия, уважаеми г-н пациент, можеш да си я шепнеш до забрава, докато те боцкат, изгарят, имплантират с конци, обвързват с кабели и т.н. докато заприличаш на окарикатурено подобие на човек. От тук насетне границата още повече се размива. Този, който ти забива игли, може да ти забие и нож този, който ти пали и загарява кожата, може да ти опожари дома и запали Земята, този, който те връзва с кабели, може и теб да върже и да те вкара в затвор и т.н. Аналогията е безусловна и безупречна. Дори какво има да говорим за аналогия, това си е чиста реалност. Толкова реална реалност, че в нея до днес не са спрели войните, пожарите, убийствата, изнасилванията, грабежите и др. Само не си мислете, че върху тези действия не оказват огромно влияние и съвременните начини на научно лечение. Оказват и още как! По тази причина във вековете преди много лета едни неучи траки и вмирисани българи заедно с добродушно усмихнатите славяни са въставали против този начин на лечение и този начин на човешко поведение. Въставали са вчера, борят се днес и в бъдеще ще са със същия борчески Дух.

9. СИЛИТЕ НА МРАКА И БЪЛГАРСКОТО ЛЕЧИТЕЛСКО ИЗКУСТВО

Пренасяме се в много по-ново време в Рано Средновековна България. Отдавна Аспарух (**Аспарух – Белият конник**, директен превод от старобългарски – б.а.) от рода Дуло е прекосил Дунава, изпълнил е свещения завет на своя Род да сплоти в здрава връзка българин, славянин и трак. Календарът, който донеся Аспарух, приляга еднакво добре, като отлично скроена и ушита дреха, и на славяни, и на българи, и на траки. Какъв ли е пък този Аспарух и то Бял конник? От историците знаем, че прабългарите са с монголоиди черти и смугли (тъмни, почти ромски – б.а.) лица. Или и тук ни заблуждават учените? Вече е време Читателят да каже: Стига си ни занимавал с този календар, какво толкова има в него, че ни проглуши ушите! Календарът ли ще ни лекува? **Или Белият конник – Аспарух?** Отговорът е утвърдителен: - Да, посредством спазване на Природния ритъм, записан точно в календара, българският народ винаги е бил в отлично здравословно състояние. Винаги е имал на разположение сили и средства да се справи с коя да е проява на болестта. Всеки един ден в календара, всеки един празник и всяка една обредност, спазена и изпълнена в определено време, в синхрон с Великите

сили на Природата, носят постоянно обновление, сили и енергия на човешкия организъм. Не само човека е подложен на живителните сили на Природата - животните, нивите, семейното огнище, цялото селище и българските земи са потопени в същия силов океан. Изкушавам се да дам пример само с един празничен ден, Първи март (Баба Марта), от българския календар, ще ползвам пак цитати на Георги Велев от неговата книга "Българският народен календар": "1-ВИ МАРТ, това е празникът – предвестник на: първо, близко начало на последното увеличение на настъпващите ян - активност и ин - жизненост към момента на пролетното равноденствие на силите във всеобщата ки (ци), и второ, край на надмощието на отстъпващите низходящи ин - активност и ян - жизненост над противоположните им настъпващи възходящи ян - активност и ин - жизненост, който край настъпва със свършването на месеца. Този важен празник, адекватно отразяващ горните две предстоящи промени в състоянието на световните сили, си е останал на първи март - законната му стара дата според древния български календар. Месец март е последният от зимните месеци и като такъв е носител на точно определени отношения между ин и ян в всеобемащата ки (ци), която е основата на всичко, в това число и на нашата празнична система.

Да проследим празничните действия и вярвания, които нашата народна традиция свързва с честването на Първи март, за да видим какви са техните основания. Изхождайки от закономерността в отношенията между ин и ян в общият им ход, март е предвестникът на близкото надмощие на положителния, светлия, топлия ян над отрицателната, тъмната, студена ин, което ще настъпи със свършването на месеца. За сега обаче, въпреки своята "старост", ин все още е по-могъща от ян, но това не може да промени предопределеността на нейната съдба.

Стигаме до мартеницата един точен символ обичай (никъде в света няма аналог на мартениците – б.а.), чиито досегашни обяснения са толкова разнопосочни и неубедителни.

Времето рано сутринта (както казва народът, "в тъмни зори") в началото на края на надмощието на все още по-голямата тъмна и студена ин над светлия и топъл ян в рамките на денонощието, в ранната утрин на самия първи март е миниадекватът на началото на същият този край в рамките на годината. И заради пълното хармонизиране с моментното състояние на своя велик патрон ("старата" ин) най-възрастната жена в дома обикновено точно по това време пристъпва към изработването на мартениците. Най-възрастната жена в дома е точен човешки адекват на "старата" вече ин в този момент. Строго спазваното изискване жената, която прави мартениците, да е "чиста", изразява стремежа за пълно хармонизиране със състоянието на първичната женска сила сега, когато тя е със силно намалена активност. В противен случай "нечистата" жена би нарушила целостта на момента и би влязла в дисхармония с неговите реални изисквания.

Защо мартеницата се прави от червена и бяла усукана вълнена прежда? Вече споменахме, че червеното е цветовият адекват на ян-активността (огън), а бялото – на неговият законен спътник ин-жизнеността (метал), предвестник на чието близко надмощие в годишния цикъл на ки на този ден. Пролетта,

дървото, чийто символичен цвят е зеленият, е адекват на ян - жизнеността по отношение на ян - активността, лятото, огънят, чийто символичен цвят е червеният. От друга страна, есента, металът, чийто символичен цвят е белият, е адекват на ин-жизнеността по отношение на ин-активността, зимата водата, чийто символичен цвят е белият. Вижда се, че в мартеницата е спазена съвсем точна същата цветова символика: червеното за активността на положителната сила, а бялото за жизнеността на отрицателната сила. Не случайно червеният и белият край на мартеницата за нашия народ са Пижо и Пенда. Усукването пък на червената и бялата вълнена прежда е точен израз на тяхната преплетеност, на вечното им единство в спиралното движение на първичната ки. (ето го и геометричното пространствено разположение на ДНК структурата в ядрото на клетката. Това пък откъде са го знаели простите протобългари? – б.а.)

Традиционно мартеницата се поставя на две места: на дясната ръка на всяко дете, на мома и на булка; на момите и булките връзват мартеници и на гушата, като гердан.

Дясната ръка е адекватът на ин-активността при човека и мартеницата се връзва не другаде, а на китката, т.е. в началото на края на ръката, с което пък съвсем точно се спазват изискванията на празнувания сега момент от движението на ки – началото на края на надмощието на ин-активността в годишния ѝ цикъл. Така мартеницата заема съвсем точно полагащото ѝ се символично място. В случаите, когато се връзва на гушата като гердан, спазена е съвсем точно пак същата символика, защото вратът на човека е също място, което е начало на края на ин (долу, трупът) към ян (горе, главата). Както се вижда, даже в най-дребните на пръв поглед детайли в обичайте на този наш празник българският народ е съхранил точно символиката на своя изконен, първичен светоглед.

Самото съществуване на вярата на нашия народ, че мартеницата "трябва да донесе здраве на този, който я носи" е доказателство за истинността на казания вечен неин символичен смисъл, защото (забележете!) мартеницата трябва да донесе здраве. Това значи, че от нея не се очаква тя да го даде веднага, в същия момент, а в бъдещето, т.е. заедно с постепенната аналогична здравоносна за човека промяна в състоянието на световните сили през този месец, символичен цветове адекват на който е мартеницата.

Поредно доказателство за верността на символичния смисъл на мартеницата е и обичаят тя да се пази и използва като лекарство против уроки. Както сочат фактите в живота, уроките (уродливо ки, т.е. ненормално ки) е внезапна рязка загуба на жизнените сили на урочасания (човек, животно или дърво), следствие нарушената нормална хармония на ин и ян в него. В този смисъл внезапното разболяване не е нищо друго освен начало на рязкото надмощие на отрицателната ин над положителния ян в организма на урочасания. Нивото на ин-активността може успешно да се понижи, като се повиши нивото на противоположните ѝ ян-активности ин-жизненост, чиито символичен адекват е мартеницата. Затова тя се използва като лекарство или се връзва за здраве на деца, животни и даже на плодни дръвчета." – край на цитата.

От лесно по-лесно, прави си баба мартеници, връзва ги на деца, животни и дръвчета и те не се разболяват. Само, че т.н. от мен тъмни сили не спят и идва една съдбовна година **866**, когато по една или друга причина българските земи и българският народ трябва да се покръстят. С това "официално покръстване" от княз Борис българите са принудени да сменят не само старата си вяра, но и системата си на календара, като възприемат един неточен календар - наречен Юлиански. Предполага ли някой днес, какви жертви са дадени тогава? Прави се, за съжаление, успешен опит Българският Дух да се подмени с нещо крайно неточно и несъвършено. Българщината не е била против Християнството, а против чуждите и непонятни, непокрити с нищо дати в насилствено наложения Юлиански календар. Историята ни говори малко с недомлъвки за този период от нашето развитие, но тогава са дадени изключително скъпи жертви. От дошлите заедно с Аспарух в днешните земи на България сто родови водача, петдесет и осем са против покръстването. Княз Борис ги покръства с меч. Не остава нито един човек от тези родове, всичките са обезглавени, без изключение, дори и пеленачетата!

През Средновековието в България възниква, сякаш покълнало от дървниците за обезглавяване, едно учение наречено Богомилство. Кои са богомилите, къде се крият корените им, и що за учение е Богомилството са все въпроси, на които, за кой ли път, нямаме точни научни отговори. За съжаление за богомилите и Богомилското учение черпим данни от написаното против тях. Както и да е, но по-важното за страдащия български народ е, че богомилите са умеели да лекуват. Техният опит в лечителското изкуство е отразен в малкото запазени апокрифни съчинения: "Сисиниеви молитви", "Слово за цар Пров", "Сказание за треските", "Детство Исусово" и др. От богомилите имаме и първия рецептурен сборник "Зелейник" (**X – XI** в.), съдържащ указание за лекуване на кожни и очни заболявания, кръвотечение от носа, хълцане, болки в корема, заглъхване на ушите, отравяния, зъбобол, лечение на инфектирани рани, лечение с мед и др. Лечителското изкуство на богомилите и литературата създадена от тях, също нямат аналог в човешката история. Да, но и тук силите на мрака си знаят работата. Както вече описах, един от най-добрите и изявени лечители и водач на богомилите е Василий Врач. Той с измама е привикан в Цариград уж да лекува тогавашният император, но е заловен, съден, изтезаван и изгорен на клада. Пламва първата клада, запалена за да осветява мракобесна Европа пет века. Пет века на гонения, изтезания, пламтящи клади и абсолютното царуване на т.н. "света инквизиция". Същата тази "свята" инквизиция взима живота на близо тридесет милиона души – цветът на интелигенцията и прогреса в Европа. Нейната дейност не е прекъснала и в наши дни, само цветът на дрехите и кръста са променени – черната дреха е заменена с бяла, а белите кръстове са сменени с червени. Тези с белите престилки и червени кръстове знаете кои са и къде са!

До началото на 18-ти век едва ли се е чувало за лечение в европейските страни. Църквата със строгите си догми потъпква всеки един, макар и плах, опит за лекуване извън нейните канони – пълен мрак и невежество.

Какво става в България, в Която по "ирония на съдбата" има малко "турско присъствие"? Българският народ, макар поробен, не спи! Той си се лекува и лека полека си възстановява и доразработва своята Народна медицина и фармакология. Пишат се и се разпространяват народни ръкописи лековници, още наречени лекарственици, лечебници, церови книги, тефтери и др. Тези рецептурни сборници се преписват многократно и се предават обогатени от поколение на поколение. От онези години са съхранени: Хилендарски медицински сборник (**XVI** в.), Арнаутски лекарственник (**XVII** в.), Пазарджишкият лекарственник (**XVII** в.), Първият и Втори Копривщенски лекарственника, Двата Свищовски на Илийчо Данаилов и поп Григорий, Западнобългарският, Баласчевият, Кефаловият, Килифаровият на Иванчо Минчев, Лясковският, Попстояновият, Самоковският на Янаки (Анаки) Тумпаров, Средногорският, Негошевският, Светогорският, Източнoбългарският, Рилският на Игнатий Рилец, Желявенският, Пирдопският на даскал Тодор, Търновският, Сапуновият, Поптричковият, Теснолистният, Бобошевският, Карловският и др. По всяка вероятност списъкът може да се продължи още. Малко след Освобождението ни от "турското присъствие" народописните материали по лечение и народна медицина са събрани и издадени в "Сборниците за народни умотворения, наука и книжнина" от тогавашното Министерство на народното просвещение. Не се озъртай уважаеми Читателю, днес няма да намериш подобно издание от сегашното Министерство, което отговаря за образованието на народа, То е заето със своето Американизиране и съсипване на Българското образование.

С настъпването на двадесети век сякаш побеснелите сили на мрака са победени, но това е привидно. Нека отново отидем при народния лечител "дядо даскал" йеромонах Неофит Калчев. Ще изпишем част от автобиографията на автора от стр. 210 на оригиналното издание на "Народен домашен лекар":

"БЕОГРАФИЯ (живот)"

От рождението ми в **1848** г. до **1920** г. отечеството ми е с. Орешак, Троянска околия. Роден съм от православни родители, Калчу и Теодора. От първата до **7** г. съм преживял в родителите си в домашно възпитание, от **7**-та год. до **16** год. съм в Троянското градско училище до средното образование, от **16** год. до **20** год. свърших шивачество (терзия и крояч); от **20-22** живях в Дряновския манастир; от **22** до **28** живях в манастира "Св. Преображение", Търновско, изучих църковно песнопение, от **28** г. живях в Голямо Ярале помощник учител до **29** г. Дряновският манастир, до **30** г. в с. Чакалите живях **25** г. държавен народен учител, и проповедник църковен певец; **2** г. живях в с. Бряс държавен народен учител; в с. Царева Ливада живях **23** г. **Занимавах се с народна домашна медицина.**

Драги читатели,

Който желае да живее благочестиво, ще бъде гонен. В 1876 г. преследван съм от турците; Фавла паша, дето опустоши Дряновския манастир; три пъти ме преследваха като въстаник за отечеството, щяха да ме бесят в гр. Габрово, това беше в 1876 г. тогавашния началник в гр.Дряново беше ми

познат каза на Фавла паша, че той не е въстаник, той е екимин (доктор) Фавла паша каза освобождава му се живота, като е екимин, няма да го затрим.

След като се освободихме от турците, с Руската силна войска, остави царството на нашите Българи да го управляват.

От 1876 г. до 1920 год. прекарал съм труден измъчен страдалчески живот, от разни гонители и мъчители – от турци, гърци и българи и македонци в 1876 г. турските баши бозуци ограбиха ми домът, останаха ми само дрехите, които бях облякъл на мене.

Гонения

1. В 1877 г. породиха се отново гонители и мъчители, от българското духовенство, от новата българска медицина, във всяка година поред: обиски, гонения, затвор 93 дни, 500 л. златни щраф, конфискация на моите медикаменти, продадоха ги за тяхна сметка. Това безобразие се извърши от д-р Пенчев от гр. В. Търново, той беше назначен за окр. лекар, всемогъщият Бог е казал, който не прояви милост, ще получи съд без милост. Който живее без Бог, ще умре без Бог, същия г-н Пенчев наложи ми три наказания: 1-во продаде ми церовите за негова сметка, 2-ро затвор 93 дни, 3-то щраф 500 лв. В злата наказания без милост. Този приятел и благодетел умря така: появи се холера в гр. Търново, за една нощ свърши му животът.

2. Гонение в 1877 г. от дряновския околийски началник Недю Жеков, родом от гр. Лясковец – забрани ми да учетелствувам.

3. Гонение от архимандрита Стефана, архиерейски наместник в Търновската митрополия. Забраниха ми да давам помощ на бедното население.

4. Гонение от поп Рачо от с. Мъглиш – забрани ми да давам помощ на болните.

5. Гонение от Петър Калинчев от гр. Трявна, старши стражар в гр. Търново – даде ме под съд, задето съм давал помощ на болните.

6. Гонение от Димитраки, дряновски пристав, родом от гр. Троян – даде ме под съд.

7. Гонение от д-р Калпаклов, търновски окръжен лекар – той ми обискира дома и изгори лекарствата.

8. Гонение от околийския лекар Бургоджиев от Дряново – той ми обискира дома и изгори лекарствата.

9. Гонение от дряновския околийски началник Иван Бурмов, родом от гр. Габрово – 4 години ме преследва, всеки месец провеждаше доктори, фелдшери, старши стражари да ме обискират.

10. Гонение от фелдшера Иван Христов от гр. Габрово. Той ми запечата дома с два печата, да нямам право да влизам в стаята, дето стоят лекарствата (бурените). Взе ключа със себе си и ми състави акт. Минаха се 50 дни, той казал на майора, който живееше в Царева ливада, че ако му проводя 50 лв.

Предварително, ще ми отпечата дома. Тогава аз самоволно отпечатах вратите, а той дойде и ми състави втори акт и ми каза: "Ти си се обогатил", а аз му казах: "Ако съм богат, няма да ме осъдиш, ако съм беден, няма какво да ми вземеш". Той си отиде.

11. Гонение от д-р Кунев, най-върлия гонител от с. Ангел, Шопско.

12. Гонение от Деша Колева от с. Торна Върбица, подкупена, като лъжлив свидетел.

13. Гонение от д-р Михайлов, околийски лекар от гр. Търново. Пита ме имам ли диплома и аз му казах "имам". Като я прочете, си отиде. Остана без последствие.

14. Гонение от духовенството при митрополита Антима в гр. Търново. Употребиха всички сили да ме махнат от Царева ливада, че съм нямал право да давам помощ на болните и бедните. От 8 януари до 16 септември същата година ме съдиха 12 пъти в Търновската митрополия.

15. Гонения и обиски, извършени от дряновския околийски конен стражар Атанас Тесляков от Търново и аптекаря Фичев от Габрово. Три врати разбиха, ограбиха лекарствата ми, съставиха ми акт и ме дадоха под съд. Благодарение на правосъдието, което разгледа документите ми, ме освободиха и възвърнаха всички откраднати лекарства.

16. Гонение от дряновския аптекар Батанов по причина, че нямал клиента, заминавали му аптеката и идвали при мене за помощ и лекуване.

17. Гонение от поп Стефан, родом от с. Длъгня. Казал на една селянка, че който ходи при даскала да го лекува, няма да го причестява. Тя му отговорила: "Ще мина и без твоето причастие, не искам постоянно да бъда болна!"

18. Получих едно писмо от Търновския митрополит Антим да му изпратя по пощата 1000 лева подарък. Аз му проводих 100 лв., той ги върна обратно, иска хиляда. Аз не изпратих нито стотинка, той писа да му върна барем стоте лева, но аз си замълчах.

19. В 1917 г. получих писма от шайки, да занеса на Балевския каменен мост 15 хиляди лв. И да ги сложа в дупката, приготвена за тях, ако не ги внесе, ще ме бомбардират с 8 бомби, заедно с дома.

20. В 1921 г. се яви нов неприятел – д-р Бакърджиев от гр. Горна Оряховица, назначен за дряновски околийски лекар. След назначението си обяви по цяла България, че съм умрял, че са ме убили. Обяви с 2 обявления в с. Царева ливада, че съм бил лъжец, да не идва никой за помощ. Обяви, че съм гръцки поданик – да ме укорява. Каза на кмета да ми обискира дома, да ми вземат всичките лекарства (бурени). Каза, че съм заразен от лоша болест, да не идва никой в дома ми, да не се зарази от мене. Обяви по цяла България, че съм избягал от дома си, където ме намерят, да ме заловят и да ме карат под конвой в Търново. На 1 октомври 1921 г. изкара дори протокол в срок от един месец да се махна от Царева ливада, да не давам помощ на бедното население."

Някои по натоварени психически читатели чакаха последните редове за да си отдъхнат, но уви... д-р Пенчев отново властва, дори в годините на демокрация, само че си е сменил името на д-р Васил Стоев. И за да заличи всичките си башибозушки мурафети, е направил (няма да повярвате! – б.а.) девето издание на Народен домашен лекар на йеромонах Неофит Калчев. Сякаш гузната съвест на докторът е проработила и той е решил да се извини с каквото може на народния лечител, но не би. В новото девето издание и следа няма от (!) Автобиографията с гоненията на Неофит Калчев. Разбира се и доста рецепти са орязани или не са отпечата̀ни. Да коментираме ли? Да не навлизаме и в още по-дълбоки води, ако вземем да опишем одисеята на Народния лечител Димитър Кръстев в съвсем недалечното ни минало.

Сега ще задам само два последни въпроса: 1. Какво пречи в България да се възстановят официално, напълно традициите и празниците от Българския народен календар? 2. Какво пречи в България в учебно заведение, където се изучава медицина, да се изгради катедра (пък може и цяло учебно заведение, народната ни медицина си го е заслужила – б.а.) и да се преподава официално Българска Народна медицина и Лечителско изкуство? Ако има кой да отговори и направи нещо, добре, ако няма много зле! Зле е защото това означава, че българският народ го управляват и учат на акъл едни долнопробни шарлатани и народни изедници - нищо повече.

Отново, авторово отклонение: Първоначалните ми намерения бяха да напиша книжка, в която по достъпен начин да бъдат описани методите за енергийно (духовно) лечение. В редовете трябваше да блика една постоянна увереност, че няма нелечими болести, че от земите български не се е изселил Лечителският Дух и има още истински Български Лечители. Не е тайна, основата, върху която градя буквите, думите и редовете, е изтъкана от здравите нишки на Новото Учение преподадено на Българският Народ от Висша Духовна Същност, наречена Петър Дънов - Учителят, с Всемирно Духовно Име - Беинса Дуно. Основна цел в повествованието на книжката е била, е, и ще бъде да се прехвърлят устойчиви мостове между сегашното научно познание и Новото Учение. Осъществяването на тази цел, съвсем ми е ясно, не става за година две или век, това е процес на хилядолетен времеви цикъл. Но все някога трябваше да се започне и продължи. Разбира се крайната цел на това, да го наречем, Единение в научното познание за Всемира, е добруването на Човека и Човешкия род в необятните Вселенски простори.

Уви! В първоначалните ми намерения за добронамереност, търпимост и взаимно уважение, се вклиниха непривични за мен елементи на критичност и присмех. Нещо повече - позволявам си да уронвам авторитета на държавните институции (опорни стълбове на държавата), като образование, наука, здравеопазване, икономика и държавно устройство. А това е повече от недопустимо за мен. Пределно ми е ясно, че когато критикувам, не само че няма да постигна никакъв резултат, но и ще вляза в недопустими кармични връзки със своите опоненти. Реално си давам сметката: съществува опасността с течение на времето човешката ми същност да се обезличи, или върне в изходните точки от човешката еволюция. Нещо още по-важно – влизам в полето на непослушание към Учителя, като ученик. А това за мен е по-голям грях, отколкото грехът пред Бога. Въпреки всичкото това, нямам право да спирам. Съгласен съм да си нося кръста на Земята и Небето. И нека, То, Небето ми бъде Съдник.

Преди авторовото отклонение, зададох два тежки въпроса на сега управляващите. На тях, те отговориха учудващо мигновено! Но, да не избързвам. Нека бъде по-точен: сега управляващите са и вчера управляващи, и днес управляващи и утре управляващи. Не бива да си правим илюзии, Властта дадена от Бог е едно, а управлението с управляващи, дадено от Сатана, е съвсем друго. В момента сме управлявани от управници и отново, по ред причини, се отдалечава времето, когато трябва да дойде Царството Божие върху Лицето на Земята. До тук добре - аз няма да оправям наредбата на света. Но защо да сме ние народът, които да удължава времето за идване на Царството Божие, върху Земята? Защо? "Народе????"

Когато разглеждах произходът на Българският народен календар и Акупунктурата, като утвърден метод на лечение, показах по един достъпен начин техният Еднакъв и Единствен Източник. Уверен съм също, че по убедителен начин показах неправилният път поет от Китайските управляващи (силите на мрака) и насаден в днешната медицина за насилствено и с болка лечение. Навсякъде, където съм разглеждал Българското народно Лечителско изкуство и неговите верни синове – лечителите, съм се старал да покажа трудният път за съхранение и опазване на Този Безценен Божи Дар. Показвах самоотверженият труден и изпълнен с лична саможертва път на верните Български синове от рода Дуло - траки, славяни и българи, богомили, лечители от миналото и лечители от днешните дни. Трябва добре да запомниш уважаеми Читателю - до сега, нито един от тях не е предал Лечителското изкуство, нито е предал Методът за Лечение в Него. Но за съжаление настъпиха дните, в които ще се извърши подмяна на тази последна наша, Национална ценност. Това, Коего е съхранено през вековете на мракобесие с пот и кръв, ще се разпилее по вятъра. На негово място ще се настанят завинаги осъвремените методи на Светата Инквизиция. Това не е празна приказка, нито апокалиптична въображаема картина, пръкнала се в авторовата глава. След малко, в по долу цитираните редове, ще видите как с Европейски пари се подменя последната ни национална ценност. Как се "примиряват", от една страна акупунктурата и акупресурата с фитотерапията и народното ни лечение, от друга страна. Това, което никога не е ставало, сега ще стане за жълти стотинки. Къде си Бели коннико? Къде си Бели коннико да видиш, как се отнасят управниците с народните лечители днес. Лечители помогнали на стотици хиляди хора, и не по-малко на днес властимащите, умират в забрава, нищета и мизерия. Предполагате, че това не е вярно? – А, защо нашата Народна Лечителка диагностичка и пророчица мед. сестра Рая Гарджева, тихо гасне в София без средства, ограбена, и без дом. А, защо прославилата ни в цял свят, Плевенският феномен, Вера Кочовска, едва мъждука след прекаран инсулт и последвала операция. Някой, от управляващите мъжаги, помогна ли на тези две сиротни Жени? – Не! Вместо това се нанася още един смъртоносен удар върху народното ни лечение. Къде си Бели коннико?

Прехвърляме се в днешните славни демократично-монархично-републиканско-мракобесни дни и нощи. С риск да превърна книжката във вестникарско четиво, ще въведа цитати от местния периодичен печат:

“ЦЕНТЪР ПО ЕКОПРОФИЛАКТИКА ЗАПОЧВА РАБОТА. Ще се използва крило от старата сграда на болницата. Шеф на новото звено е д-р Антон Ботев. Успешно завършва първият курс за квалификация. Колеж може би ще има в Самоков в бъдеще. (това е заглавката – б.а.) В града ни във вторник, на 5 февруари (2002 г. – б.а.), ще бъде открит Център по природна профилактика. Новото звено ще се ръководи от д-р Антон Ботев и ще се помещава в източното крило на първия етаж на старата сграда на болницата. Свои кабинети(?) и съответни екипи(?) ще имат и фелдшерите(?) Валентина Аджова и Иван Петров. Там, ще работят и акушерки(?) и медицински сестри.

В центъра ще се лекуват заболявания на опорно-двигателния апарат, психо-емоционални заболявания и др.

Като поясни за (вестник) “Приятел” д-р Ботев, ще се използват нетрадиционни(?) методи на лечение – фитотерапия (билколечение), точков, зонов и класически масаж, акупресура.”

Кой е д-р Ботев и какво казва: “- Но най-вече ще се набляга на природопрофилактиката. Нашият принцип е ранната диагностика в доклиничния стадии” – каза за в. “Седмица” д-р Антон Ботев, който беше и ръководител на един от курсовете и е начало на настоящия екип. **Той е член на Асоциацията по Китайска медицина** (Сега разбираш ли уважаеми Читателю, как ще те лекуват и защо направих това отклонение – б.а.), признава, че е натрупвал(?) знания и опит с години.”

Кои са другите участници в проекта? Те пък горките, колко ли са чакали за да унищожат Народната ни медицина? Цитирам: “Присъстваха представителите на партньорите по проекта: Община Самоков, “Водно стопанство” ЕАД-София, Център за природна медицина “Неодан” ЕООД, “Стройкомерс-2001” ООД-Самоков, Агенция по заетостта. Участие в събитието взеха и общинските съветници, както и участниците в курсовете за квалификация. **Ръководителят на “Неодан” и на проекта(!)** Валери Конакчийски заяви, че идеята за тази инициатива се е родила още преди 14 години.” (Да не забравяме, че преди 14 години бяхме още под управлението на Българската Комунистическа Партия! – напомняне от автора)

Кой финансира проекта? С кои пари, ще се обезглавява Лечителското изкуство на българите? – “Проектът е съвместно дело на общинската управа и Центърът по природна медицина “Неодан” (малко ми прилича на “Клан, клан – недоклан” – б.а.) в София с ръководител Валери Конакчийски. **Финансирането е по Програмата ФАР.** В изпълнението на втория етап на проекта в м. Гюргева чешма /между Бели Искър и Мала църква/ ще бъде изграден екоцентър. Строителството на обекта ще започне през март, а средствата – 331 хил. евро, осигурява пак **Програмата ФАР.** Тези дни приключва курсът за преквалификация на строители, които ще работят на обекта. Организатор е Бюрото по труда в Самоков, а финансирането е от **ФАР.**

Кой още, ще бъде включен в екзекуцията? Няма да бъде пълна и колоритна картинката без участието на циганите (т.н. роми): “**Специално(!)** в седми квартал (“ромски”) предстои разкриването на кабинет по природопрофилактика. В кабинета като специалист(!) посредник ще работи

участникът в курса Асен Кр. Начев, който е от ромски (т.е. чисто цигански – б.а.) произход.”

Не съм против здравеопазването на т.н. роми, дори напротив. Само, че в недалечното минало, когато башибозушките орди са смачквали с огън и кръв цвета на Българщината, след тях с вой на зурли са доизнасилвали, дообезглавявали и доразграбвали циганските пълчища. В още по-далечно време във Втората езотерична школа, изградена в Хималаите са взели участие и циганите. Те участват в третия външен кръг от хармонично изградената структура за приемане на знания. По ред причини циганите не изпълняват Волята на Бог, крадат от знанието, което не е за тях. Допускат проникването във вътрешните два кръга на силите на мрака. Лъжат и се представят за просветени и Адепти от първи и втори кръг на школата. Допускат убийства в Школата. Искат да изместят по знание и възможности учениците от втория кръг – българите! (И днес ще постъпят така със знанието от народната ни медицина – б.а.) За тези им действие са наказани, за вечни времена, от Бог - да нямат никога организирана държава, писменост, еднаква реч, религия и цар. Нашите управници и държавни мъже, разбира се са по-велики от Бог и отменят днес неговата Воля. Ще ни търпи ли Бог?

Бъдещо развитие на проекта: “Базата в Мала църква и Бели Искър, ще включва сградата за екопрофилактика и квалификация, рибен ресторант(! – б.а.), бирария (!! – б.а.), финландско селище(!!! – б.а.), търговски павилиони(!!!! – б.а.), рибарник(!!!! – б.а.). Ще има и кът с камина, оригинална чешма, заслон за излет.”

Изненадите: “Изненадата на тържеството бе подписването на учредителен акт на инициативен комитет (За съжаление не е същият инициативен комитет, който подпомагаше и Петър Стоянов за последните президентски избори – б.а.) за създаването на асоциация по природопрофилактика. Подписите си под документа сложиха ръководителите на дружествата по екопрофилактика в Карлово и Самоков – Кирил Кирилов и д-р Ботев, Василка Войнова, секретар на Общината, и Златка Колева, преподавателка по природопрофилактика.”

Дълбоките благодарности: “Г-н Конакчийски благодари на общинското ръководство и на кметовете на Мала църква и Бели Искър – Калин Цанин и Крум Георгиев, за съдействието.”

Наградите за участниците в екзекуцията: “На г-н Георгиев беше връчен касетофон, а на г-н Немов – първият талон за прием в новооткрития кабинет по природопрофилактика.”

В заключение: “Тържеството завърши с малък коктейл.”

Коментар от автора: До днешна дата, април 2002, 14 човека продължават да получават заплата за това, че работят като “екопрофилактици”, без да са прегледали, лекували или помогнали поне на един страдащ и болен човек!

Авторово отклонение:

От сърце и душа благодаря на скромната Мая и нейния син Данчо от гр. Русе. Мая, която заминавайки за САЩ даде последните си средства с думите: "Това е за да ими български книги".

Поклон до земи пред биоенерготерапевта Радиана Петрова Кирякова за нейното стоическо търпение към невзрачната ми персона.

Поставям пред нозете на Българския Народ моят Живот за това, че ме има благодарение на Него.

10. АСТРОНОМИЧНА АНАТОМИЯ И ФИЗИОЛОГИЯ НА СЛЪНЧЕВОТО СЕМЕЙСТВО. ЧОВЕКЪТ ЕНЕРГИЕН КОСМИЧЕСКИ ФОКУС.

Енергиите, които идват от Слънцето, проникват в обектите и планетите от цялата Слънчева система. От Слънцето излиза един кръг енергия, който минава през центъра на Вулкан. След това идва друг кръг енергия, която преминава през центъра на Меркурий. Продължаваме концентричното движение през центровете на Венера, Земя, Марс, Феатон, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Хано. (фиг.1.10.) Образно, по-точно в реална действителност, от Слънцето излизат концентрични кръгове енергия, които минават през центровете на всичките планети. Тези концентрични кръгове са все електрически течения. "Това са все електрически течения, които правят тия кръгове. Но много рядко се случва такова съчетание, при което всичките планети да бъдат на една права линия. Обикновено те са в разни положения. Знаете ли тогава какво влияние ще оказат те върху Земята (фиг.1 , стр.60, "Новите схващания на ученика" МОК). Значи, има разни течения от Слънцето, които отиват към всички планети, но има и други течения от разните планети към Земята." – Учителят.

Земята е потопена и в друг вид енергийни въздействия освен тези на Слънцето, идващи от Планетите на Слънчевата система, които се различават по своята интензивност. Последователно Земята е подложена на електрически и магнитни течения на: Слънцето, Вулкан, Меркурий, Венера, Марс, Феатон, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Хано. Тези течения са вторични, резултат от енергийния обмен между Слънцето и съответната планета. Същевременно енергията и енергетичните течения, на които сме подложени тук на Земята от Слънцето, също са вторични. "Това са течения, които идват от други сфери от другия свят. Може да се нарисува и друга картина, да видите как Слънцето съставлява част от друго едно Слънце, около което също тъй има течения, но те са по-интензивни в своите трептения. И тъй, теченията на нашето Слънце са вторични. Те са, които влияят на хората." - Учителят. Всичките планети от Слънчевата система и Слънцето оказват свое енергийно влияние върху планетата Земя. В пълна аналогия тези въздействия са с постоянно присъствие във всичките тела на човешкото същество. И ние се явяваме един действително реален фокус, където всичките енергии от Всемира си дават среща през Слънцето. "И вие сте един фокус, дето всички тия течения от целия Космос се събират във вас. И ако ви погледне някой ясновидец, ще види много кръгове около вас. Това са все различни влияния, различни течения. И вие мязате на мушица, омотана от главата до петите в паяжина с хиляди нишки. Така сте опасани и вие от много кръгове на различни планети. И това са все влияния, които дават подтик на вашите чувства и действия. Вие трябва да пазите всичките тия идеи. Ако някой път скъсате една от тия нишки, ще дойдат същества, които ще ви спрат в еволюцията. И вие не ще може да се развивате, докато не дойдат други същества да съединят скъсаната нишка. Тъй че щом някой човек скъса една от тия нишки, той се спира в своето развитие, спира се и цялата раса, всичко около него е в застой." - Учителят. Самото Слънце от нашата Слънчева

система има много по-големи и по-благородни задачи по отношение на Планетите и човека и неговото влияние върху нас не може да се отъждествява едностранно като влияние на Планета. Съвсем погрешно е сегашното мнение за Него на съвременните астролози, че то е едно от небесните тела, излъчващо само топлина и светлина. Още по-неправилно е Слънцето да се включва в астрологичните хороскопи на родените под зодиакалния знак Лъв. Под влиянието този знак е планетата Вулкан от Слънчевото семейство.

10.1. Дванадесетте планети, Зодиакалните съзвездия и човека.

Вулкан е първата планета на Слънчевото семейство. Тя е най-младата от дванадесетте планети, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Меркурий. Средното разстояние от Вулкан до Слънцето е 0,1 Астрономическа единица или 14 960 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 36 земни денонощия, с отклонение от вертикалната ос на въртене $5^0 - 6^0$. Планетата Вулкан е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне на Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Лъв**. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 70 звезди, които се забелязват слабо върху звездната сфера поради своята голяма отдалеченост. Поради това до нас, планетата Земя, и до Вулкан, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с много къси вълни - с висока проникваща способност. Силовите течения от Вулкан влияят основно върху физическото тяло на човека и най-вече върху по-горните мозъчни центрове. Това влияние пряко е зависимо и се подсилва от мощните Слънца на това съзвездие: Регул (от първа звездна величина) и Денобъл (от втора звездна величина). Сегашната Астрология прави погрешното заключение, че Слънцето, под зодиакален знак Лъв, определя съответните качества, способности и събития за даден човек; всъщност те са обусловени от планетата Вулкан. Тази планета основно работи с мозъчните центрове между двете хемисфери на главния мозък пред пинеалната жлеза (епифиза).

Меркурий е втората планета на Слънчевото семейство. Тя е най-малката от дванадесетте планети, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Венера. Средното разстояние от Меркурий до Слънцето е около 0,4 астрономически единици или приблизително 60 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 88 земни денонощия, движейки се със скорост 48-52 км/сек с достатъчно голямо, макар до сега нерегистрирано, отклонение от вертикалната ос на въртене. Планетата Меркурий е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Близнаци**. В това съзвездие с просто око, при ясна и безлунна нощ, могат да се видят около 70 звезди, от които 14 са по-ярки - от Трета звездна величина, заедно с две величави слънца - Полус (от Първа звездна величина) и Кастор (от Втора). Поради това до нас, планетата Земя, и до Меркурий, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-дълги вълни - събуждащи интерес към материални и духовни ценности. Това влияние пряко е зависимо и се подсилва от мощните Слънца на това съзвездие: Полус (от първа звездна величина) и Кастор (от втора звездна величина) в древната митология описани като бял и черен брат, родени от майка Леда и бащи Бог Зевс и цар Тиндрей. Древните астролози изобразяват съзвездие Близнаци като прегърнати двама братя-близнаци, от които единия е бял, а другият - черен. Силовите течения от Меркурий влияят основно и най-вече върху долните мозъчни центрове от физическото тяло на човека, които се намират в долната предна част на мозъка - около веждите.

Венера е третата планета на Слънчевото семейство - наречена още Вечерница или Зорница - и е най-яркото Небесно тяло след Слънцето и Луната. Тя е с приблизителни размери и тегло като Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Земя. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето, в

обратна посока на въртене, планетата прави за 225 земни денонощия, със средна скорост 35 км/сек, с достатъчно правилна кръгова орбита - почти точна окръжност с ексцентриците 0,0007. Венера е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Везни**. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 50 звезди, от които само 6 са по-ярки - от Четвърта звездна величина. В звездите-Слънца от съзвездие Везни се открояват две Слънца, едното с характерен жълт цвят, а другото със син цвят - с почти еднаква големина, но четири пъти по-големи от нашето Слънце. До Венера, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-къси вълни, които засягат по-висшите мозъчни центрове на човека. Силовите течения от Венера създават и влияят основно на мозъчните центрове, които са разположени отстрани на предната централна част на челото. Това са центрове, които подтикват и дават възможност на човек да се изявява в сферите на изкуствата и музиката.

Земя е четвъртата планета на Слънчевото семейство. Тя е с размери 12 800 километра в диаметър и нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Марс. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 365 земни денонощия, с наклон на екватора спрямо плоскостта на орбитата от 23.50 , извършва околоосно завъртане за 24 часа със скорост 12.2 километра в секунда. Земята се влияе освен от енергийните потоци на Слънцето и Планетите от Слънчевото семейство, но и от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Рак**. В това съзвездие могат да се видят около 60 звезди, от които само 5 са от Четвърта звездна величина. Най-характерното за Съзвездие Рак е наличието в него на два звездни купа. Единият от куповете може да се забележи върху Небесната сфера като размита мъглява звезда; наречен е от древните звездобройци "Яслите". В по-ново време, след започналите наблюдения с телескоп, става ясно, че в този звезден куп могат да се изброят около стотина Слънца, заемащи пространство с диаметър от 16 светлинни години, на разстояние 520 светлинни години от Земята. Вторият звезден куп се регистрира като звезда от пета величина и е съставен от пет слънца, които поради своята голяма отдалеченост се виждат само с по-мощни телескопи. Древните звездобройци и Саабей ни учат, че съзвездията, които имат купове, носят и изявяват от себе си топли, мили и сърдечни майчини чувства. Характерното за съзвездие Рак е, че за разлика от другите съзвездия, в които има звездни купове с нарушения в чистотата на влиянията, в него няма такива - остават да действат само хармонични трептения върху Земята и по аналогични причини върху спътника ѝ - Луната. Луната е интересен космически обект, появил се в орбитата на Земята като спътник милиард години след нейното образуване и съществуване. " Саабей учел, че Луната се е появила значително по-късно, когато на Земята е имало вече живи форми като насекоми и водни животни (без водни бозайници). Това твърдение е логично, защото сега на Земята съществуват 1 500 000 вида живи организми, от които 1 000 000 се падат на насекомите, а останалите 500 000 - на всички други животни. За да се създаде тази многобройност при насекомите, е трябвало те да са просъществували най-дълъг период. Същото се отнася и за океанските животни; те са се размножавали, както и сега, с обилно много яйца (хайвер), за които, след като бъдат изхвърлени, не съществува абсолютно никаква грижа и каквото и да било майчинско чувство. По това време в живите форми грижа за потомството не е имало. Със създаването на Луната се заражда в тях майчинското чувство, а новите живи форми идват вече с него. Ракът е първото същество, у което това чувство се е зародило; той не изхвърля яйцата си, а ги държи под опашката си, докато се излюпят навън." - Николай Дойнов.

Луната е най-близкото небесно тяло до Земята - средно разстояние от 385 000 километра. Около своята ос Луната се върти бавно, едно завъртане по отношение на Слънцето тя прави за 27.25 земни денонощия. По отношение на Земята Луната се завъртва, прави пълна обиколка за 29.5 денонощия. Ценно Лунно качество е, че нейното въртене е почти перпендикулярно спрямо еклиптиката, и още, движението на Луната около Земята е особено сложно и се описва с дълъг математически израз. "Луната със своето влияние има отношение към гръбначния мозък и всички жлези с вътрешна секреция, но на първо място - към стомаха, млечните жлези, женски полови

жлези и полово влечение; всички те при силно лунно влияние са активни." - Николай Дойнов

Марс е петата планета на Слънчевото семейство. Тя е малко повече от два пъти по-голяма по диаметър от Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Юпитер. Средното разстояние от Марс до Слънцето е около 1,52 астрономически единици или приблизително 227 500 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 2 земни години, движейки се с приблизително критична скорост от 5 км/сек, с достатъчно голямо отклонение от вертикалната ос на въртене от 250. Планетата Марс е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Овен**. В това съзвездие с просто око при ясна нощ могат да се видят около 50 слабо светещи звезди, от които няколко са двойни - т.е. придават по-голяма активност на силовите течения на това съзвездие. Поради това до нас, планетата Земя, и до Марс, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения с по-къси вълни. Първичното влияние на Марс, според древните астролози, е било изключително добро и благоприятно, защото звездите от съзвездие Овен носят защита и закрила на слабите и онеправданите. Силовите течения от Марс влияят върху горните мозъчни центрове, които се намират около ушите. При хора с изразено "Марсово" влияние разстоянието между двата отвора на ушите е значително, т.е. ширината на главата в тази област е подчертана. В тези области по мозъчната маса се намират центрове, които допринасят за жизненост, смелост и устойчивост при неблагоприятни външни условия за живот.

Феатон е шестата, разрушена планета на Слънчевото семейство. Когато, в началото на 19-ти век, е формулиран законът на Тициус-Боден, с който се определят средните разстояния на планетите до Слънцето, астрономите с изненада установяват, че на дистанция от 2.8 Астрономически единици липсва Планета в Пространството между Марс и Юпитер. За изясняване на тези факти цитираме Николай Дойнов от неговата книга "Звездният мир. Астрологията": "....в новогодишната нощ на 1801 година италианският астроном Джузепе Пиаца, директор на обсерваторията в Палермо, открил малко Небесно тяло, за което, след двучасово наблюдение, се убедил, че е малка Планета с около 770 километра в диаметър. Нарекъл я Церера, в чест на римската богиня на плодородието. Малко след това там се откриват и други небесни образувания с размери по-малки от Церера, следователно мястото между Марс и Юпитер не било празно. С проучването на тези нови астрономически факти особено ревностно се заел изтъкнатия астроном д-р Олберст, който допълнително открил няколко малки тела и скоро се изяснило, че там съществува цял пръстен от различни по размер образувания. След много внимателни изчисления д-р Олберст приел, че някога на дистанция 2.8 астрономически единици между Марс и Юпитер се е движела Планета с размер колкото земния. Тази планета Саабей и древните звездобройци, разбирайки добре нейното влияние, са наричали Феатон, което ще рече Лъчезарната, защото е излъчвала силни течения от най-красиво естество. Пораждала е в Земята, в живите форми и човека най-красивите чувства, който сега определяме с понятието Любов в най-чист смисъл."

За създаването и оформянето на Планетата Феатон взимат активно участие Небесните образувания на Зодиакалното съзвездие **Дева**. При ясна нощ в съзвездието Дева, могат да се наблюдават с просто око около 95 звезди. Най-ярката звезда е Слънцето гигант Спика, от Първа звездна величина, с диаметър седем пъти по-голям от Слънчевия и 8 000 пъти по-голяма светимост от Слънчевата. В това съзвездие, Дева, има и галактики, които с влиянието си дават богатството на човека от величави подтици и идеи.

Юпитер е седмата, най-голяма планета на Слънчевото семейство. Тя е с повече от три пъти по-голям диаметър от този на Земята, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Сатурн. Средното разстояние от Юпитер до Слънцето е около 5,2 астрономически единици или приблизително 778 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 12 земни години, с малко отклонение от вертикалната ос на въртене от 30 и скорост

на въртене от приблизително 13 км/сек. Юпитер притежава 17 спътника, но само четири от тях са действително негови - т.н. Галилееви спътници: Йо, Европа, Ганимед и Калисто; останалите спътници са остатъци от разрушената планета Феатон и се наричат астероиди. Планетата е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Стрелец**. Това съзвездие се вижда най-добре през нощите на месец юли и август и голяма част от него се забелязва, че лежи в Млечния път. По посока на съзвездието Стрелец се намира централното ядро на нашата Галактика, което представлява грамаден звезден куп с диаметър около 2 000 светлинни години. (Нашата Слънчева система е отдалечена от този Център на 30 000 светлинни години - б.а.) Централното галактическо ядро придава на Юпитеровото влияние голяма възможност за тесен контакт с Идейния свят. Поради това до нас, планетата Земя и до Юпитер достигат силови течения с къси вълни, които също влияят върху горните мозъчни центрове. Силовите течения на Юпитер създават и оформят области, които се намират в горната странична част на главния мозък. Хората с изразено Юпитерово влияние имат характерно уширение в тази част на главата, притежават възможности за голяма творческа изява и умение всяко нещо да се направи навреме, по всички правила.

Сатурн е осмата планета на Слънчевото семейство с характерни пръстени, които могат да се наблюдават и с малък телескоп. Тя е втора по размер в Слънчевото семейство след Юпитер, нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Уран. Отдалечена е от Слънцето на разстояние от 10 астрономически единици или приблизително на 1 496 000 000 километра. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за 30 земни години, със средна скорост 6.5 км/сек, с достатъчно разтеглена елипсовидна орбита и значителен наклон от 26°49'. Относителното тегло на сатурновото кълбо е 0.7, което означава, че е по-леко от водата, т.е., потопена в един достатъчно голям океан, Сатурн ще "плува". Планетата, също като Юпитер, излъчва топлинни и светлинни лъчи, породени от движението на планетното кълбо в пръстените - ротор и статор. Освен характерните пръстени, с множество неизяснени за сега форми и характеристики, Сатурн притежава и над 17 спътника, от които само един е истински неин спътник, носещ името Титан. Останалите над 16 спътника са късове от разрушената планета Феатон. Сатурн е подчинен в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Козирог**. Това съзвездие се намира малко на юг от Небесния екватор и може да се наблюдава с просто око, най-добре през месеците август и септември. При наблюдението се забелязват до 50 звезди, които поради своята голяма отдалеченост са много слаби. До Сатурн, съгласно Доплеровия принцип, достигат силови течения предимно с къси вълни, които влияят върху мозъчните центрове в горната част на челото на човека и дават възможност за задълбочено търсене на причините и последствията във всички явления, усет за ред и порядък във всяка дейност, за да се стигне до реален резултат. Силовите течения от Сатурн влияят основно върху живота на четирите царства на Земята, създават подтик, според който живите форми се устройват така, че да могат да живеят и понасят условията, при които са поставени.

Уран е деветата планета на Слънчевото семейство. Със своите размери и относително тегло Планетата влиза в групите на големите планети с малка плътност. Нейната орбита на движение се намира между Слънцето и планетата Нептун. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето, в обратна посока на въртене, планетата прави за 84 земни години, със средна скорост 6.8 км/сек, с почти правилна кръгова орбита, отдалечена е от Слънцето на средно разстояние от 19.2 астрономически единици или приблизително на 2 872 милиона километра. Интересен е фактът, че плоскостта на Урановия екватор склучва с плоскостта на орбитата му тъп ъгъл от 98°, което говори, че Планетата се върти обратно. До сега за Уран са открити пет спътника, а през 1978 година са открити и системи от пръстени, подобни на тези при Сатурн, но по непонятни за нашите представи причини тези пръстени са почти абсолютно черни - отразяват слънчевата светлина само на 2% (за сравнение отразяващата способност на черните сажди е 8-10% - б.а.). Според Николай Дойнов и това са късове, както при пръстените на Сатурн, от разрушената планета Феатон. Уран е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното

съзвездие **Водолей**. "То най-добре се вижда през нощите от август до октомври. Слънцето престоява във Водолей от 22 януари до 22 февруари. Съзвездиято заема обширна част от Небесната сфера и с просто око в него могат да се видят около 90 звезди, но само седем от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Във Водолей съществува нещо значително важно, характерно и особено: една звезда с необичайно висока температура от 130 0000, която е създала мъглявина от светещи силови частици с диаметър около 300 000 астрономически единици (!). Звездата в центъра на тази мъглявина е влязла в нов етап на своята еволюция и е започнала да се разпада на множество активни силови частици, които, разпръсквайки се със скорост 2 000 - 3 000 километра в секунда, образуват светъл облак. Последният ще продължава да нараства до пълното ѝ разпадане и в него ще се създават условия за образуване на нови небесни тела, които ще оформят нова Звездна система (галактика)." - Николай Дойнов. Допълнително пояснение: от 22.08. 1914 година Слънцето и неговото Слънчево семейство е навлязло в ново Вселенско пространство под Зодиакалния знак на Водолей, чийто период е с продължителност от 2 160 години. Тези нови Космически енергийни излъчвания дават качествено нов, неизпитан до сега тласък в развитието на живота и неговите форми, в това число и на човешкото същество на Земята. Със своите бързо променящи се силови течения Уран оказва основно влияние върху периферната нервната система на човека и към сетивата на живите форми, създадени според нуждите на отделните видове. Тук ще отбележим и интересния факт, че земната ос с единия си край сочи съзвездиято Водолей, а с другия край сочи Зодиакалното съзвездие Лъв. Това съзвездие Лъв със своите Небесни образувания, силови течения и при неблагоприятен аспект с Луната оказва негативно влияние върху човешкия организъм. При този съвпад се поражда в някои клетки и тъкани стремеж към отклонение от нормалните функции, склонност към своеволно делене и във физическото тяло на човека се появяват злокачествени израждания - т.н. ракови образувания.

Нептун е десетата планета на Слънчевото семейство. Нейната орбита на движение, която е почти окръжност с ексцентricитет 0,008, се намира между Слънцето и планетата Плутон. Средното разстояние от Нептун до Слънцето е 30 Астрономически единици, т.е. тук не се изпълнява закона на Тициус-Боден за средно разстояние на планета от Централно Слънце - според този закон разстоянието Слънце-Нептун трябва да бъде 39 астрономически единици. Една пълна обиколка по орбита около Слънцето планетата прави за около 164,78 земни години, с малко отклонение от вертикалната ос на въртене от 10 и скорост на въртене от приблизително 5,43 км/сек. Планетата притежава един действителен спътник - Тритон, който притежава атмосфера. През 1949 година е открит и втори спътник, наречен Нереида, но неговите качества ясно показват, че е къс от разрушената планета Феатон. Планетата е подчинена в своето създаване и сегашно дооформяне от Небесните образувания на зодиакалното съзвездие **Риб**. Това съзвездие се вижда най-добре през месеците октомври и януари. В него се забелязват с просто око около 75 звезди със слабо светлинно излъчване поради голямата си отдалеченост. Поради това до нас, планетата Земя, и до Нептун достигат силови течения с къси вълни, които също влияят върху горните слоеве от мозъчни клетки, които са центрове на морални качества и най-благородни човешки прояви. Силите на Нептун действат главно и върху дихателната система, колкото тя е по-добре развита, толкова по-големи възможности се създават за дълбоко дишане и приемане на кислород, което създава здравия и физически устойчив човек. Хората с изразено Нептуново въздействие имат характерно меки и приятни форми на главата, притежават възможности за по-големи интуитивни усещания. Нептуновите силови течения са запазили своя първичен характер на влияние - планетата е най-малко засегната от разрушаването на Феатон. В живите форми на Земята това влияние създава стремеж за по-особено отношение помежду им, преди всичко към засилено общуване, групиране и обединение.

Плутон е единадесетата, последна засега известна на учените, планета от Слънчевата система. В настоящия момент официалните сведения за тази планета са твърде оскъдни и противоречиви - в сравнение с всичките останали планети от Слънчевото семейство Плутон притежава и проявява най-голямо неподчинение на

Астрономическите закони. Планетата прави една пълна обиколка около Слънцето за приблизително 250 земни години по изключително разтеглена орбита с ексцентрицитет от 0,25 и скорост от 4,47 км/сек. Разликата в най-близкото и най-далечно разстояние от планетата до Слънцето е също изключително голяма: от порядъка на три милиарда километра, което говори, че в определени периоди Плутон се намира по-близо до Слънцето, отколкото Нептун. Планетата притежава спътник, все още неоткрит, наречен Харон, с много късо разстояние до нея от порядъка на 15-19 000 километра. "В създаване и оформяне на планетата Плутон са взели участие Небесните образувания от Зодиакалното съзвездие **Скорпион**. Това съзвездие е разположено на юг от Небесния екватор, в най-красивата и широка част на Млечния път. От Северното полушарие се вижда над хоризонта само малка част от него през нощите юли и август. Слънцето престоява в Скорпион от 22 октомври до 22 ноември. През ясна и безлунна нощ в съзвездието могат да се видят с просто око около сто звезди, някои от които са със значителна яркост. Най-ярката е Антарес (от Първа звезда величина) и привлича погледа със своя червен цвят. По цвят и яркост тя съперничи на планетата Марс, поради което е наречена Антарес (Арес е гръцкото име на бога на войната Марс). По своя гигантски размер тази звезда е втора по големина след Бетелгейзе, най-ярката от съзвездието Орион. В сравнение с нашето Слънце диаметърът на Антарес е 600 пъти, а светимостта и е 22 000 пъти по-голяма. Тя принадлежи към полуправилните променливи звезди, което говори, че около нея се въртят Небесни образувания (Планети и Слънца). В Скорпион има и една друга звезда, поразяваща с огромното количество енергия, която излъчва - 400 000 пъти по-голямо от това на нашето Слънце; тя не се вижда от Северното полушарие. В Зодиакалното съзвездие Скорпион има и два Звездни купа, означени М6 и М7, които са образувани от по 80 звезди. Купът М6 има диаметър 21 светлинни години, а М7 е по-ярък и има диаметър 17 светлинни години" - Николай Дойнов. Зодиакалното съзвездие Скорпион и планетата Плутон оказват влияние обикновено върху най-висшите типове хора, които имат изключително добре оформена и организирана мозъчна система. Тези хора, които се срещат, макар и рядко, притежават т.нар. психически сили и със силата на мисълта си са способни да извършват дейности, невъзможни за останалите, обикновени хора.

Хано е дванадесета планета от Слънчевото семейство. Тя е на разстояние 78 астрономически единици от Слънцето, с не по-малка маса и размер от планетата Юпитер. Една пълна обиколка около Слънцето Хано извършва за около 480 земни години. В създаването и оформянето на тази Дванадесета (последна планета от Слънчевата система) взимат участие Небесните образувания от Зодиакалното съзвездие **Бик (Телец)**. В това съзвездие могат да се наблюдават над 130 звезди и два ясно изразени Звездни купа - Плеяди и Хаиди. "В съзвездие Бик се намира и един от най-мощните източници на радиовълни - т.нар. Ракообразна мъглявина. Подобна е на тази от съзвездието Водолей и също така е създадена от звезда, която преминава в нов етап на своя еволюционен път, разпадайки се на силови ядра, които са начало на нова галактика. Тези ядра се разпръскват по всички направления със скорост 1 000 километра в секунда. В потвърждение на тази теза, че звездите на известен стадий от своя еволюционен път започват да се разпадат на силови ядра, е съвременната хипотеза, според която преди 6-7 милиарда години на мястото на Слънчевата система е станал космически взрив: една звезда се разпаднала на силови ядра, които дали начало на Небесните образувания в сегашната Слънчева система. Цялото богатство на Небесни образувания в съзвездие Бик ни дава основание да приемем, че от планетата (Хано - б.а.) зад Плутон изтичат сили с могъщо влияние върху Земята, върху живота на нея и върху човека. Съзвездието Бик има отношение към шията в човешкото тяло, където се намира една от най-важните жлези с вътрешна секреция - т.нар. щитовидна жлеза. Тя отделя хормонални вещества, които имат изключително важно значение за организма: активират окислителните процеси в тъканите, особено в мозъка, усилват процесите на разграждане в организма, имат влияние върху растежа и развитието на младите организми. Хормоните на щитовидната жлеза оказват влияние върху централната нервна система, като повишават възбудимостта в човека. Премахването ѝ у млади животни води до изоставане в растежа, рогата, копитата и

космите стават чупливи, козината оредява, животните затлъстяват, стават апатични, телесната им температура спада под нормалната. Подобни явления се наблюдават и при човек, когато по различни причини тази жлеза е с понижена функция: подчертана изостаналост в умственото развитие, суха, груба и набръчкана кожа, чупливи нокти и косми, отпуснатост, вялост, апатия, отслабване на половите функции. Тези факти ни дават основание да приемем, че Планетата (Хано - б.а.) зад Плутон, която има отношение към съзвездията Бик и от там - към шията, със своите влияния действа много благоприятно върху Земята и върху човека, давайки преди всичко възможност за растеж, голяма жизненост, дълголетие и изключителна проникновена сила на ума." - Николай Дойнов.

Влиянието на планетните течения, зодиакалните струпвания, чувствителни точки и характерни черти при човека са показани накратко в **табл.1.10.**

10.2. Астрологията в човешкият живот и тяло

Физическото тяло на човешкото същество в сегашната изявена форма на Земята не притежава необходимата висока степен на мозъчна организация. По тази причина ние не сме в състояние да осъзнаваме и приемаме пълното влияние на Небесните образувания от Зодиакалните съзвездия, другите звездни образувания и планетите от Слънчевото семейство. Само, почти интуитивно, приемаме съзнателно в някои моменти влиянието на Слънчевите енергийни потоци. Вече споменахме за английският математик Пол Дирак, който през 1928 година доказва с уравнение от квантовата механика, че човешката мисъл е сила и че от Слънцето идват силови ядра от "антивещество". Сегашното научно познание все още не е наясно какви са възможностите и размерите на тази сила, не е изследвало влиянието на силовите течения от Слънцето, Небесните образувания и планетите от Слънчевото семейство върху физически изявените форми на живи организми, в т. ч. и човека. Единствено се предполага, че тези силови течения притежават неподозирани възможности и непонятни за нас размери. Както и да се третират тези въпроси, ние трябва добре да си дадем сметка за съществуването и да се съобразяваме с тези велики енергии на Космоса, който действа хармонично във всяко едно направление на Вселената. "Сега вие може да кажете: Не ми трябва астрология, аз няма да се занимавам с нея. Ти може да не се занимаваш, но небето се занимава с тебе. Това е все едно някоя детска топка да каже на детето: Аз нищо не искам да зная за тебе. Детето обаче казва: Аз искам да се занимавам с тебе. Следователно вие трябва да разбирате влиянието на планетите, защото, като ви вземат в своя кръг, вие ще бъдете за тях като една топка и ще скачате, но после ще се научите, че трябва да разбирате астрология." - Учителят. Днес може да не осезаваме и осъзнаваме, но човешкото същество постоянно се намира под влиянието на разни планети, в следствие на което в него постоянно се извършват промени. През цялото денонощие, ден след ден, месец след месец и в годишни интервали влиянията на планетите и Звездните образувания, като невидими силови течения, минават през нашия организъм. Нещо повече: тези енергийни потоци, само че в друга форма, влияят върху всичките ни дванадесет тела. В тези енергийни обмени трябва да знаем, че в Космоса всичко има съвсем друго предназначение, за разлика от приетото до сега знание в науките на Земята.

В момента законът на еволюционното развитие ни е поставил в най-тясна зависимост от планетите и обектите от Слънчевата система и главно от Слънцето. Някой може да каже, че с това твърдение се боготвори Слънцето, но това не е вярно. Човек единствено чрез постоянно мислено движение към Слънцето и след това към някоя от планетите може да приема положителни енергии за своя организъм или да премахва отрицателните енергии, на които неминуемо периодично е подложен, и винаги с правилни движения към Слънцето. "Но за това се изискват строги правила. Който не знае тези правила, може да влезе в някой трен и да го закара там, дето не трябва и дето не е мислил. Значи, трябва да знаем тарифата, за да пътуваме, а да не вървим произволно. Като влезеш в тези течения, трябва да бъдеш много точен, защото може да влезеш в друго някое течение и да останеш там, дето не трябва." - Учителят.

Във Всемира, съгласно до сега приложеното Духовно знание, има **дванадесет положителни и толкова отрицателни магнетични течения. Всяка една двойка положително и отрицателно магнетично течение, или по-точно енергия, е свързана със съответното тяло на човешкото същество.** В най-близък план съответното поле, течение от енергия, е във взаимовръзка с обекти от Космоса - Планета, Съзвездие и Звездно образуване. Тук на Земята, във физическото тяло на човка, теченията имат свое място на действие в определени части от тялото, органи, системи и общо в т.нар. душевни състояния. Част от тези духовни познания са приложени преди 5-6 хилядолетия, тук на Земята, в познатия ни най-древен метод за лечение: акупунктура. През 1907 година, във Варна, Учителят Петър Дънов дава кратко описание на тези енергийни състояния: "Първото магнетично течение е в краката. Второто течение е в свръзка с човешките сили, човешката енергия. Трето течение е свързано с човешкото чувство. Четвъртото - с човешката мисъл. Петото - със съзнанието на човека. Шестото течение е течението на Живота. Седмото течение е свързано с висшето проявление на човека, с човешкия дух (Останалите пет течения са свързани с Абсолюта във Всемира - б.а.). Тия течения могат да се разреждат и сгъстяват и според това разреждане и сгъстяване са и разните състояния на човека. Когато едно проявление се сгъстява, минава едно преходно състояние, затова всяко едно разреждане е акт на творчество и всяко сгъстяване е акт на порядък. Излишъкът на нещата създава злото и щом се изчисти злото и остане самата сграда (разбери Човека - б.а.), остава доброто. Когато нашето тяло се гради и съгради, излишъкът ще падне в низшите сфери и този излишък ще стане основа на друг свят. Когато човек не разбира мястото си на работа в тази сграда, той сгъстява състоянието си, образува се гъста атмосфера и спира своята деятелност. Когато дойде друго течение и те измести от течението, в което си турен, тогава ще усетиш страдание у себе си."

Земята, както физическото тяло на човека, също постоянно е подложена на енергийните течения от Вселената. Ако разгледаме нейното положение и място в материално изявената част на Всемира, ще установим, че тя не е от "най-напредналите" космически обекти. Също като човешкото физическо тяло е подложена на непрекъсната усъвършенстване, търпи промени и развитие. Така, както човешкото същество е подложено на инволюционни и еволюционни процеси, така и Земята, заедно с другите космически обекти, е подложена на същите, неизбежно начертани по Вселенския път процеси. Още веднъж ще утвърдим простата истина, че каквото е състоянието на планетата Земя, такова ще бъде и състоянието, физическо, душевно и интелектуално, на съществата, които я населяват. В тези безусловно паралелни процеси на развитие, страдания и усъвършенстване, ние трябва високо да държим в нашето съзнание вярното твърдение за единството в Пътя на Съвършенството, както на човека, така и на планетата Земя.

В сегашната си и бъдеща човешка практика ние с бавни, но сигурни крачки стъпваме в необятните простори на Вселената. В тези процеси се докосваме и навлизаме в нови енергийни полета, осъществяваме качествено нови връзки със заобикалящите ни Реалности. Трябва много добре да знаем какво ни очаква в привидно враждебната обстановка, внимателно да влезем в Принципите на Всемира, да бъдем в синхрон с Техния ритъм.

Едва ли има същество по лицето на Земята, което поне веднъж да не е усетило реалното въздействие на по-висши енергии от тези на Земята. Както едва ли има същество, което да не е било под въздействието и на по-нисши енергии. Човешкото същество, за разлика от другите по-нисши организми надарено с разум и способности да осъзнава приетите положителни или отрицателни въздействия, може съвсем правилно да определи към кой от двата центъра ще се движи. "Така, когато един нисш организъм действа върху един висш и взима надмощие, образува болест. А когато висш организъм, висш живот действа върху един нисш, образува здраве. Затова ако плътта има надмощие върху Духа, човекът винаги ще боледува. Ако Духа има надмощие върху плътта, човек винаги ще бъде здрав. Като знаете този закон, прилагайте го в живота си. Защото ако вие разрушавате това, което Господ е създал,

другите ще ви разрушат повече. Ако вие не любите вашия живот, как очаквате другите да го любят?" - Учителят.

Табл. 1.10.

ПЛАНЕТИ	СЪЗВЕЗДИЯ	ЧУВСТВИТЕЛНИ ТОЧКИ. ХАРАКТЕРНИ ЧЕРТИ.
Вулкан	Лъв	Сърце, аорта, коронарни артерии, гръб и мускули, гръбначни прешлени, гръбначен мозък. Силен оптимистичен възглед за живота.
Меркурий	Близнаци	Крайници (ръце, длани, пръсти), рамене, ключици, дихателен апарат, периферна нервна система. Проява на личен интерес.
Венера	Везни	Бъбреци, надбъбречни жлези, венозна система, кръста, пикочна система, полови органи. Усет за музика и влечение към изкуствата.
Земя /Луна	Рак	Дробове, бюст, гръден кош, гръбначен стълб, гръдна кост, стомах, корем, диафрагма, млечни жлези, жлези с вътрешна секреция. Полово влечение, продължение на рода.
Марс	Овен	Петте сетива и сетивни органа, глава, лице, мускули, горна челюст. Жизненост, смелост и устойчивост.
Феатон	Дева	Дебело, тънко черво, апандисит, коремна ципа, матка, симпатична нервна система. Силно изразено безредие и нервни разстройства.
Юпитер	Стрелец	Черен дроб, дихателна система, артерии, опашна кост, тазобедрена кост, мускули на бедрата. Сигурност, инициативност и творческа изява.
Сатурн	Козирог	Скелет, кости, коси, кожа, нокти, ставите и зъби. Мислене, вгълбеност, търсене на причините, самотност.
Уран	Водолей	Кръвообращение, гръбначен мозък, всички мозъчни центрове, костен мозък, цялата нервна система, склонност към своеволно делене на клетките, Стремеж към новото, откривателски дух.
Нептун	Риби	Жлези с вътрешна секреция, нервни възли, лимфни пътища, стъпала, серозна плеврална течност. Стремеж за помощ и услуга, съчувствие и милосърдие.
Плутон	Скорпион	Полови органи, сперматозоиди и яйцеклетка, анус, дебело черво, нос, обоняние. Силна и интензивна мисъл.

Хано	Бик/Телец	Щитовидна жлеза, малък мозък, глас, гласни струни, гърло, ухо, слух, долна челюст. Знания и Мъдрост.

11. РЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ. ТЕЛАТА НА ЧОВЕШКОТО СЪЩЕСТВО И ТЯХНОТО МЯСТО ВЪВ ВСЕМИРА. ПРИРОДНО ЕЛЕКТРИЧЕСТВО И МАГНЕТИЗЪМ.

11.1. Теория на ученият Васил Манев

1. "Колкото и неприятно да е, независимо от тенденцията да се търсят удобни решения, трябва да приемем, че животът на Земята не е възникнал от случайно съединяване на молекули и не е пренесен от други звездни системи в Слънчевата система (на Земята)."

"Съществува поне един свят **К (О) Р**, (нашият свят) с живот, който се развива в него - това е животът на Земята.

Той става все по-съвършен и скоро ще обхване цялата Слънчева система. След това животът на Земята ще се научи да преодолява разстоянията между звездите и постепенно ще обхване цялата Галактика. След като обхване цялата Галактика, той постепенно ще обхване и света **К (О) Р**. След като обхване света **К (О) Р**, животът ще премине в околното му пространство."

2. "Животът, който се развива в околното пространство на звездите, възниква от звездите. **Животът на Земята е възникнал от Слънцето.**"...."Когато човек е несъвършен, той се пречиства чрез смъртта и продължава развитието си след като се прероди. Когато човек стане съвършен, той ще се пречиства чрез дематериализиране и тогава смъртта няма да му бъде необходима.

3. "Развитието на гравитационните и негравитационни структури се дължи на развитието на живота в тях."

4. "Достигнахме и до абсолютния дух (**БОГА**). Оказа се, че Той съществува във всеки един свят през периода на излъчване в **с** на брой индивида". - "Единство на Вселената", автор Васил Манев, изд."Неоген"-Пловдив, 1998 г., стр.: 172, 173 и 188.

С използваните цитати от най-революционната теория (вече практика - б.а.) на Земята от **българина Васил Манев**, която разкрива пред човечеството нови неподозирани възможности за развитие и усъвършенстване, ще продължим нашите разглеждания в по-конкретна насока: "Ако вземете от окултно гледище, човек има 12 тела, които трябва да организира, от тях за 7 говорят теософите, 5-те са в неизвестност. От тези 7 само с 4 функционира човек, трите са непонятни за човека. Физическо тяло, астрално, умствено и причинно тяло. Като се развие причинното тяло, хората ще знаят причините на всички неща, защо всяко нещо става така, а не другояче. Сега не знаят защо стават нещата." – Учителят.

"Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразна вълна през седем полета, през седем светове. През Сатурновия период той е слязъл до умствения свят и образувал умственото или ментално тяло на човека. (**I-Полярна раса** от гр. 1.11. - б.а.). През втория период - Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и е образувал тялото на желанията. (**II-Хипиерборейска раса** - б.а.). През третия период - на Луната, Духът е слязъл в етерната област на физическия свят, като е образувал етерната обвивка на човека. (**III- Лемурийска раса** - б.а.). През четвъртия период - Земния, Духът е слязъл в низшето поле на физическия свят и образувал физическото тяло. (**IV-Атланска раса** - б.а.). През първия период, когато Божественият Дух е работил и създал човека по образ и подобие на Бога, Човек е бил безгрешен. През втория период е започнал да пада, през третия период е дошъл до пълно падение, а през четвъртия - Земния, най-ниския период на слизване, падението е стигнало своя краен предел. Човек слиза и потъва в материята, за да се облече във всичките обвивки, една от друга по-гъсти, откъдето започва възлизането и обличането му в по-високи форми. През всеки период става частично слизване и качване по вълнообразна линия. Крайното движение ще бъде вълнообразно" - Учителят.

В този свой поход всяка една огромна еволюционна крачка ни отнема едно тяло, един сетивен орган и усещане и ни затваря вратата на един свят. Но същевременно в тези привидно несправедливи процеси ние придобиваме нещо ново, което е лично наше - то ни изправя и изгражда като бъдещи творци във Всемира. (За онагледяване телата на човека и тяхното разположение едно към друго любознателният Читател може да използва модела на Руската (Славянска) народна кукла т.н. "Матрьошка". Тази кукла, разбира се, не е създадена самоцелно, а крие в своята изработка вътрешен дълбок смисъл. В модела всяка една от куклите може да се сглоби след като предходната е сглобена. Части от едната кукла не могат да служат за части на другата. Матрьошката е съвсем удачна аналогия за онагледяване на 12 - те човешки тела - б.а.)

Преди **2,88.10⁹** години човешкото същество, с посредничеството на своята душа под ръководството на Единния Дух, започва преминаването през енергийните полета на четири звездни системи през Центровете на техните Слънца. Тези процеси в духовното познание са описани в знанието за т.н. "преселение на душите".

Нашето присъствие с причинно физическо тяло (**I. т.4** от наредената последователност на телата) в добре познатата ни Слънчева система, в чието семейство е планетата Земя, е регистрирано преди **2,5.10⁹** години. От този период до **III-та Лемурийска раса** (**7 170 105** години) в човешката земна история сме преминавали през многобройните форми на минерално, растително и животинско царства на планетата Земя. Добре познатото ни сегашно физическо тяло придобиваме преди 6 500 000 години. През **IV-та Атланска раса** загубваме окончателно седем сетивни органа и седем сетивни чувства и оставаме здраво срастнали със Земята и земните материални условия с пет сетивни органа и ограничения диапазон на пет сетивни чувства (за повече подробности - "Духовните учения и българите" от същия автор).

Милиарди и милиони години буквално сме се спускали стремглаво в Материята, а само преди **2 160** години отново получаваме възможността и реалните условия да започнем своето възлизане към по-високите сфери на Битието. За осъществяване на тази своя заветна, отдавна мечтана цел е необходимо да притежаваме добре развито, здраво и хармонично физическо тяло. Само върху тази здрава основа можем да развием поставените в зародиш, като семена, останалите си все по-фини и съвършени тела. И само с личното участие на всеки един от нас в усъвършенстване на дванадесетте си тела можем да получим върховното право отново да пребиваваме в многоизмеримата височина на Всемира. Какво представлява физическото тяло?

Физическото тяло е проводник, велика инсталация, през която преминават силите на Природата. Как човек с физическото си тяло се свързва с другите светове, т.е. тела? - "Физическото тяло на човека се състои от **три обвивки: етерна**, която излиза от физическото тяло на един-два сантиметра, през нея минават електричеството и магнетизмът. Както обличаме тялото си с дебели или тънки дрехи, за да го предпазим от студ или горещина, така и етерната обвивка е здрава дреха на физическото тяло, която го предпазва от външни влияния. Етерната обвивка е свързана с **астрална**, която управлява страстите, тя предпазва човека от гняв и отмъщение. Астралната обвивка е свързана с астралния свят - подсъзнателен, свързан с широкия Божествен свят, откъдето черпи материали за съграждане на вътрешния или душевен живот на човека. Човек трябва да има къща не само за гости от физическия свят, но се нуждае и от къща за приемане на Господа. Къщата трябва да бъде красива, здрава и хигиенична. За съграждането на физическата е нужен план, на същото основание план е нужен и за съграждане на духовната къща. Комисия от разумния свят определя кога да се събори старата къща, от основи или частично, за да се съгради нова" - Учителят.

Ние не стоим на едно място в развитието и усъвършенстването на своите тела - физически и духовни. Не е далеч денят, когато телата ни ще претърпят промяна в своята форма и съдържание, когато нашите сетивни органи ще превземат сегашните, далечни, хоризонти на сетивност. Човек наново ще придобие изгубеното си право да пребивава в Божествения свят. Нека отново се обърнем към словото на Учителя:

"В развитието си човешкият дух е **минал през всички форми**, които съществуват **в космоса**. Растенията, животните са фаза, през която човешкият дух е минал, и днес ги ползва като свои слуги. **Това не означава още че човек е бил животното**. Като дух само той е минал през фазите на растенията и животните, но произходът му е Божествен. Той е минал през низшите форми, но не е спрял при никоя от тях и е продължил пътя си. Той и до днес ще продължава да създава различни форми. При създаването на различните форми човешкият дух си служи с творчески закон.

Човек е последната и завършена форма на физическия свят. Но той още не е последна форма на природата.

Съществуващите хора се нуждаят от ново разбиране на нещата, с което да преустроят мозъка, дробовете, стомаха, както и мускулната си система.

Човекът ще претърпи голяма промяна – неговото тяло ще бъде преустроено. **Тялото е резултат на човешкия дух**. От устройството на тялото се съди за духа на човека. От степента на развитието, до което са стигнали човешкият ум и човешкото сърце, се съди за работата и усилията на неговия дух. Ще дойде ден, когато **духът ще създаде безсмъртно тяло** на човека.

След осезанието се явил вкусът, после обонянието, слухът и най-последно зрението. **Пет сетива – пет култури**. (виж графиката – б.а.) Това е историята на човешкия дух досега. Има още сетива, които човешкият дух има да развива. Ухото, окото му ще се изменят, ще получат по-съвършена форма от сегашната. Като дойдете на земята след 3 хиляди години, ще намерите грамадна разлика между тогавашния и сегашния човек. **Пред бъдещия човек сегашният ще изглежда като дивак**. Шестото сетиво сега вече започва да се развива (от 22.08.1914г. – Ерата на Водолея - б.а.) Онези, у които шестото сетивно чувство започва да се развива, са хора с високи стремежи, с висок идеал.

Ще дойде ден, когато човек ще пътува свободно от една планета на друга, но не със сегашното си тяло. Ново тяло трябва да си създаде, което може да се разглобява и отново да се създава, за да го пренасяте от едно място на друго. (става въпрос за

материализация и дематериализация –б.а.) Ще дойде ден, когато човек ще пътува по земята без тренове, без автомобили и аероплани. Той ще има ново тяло, устроено по нов начин. Сам той ще разполага с нова светлина и знания, ще познава законите на Всемира и ще ги прилага. Тогава той няма да оре и копае земята, както днес прави, но ще се храни по особен начин, който днес и най-учените не познават.

В миналото човек е виждал с цялото си тяло. Под "минало" разбирам времето преди грехопадението, когато човек е живеел добре и е спазвал Божиите закони. Съвременният човек вижда само с очите си, чува само с ушите си, вкухва с езика си, опитва миризмата с носа си, поради което **тялото му е още в тъмнина**. Очите, ушите, носът изпълняват днес специфична служба, не си помагат взаимно. Ще дойде ден, когато очите, ушите, носът съзнателно ще помагат на ръцете и краката. Долната част на тялото, от кръста нататък, е в зависимост от главата и сетивата. **Здравословното състояние на организма се определя от нормалното състояние на главата, на сетивата, както и на цялата нервна система.**

Не е далеч времето, когато човек ще придобие онова, към което се стреми. Тогава той ще има по-красиво, по-здро и усъвършенствано тяло. Днес човек живее в постоянна борба между плътта и духа. Когато изработи своето ново тяло, той ще живее в мир и равновесие. Той ще излезе от живота на борбата от двойствения живот"

Не случайно започнахме с цитати от книжката на Васил Манев "Единство на Вселената, също не случайно завършваме и с извадки от словото на Учителят Петър Дънов – Всемировият Учител Беинса Дуно. Преди да продължим по нататък е хубаво да попитаме: - Съвременните учени знаят ли след 10, 100 или 1000 години какви промени ще настъпят в нашите органи, системи физическо и други тела? Не съществува ли пряка опасност развитието ни на нови по-съвършени органи и повишена сетивност да се приеме от "съвременната медицина" за патологично "отклонение" от нейните норми и нормали?

11.3. Висша анатомия и физиология

С навлизането ни в дълбочината на същността на човешкото същество: физическа, духовна и Божествена, все по-ясно в нас се вкоренява дълбокото убеждение: човекът е свидна рожба на Майката Природа. В тази рожба се преплитат множества елементи, подредени в хармонична верига, които не са подвластни само на законите, управляващи материалните полета на Вселената. На практика се оказва, че дори в строежа и функциите на нашите най-малки градивни частици от физическото ни тяло - клетките, взимат активно участие сили и енергии, чиято същност едва ли е само продукт на познатите ни физико-химични процеси. Дори нещо повече: триединните Елементи на Всемира по убедителен начин са проектирани, функционират и се съдържат в нашите клетки, които в крайна сметка са градивните "тухлички" на физическото ни тяло и неговите органи и системи. При внимателно и разумно вникване в тези органи и системи, в това функционално многообразие и същевременно свръхразумно Единение, не можем да не се преклоним със свещен трепет пред Една Велика Природна Разумност, създала своето най-велико творение - Човека, венец на Природата. В тези наши изследвания би било съвсем неудачно да се

разглеждаме като една затворена био-физична система, развиваща се сама за себе си и с единствен произход от по-предишни биологични видове. Досегашните научни твърдения и теории все ни поставят едностранно натрапчиво единствено в дървото от животинския вид на маймуната. Какво печелим от тези непохватни твърдения? Нищо, освен ограничение в просторите на Вселенските Знания.

Несъмнено във физическото тяло на човека се срещат и работят най-еволюционно изявените биофизични функции, системи и елементи от представителите на другите царства: минерално, растително и животинско. Този факт е неоспорим, но той не е единствено достатъчен и необходим, за да открием нашата действителна, не само физическа, същност.

Можем да продължим в три направления. **Първото** е достатъчно пъти употребявано - човекът е произлязъл от определен животински вид. **Второто**, което се прокарва с натрапчива настойчивост в последните години, е, че ние сме случайно и единствено "явление" в Космоса. **Третото**, привидно най-старо твърдение, е за нашия обожествен произход. В това твърдение се сблъскваме с едно натрапчиво, натрупано от човешкото невежество и егоизъм, противоречие: колкото религиозни форми и култове съществуват, толкова и този ни произход е различен, но в крайна сметка човекът е един. Явно и трите използвани похвата до сега не са ни извели в полето на конкретно ясните отговори на въпросите: кои сме ние, откъде идваме и къде отиваме? По-скоро и трите направления са гранични, крайни позиции, които по своята същност не се покриват с реалните стойности на човека.

В следващите редове би било неудачно да разглеждаме човека като затворена, развиваща се и усъвършенстваща се сама за себе си биологична система. Времето, в което живеем, настойчиво поставя на преден план въпроса за взаимовръзките на човешкото същество със заобикалящите го полета на Всемира, както Материални, така и Духовни и Божествени. Мощните елементи на човешкия Дух, човешката Душа и Разум ни поставят постоянно на нови позиции, хоризонти и нива на по-съвършени познания - ние трябва да отговорим на тези предизвикателства. В тази вечно нова обстановка нито за миг не трябва да убягва от нашето съзнание фактът, че с разширяването на кръгозора ни се увеличава и броят на взаимовръзките с космическите полета. Нито за миг не бива да ни напуска убеждението, че Човек е Триединен, вечно проектиращ се към себе си и навън, съдържащ, без изключение, всеки един елемент от необятните и безбройни елементи на Всемира. Той с физическото си тяло, по Законите от Една Велика Повеля, е постоянно на Границата в еволюционните процеси на развитие на Материята и Духа. Тази граница не е строго фиксирана, но е задължителен елемент във всеки един от пластове на Вечно изявения Живот.

"Да мисли човек, че е създаден по образа на природата, че е едно с Бога, това не е противоречие, но действителност. **Като изучава природата човек изучава себе си.** Той е свързан с нея, а тя се отразява в него като в огледало." – Учителят.

За кой ли път пак се обръщаме към девиза: "Познай себе си!" Защо трябва да познаем себе си? Явно този израз, дошъл от дълбока древност, не е загубил и днес, а няма да загуби и в бъдеще своята актуалност на питане. Какво все пак трябва да познаем? Материалите, изграждащи нашите тела, органи и системи, които са предпоставка за реализиране на функционалното ни единство, или Това, Което кара всяко едно живо същество да вибрира, да се движи и твори. Кое трябва да познаваме: низшето или Висшето - човешки земното или Божественото? В отговорите на тези въпроси имаме пълното основание да заявим, че това наше познание е строго лично, в него постоянно трябва да се върви в двете паралелни направления, в двете посоки, до тяхното окончателно Единение. Имаме също пълното основание да изкажем

твърдението, че до днес човешкото същество е опознавало себе си едностранчиво, извън Природата, извън естествената среда, в която придобива своя живот и здраве.

Едва ли някой от нас приема призива за познание на Висшето и низшето в човека само за словесен израз. Единствено методите за провеждане на този вид опознаване ни водят по пътя за разумното използване силите на Природата в нас и около нас: "Както цветята използват слънчевите лъчи, така и вие трябва да използвате силите на живата природа. И тогава, който за каквото е роден, това ще прави. Този закон има приложение и в човешкото тяло. Всеки уд (орган - б.а.) от организма на човека изпълнява специфична служба. За пример, краката ходят, като същевременно носят общия товар на тялото; ръцете работят, хващат, вдигат, слагат разни тежести; очите гледат; ушите слушат и т.н. Следователно всеки орган от човешкото тяло изпълнява специална функция. Който намери мястото си в природата и разбере своето предназначение, той ще може правилно да изпълни своята функция, като уд от великия Божествен организъм." - Учителят.

По силата на Един Основен Момент в Битието ние трябва да приемем, че заедно с всичките, без изключение, Елементи на Всемира, произхождаме от Един Единствен Център. Без да влизаме в словесни атаки или помирения относно същността на Този Център, ние приемаме Неговото Реално съществуване - обратното би ни довело единствено до отричане на самите нас. Поради моментното ни несъвършенство във възприятието за Природата сме допуснали да Го ограничим и да Му дадем наименованието Бог. В това наше твърдение привидно влизаме в противоречие с познат, сега научно утвърден закон в мирознанието - висшето произлиза от низшето. И това е така, защото в своето човешко, вечно бързание и често невежество се опитваме да правим постоянно директен преход от човека към Бог. Но този преход е единствено възможен, когато признаем и опознаем един също все още съвсем малко признат и изучен Духовен свят. Този Свят със своята многопластова дълбочина, многобройност от форми и неизчерпаеми енергийни състояния е нашият единствен път към Божествения свят.

Каквито и теории да развиваме, днес и в бъдеще, относно произхода и същността на човешкото същество, То, разгледано в своята най-висша, действителна изява, е искрица от Бог. Една жива искрица, като светеща точка, отделила се от Божествения център с цел да придобие Знание посредством постоянна работа - т.нар. от нас човешка практика. Веднага би възникнал въпросът: защо сме се отделили от Бог? Отговорът е достатъчно ясен и прост: За да Го познаем! Когато сме едно Цяло с Него, по никакъв начин не можем да Го познаем, да Го видим така, както когато сме отделени от Него. И още нещо важно: нито пък да придобием качествата, които Той притежава. Т.нар. "излизане от Бог" е тясно свързано с миналото, с преминаването на човешкото същество през духовните светове на път към материята или физическите полета на Вселената. Този път е тясно свързан с еволюционните процеси във Всемира. Добрал се до материята, човек е заставен да работи, да учи и да се усъвършенства, за да добие правото и възможността наново да се издигане и да влезе в Божествения свят. Процесите в този нов път са тясно свързани с всеобщата еволюция на всичките възможни, животрептящи, материални форми, създадени при "ограничаването на Бог в Себе Си", за да се създаде Вселенското многообразие. Това Вселенско многообразие в своите форми съзнателно или подсъзнателно постоянно се стреми към съвършенство, към непрекъснати промени за по-устойчиви форми, с цел придобиване правото на съществуване и живот във висшите сфери на Битието.

"Тези линии са светове със строго определени математически означения. (гр.2.11.) Сега вие, момичетата, излизате от **В**, вървите нагоре към **В₁**, **В₂**, **В₃**, и отивате към **А**. В същото време излиза момче от **А** към **А₁**, отива към **В** и се среща в точка **О**. Ако вашето сърце е пълно с надежда, любов и вяра, от другия полюс излиза

непременно друга душа и ако вървите правилно, то тези души ще се срещнат и животът им ще се осмисли – няма падане. Но ако още в началото се колебаете, ще изгубите тази душа или ще се родят всички страдания. Непременно човек трябва да спазва своята вяра и надежда и да знае, че този път, в който е влязъл, е прав, и да не допуска никакво съмнение в Божия Промисъл. Каквито вери и да има, да знае, че е на този Божествен кораб. Може да има бурни вълни, но този кораб не може да потъне. Това са правила на Великата окултна школа. От правилното развиване на школата ще дойде онзи вътрешен, Божествен свят, където човек ще завърши своето развитие и ще дойде да помага на своите братя в точка **С**, понеже вие тръгвате от тази линия, от един център, а от другия център друг ще дойде. Ако вървите правилно, този въпрос в една година ще се развие правилно и всички мисли и желания, които ви безпокоят, ще се разведрят и нова светлина ще дойде в душата ви. Но колебаете ли се, не само, че няма да придобиете но ще изгубите всичко. На всеки му се дава съдействие да изходи пътя. Та, като тръгвате в този път, всички тези светове насочват своя поглед и всеки, който върви из пътя, те го следват. Може да го извървите за година, за десет, за сто, за хиляда години, но този е пътят, който ви се изпречва. Тогава, като дойдете в четвъртата фигура, (Гр.2.08 – б.а.) вече няма падане. Като тръгнете в този Божествен път, няма сила, която може да ви извади от него. Сега зависи как се подвизавате. Няма никаква външна причина, нито сила, която да ви отбие от пътя. Тъй че ако се отбиете, трябва да си кажете: "Ние сме виновни, а не външните условия на живот." Опасността е само у вас." – Учителят.

Във физическия свят човек съзнателно или несъзнателно търси здраве. То е онова състояние, при която човешкото същество е в равновесие с материята, духовните светове и Божествения свят. Съвсем основателно можем да твърдим, че човек, здрав физически и душевно, може по-лесно и безпрепятствено да прониква във висшите светове, да развива своята сетивност и да ускорява своята еволюция. Явно не е случайна сентенцията, която не губи своята сила и до днес: "Здрав дух в здраво тяло". Тук основателно възникват въпросите: къде да търсим своето здраве? Как постоянно да го поддържаме в т.н. оптимални граници? Отговорите на тези въпроси ще бъдат крайно едностранчиви, ако търсим необходимите поддържащи елементи на здравословното си състояние само във физическите светове на материята. По-правилно е в методите на това привидно ново познание да вземем предвид многопластовата дълбочина и многоизмеримост на Вселената и да познаваме Нейните закони, което би ни поставило в пътя за правилните отговори на поставените въпроси.

Във физически изявения живот всяко едно същество търси постоянно равновесие между своята форма и външните условия. По-точно, то съзнателно или подсъзнателно се стреми да се пригажда и да съгласува своята същност с условията, в които съществува в този си отрязък от време. Но самите многообразни условия не са само даденост на времето, пространството и мястото, в които то се развива и съществува. Тези условия са резултат от по-висши енергийни взаимодействия, преобразувания и се подчиняват на едни по-други закони, за които даже не се предполага, че съществуват. В тази ситуация се появява един постоянен, непрекъсваем процес на стремеж към съгласуване между Непознатото и моментната даденост с цел движение напред и нагоре. Този стремеж в достатъчна степен, допринася не само за съвършено познание на външната среда, но и за да се прекрачи прагът към едно ново познание.

Ние постоянно утвърждаваме **триединството** във всяка една форма, явление и взаимодействие. Когато търсим своето здраве, е необходимо по същия неотменим триединен принцип да го свържем с още два елемента в неразделима тройна взаимовръзка. Кои са другите два елемента и къде да ги потърсим? В кои полета на Всемира получава изява всеки един от трите елемента? На какви закони са подвластни? Ще потърсим отговорите на нашите въпроси в изнесеното знание през

1909 година при годишната среща на Учителя - Беинса Дуно с учениците от Веригата на Бялото Братство във Варна. Предварително посочваме принципа на триединство: **Здраве, Повдигане и Съвършенство**, в Единна форма - Вечен Живот.

11.4. Природно електричество и магнетизъм

Всеки един организъм във Всемира, независимо от неговото вътрешно съдържание и външна форма, щом проявява движение, е подложен неминуемо на двете основни сили в Природата: електричество и магнетизъм. Откъде възникват тези сили? - От необятния Миров океан на Непресъхваща Енергия. Но това не е достатъчно конкретен отговор! Силите на природното електричество и магнетизъм се захранват постоянно и вечно неизчерпаемо от Величавия Живот на Абсолютният Дух. Човешкото същество със своето тяло, по-точно тела, не прави изключение от тези процеси - то също е подложено непрекъснато на тези по вид енергийни въздействия.

В нашите предишни разглеждания ние посочихме, че материята във Вселената не е нищо друго освен кондензирана светлина. И когато започнем да изучаваме и разглеждаме градивните, най-малки елементи на физическото тяло на човешкото същество, все ще стигнем до извода, че неговите окончателно неделими частици са всъщност частици на светлината. Когато се обърнем към физиката и приложим законите, третиращи електричните и магнитни явления, при определени условия също ще получим светлина - разбираемо в материалните условия ще познаваме само една от изявите на светлината. И още нещо: ако за момент притежаваме достатъчно на брой сетивни органи и чувства и "погледнем" към всяко едно същество във Всемировия океан, няма да видим нищо друго освен постоянно движещи се в хармонична последователност и в многобройни светлинни нюанси ярко светещи светлинни точки и сфери. Човешкото същество също има определено място в така описания, макар и с фантастична картина за мнозина от нас, "светлинен" процес.

Нека към човека на Земята погледнем през погледа на ясновидеца: ще видим физическото тяло на човека, етерните обвивки, обхващащи тялото, органите и всяка една клетка от него. Още ще видим и една светеща сфера, т.н. Аура, излизаща на 60-80 см от тялото и множество нишки, които се вливат и изливат от повърхността на тази сфера. Когато се повдигнем и погледнем към другите тела на човешкото същество, ще видим, че във всяко едно от тях се влива и излива светлина. И колкото по-високо измеримо е тялото, толкова по-фина е светлината и дължината на нейната вълна е по-къса.

"Йерархията на светлината, т.е. Духът, се затваря във форми по два начина - чрез въплътяване и чрез вселяване. Всички субатомни частици, всички атоми и молекули, цялата Вселена представляват кондензирана духовна светлина, вселен Дух, живо училище за душите. На нивото на Духа, на светлината, на свръхсъзнанието всичко това е живо, неделимо, цялостно, преливащо от велика, разумна взаимност и Любов.

На нивото на средите и формите (физическите полета на материята - б.а.) то (физическото ни тяло - б.а.) е разделено на много области и функции. Всяка област има външна, ограничена в пространство-времето страна и вътрешна - неограничена, цялостна. Цялото е в центъра, централното поле, дето полюсите са положени в интимен кръг на раздвоение, трансцендиране. Движението в тази посока е описано в 9-те блаженства и деветте заповеди на Христос. Това е областта, която новата

култура на човечеството има да изучава." - Емил Стефанов, "Избор"- книга първа, изд. "Анхир", София, 1999 година.

Разбира се, за мнозина от нас тези нови виждания са само фантастични предположения, но нека продължим. С изследвания, експериментално съвременните биолози, работещи в областите на т.н. лъчеизпускане от живите организми, са установили факта - с този вид въпроси се занимават биолозите Гуревич, проф. Лаковски и др., че лъчеизпускането и лъчеприемането са в основата на един универсален природен закон - Принципа на полярността. Този Велик Принцип се проявява във всичките области на Битието: дух и материя, светлина и тъмнина, топлина и студ, добро и зло, мъжко и женско начало, електричество - положително и отрицателно, магнетизъм - с положителен и отрицателен полюс и т.н.. Да се изразим още по-точно - става въпрос за Третия Основен Принцип на Битието – Принципа на Полярността, разгледан в предходната част на повествованието.

"Противоположните полюси не са нищо друго, освен разнородни вибрации на една и съща мирова субстанция. Затова и всеки полюс има в нищожна форма минус и обратно. Тъй че във всеки полюс имаме и двете начала, само че едното е активно, дейно, а другото - потенциално или слабо изразено. Следователно при разбиране закона за вибрациите единият полюс може да се превърне в друг, противоположен. На основание на този закон става трансформирането на нисшите състояния и енергии във висши. (това не е нищо друго освен енергиите **Ин** и **Ян** във всепоглъщащото ги **Ки** – б.а.)

Основата на подобно поляризиране лежи върху учението за полярността на човешкото тяло.

Полярността е присъствие в организма или в част от него на количествено или качествено различни свойства, разположени по протежение на някои полярни оси (отвесни и хоризонтални) на целия организъм, отделен орган или клетка.

Полярността на клетките особено силно се изразява в епителиалната и нервна тъкан.

Клетките на нервната тъкан притежават също ясно изразена полярност. От единия полюс на клетката излиза дълъг израстък - неврит; от противоположния - тялото на клетката има голямо количество къси, разклоняващи се израстъци - дендрити. От гледна точка на невронната теория в нервната тъкан клетките са полярно диференцирани в динамическо отношение, в смисъл рецепторни свойства притежават само дендритите и тялото на клетката, докато в същото време невритите осъществяват провеждането на възбуждането." - Петър Димков, "Очна диагноза" изд. "Астрала", София, 1999 година.

Как можем по-конкретно да свържем системи от физически изявеното човешко тяло с природното електричество и магнетизъм? - Електричеството свързваме с централната нервна система - главния и гръбначния мозък, а магнетизма - със симпатичната нервна система. Едновременно с това трябва да посочим, че в духовното знание пътят на човешката душа също е свързан със силите на електричеството и магнетизма: "И тъй, един закон в окултизма гласи: всички блага в света са свързани с кротостта и смирението (качества на душата - б.а.); всички сили са свързани с електричеството и магнетизма, т.е. с мозъка и симпатичната нервна система." - Учителят.

Нека се върнем отново към въпроса за нервния апарат във физическото тяло на човека. Три големи части образуват този т.н. нервен апарат: главен мозък, гръбначен мозък и вегетативна нервна система.

Нервната система се дели още на централна и периферна. Централната нервна система се представя от главния и гръбначен мозък, а периферната - от излизашите от тях нерви. Същевременно отбелязваме наличието и на симпатична нервна система, образувана от особен вид нервни възли и нерви. Симпатичната нервна система е тясно свързана с двете нервни системи - централна и периферна. И още нещо: симпатичната нервна система присъства със своите разклонения в абсолютно всичките органи от тялото на човека. Тя образува във физическия организъм възли под формата на ганглиони и плексуси (сплитания), които могат да бъдат локализирани.

Едни от характерните изяви на Полярността в Природата са електричеството и магнетизма. Полярността се наблюдава в материята във всяка една разумно проявена форма. Полът също е форма на полярност. Полярност съществува и в нематериалните съставки на Битието – любов и обич, мисъл и чувство, добродетел и омраза и т.н. На границата между Материята и Духа също съществува полярност – живот и смърт, здраве и болест. В тези два велики полюса от Битието се извършват постоянно, все още малко изяснени, сетивни и надсетивни процеси. Те също се различават един от друг. Например: функционирането на любовта е външен процес, а нейния противоположен полюс, обичта – вътрешен процес. Жената е един вътрешен процес. Мъжът е външен процес. Здравето е външен процес, а болестта вътрешен. Научното знание, разглеждащо въпросите от проявите на електричеството и магнетизма, ни учи, че между тях постоянно се извършват обменни процеси. Знаем в Природата, че енергията не се губи, само променя своята форма. При устройствата и апаратите, сътворени от човека за преобразуване на единият вид енергия в друг: електричеството в магнетизъм и/или магнетизъм в електричество, винаги има т.н. "загуба на енергия" и свързаният с нея термин КПД (коефициент на полезно действие – б.а.). Реално всяко едно устройство, сътворено от човека в материални условия, е все със загуби и все си носи своя етикет с КПД. Реално всяко едно действие на човека, в което не са преплетени разумно елементите от всичките съставки на Битието – материя, душа и Дух - е обречено предварително на провал и неуспех. Обаче в Разумната Природа нещата не стоят така, както в човешкия живот на "политико-техничко-икономическо-търговско-здравен прогрес и благоденствие"! Там наистина Енергията не се губи и няма и не е съществувал никога терминът КПД. **По тази и ред други причини твърдя, че смърт в тази форма, в която ни се представя от съвременните учени медици – не съществува. Имам също "нахалството" да твърдя, че със сегашните "съвременно научни" методи на лекуване няма и не може да има оздравели хора.**

Защо спираме, за кой ли път, нашето внимание върху силите на електричеството и магнетизма? - Защото е необходимо добре да познаваме техните прояви в нашите тела, органи и системи. Само с добре усвоени и приложени знания за протичането на техните енергии във физическото ни тяло можем да имаме здраве растеж напред, и нагоре - еволюция. В този еволюционен стремеж ние задължително сами ще изграждаме наново своите по-съвършени тела. Природата ни предоставя само материали и енергия, които ние в своята човешка практика обработваме и преобразуваме, а духовното знание ни дава методите, с които ще работим.

12. ЕНЕРГИЯТА. ТРИТЕ ОСНОВНИ ЗАКОНА НА БИТИЕТО. ПЕНТАГРАМА.

12.1. Енергията

Трябва винаги да имаме предвид следния факт: с нашите физически тела ние сме част от земния организъм, затова, когато Земята приема, и човешкият организъм приема и обратно, когато земният организъм отдава, и човек отдава. На каквито енергийни въздействия е подложена Земята, на същите енергии са подложени и нашите физически тела. Но ние имаме и духовно съставлящи тела, имаме и Божествено тяло. Те какви енергии въртят в себе си и около себе си?

Във видимата част от Вселената едно Централно слънце отдава постоянно своята енергия на нашето Слънце. Първоначално постъпващата енергия е положителна, но после се поляризира на положителна и отрицателна.

Общо правило в материалните полета на Вселенските простори е небесните тела да имат два полюса: положителен и отрицателен. С отрицателния си полюс те приемат енергия, а с положителния отдават. Когато един център е положителен, той дава, а когато е отрицателен, взима. Положителната енергия твори, а отрицателната гради.

"По отношение на Земята енергията на Слънцето е положителна. Тя се развива в положително и отрицателно електричество, в положителен и отрицателен магнетизъм. Земната енергия по отношение на Слънцето е отрицателна. (Земята има и двата вида енергии, но предимно е отрицателна; и Слънцето има двата вида енергии, но предимно е положително). **От съприкосновението** на тия два вида енергии се произвежда животът на Земята. Този посредник, който съединява и трансформира тези два вида енергии, е наречен от учените етер. Той пронизва пространството и цялата Земя. Окултистите го наричат животворна плазма; мистиците го наричат дух. И в книгата Битието (гл. I, стих 1-2) се казва: В началото създаде Бог Небето и Земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнината бе върху бездната; и Дух Божий се носеше върху водата" - Учителят.

Да проследим по-точно пътя на енергийните потоци от Централното Слънце към Земята: от Централното Слънце нашето Слънце приема енергия, която трансформира в положителна и отрицателна. Земята приема енергия от Слънцето на нашата Слънчева система, която с пристигането си се трансформира в положително и отрицателно електричество, в положителен и отрицателен магнетизъм - тези диференцирани видове енергии имат повече отношение към т.н. нежива материя. Съществува и още един вид енергия, по-точно **животворна енергия** или **прана**, която се приема директно от живите организми и има повече отношение към т.н. жива материя. **Главен носител** на този вид животворна енергия са **светлите лъчи на светлината** от Слънцето. Човешкото същество е подложено постоянно и на двата вида енергийни въздействия. Или по-точно: **телата на човешкото същество са подложени постоянно на всичките видове енергийни потоци, закони и принципи, които съществуват във Всемира**. За да бъдем достатъчно точни и правдиви - Човешкото триединно същество е подложено на породените енергии от постоянно действащите Седем Принципа в Битието.

Нека разгледаме малко по-подробно въведеното понятие **светли лъчи на светлината**: "Светлината, която ние възприемаме през очите си, не идва от физическото Слънце, което поглъща всичката енергия. Нашето Слънце черпи силата си от тъмното Слънце, а тъмното Слънце черпи сила от Истинското Слънце" - Учителят. Действително, и днес учените могат да установят, че 98% от енергията на Централното Слънце, постъпваща към нашето Слънце, се "задържа" в Него, а останалата съвсем малка част от 2% (!) се разпределя за обектите от Слънчевата система, в т.ч. и за Земята. Могат да установят също, че в обсега на нашата Галактическа система - Млечен път - съществува един "тъмен", невидим източник, от който Слънцето черпи постоянно енергия.

От стотици и хиляди години ние сме научили много неща, но едва сега идваме до разбирането за същността на светлината като многобройни безкрайни трептения. Тези многобройни трептения са съвкупности от възможности за проява на светлината. В самата светлина има и трептения, и движения, но самото трептене и движение не е светлина. В самото космическо пространство сякаш не съществува светлина, но при взаимодействия на енергийните потоци с материята се образува светлина. Все още не са изучени напълно енергийните взаимодействия вътре в енергийните потоци и реалните резултати при обмените на Вселенска енергия и материя. Ние все още продължаваме да говорим и познаваме светлината, която регистрираме с нашите ограничени сетивни органи, а онази светлина, която не може да предизвика зрителни усещания или други реакции в нас, ние приемаме за тъмнина.

12.2. Трите основни закона на Битието

В бъдещите наши научни изследвания, каквито и закони да откриваме, все ще стигнем до трите основни закона на Битието - всичко съществуващо във Всемира е подложено в най-висша степен на тяхното влияние, на произтичащите от тях сили. Нека накратко навлезем в тяхната същина:

Законът на Биос царува в духовния свят. Този духовен закон е единственият, който населява всичките създадени светове и Вселени с живи органически същества. Върху принципите на този закон се преобразуват Енергиите на Всемира. От основите на този закон произлиза светлината, изграждаща структурата и веществата на органичния свят, в частност на биосферата на Земята.

Законът на Притеглянето (преиначен погрешно от съвременните учени в закон на Гравитацията - б.а.) господства в материалната част на Вселената - дома на всичките органически същества. Върху принципите на

този закон се извършва поляризирането на Енергията. Гравитацията е Вселенската сила, която строи и поддържа структурите от материалната част на Битието.

Законът на Мисълта владее умствения свят. Този закон е основата на всяка разумна самостоятелност = творческо преобразуване на енергиите от съществата, населяващи всичките светове и вселени. Основните му начала са еднакви навсякъде във Всемира без изключение - те се различават само по вид и степен, но не и по същина.

12.3. Законите отразени в съзнанието на земният човек

Първи закон: Люби Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В него ще намериш своето здраве, своето блаженство.

Втори закон: Люби ближния си както сам себе си. В него ще намериш основание за своето повдигане.

Трети закон: Бъди съвършен, както е Отец твой съвършен. В него ще намериш връзките на Вечния Живот, извора на всичките блага. Все, що попросите в Мое Име, Аз ще го сторя. Не бой се, малко стадо. Отец ваш е благоволил да ви даде Царство.

Първият закон показва нашето излизане от Небесните жилища - Божествения свят. Отношенията в този закон имат пряка връзка със Сътворението на света. Именно на този закон се дължи произходът на всичките видими и невидими форми във Всемира, в т.ч. и на човешкото същество. Божественият свят символично се представя с геометричната фигура равностраничен триъгълник, в която всяка от трите страни е неразривното Триединство на Отец, Син и Свети Дух. “Може да напишете три триъгълника. **(фиг.1.12.)** В най-вътрешния ще напишете: Любов, Мъдрост, Истина; във втория – душа, тяло, дух; в третия – сърце, ум, воля. Тялото върви с Истината. За тялото вие имате едно особено понятие, но то е общност на всички разумни души, които живеят в едно единство.” – Учителят. Когато разгледаме последователно едни от трите страни на паралелните триъгълници, ще се натъкнем на следните хармонично съчетани последователности: Любов, душа, сърце; Истина, тяло, воля; Мъдрост, Дух, ум. Това от една страна са неразривни триединства от физическия, Духовен и Божествен свят взети поотделно, а от друга страна това са преходи и връзки между самите светове – също в ненарушимо триединство. Единствената сила, Която е в състояние да укрепва, възстановява и реализира триединствата и в двете посоки, е Любовта.

На Първия закон е подчинено и едно от трите естества на човека - Божествената искра, която той носи вечно в себе си в нейния първично чист вид. С тази Божествена искра човек постоянно слиза в материята и възлиза, за да придобие знания, опитност и качества. И всяко едно негово слизание е свързано с реализирането на една основна, лична идея в Битието. Същевременно, всяко едно физическо изявено човешко същество на Земята е една въплътена Идея, една материализирана Мисъл на Бог. Слизането и възлизането е непрекъсваем процес и може съвсем точно образно да се представи с Божественото дърво на Живота. Всяко едно слизание в дълбочината на материята е пускане на коренче в почвата, съпроводено с процес на черпене на сокове, които се препращат към короната на дървото. При това, всяко едно създадено коренче в материята е съпроводено със създаване и на клонче в короната на дървото.

Човека, веднъж записан като елемент в Дървото на Живота, никой не е в състояние да изтрие, премахне или унищожи.

Животът в плътните енергийни полета на Всемира - корените в почвата, е свързан по своето естество неминуемо с отклонения и непрестанни стремежи за корекция. Тази корекция е единствено възможно осъществима при непрекъснатата връзка с един разумен Център. В тези събития от "грешка" и "поправка" ние развиваме и създаваме едно нерушимо от времето, съществено качество, наречено Разумност.

Вторият закон има отношение към Духовния свят. В него единствено можем да намерим методите и основата за нашето повдигане и еволюция. Този закон, както и първият, ни дава възможност за отваряне на сетивността към невидимите, но близки нам същества. Трябва да имаме отношения на любов не само към видимите форми от Битието, а и към невидимите и привидно безкрайно далечни обекти, които в много степени са ни по-близки и спомагат интензивно за нашето развитие. Голяма част от тези невидими в момента за нас форми всъщност са духовните човешки същества, преминали своя еволюционен път преди нас. И като ги любим, ще знаем основата, върху която са съградили своя непрекъсваем и чист душевен живот. "И вие, когато любите една душа, с това ѝ помагате. Това помагане е едновременно твое, защото с това ти на себе си помагаш, и то ще ви съдейства да се повдигате." - Учителят. Символично Духовният свят се представя с два преплетени равностранны триъгълника, единият с върха нагоре, а другият с върха надолу. Все таки, този Духовен свят не е такъв, какъвто на нас ни се иска да бъде. В Него си има специфични видове енергии, които трябва да познаваме. **(фиг.2.12.)** "Следователно, всички грехове на хората се дължат на лъчите на тъмнината или на тъй наречените "черни лъчи" в природата. Човек греши, когато попадне под влиянието на черните лъчи. Който попадне под влиянието на тези лъчи той носи вече техните признаци. Както лъчите на светлината, или белите лъчи, имат свои специфични белези, така и черните лъчи имат специфични белези. Едните и другите лъчи взаимно се преплитат, като образуват два триъгълника – единият с върха нагоре, а другият – с върха надолу. Белите лъчи имат възходящо направление, а черните – низходящо. Белите лъчи образуват триъгълника **ABC**, а черните – триъгълника **A₁B₁C₁**. Тези триъгълници

представяват същевременно спектри на бялата и на черната светлина. Спектърът на белите лъчи съгражда, твори; той носи живот в себе си. Спектърът на черните лъчи разрушава, унищожава; той носи смърт в себе си.”
- Учителят.

Ако търсим мястото на човешката душа, Големия свят - Макрокосмоса и техните закони за съществуване и развитие, можем единствено да ги намерим в сферите от изява на Духовния свят. В тези полета от Всемира си дават действителна и постоянна среща Микрокосмосът - триъгълникът с върха надолу, и Макрокосмосът - триъгълникът с върха нагоре, среща на непрекъсваем нито за миг енергиен обмен. Също, ако търсим другите тела на човешкото същество, неговата реална стойност и в крайна сметка - извора за здраве и щастие, пак тук можем да ги намерим - в духовните полета на Битието.

Разбира се в твърденията, с които утвърждаваме първия и втори закон, както и разглеждането на двата свята - Божествен и Духовен, ние можем да допуснем една често повтаряна грешка. Грешка, при която умишлено или не, насочваме вниманието на любознателната личност към неосезаеми и неосъзнаваеми в дадения момент явления. И, избягвайки от действителността, да придадем на всеки възможен изход и определена ситуация решение в мъглява нереалност. Когато пък работим със съвсем очевидни материални форми от най-различно естество до физическо тяло на човек, ние привидно попадаме в друго затруднение - не сме в състояние да опишем пълното им вътрешно съдържание и взаимовръзки в него без помощта на надсетивни в момента методи. За да опишем какъвто и да е обект - форма от Битието, ние трябва да сме "извън него". За да въздействаме в съдържанието на обекта, трябва да ползваме сили и енергия, които също са извън него, но и "над него", като същевременно при неговото описание влизаме неминуемо във взаимен обмен на енергия. Не без основание можем да приемем, че връзките и силите на взаимодействие между формите имат три изяви: 1.Помежду си; 2.Над тях и 3.Спрямо Един Постоянен Единен Център за всичките форми от енергия. Попаднали в тези процеси, ние се сблъскваме с друг проблем - не разполагаме с достатъчно ясни знакови и словесни изразни средства за тяхното описание. Защо? - Защото ние по утвърден навик придаваме на най-често безкрайни или многоизмерими форми и енергии веднага ограничен вид, при което губим реално голяма част от техните най-характерни свойства и състав. И често ги адаптираме към нашата действителност в неузнаваем вид, което води в крайна сметка при прилагане до неизползваеми резултати. Нека посочим пример: какво разбиране остава в нас, когато назовем Трите Велики Сили на Всемира - Любов, Мъдрост и Истина? Съвсем опростеното: любовта се принизява до форми на взаимодействие между двата пола на Земята, Мъдростта се свързва с беловлас старец или вечно губещ очилата си професор, а Истината се опира или на измислени човешки закони, или никак не се намира, като дефицитна в миналото стока. Как е разгледан този въпрос в Духовното и Божествено знание? - "Битието като цяло е обусловено от три велики Принципа, които ние наричаме: Любов, Мъдрост и Истина." - Учителят. Любовта е път за Живот - Тя стои величаво в началото на този единствено верен път за всичките същества във Всемира. Знанието за Мъдростта е светлината, която ни води по пътя на

Любовта. Самата Истина е единствената реална сила, която ни дава безгранична Свобода. А самото определение на тези Понятия като Принципи ни дава достатъчно основание да приемаме, че в тях се съдържат многопластови и многоизмерими закони, сили и енергии, които, от своя страна притежават неизброимо множество проекции във всяка една форма от Битието. Както ще видим в следващите редове, те се проектират и в определени части от физическото тяло на човека.

Третият закон е най-силният. Той простира своето влияние и действие във всяко едно кътче на изявения живот. Този закон е универсален в своето съвършенство за всяка една жизнена човешка форма. Без изпълнението на закона никой не може да прекрачи прага към Духовния и Божествен свят. "Първият закон представлява Бащата, вторият - Майката, а третият представлява Синът, който един ден ще се яви в дома на Вечния Баща, за да предаде вечните резултати от целокупното слизание на Земята.

Който изпълни двата закона - Първия и Втория, той се е приготвил да изпълни и Третия закон, който е най-усилният и който е накарал да станат всичките преобразувания. Този закон е, който е смъкнал ангелите на Земята. Този закон не щади никого. Светът, па и всички ангели ще бъдат съдени по Третия закон." - Учителят.

Характерна геометрична фигура, по-точно символ, от света на Третия закон - човешкия свят, е Пентаграмът. Появата на този символ се регистрира в едни от най-старите оригинални ръкописи на древния предисторически свят. Той е един от дванадесетте, най-сложен символ, който придобива характерно силно значение в еволюционните процеси за развитие на човека. В епохата на Ренесанса Леонардо Да Винчи вписва в Пентаграма човека и придава на символа едно характерно свойство - постоянно движение. (фиг.3.12.). В началото на миналия век Учителят дава пълно разяснение на Пентаграма и внася символа в живота на хората от Шестата - Славянска култура на V-та Бялата раса.

12.4. Пентаграмът и човека

"Само в Пентаграма вие може да намерите правилния израз на вашия индивидуален живот към вас и към обществото, както и различни начини, по които трябва да постъпвате във всеки даден случай." - Учителят.

Какво представят равностранный триъгълници от **фиг.1.12.**, какъв е смисълът на така образуваната триединна фигура в Природата? - Тя представя действително съзнателния живот на човека, пътя на човешката душа в Божествения свят. Ако допрем по една от страните на два равностранный триъгълника, ние ще получим геометричната фигура квадрат. Тази нова

фигура - квадрат характеризира слизането на човешката душа в материята. Квадратът е място на постоянна борба и противоречия, тук човешката душа се намира между два полюса. Двата преплетени триъгълника от **фиг.2.12.** образуват една фигура, позната като шестоъгълник или още - Соломонов знак. Тази фигура се отнася до Макрокосмоса и показва в достатъчно ясна степен пътя от Микрокосмоса към Него. Но, ако разгледаме Пентаграма от **фиг.4.12.,** ще открием всичките проектирани фигури и елементи от Божествения, Духовен свят и Макрокосмоса. Тези елементи, подредени по повелята на Една Разумност, съставляват проекцията, а и достатъчно вярна представа за действителния първообраз на човека - Микрокосмоса. В Пентаграма има пет малки триъгълника (1,2,3,4 и 5) и един петоъгълник с върха надолу в средата (**I**). Законът е такъв, че когато човек се намира във вътрешната фигура, петоъгълникът с върха надолу, ще се намира винаги в противоречие с Божественото в себе си. Триъгълникът (3), с върха нагоре, представлява Божествения свят, двата триъгълника с върховете надолу (1 и 5) представляват физическия свят. В настоящия момент от нашето развитие ние не можем да бъдем едновременно в хармония с физическия и Божествен свят. Това твърдение не е абсолютно, но в сегашните условия на живот, в които се намира човек, е вярно. И всичките учени, философи, мъдреци и Учители на човечеството твърдят, че човек трудно може да угоди едновременно и на двата свята. Защо? - Защото в човека има едновременно две основни, главни, течения: едното идва от Слънцето и отива надолу - към Земята, а другото идва от Земята и отива нагоре - към Слънцето. Тези две течения като Принципи са и в самия човек, в неговото физическо тяло. Някои не признават тяхното съществуване, други искат да ги премахнат от живота си или да изхвърлят Пентаграма от себе си, но това не може да стане по никакъв начин.

Разбира се, представителите на ортодоксалната медицина вкупом ще се възпротивят на тези наши твърдения и ако не отминат мълчаливо фактите, както са постъпвали до сега, ще зададат въпросите: какво общо има фигурата Пентаграм с човешкото здраве, каква е връзката на Пентаграма с човешкото тяло? И веднага ще вкарат в ход специфични термини и академичния подход на официалната медицина, за да оборят едно или друго наше твърдение. Но в тази обстановка ще се получи единствено едно объркване и излишно противоборство, при което в крайна сметка губещо ще бъде единствено нашето здраве. Самите ние в написания материал ползваме факти от официалното сегашно научно познание, с цел не да му се противопоставим, а да прехвърлим мостове между него и Духовното знание. Защото повече от всякога днешното човечество има нужда от това "ново", всъщност позабравено или нарочно неприложено знание, което носи в пълна степен свобода и най-вече - здраве.

13. НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ ЗА ВЕЩЕСТВОТО В МИКРО И МАКРОКОСМОСА.

ВЗАИМОВРЪЗКИ. ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ НА МАТЕРИЯТА.

13.1. Новите схващания

В началото на 30-те години на отминаващия 20-ти век учените физици предполагат, че цялата материя се състои от три вида частици: електрони, протони и неутрони. Те носят официално наименованието **елементарни частици**, а неофициално **”тухлички”** на материята. Това е така, защото се е предполагало, че това са най-малките неделими по какъвто и де е начин късчета материя.

Със създаването на, огромни по своите размери на дължина устройства, наречени **ускорители**, започва изследването на резултатите от ударите между две частици, притежаващи огромна енергия. След проведените експерименти се установява, че при **”стълкновението”** се наблюдава появата на нови частици, които, също наричат елементарни. До сега е установено, че тези елементарни частици имат кратък интервал или време на живот, след което се разпадат на други частици.

Според учените повечето от частиците, които условно е прието да се наричат елементарни, съвсем не са елементарни, а имат сложна структура – изградени са от по-малки частици, наречени **кварки**. Кварките най-добре се вписват в протоните и неутроните, които се представят като **системи(!)** от здраво свързани помежду си кварки. Вече забелязвате, че за неутрона и протона не говорим като за частица от ядрото на атома, **а като за системи от здраво свързани частици**. Лично ние приемаме, че в този момент, когато са признати тези системи, се е извършил пробив и приобщаване на материалното с **”нематериалното”** в науката.

Съгласно съвременните научни представи цялата материя е изградена от **лептони** и **кварки**. **Лептоните** (от гр. лептос-малък, лек) са частици, които са безструктурни, т.е. не са изградени от други по-малки частици. В семейството на лептоните влизат: 1.Електрон, 2.Електронно неутрино, 3.Мюон, 4.Мюонно неутрино, 5.Тау-лептон и 6.Тау-неутрино - всичко 6 лептона. Както забелязвате, на всяка от трите частици: електрон, мюон и тау-лептон, съответстват по една електронеутрална частица: електронно неутрино, мюонно неутрино и тау-неутрино. **Интересна частица е неутриното**. То се среща също толкова често в природата, колкото и фотона. Подобно на фотоните, неутриното се движат със скоростта на светлината. Но тяхната проникващо способност е забележителна – безпрепятствено преминават през Земята(!), Слънцето(!) и другите небесни тела. Постоянно пристигащите до земята потоци неутрино носят информация за съвсем

първоначалните стадии от развитието на Вселената, за постоянно протичащите процеси в Звездите и Слънцата и т.н.

Кварките дължат своето пръкване в света (през **1963** година) на американския физик **Мъри Гел-Ман**. Той предлага теоретичен модел, съгласно който всичките частици от семействата на **барионите** (от гр. барис - тежък) и **мезоните** (от гр. мезос - среден), под общо наименование – **адрони**, са изградени от по-малки частици наречени **кварки**. По-умните от нас казват, че думата кварк няма определено смислово значение. Това обаче не е всичко. Първоначалният кварков модел на адроните съдържа три кварка, които са означени със символите **u**, **d** и **s**. Да направим разшифроване, от английски: **u – up** (горен) **d – down** (долен) **s – strange** (странен). Странно звучат тези наименования! Една средно интелигентна личност, за каквато се смята пишещия тези редове, едва ли би се съгласила с твърдението, че тези наименования са дадени от учените, както се твърди, произволно. По-скоро поведението и същността на частиците противоречат на всичко, до него момент познато за свойствата на материята. Би било логично в последните години вече учените да са си изяснили тези въпроси и нещата, относно същността на градивните тухлички на материята, да си отидат на място - но уви. Нещо повече, през последните години на века са открити нови частици, чиито свойства и структура не могат да се обяснят с първоначалния трикварков модел. Това, разбира се, е наложило неговото усъвършенстване. След това "много научно" усъвършенстване днес вече се приема, че **цялата материя е изградена от 6 лептона и 6 кварка**. А сега за малко внимание!! До днешни дни всеки един опит на учените да се изолират отделни кварки винаги е завършвал с **неуспех**.

Досега **цялата теория за строежа и същността на материята почива върху данните от косвени експериментални доказателства!**

Нека си продължим с останалите три кварка: Четвъртият кварк е наречен **очарован (charmed - c)**, петият носи името **красив (beauty)**, а шестият открит през **1995** година в САЩ, е с още по-пикантното име **топ (top)** – като че ли с тези наименования учените си правят шега със себе си и с материята. Когато обаче трябва да навлязат в Духовните състояния на **Микро и Макрокосмоса** съвсем не им е до шеги, а направо си отричат съществуването на тези реалности. Здравно стъпват на материалистически позиции и ги защитават. А може ли да бъде иначе? Явно, в близко и далечно бъдеще – не може! Ще си стоят на същите позиции. Да си стоят! Нека все пак зададем един съвсем уместен, не много сложен въпрос: Може ли да отричаш реалността на нещо, което не познаваш, със знания и методи, които също не познаваш и не си изучил добре? Или по-простичко казано: Стъпил върху гнилата дъска на материализма, да отричаш реалността на Многообразието във Всемира. И понеже говорим за здраве и лечение, да зададем и тези въпроси: На кого да вярваме? На този, който след сложни химиотерапевтични, лъчетерапевтични и още по-болезнени операции ни праща насилствено в "Отвъдното" – по много научен начин? Или на свято място, лечител и билка, които ни носят, въпреки своята "ненаучност", Живот на тялото и Мир на душата. На кого да се доверим?

13.2. Взаимовръзки

Взаимовръзките можем да заменим с по-научно наименование: Фундаментални взаимодействия. Тези т.н. фундаментални взаимодействия в своите, приети единодушно от учените, четири типа са "вся и всичко" за обяснение на всяко едно природно явление. Тук именно говорим за следните взаимодействия: електромагнитно, силно (ядрено), слабо и гравитационно.

Може да не сме на едно мнение със съвременните научни схващания за света, но **в едно сме единодушни** – взаимодействията, независимо от своя вид, се осъществяват чрез **посредници**. Тези посредници, според сегашното познание, са представени от **полета**, изградени и съставени от **кванти**. Така например: 1.**Електромагнитното** взаимодействие се осъществява чрез **фотони**, които се наричат кванти на електромагнитното поле. 2.**Силното (ядрено)** взаимодействие се осъществява от "физично" поле, чиито кванти се наричат **глюони** – буквално преведено лепила. 3.Носителите на **слабото** взаимодействие са т.нар. **W** и **Z бозони**. 4.Гравитацията, като универсално взаимодействие, прието от учените, се осъществява посредством квантите на гравитационното поле, наречени **гравитони**. И така всички природни явления, наблюдавани от учените, си намират обясненията чрез тези четири типа полета и четири типа взаимодействия.

Подчинени на това, което твърди съвременната научна мисъл, ние не без основание приемаме, че всяко едно явление в природата е подчинено на тези полета на взаимодействия. И човешкото същество, едно от най-организираните състояния на материята, минало по стълбичката на Дарвин и пръкнало се от колбите на Опарин, не би трябвало да прави изключение в тези твърдения. Всичко друго извън тези "реалности" би могло да звучи само наивно, ненаучно и парадоксално – хайде да не стигаме до определения от сорта на просташко, мракобесно и налудничаво. Така ли е в действителност? Ами сигурно е така! Щом досега никой не е дръзнал да опровергае тези научни предположения. Оказва се на практика, че ние, като човеци, сме ни повече, ни по-малко от едно **структурно равнище на материята**. А това вече говори много. По този признак – структура на материята, ние се нареждаме в четирите познати полета на взаимодействия, описани от учените. Това буквално говори, че през времето на своето кратко съществуване върху повърхността на Земята сме подложени без изключение на: **електромагнитно, силно, слабо и гравитационно** взаимодействие. Следователно, **първо**, без изключение през нас преминава денонощно електричество и сме носители на магнетизъм. Това от своя страна неминуемо е свързано с постоянни електромагнитни взаимодействия, в които участвуват както кварки, така и лептони. Тези частици – кварки и лептони, в своето непрекъснато взаимодействие обменят постоянно фотони – изпускат или поглъщат, в резултат на което взаимно се привличат или отблъскват. Обикновено при "нормални" условия фотоните не

съществуват самостоятелно, а са пряко свързани с взаимодействащите си частици и изпълняват само посредническата роля. Обаче имаме ситуации, в които фотоните съществуват самостоятелно, те се откъсват от оковите на лептоните и кварките и заживяват свой живот. Веднъж излъчени фотоните, при преминаване на атомите или атомните ядра в по-ниско квантово състояние, съществуват независимо от своя източник и могат да се регистрират къде ли не в пространството. Или да се групират около определен материален обект. **Второ**, ние сме подложени постоянно и на едно силно (ядрено) взаимодействие. Вътре в ядрото на нашите атоми, от които са изградени в крайна сметка клетките и от там тъканите на човешкото тяло, си взаимодействат протони и неутрони – всъщност си взаимодействат кварки на протоните и неутроните. Силата на това взаимодействие е **100** пъти по-голямо от това на електромагнитното поле! Едва ли е необходимо още веднъж да подчертаваме, че за отделяне на частици от това поле на глюоните е необходима енергия от порядъка на гига електрон волтове. Може ли да си представи някой какъв обем и интензитет енергия е необходима, за да се разгради само грам материя от нашето тяло. Продължаваме с **трето** взаимодействие, наречено слабо, отразяващо нестабилността на редица ядра и частици, както и алфа-разпада, което е **1000** пъти по-слабо от електромагнитното. Носителите на слабото взаимодействие са тежки частици със спин равен на единица – бозоните. Масата на бозоните е 100 пъти по-голяма от тази на протоните. И ето появява се още един от проблемите на съвременната физика се появява. Тя трябва да обясни защо фотоните нямат маса на покой, а **W** и **Z бозоните**, въпреки своите размери, са неоправдано тежки. Или по-точно да разкрие, защо при свръхвисоки енергии различията между електромагнитното и слабото взаимодействия изчезват и те се обединяват в едно т.н. **електрослабо** взаимодействие. Време е някой да каже: Хайде с електромагнитното взаимодействие сме съгласни, че ни влияе, ама какво общо имаме със следващите две взаимодействия – силното и слабо и техните полета и частици? Отговорът е интересен: Ние, с нашите тела, денонощно сме подложени и на този вид въздействия, дори нещо повече – частиците и полетата на този вид взаимодействия ни достигат независимо къде сме и как сме. За тях няма прегради от порядъка на метри оловни стени или дълбоки километри пещери. Те преминават през тях, респективно през нас, и хич не ги е еня за това дали ги признаваме, познаваме или не. Остава ни да разгледаме и последното **четвъртото**, но най-рано открито, още от Нютон, взаимодействие – гравитационното. То се води универсално, в него участват всички частици от материята. Разбира се и тук имаме един "дребно неизяснен въпрос" относно нерегистрирането досега експериментално от уреди на гравитони – квантите на гравитационното поле. Би трябвало този вид взаимодействие да е най-добре проучено, т.е. да няма тайни за учените при определяне характера на неговото действие и поведение. Но така ли е в действителност? В частта от физиката, която разглежда поведението на най-малките частици, гравитацията не се отчита?! В другата част от физиката, която се занимава с проблемите на обектите във Вселената обаче, на гравитацията е дадена решаваща роля. Някой ще каже, че в едната физика – на микросвета, гравитацията е с пренебрежимо дребни стойности и не би трябвало да ѝ обръщаме внимание. Други ще кажат, че в света на другата

физика - на макросвета, без гравитация не може, но може без силните ядрени, слаби и електромагнитни взаимодействия и те са сега тези с пренебрежително дребните стойности. Тези изводи едва ли са правилни, но масово се прилагат в научните теореми и математически пресмятания. До къде ни е довело това хазартно "тука има, тука няма"? Човекът полетя в Космоса. Започнаха космически изследвания, на него му се наложи да престоява в условия на безтегловност (по-различна от земната гравитация) дни, месеци и дори година. Не си мислете, че далече, на хиляди километри от Земята се намират т.н. космически станции. Обикновено тяхната орбита на околоземно движение е от порядъка на **100** до максимум **300 - 350** километра от повърхността на Земята. Въпреки това "пренебрежително" малко разстояние, в условията на безтегловност се появиха проблеми. Голяма борба се води с нея, защото се оказва на практика, че тя има доста негативно въздействие върху физиологичните функции и структура на човешкото тяло. Както се казва в народните поговорки: "И малкото камъче преобръща колата." Другият парадокс, който се наблюдава в Космоса, е, че въпреки пренебрегнатите ядрени-силни, слаби и електромагнитни взаимодействия, чрез подходящи технологии се получават свръх чисти вещества – кристали, метали и т.н. Който факт от своя страна говори, че в тези нови условия на гравитация съвсем не бива да изключваме поведението на частиците от микросвета.

А сега нека обърнем поглед към медицина и видим как се ползват четирите типа взаимодействия за лечение на човешкото същество. Обръщаме поглед тук, обръщаме поглед там и откриваме ... нищо. Продължаваме да търсим! Отново нищо. Пак ще поставим въпросът: **Г-да медици, използвате ли четирите типа полета и взаимодействия за лечение на вашите болни?** Отново оставаме без отговор. Явно той ще дойде много по-късно, затова нека си продължим напред.

13.3. Трите състояния на материята

Несъмнено пред непредубедения поглед на човека веднага изпъкват двойнствените състояния във всяка една осезаема от нашите сетива част от материята. Тук иде реч за следното: топло-студено, светло-тъмно, гладен-сит, радостен-тъжен, здрав-болен, плюс-минус, електрон-протон и т.н. - можем да изброяваме в почти безкраен ред. От друга страна, колкото и неук и невярващ да е човек, в него поне веднъж все е възникнал въпросът: Има ли нещо друго освен материя? А пък и най-невярващите от нас са забелязвали, че в каквито и ситуации на противоречия да попаднем, все нещо ни е идвало на помощ. И след това сме си казвали: -А бе нещо има, ама какво е, не се знае, сила някаква.

С това кратко въведение навлизаме в двете, макар и в момента за нас противоположни, страни на Битието: Дух и Материя. Верни на един от

седемте Принципа в Природата, веднага правим аналозиите: Дух-Материя, положително-отрицателно, мъж-жена, светлина-тъмнина, лед-пара и т.н. Все пак ние знаем, че в Природата действат постоянно сили противоположни по характер, но винаги към тях се появява неизменно трета – **уравновесяваща**. Тогава, вече разширявайки своя мироглед можем да цитираме следното: Дух-Материя-Душа, Ум-Сърце-Воля, Отец-Дух-Син, Божествен свят-Физически свят-Духовен свят, дух-тяло-душа, електрон-протон-неутрон, лед-пара-течност(вода), мъж-жена-дете, дадено-търси се-решение, подлог-допълнение-сказуемо, Мъдрост-Истина-Любов и т.н. Ако някой от нас сметне, че в горните редове се извършва просто игрословие, нека се опита да намери форма или явления, в които да не се съдържат аналогично трите части. Не след дълго сам ще се убеди, че това е невъзможно.

По горните причини ние винаги сме подържали идеята, че всяка една форма от изявената ни Вселена е Триединна и Неделима. Триединството присъства навсякъде в Материята. Доколко това Триединство е реално, доколко То не е диференцирано и до колко Го признаваме – зависи единствено от самите нас. От нас зависи и как да използваме Триединството при обяснение на Битието, при усвояване на Мъдрост или при прилагане на Знания и опит.

За да не се отклоняваме от темата в материала, нека посочим и Триединството в дискутираните от нас въпроси. А то приема следния вид: **здраве-болест-лечение**. От Принципа на аналогията имаме право на следните съпоставки, моля следете горните редове: **здравето** постоянно извира от Божествения свят, от Един Отец, облечен в Мъдрост; **болестта** е достояние на Физическият свят, когато си загърбил Истината, страдат твоето тяло и сърце; **лечението** е Велик акт на душата от Духовния свят, облечена с Волята на безпределната сила на Любовта. Разбира се един по-талантлив писател може да изпише и по-добри от горните редове. Любознателният читател вече е забелязал, че актът на лечение е съпътстван от няколко характерни, съставлящи го части. Лечението като място, действие и сила е свързано с Духовния свят, Душата, Любовта, Волята, водата, Сина Божи-Христос и т.н. Все неща, които участват като свързващ елемент във Великото триединство между Дух и Материя от една страна и между Божествен и човешки свят от друга страна.

Неусетно стигаме до същината на въпроса: трите състояния на материята: **S**, **R** и **T**. В своята трета лекция на МОК, държана на **29 ноември 1925 година** в гр.София, Учителят Петър Дънов разглежда основно въпросите третиращи състоянието на материята. Тази лекция не е случайна, нито пък нещата, разгледани в нея, са дребни. Само за информация ще направим едно отклонение: Трите свойства или аспекти (саттва-**S**, раджас-**R** и тамас-**T**) на първоначалната материя (праkritи) или т.н. трите **гуни** е фундаменталната основа в учението на **индуизма**. Върху тази фундаментална основа се гради и учението и практиката на **йога**, а и всички по късни и по-ранни **източни учения**, свързани с използването на енергийните центрове във физическото тяло на човека, наречени **чакри**. Може би се налага да разширим още малко информацията поради факта, че в последно време, особено в България, много

народ се зае да работи с тези т.н. чакри, без дори да знае какъв е техният произход и каква е тяхната същност. Да не говорим, че голяма част от този народ не знае и конкретното място на всяка една чакра във физическото тяло на човека. Още по-омразни можем да станем, ако споменем, че и малцина могат да работят и използват правилно енергиите на чакрите.

Според източните учения, а може да се каже и по-точно – според много религиозни възгледи и учения, Триединството е Фундаментът на Мировия Живот. Традиционните философско-религиозни учения на Изтока от рода на будизма и индуизма са насочени предимно към онова, което помага да се откъсне духовното от всяка негова форма на ангажиране с формите на материята. Не е тайна, че този вид учения наблягат главно върху радостта и блаженството, изживени тогава, когато духът се отдели и освободи от привързаността си към егото и постигне съединение с по-висш принцип на духовното – вътре в самото него. Именно това съединение, сливане с божествения (по-висш духовен) принцип, възвишеният и истински Аз, се нарича **йога** (буквален превод - **свързване**) в индийската метафизика.

Предимно европейските философски учения и системи от възгледи се занимават най-вече с приземяването на принципа на духовното и с изразяването му в по-конкретна материална (разбира се) форма чрез "творческа" дейност. Буквално речено: Да слезе Бог на Земята, че да настъпи Царството Божие. Със скрит подтекст: "Ела, Боже, тук при нас, че ще ни е полесно да те разпънем като твоя Син". (Само, че Бог никога няма да слезе на Земята и втори път е невъзможно да се разпне Неговият Син - б.а)

С по-прости думи казано: източните учения ни учат как да отделим "нематериалните" съставки и да ги свържем с по-висшите такива, а западните ни учат как да приземим и закотвим в материята своите "нематериални" съставки. Като погледне човек отстрани, ще види, че при едните се извършва все едно съединение на вода с огън, а при другите на огън с вода. В резултат - и от двете "философски" системи, реално и буквално, се вдига само гореща пара – пушилка, въпреки вярването им, че са "голямата работа".

В началото започнахме добре с източните и западни религиозни възгледи и учения, с тяхното уж верую, че Триединството е Фундаментът на Мировия Живот. Само че кой научи едните да изкубват духовните съставки на човека, а другите да заковат душите ни (разбирай буквално прикования Христос на кръста - б.а.) в материята? Или точно казано: Да разместват и разкъсват на парчета Великото Триединство. Явно се е намерил за това учител. Но още по-явно е, че и сега, след толкова векове на мракобесие този учител има многобройни, "добри" ученици.

Ще продължим още малко с материала за чакрите в източните учения: Прието е трите основни състояния(саттва-**S**, раджас-**R** и тамас-**T**) на материята да се наричат още висша тройка, **3**. "От основното или първоначално единство видяхме как три трябва да възниква винаги чрез изява, в някакво проявление, а от тази триделност се ражда по-низшата четворка. Това е така, защото три принципа могат по-нататък да се групират само в четири следващи комбинации, (което е абсолютно неточно и невярно – заб.а.), в които не се повтаря никой от първите три. Така ако имаме **A**, **B** и **C**, те могат да образуват единствено **AB**, **AC**, **BC** и **ABC**. Висшата тройка, **3**, и нисшата четворка, **4**, правят **7**. По този начин математически и на една следваща степен на кондензиране духът се излива във форма и числото седем се проявява посредством тъй съществените деления на седем на цветовете и звуците, както и чрез седемте нива на съзнанието у човека – именно седемте чакри". – Питър Рендъл.

Ще задоволим и любопитството на по-любознателните с кратко описание на чакрите и техните центрове на действие:

Първа чакра - **опашна**, опашен център, разположена в основата на гръбначния стълб. Елемент земя. Цвят червено. Звук с вибрация според индийската традиция: 4.

Втора чакра - **сакрална**, кръстния център, разположена на равнището на кръстната кост в гръбнака. Елемент вода. Цвят оранжев. Звук с вибрация според индийската традиция: 6.

Трета чакра - **слънчева**, разположена в гръбнака на равнището на слънчев сплит. Елемент огън. Цвят жълто. Звук с вибрация според индийската традиция: 10.

Четвърта чакра - **сърдечна**, разположена върху гръбнака приблизително на равнището на гръдната кост. Елемент въздух. Цвят зелено. Звук с вибрация според индийската традиция: 12.

Пета чакра - **в гърлото**, разположена е върху гръбнака на равнището на гърлото. Елемент етер. Неподвижна. Цвят синьо. Звук с вибрация според индийската традиция: 16.

Шеста чакра - **челна**, разположена в точка на челото, приблизително между веждите. Подвижна. Цвят виолетово. Звук с вибрация според индийската традиция: 96.

Седма чакра - **теменна**, разположена в теменната част на главата. Кардинална. Цвят - всички цветове на дъгата. Звук с вибрация според индийската традиция: 960.

Без да намаляваме важността на учението за чакрите и сходните с него древни учения, третиращи енергийните канали, меридиани и надсетивни елементи на човешкото същество, все таки сме длъжни да извършим няколко уточнения: В хода на човешката еволюция началото на **V**-та (пета) – Бяла раса е поставена от Първа култура, наречена Древно-Индийска. (за повече подробности виж: "Духовните учения и българите" изд. "ТопПрес"-Троян, стр. 21.) Културите в Бялата раса са шест и преминават с хода на времето в следната последователност: Древно-Индийска, Старо-Персийска, Египетско-Асиро-Вавилонска, Гръко-Римска, Западно-Европейска и Славянска. Шестата култура – Славянската бележи своето астрологическо начало от **22.08.1914** година под зодиакалния знак на Водолей. Всяка една култура в Бялата раса е с продължителност от **2160** години (**2160** год. = една Платонова година = една пълна обиколка на Слънцето около другото централно Слънце.) и всяка една култура се е развивала под съответен зодиакален знак. Подреждаме зодиакалните знаци в зависимост от възходящия ред на културите. Техният ред на съответствие изглежда така: Рак, Близнаци, Телец, Риби, (Риби=начало на Новото летоброене с идването на Христос, не случайно и всичките Му Апостоли са били все рибари! – б.а.) и Водолей. След тези кратки обяснения ние правим и една, достатъчно точна, датировка за началото в приложението на учението за чакрите. Това, след несложни пресмятания, е преди малко повече от **10 800** (десет хиляди и осемстотин) години.

Много добре запознатите с учението за чакрите знаят, че има неразривна връзка между енергийните центрове – чакри в човешкото тяло, зодиакалните знаци и планети в Слънчевите системи. Дори ще приведем и цитат: "Планетите са еквивалентни в системата на всемира на чакрите в човешкия организъм. По същество те са чакрите на вселената. Следователно между планетите и чакрите у човека има съответствие, предпоставено **вероятно** от някакъв логически ред..." След този цитат и казаното за взаимовръзките и взаимообусловеността на енергийните центрове (степени на съзнание) (чакри), от една страна и планети Слънца и Звездни системи (зодиаци), от друга, имаме право да кажем още няколко думи. Те ще бъдат в следната посока: Естеството на човешкото същество е претърпяло и търпи промяна в течение на годините, под неотменимото въздействие на космическите ритми. Неговите енергийни центрове също търпят промяна. Те извършват своята служба, оттеглят се на определено енергийно ниво и на тяхно място идват качествено нови енергийни възли. Казаното преди хиляди години е валидно и днес само ако е Принцип от Природата. Едва ли има някой, който да бъде против това твърдение.

С тези няколко реда ние не изпразваме от смисъл древните източни учения, дори напротив, те трябва да се изучават и познават. Те са един от основните камъни в сградата на лечението с енергийни методи и въздействия. Само че винаги тяхното

приложение трябва да бъде съпроводено с особено внимание. Под особено внимание имаме предвид прилагането им след отчитане на неминуемо настъпилите промени във Вселената и човека. **В противен случай, необработеното вчерашно знание, приложено днес, утре ще ни спъне.** Поради тази именно причина ние казваме, че източните методи, прилагани така, както се поднасят днес, непроменени, носят само регресивни и негативни резултати. Т.е. всичко това, което е източна традиция и методика, трябва много внимателно да се прилага на запад. Ще завършим с едно признание на авторитет-специалист в тези области: "Астрология и чакри. Връзката между астрология и йога **заслужава** да бъде изследвана в много по-голяма степен, отколкото досега, и оценките, които ѝ се дават, би следвало да са повече и по-ентузиазирани. Много аспекти на тази връзка **тепърва очакват изясняването си** и предоставят широко пространство и възможности за бъдещи проучвания и коментари."

Време е вече да се върнем към основната тема: трите състояния на материята. Отново се обръщаме към Учителя Петър Дънов и към неговата беседа от 1925 година. Там нещата са разгледани в развитие и в техните проявени същности - човешки тела, степени на съзнание, видове сили и респективно в състояния на материята:

"Индусите различават в човека три състояния. Те са следните: **sattwa – s, radjas – r и thamas – t.**

Думата **sattwa** означава **състояние**, което ние можем да преведем с думите "любов към Истината". Когато човек се намира под влиянието на това състояние, той е тих и спокоен; в него отсъстват всякакви користолюбиви мисли и желания; в съзнанието му има светлина и разширение. **Това състояние е присъщо на високо напредналите хора в духовно отношение.** Такива са били светиите, но не всички от тях. Много светии се намират във второто състояние.

Хората от второто състояние – **radjas** – са волеви, деятелни във всяко отношение. Те са добри хора, правят добрини, но ако не обърнат внимание на техните добрини и не отдадат заслуженото, не им се отблагодарят, те се озлобяват. За всяко добро дело те искат името им да се запише някъде. Това показва, че нейде в съзнанието им има тъмнина.

Хората от състояние **sattwa** употребяват сладки храни. Хората от състояние **radja** (без **s**) употребяват повече солени, кисели, лютивни храни. Повечето от тях са месоядни. Ще кажете: Не могат ли тия хора да се откажат от месото и да станат вегетарианци? – И да се откажат от месото те пак са месоядни още. Защо? Техните родители, техните деди и прадеди са били месоядци. **Човек не може изведнъж да стане вегетарианец.** Може ли вълкът да стане агне? Вълкът може да стане тревопасно животно дотолкова, доколкото и кучето се отказва от месото, когато господарят му дава да яде хляб. Кучето яде хляб, когато господарят му го дава, но всякога предпочита месо. Истинският вегетарианец трябва да се е родил такъв и месото да не го съблазнява никак. Погледне ли към месото и му се преяде, той се е съблазнил вече, а с това опетнява съзнанието си.

Хората от състояние **thamas** са по-лакоми – ядат каквото им падне. Те не обичат нито да работят, нито да мислят, нито да учат. Мързелът е присъщ на тях. Те са подобни на кучетата, на котките. Всички сте наблюдавали как постъпва котката, когато иска да влезе в стаята на господаря си. Тя се приближава до стаята на господаря си, очиства краката си и започва да мърка, да се умилква около него, с което иска да каже: – Както виждаш, чиста съм. Нека и падне само една мишка между краката и нейната чистота ще се провери. Тя я сграбчва и цялата я изяжда. Де остава нейната чистота?.....

Като ви давам тези обяснения, аз искам да привикнете да разглеждате нещата критично, а не да придобиете еднообразна мисъл. **Сега при пробуждане на съзнанието много от вас се индивидуализират.** Пазете се от това състояние. Всички вие сте в състоянието **r (radja)**, а в състоянието **s (sattwa)** няма нито един от вас. Като ученици вие трябва да работите умерено, да не прахосвате своята енергия. Пред ученика стоят **три рода сили**, с които той трябва да работи: 1. Божествени сили, които изискват съзерцание; 2. Духовни сили, които изискват активност – работа на неговите чувства; 3. Физически сили – слизание на работа в материалния свят, за което се изисква будност на съзнанието. **Работата на физическия свят е свързана с**

изцапване. Дойдете ли до това положение, обърнете се за помощ към другите два вида енергии и постоянно правете съединения (синтези).

И тъй ще се научите да различавате трите състояния в себе си. Когато имате разширение в съзнанието си, полет нагоре, вие сте под влияние на състоянието **s**. Когато искате да си откъснете някой плод направо от дървото, вие сте под влияние на силите **r**, които действат по права линия. Когато сте индиферентни, вие сте готови да ядете храна, каквато ви попадне, не правите избор; тогава вие сте под влиянието на силите **t**. – Учителят.

Без да правим каквито и да е аналогии и встъпления ще започнем глобално да разглеждаме трите състояние на материята. Съвсем непринудено можем да стигнем до заключенията, че във Всемира съществува материя, но нейните състояния, начин на поведения и оттам – свойства не са еднакви навсякъде в пространството и в определени негови точки – тук не говорим само за двете форми на материя т.н. от учените “жива и нежива”. Тази наша констатация може да получи подкрепа, когато отправим взор към звездните струпвания и планетни системи, в Галактическите облаци и купове. С еднаква сила тази констатация важи и за съвсем близки обекти тук, на Земята. Пред погледа ни ежеминутно се нижат и сменят картини от природата: планини, реки, долини, и т.н. Около нас се нижат в ред растения, животни, кристали, метали и, разбира се, разни типове хора. Това всичкото дори и най-заклетият философ идеалист не би отрекъл, че е форми на материя. На тези форми на материя в нашите редове често прикачваме, не без основание, определението **безкрайни в своето разнообразие**. Същевременно, опрени на едно Духовно познание за Всемира, утвърждаваме вярното усещане, че Духът е Този, Който Единствен е в състояние да поддържа тази структура на “**безкрайни в своето разнообразие**” форми. Доколко всичко това е така, няма да водим словесни или физически борби. Достатъчно жертви са дадени досега.

Все пак има различие в свойствата, състоянието и характера на вида материя, от която са изградени и образувани безконечните форми в Битието. И това очевидно е така: едно животно не е изградено от същия материал, от която е изградена, примерно, една планета. Нито пък металът злато е материал в скелетната конструкция на физическото тяло на човека. И едва ли материята на Слънцето е същата като материята на океанската вода. Ние дори забелязваме дълбоки различия и в само една от формите на материя – например планините. Едва ли е еднакъв материалът, от който е изградено, примерно, тялото на растенията и това на животните. Та различия съществуват дори и вътре в самите еднакви “видове” от Дарвиновите стълбички на еволюция. Да не говорим, че дори от човек до човек има “Балкан разлика”. Какво ли е продиктувало това многообразие? Едва ли то се дължи само и единствено на различните комбинации от видовете структуроопределящи елементи на материята. Дори и след прецизни пресмятания и мащабни групирания елементите на материята образуват крайни числа от резултати – форми. Този краен брой, разбира се, не се наблюдава по никакъв начин в Природата. Явно има нещо, което убягва от погледа на съвременната научна мисъл.

Материята притежава три състояния: **sattwa – s**, **radjas – r** и **thamas – t**. Състоянието **sattwa – s** е състояние на **хармония**. Състоянието **radjas – r** е състояние на **движение**. Състоянието **thamas – t** е състояние на **инерция**. Сега, ако използваме помощта на аналогията и съответствията, можем да кажем, че уравнивяваща и определяща сила между движението и инерцията е хармонията.

Нашето физическо човешко тяло циклично преминава и през **трите състояния на материята**. Няма да се спираме на въпросите: откъде е продиктувана тази цикличност, коя е причината да се задържим в едно или друго състояние и какви са начините да останем в едно, по добро и организирано състояние? Ще погледнем на въпросите под ъгъла на знанията от Духовното лечение.

Едва ли, в някого от нас буди, съмнение фактът, че при състояние на материята, наречено, **хармония**, всички наши органи, системи и енергийни центрове работят в синхрон и безпроблемно. Именно това положение на нашите тела и съставки, материални и духовни, ние спокойно наричаме: **ЗДРАВЕ**. Това е от едната страна, от друга страна във Всемира състоянието на хармония е качество, приоритетно на

висшите Духовни полета и на Божествения свят. Тук веднага правим връзката: човешкото същество, потопено в полетата на хармония, **никога не може да боледува и винаги е в състояние на здраве**. Друго мнение по този въпрос едва ли може да съществува. Въпреки че не претендираме за крайна и "върховна инстанция", фактът за здравето, поднесен по този начин, може спокойно да се приема или отхвърля - за пишещите тези редове това е без значение.

Вгълбени в сегашната си степен на съзнание, ние схващаме най-вече материята като форми на **движение**. По-напредналите от нас говорят, че материята е кондензирана светлина. Други се опитват интуитивно да усетят скоростта на движение на материята и казват, че материята ни е позната и я усещаме, защото е с по-ниска скорост на движение от самите нас. Каквито и предположения да правим, ние нееднократно подчертавахме, че не познаваме достатъчно добре състоянието, наречено движение. Но в едно можем да бъдем напълно уверени: **движението е неразривно свързано с формите на живот**. Интензивността на движението е в пряка и права връзка с разума, изявен от и във формата на живот. Достатъчен брой изводи и дори математически зависимости можем да извадим от явлението движение. Винаги обаче в нашето съзнание, разбиране и проучване трябва да стои на челно място фактът, че движението е възможно, реално и се извършва само когато имаме определен **център**. И още нещо, което трябва да ни виси като обеща на ухото: **зад и във всяко движение стои разум!** Нека ползваме това явление – движението, конкретно в неговата част, отговаряща за здравето на човешкото същество.

Едва ли би съществувало съмнение, че системите, от които е съставен разумният сбор на физическото тяло на човешкото същество, са пряко функционално подчинени да извършват и/или провеждат движение. Внимание, навлизаме в териториите приоритетни до сега единствено на медицината.

14. СИСТЕМНА АНАТОМИЯ И ФИЗИОЛОГИЯ. ВЪТРЕШНА ПСИХИЧНА СЛУЖБА НА ОРГАНИ И СИСТЕМИ ОТ ФИЗИЧЕСКОТО ТЯЛО НА ЧОВЕКА.

14.1. Системна анатомия и физиология

Каква ли е пък тази системна анатомия? За разлика от топографската анатомия, и то в равнинната и част, системната анатомия се занимава с **елементите от човешкото тяло, които провеждат силите поддържащи движение в пространството**. Всъщност, в човешкото тяло, няма орган, тъкан или клетка, които да не са в **движение** или да не са **проводници на движение**. Дори в процеса, наречен, смърт съществува движение само, че в по-друга форма.

Какво ли означава изрази – вътрешна психична служба на органи и системи? Оказва се на практика, че съставките на нашето тяло изпълняват двойствена работа: "Когато изучавате анатомията и физиологията, вие се свързвате с **физическата и психическа** служба на органите. Всеки орган има двойна служба: външна и вътрешна, т.е. **материална и духовна**." – Учителят. **Сегашната научна мисъл в медицината, несъмнено, до свършенство е запозната с физическата материална страна от въпросите относно устройството и функционирането на нашите тела. Става въпрос за двата големи научни дяла Анатомия и Физиология в Медицината. Дори няма да преувеличим, ако кажем, че тези знания са задълбочени и почиват на опита и теорията на хиляди нейни даровити учени. Поклон пред техния труд и усилия за по-добър, и без болести, живот.** Но от тях малцина са насочвали своите усилия в изучаването на психичната или духовна страна на съставките от физическите ни тела. Все таки, в много далечно минало, още в епохата на цветущия Египет двете "служби" в работата на органите е била добре позната на тогавашните учени. По-точно – до разделянето на жреца от лекаря нещата са приемали своя естествен вид. Именно с неоснователното, тогавашно, разделяне на две, на учението за човека, се е стигнало до съвременното половинчато знание в медицината, а и не само в нея. **Все таки**

медицината, ако няма желание да разпространява знания за действителната същност на човешкото същество никой няма да я застави насила. И нейните функции по един естествен начин ще бъдат иззети от друг клон на човешкото познание, който ще ни запознава по пълно с въпросите за човека и естествените му връзки в Природата. Не притежаваме ли, днес, едно по-мощно знание за човешката същност, до никъде няма да стигнем, всичките Вселенски врати ще бъдат затворени за нас: "Божественият свят това е главата на човека. Духовният свят това са неговите дробове, неговото сърце, което пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах. На земята човек живее и с умственото си, и с причинното си тяло; те са свързани с по-високи светове от физическия и астралния. (за повече подробности справка в предходната глава: "Телата на човешкото същество" в същата книга – б.а.) Значи човек живее с четири тела: физическо, астрално, умствено и причинно. Всяко тяло извършва специална служба. Всяко тяло е съставено от специфична материя. А всеки орган от физическото тяло е свързан с един от четирите свята. Както физическото тяло си има своя физиология и анатомия, също така и астралното, менталното (умственото – б.а.) и причинното тела си имат своя физиология и анатомия. **Физиологията и анатомията на по-високите тела е подобна на тези на физическото тяло.** Чрез белия дроб човек се свързва с херувимите. Ето защо, като дишате, мислете за тези духове и за тяхната мъдрост. Значи, мъдростта се придобива чрез дишането. Чрез сърцето си човек се свързва с друга йерархия, наречена престоли, т.е. Божествен разум. Биенето на сърцето показва, че сме свързани с тази йерархия. Чрез стомаха той се свързва с друга йерархия – същества на благородството. Ето защо, като се нахрани, човек става по-разположен, по-добър, по-благороден, готов на жертви. От стомаха се отива в черния дроб, чрез който човек се свързва с друга йерархия, наречени власти, или Божествена сила. Чрез злъчката човек е свързан със съществата на доброто. Когато злъчката е в нормално състояние, добротата и любовта се увеличават. Ако омразата се увеличи, любовта се намалява. Това е закон, който регулира отношението между силите. (Ин и Ян енергиите в Ки – б.а.) **Никой не може да избегне този закон.** След черния дроб се отива в далака, чрез който човек се свързва с друга йерархия – началства, наречени Божествена правда и победа в света. Друга йерархия са архангелите, същества на Божията слава. Те ръководят народите. Те имат отношение към бъбреците. Който не слави Господа и не се въодушевява от великото в природата, не може да бъде във връзка с архангелите и страда от разстройство на бъбреците. Най-после слиза до йерархията на ангелите, които са основа на живота." – Учителят.

Защо са ни на нас знания за органите и системите в нашето тяло? Защо са ни поясненията за нашите органите и връзките им с другите полета на Всемира? Някои ще кажат: - Ние искаме да сме здрави и за това си има лекари – дълбоки специалисти. Когато се нуждаем от здраве стига да имаме пари и ще си го купим! – Ето ти едно хилядогодишно невежество, което продължава да царства в човешкия живот. Благодарение на това отношение към здравето и физическото тяло на човека сме подложени на не малко страдания. Днес, от хиляда човека едва ли ще намериш един, който да може с непретенциозна пълнота да опише мястото на всеки един, по-важен, орган от своето тяло. На десет хиляди човека едва ли ще се намери един, който да може да обяснява, поне схематично, функциите на органите и системите. На един милион хора, идва ли ще се намери един, който да знае как функционират в единство нашите органи и системи в целокупният ни физически организъм. Тези търсения не изключват в бройките си от хиляда, десет хиляди и милион и дипломираните медици – дори напротив. На тях, като запознати с науката лечение им се поставя допълнително въпроса: Какво означава един организъм да е здрав? Какви са неговите, научно казано, показатели и параметри когато е здрав? – Получаваме мълчание. Или, ако се облегнем на официалните постановки от западните им колеги-лекари ще научим, че здравето е материално благоденствие(?). Да точно това е научна-практичната трактовка на учените от Западна Европа относно въпроса за здравето на човешкото същество. Здрав е този – Казват те – който има годишен доход от толкова и толкова евро, живее в такава и такава къща, разполага с такова и такова свободно време и работи такава и талкова работа. Това са си съвсем официални данни и

позиции. За съжаление ние ги прегръщаме, като спасителен пояс и си плуваме цапайки с ръце и крака в мръсната вода от локвата наречена демократична и цивилизована Европа. И си се чувстваме превъзходно в нея, като прасета, с многобройните си болестите и страданията.

В следващите редове ще слепваме отделни фрагменти от загубеното знание за втората, немаловажна, служба на нашите системи и органи – духовната. В поднесените материали, ние, ни най-малко не апелираме за абсолютна пълнота, дори напротив – всеки един знаещ има пълното право за внасяне на допълнения и усъвършенствания. В някои случаи ще даваме конкретни примери, в които без да влизаме в противоречие с медицината все пак ще оспорваме методите и. На някои места авторът ще влиза в противоречие със съществуващите грешни порядки на политико-научните остатъци от миналите дни – с ясното съзнание, че рискува да влезе в кармични връзки с негативните сили. Все пак Истината не е остаряваща жена, и няма нужда от помадена украса! Нека започнем с изброяване и кратки обяснения:

14.2. Вътрешна психична служба на органи и системи.

1. Скелетна система. Изградена средно от около 214 кости, много от които са чифтни. Здрав същевременно олекотен и гъвкав, **скелетът** се явява най-съвършената конструкция за защита на органи, рамка за поддържане и **система за движение**. Според най-новите изследвания на учените, скелетът е в тази форма, която днес познаваме, от преди **пет милиона години**. Тогава, казват те, нашите предци за пръв път са проходили на два крака – започнали да се **движат** по земята. Кой са нашите предци все по-рядко се споменава. По-отпреди се казваха маймуни, сега ги водят само “нашите предци”. Привидно скелетната система, с представител скелета, има само т.н. механични функции – да осигурява предвижване, **изправена стойка** и защита. Но може да има и други свойства? Нека се огледаме в структурата на костта. Костите от нашите физически тела така са изградени и в такава разумна комбинация от елементи, че при равно тегло с това на стоманата, имат пет пъти по-голяма здравина! Два вида костно вещество придават характерните свойства, здравина и лекота, на костта. Единият вид заема външната част на костта и е изградено от **успоредни** тръбички, наречени **остеоци**. Трябва да знаем, че тази най-външна част на костите, поема най-големите външни сили на натиск и опън. Другият вид костно вещество е по-леко и има структура подобна на **пчелна пита**. То образува костни пластинки наречени **трабекули**. Пространствата в “пчелните питки” са запълнени с два вида желеподобен костен мозък. Единият вид – жълтия костен мозък, представлява **дегенерирала тъкан**, по точно **запас** от мазнини. Другият вид – червеният костен мозък, е **непресъхващ източник** на червени кръвни телца, които влизат в състава на кръвта. Нека споменем и външната повърхност на костите наречена **периост**, която ги обвива във вид на тънка мембрана. Костите са изградени от тъкани, те наред със своите механични функции участвуват пряко и в други важни процеси, като **кръвосъздаване** и **обмяна** на минерали. Ние казваме: костите провеждат движение, но и същевременно в тях е скрито **движение**. Имайки в предвид, че създаването и обмяната също са съпроводени с движения и то не от прост тип. Нека допълним движението със съзнателните физически упражнения наречени **“Паневритмия”** – това, което най-много липсва на човечеството днес: “Мозъкът зависи от движението на краката, ръцете и пр. Затова като движим краката си съзнателно, можем да подобрим нервната си система и да премахнем всяко неразположение. Кракът, ръката, гръбнакът и пр. имат свои центрове в мозъка и кагато ги движим, тези центрове се развиват и нервната система се подобрява, а заедно с това се развиват и духовните способности, понеже същевременно мозъкът е техен център.

Съвременните хора, като не се раздвижват, страдат от застой в малките мускули и с това се разстройва кръвообращението им. При Паневритмията малките мускули взимат участие. **Музика с движение е най-добрият масаж, тогава електричеството и магнетизмът текат през слънчевия възел и през цялото тяло.** Ние страдаме от неестествени движения. Болестените движения се зараждат от застоя на малките мускулчета, а точно тези упражнения имат за цел да ги

раздвижат. Днес гимнастическите упражнения в света вървят по статичен път и затова мускулите стават твърди и на тях не им се придава живот. Хората умират по единствената причина, че мускулите стават статически, а всички части на тялото трябва да бъдат в движение. Едно разумно движение винаги е свързано с Живата разумна природа и хубавите движения носят Живот.

Паневритмичните упражнения превръщат енергиите от механични в органични и от органични в психични. Паневритмията поддържа хармонията между дихателна, мозъчна и храносмилателна система и между ум, душа и дух.” - Учителят

Преди да привършим с костната система ще споменем за едно различие в разбиранията на съвременните учени и нас, относно причината за изправената стойка при вървежа на човек. Учените силно наблягат на факта, че двойната извивка на гръбначния стълб във вид на формата **S** (ес) е това, което прави баланса на трупа върху крайниците. Ние, пак както винаги, не оспорваме това твърдение, но казваме следното: за да се изправи човек на двата си крайника, той е привлечен или се е насочил към определен център на собственото си движение. Този център на движение е извън човешкото същество и е горе над него. Той е друг по-различен от този, към който се стремят животните – по хоризонтала, растенията – по вертикала с посока надолу и минералите – по правилно начупена, затворена, вертикала и харизонтала. За изправената стойка при движението на човек ще отделим малко внимание: “И тялото, и главата трябва да са изправени. Клетките на мозъка са наредени така, че образуват мост. Силите, които действуват в човешкият мозък, са насочени нагоре, по права линия. Те именно държат тялото в перпендикулярно положение към земята. Посоката, към която се движи човек е посоката на ума. Главата е посоката, към която ние се движим. Човек, който ходи перпендикулярно, стремежът на този човек е нагоре. Ние се движим към центъра на Слънцето” – Учителят.

2. Меки части върху скелета. Това са кожа, подкожни съединителни тъкани и мускулите със сухожилията.

2.1. Кожата обвива цялото тяло и се състои от два пласта: външен, или епидермис; и вътрешен, или дерма. Заедно със своите придатъци – космите и ноктите – кожата изгражда цялостната кожна покривка на човека. Нашето тяло, с изключение на някои участъци – устни, длани, ходила и част от половите органи, е покрита с милиони косми. Те са два вида и изпълняват две функции: грубите защитават части от човешката глава, а по-фините увеличават и подпомагат сетивността на тялото. Ноктите са рогови образувания на епидермиса и служат за защита на десетте ни пръста, а на горните крайници по-точно пръстите на ръцете помагат при хващане на предмети. Кожата, която обикновено често игнорираме в нашите разглеждания, има особено важни служби в нашето здравеопазване. Първо, тя е естествена преграда или физическа бариера, която препятства изтичането навън и проникването навътре в организма на течности, твърди частици, микроорганизми. Второ, кожата съвестно изпълнява и процеса дишане – човек диша не само с бял дроб. Трето, играе особено важна роля в процесите при поддържане на телесната ни температура в оптималните граници, около **36.5 – 37° C**, независимо от външната температура. Четвърто, филтрира и ограничава достъпа на ултравиолетовите лъчи от слънчевото греене. Пето приема първа усещанията за допир, топло, студено и болка – тя е един от нашите пет осезателни органа. Шесто, не на последно място, кожата служи и като орган, в който се разиграват, все още не до там изучени, важни имунобиологични процеси. И в бъдещето кожната система на човека няма да загуби своите функции, дори нещо повече, ще придобие още една – посредством порите на кожата ние ще приемаме част от необходимите ни хранителните вещества направо от въздуха. Възможно ли е? Възможно е, още от сега Породата ни подготвя за това – при недостиг на храна приета през устата, веднага автоматично се взимат хранителните запаси от подкожните мазнини.

2.2. Подкожна съединителна тъкан и мазнина. Придават свойствените форми на физическото тяло, предпазват подлежащите тъкани и органи от механични увреждания, а тлъстината поддържа и топлината в тялото.

2.3. Мускулна система. Тази система в най-голяма степен изявява **волевите сили** на човешкото същество. Мускулната система в човешкото тяло се представя от

над **640** мускула. Тези мускули се залавят по специфичен начин към костите от костната система, посредством **сухожилни** връзки, като обвиват костите. **Сухожилията** са плътни съединителни тъкани образувания, посредством тях мускулите се закрепват към костите и ги привеждат в движение. Учените различават три вида мускули: **скелетни мускули, гладка мускулатура и сърдечен мускул**. Въпреки тези различия в мускулите, породени от тяхното място в тялото и функционални задачи, трите типа имат обща характеристика. Структурно всички те са изградени от продълговати клетки, т.н. мускулни влакна. Тези мускулни влакна извършват движение при три случая: при отговор на стимулиране от нервен импулс, от въздействие на хормони (все още дискутирано от учените – б.а.) и скъсяване при определено въздействие. Без да влизаме в спор, и тук, с учените ние изказваме мнението, че мускулите в човешкото тяло **поддържат формите на движение** в него. Също без да се натрапваме, ще въведем предположението, че голяма част от движението в нашите органи и системи се извършва без нашето пряко участие.

До сега е открито, че мускулните влакна съдържат два вида белтъчни миофиламенти: **актин** и **миозин**. При едно от трите стимулирания, те контактуват помежду си и това води до скъсяване на мускулното влакно. Докато съвременните учени отговарят на въпроса: кое кара мускулите да се върнат в своята първоначална форма и положение, след извършено движение - разтягане, ние ще продължим необезпокоявани с още няколко реда.

Скелетните мускули се изморяват най-бързо. Те носят също наименованията **волева** и **напречнонабраздена мускулатура**. Колкото и да е неприятно на мнозина от нас, с тази група мускули – скелетните мускули, изчерпихме всичките видове **съзнателни** и **волеви** движения на човека върху земята. Съзнателно и волево ние можем да ходим, лежим, пълзим, да гримасничим, да извършваме движения с ръце и глава – все ограничени до някъде, и да дъвчем дъвка. Всички други движения в нашето тяло, от клетъчно, през тъкано до органично нива са все независещи пряко от нас. **Без да превеждаме доказателства близо 97% от движенията в нашето тяло не зависят пряко от нашата воля**. Нека продължим с другите две групи мускули: **Гладката** мускулатура се регистрира в стените на т.н. кухи органи, като черва, кръвоносни съдове, пикочен мехур, жлъчен мехур и др. Съкращението на гладката мускулатура е **неволево** (?) и се осъществява под контрола на автономната нервна система. **Сърдечната** мускулатура се открива единствено в органа наречен **сърце**. "Сърцето, ако и да не тежи повече от $\frac{3}{4}$ кг, за по-малко от две минути изпраща около **4-5** л. кръв, като я изтласква към всяко най-затънтено кътче на тялото. Този малък орган извършва всеки ден работа с енергия, достатъчна да издигне 124 тона на 31 м височина. Тази най-съвършена на света машина осигурява от мускулната сила, която един здрав човек използва по време на тежка физическа работа. Ако сърцето би употребило целият си енергиен потенциал да полети нагоре, за един час то би се издигнало на 6200 м, т.е. десет пъти по-високо, отколкото един турист би могъл за същото време." – Народен лечител Петър Димков.

Няколко пъти се опитвахме да докажем, че за работата на сърцето е необходима голяма по обем и количество енергия и, че тя се внася отвън. Въпреки нашите усилия, учените и днес твърдят, че: "Сърдечният мускул се съкращава и отпуска автоматично, без външен стимул; никога не се уморява и през целият живот осигурява изпомпването на кръвта от сърцето към всички части на тялото." След тези глупости на глупостите следват и още по-големи: "Собствения ритъм на съкращение би могъл да бъде ускоряван или забавян чрез автономната система в зависимост от нуждите. При повечето хора този ритъм не може да се контролира съзнателно." Ще допуснем, че казаното от учените отговаря на реалностите. Но, все пак, нека разгледаме микроскопски сърдечно мускулните влакна. Ще видим, не след дълго взиране, че отделните влакна са свързани с т.н. интеркалиращи дискове. Тези интеркалиращи дискове позволяват **пренасянето на електрически заряди, които предизвикват съкращение на сърдечния мускул**. При тези данни е логично медиците, третиращи въпросите с проблемните сърдечно-съдови заболявания да си попроменят миогледа. Да приемат факта, че няма човек с един и същ сърдечен ритъм. Че съкращението на сърцето, сърдечния ритъм и цялото кръвообращение са в ритмично

движение благодарение на един център, който по определен начин препраща електрически импулси към сърцето. Да открият този център, да го изучат и да помогнат на своите пациенти.

3. Нервна система. Във вид на гъста мрежица е разпространена по цялото тяло на човека. Може да се каже, че нейното главно ядро са главния и гръбначен мозък, които получават и препращат, постоянно импулси, посредством невроните. Невроните са нервните клетки, които притежават способността да **пренасят електрически сигнали** с висока скорост. Тези високоскоростни електрически сигнали се наричат, в медицината още, нервни импулси. Нервната система, като **мощен и безотказен регулатор** почти незабележимо регулира всичките процеси в организма, с цел неговото равновесие и равновесно положение – наречено хомеостаза, спрямо промените в околната среда. Без да навлизаме с повече подробности е необходимо да подчертаем още веднъж, че тук с учените медици, пак, сме на единно мнение – нервните импулси са си “чиста проба” електрически импулси. Верни, обаче, на знанията от друг раздел на научното познание наречен физика, ние казваме: щом имаме протичане на електрически заряди, значи имаме наличие и на **поле**, през което те да преминават. И тук вече започваме да се разделяме от единомислието. Медиците стигат до факта, че в края на краищата, в нервната дейност на най-fino ниво, имаме стимулация с протичане на нервен импулс – електрическа вълна – със скорост до 100 метра в секунда и толкоз. Тук даваме примера и за еднопосочният процес на предаване на нервни импулси по цялата нервна система (съгласно най-последните научни виждания в медицината – б.а.): два неврона, връзка между тях-**синапси**, електрически импулс, освобождаване на химически активно вещество наречено **невротрансмитер**, преминаване на невротрансмитера (медиатора) през пресинаптичната мембрана и генериране на нов нервен импулс (протичане на ток) от/към следващия неврон. Разбира се скоростта на движение в така описания процес е почти мигновена – в хиляди от секундата. Нека се върнем отново към въпроса за наличието на поле.

Когато разглеждахме четирите типа фундаментални взаимодействия стигнахме до факта, който ни говори, че при протичане на електрически заряд се наблюдава наличието на електромагнитно поле. Говорим за първият вид взаимодействие наречено електромагнитно. При него подчертахме, че квантите или частиците носители на взаимодействието са т.н. фотони. Едва ли, вече, буди съмнение фактът, че този вид поле – електро-магнитно, и свързаните с него енергии, съществуват и в човешкото тяло. **Само, че за сегашната медицината това, за съжаление, не е реалност.** А не признаването на това поле, и този вид взаимодействие означава буквално и не признаване хармоничното протичане на нервните импулси, или ако щете липсва на съзнание в човека: “На отрицателният полюс са чувствата, на положителния – мисълта. Мозъкът е положителен, а симпатичната нервна система – отрицателна. В лявата страна на човешкото тяло енергията слиза надолу към левия крак и после по десния крак и дясната страна се качва нагоре. Такова електро-магнитно течение има около всеки орган. От физиката знаете, че енергията от положителния полюс минава в отрицателния. Знаете ли през какъв път минава положителната енергия? Тя обикновено излиза от дясното полушарие на мозъка, върви по повърхността му, минава под лявото полушарие, после извива над него и се връща под дясното полушарие. Тук, в отрицателния полюс се образува **светлина**. Значи, мисълта иде от дясното полушарие, минава през лявото и като резултат на това се произвежда светлината в **съзнанието**.” – Учителят.

За сегашната медицина, днес, в “буквален превод” човешкото същество е само една по-организирана мозъчна материална структура. Ние, като разумни, съзнателни и мислещи същества разбира се, ще отхвърлим този “превод”: “Човек трябва да разбира законите, по които се движат живото електричество и живият магнетизъм, така наречените от индустите прана. Гръбначният мозък е главния приемник и предавател на праната. Първо праната отива в малкия мозък, а от там – в главния. Яви ли се някакво подпушване в малкия мозък, праната не може да продължи пътя си към главния мозък, вследствие на което в него се явява някаква дисхармония. Тази дисхармония се предава на целия организъм.” – Учителят. Да продължим още малко с

нервната дейност в човешкото тяло: Нашият **главен мозък** се приема за централния контролен център на нервната ни система. Поместен е в черепна кутия и се състои от три части: голям, малък и продълговат мозък. В мозъка има по не потвърдени данни около 600 милиона нервни клетки. Всяка една клетка, за всеобщо научно учудване, притежава светлинна сила, която излъчва невидима за простото око светлина. В него са локализираны центровете на паметта, мисленето усещането и други атрибути на съзнателното човешко поведение. "В предната част на мозъка действа електричество, а в задната - магнетизъм. Така именно се уравновесяват силите в човешкия организъм и той мисли право, радва се на добро здраве." – Учителят. **Малкият мозък** заема 1/10 от обема на главния и осигурява равновесното положение на тялото и координацията на мускулните движения. Свързването на главния с **гръбначен мозък** става посредством **мозъчен ствол**. Мозъчният ствол контролира множество от жизнените ни функции, като дишане, сърдечен ритъм, кръвно налягане и т.н.. Можем да стигнем и до симпатичната и парасимпатична част на **вегетативната нервна система**, която непрестанно, с хиляди САР, автоматично регулира и поддържа т.н. хомеостаза – стабилната среда на организма ни. "Мозъчната система е едно динамо, акумулатор на електричество, а симпатичната нервна система акумулира магнетизма. Неврастениците често усещат лазене по краката, по гръбнака - това са молекули от електричество, или пък щипания – това са малки експлозии на електрическа енергия. Когато електричеството преобладава в организма, човек се изтощава, става сух. Симпатичната нервна система служи като акумулатор на живата магнетична сила, която иде от Слънцето. Щом почне да се възстановява надмощие на магнетичната сила, у заболелите неврастеници става следното: усещат, че ги облива отдолу приятна топлина. В нормалния организъм електричеството и магнетизма, като се съединят, образуват приятна топлина, хармония на силите." – Учителят.

Без да навлизаме в дълбоко научни подробности, нека изведем на преден план един факт. Той говори за едно многообразие на нашата нервна дейност. Това многообразие се наблюдава в нашите органи, в нашето мислене, в нашите действия, в нашата творческа дейност и т.н. Вече навлизаме в една, за мнозина уж, непозната област и по този повод нека прокараме една тясна пъртина. Съществува различие в скоростта и типа на нервния импулс – електрически сигнал, който работи в един храносмилателен орган и този, който работи за осъществяване на сърдечния ритъм. Неоспоримо различие съществува и в полето провеждащо нервния импулс в един наш творчески акт – например рисуване и нервните импулси поддържащи телесната ни температура в оптимални граници. Можем да продължим почти до безкрайност, но да спрем до тук с едно, явно неоспоримо, обобщение. Кое то, обобщение по-скоро прилича на отрицание, с цел добирането ни до истината: Не е възможно в едно и също поле да протичат сили с еднакви характеристики, който да изпълняват различни функции. Както не е възможно в различни полета да протичат различни по вид и състав сили, които да извършват една и съща работа. По тези причини, ако погледнем с окото на ясновидец към човешкото тяло ще забележим множество, все различни, полета и импулси протичащи през тях. Явно мнозина от нас се досетиха, че говорим за човешкото **биополе**. Можем да наречем биополето и с друго, по-точно име – **аура**. "Аурата на човека представлява кръг, различно оцветен с различна големина и дебелина. Аурата на човека определя неговия манталитет. Видима ли е аурата? За едни е видима, за други – невидима. В средата на аурата има един център, отдето изтичат енергиите: горните енергии са свързани с умствените способности на човека, а долните – с енергиите на неговите чувства. Горните енергии са господарите, а долните – слугите." – Учителят. Това поле, тази аура, съществува не само по повърхността на човешкото тяло, но и вътре в неговите отделни органи и системи – дори всяка една клетка, от нашето тяло, има собствено поле. То постоянно мени своя интензитет и при преминаване и пресичане на други полета, може и да не са биологични, създава нови енергийни системи. Тук е уместно да подчертаем, че човешкото биополе е единствено и неповторимо за всеки човешки индивид. Още – човешкото биополе се различава от биополето на животните, от биополето на растенията, от биополето на минералите и т.н. Ще завършим с въвеждането на едно твърдение без доказателство – т.нар. **лема**: в биополето на човешкото същество си

дават среща **всичките елементи, носители на взаимодействия**, от безкрайното многообразие на Вселенските форми.

4. Ендокринна система. Казва се, че наред с нервната система в човешкото тяло и ендокринната система осигурява пълен контрол и взаимодействие между отделните органи. Тази определяща роля се даде на системата в последните 20-30 години, след упорити научни изследвания. Оказва се на практика, че ендокринната и нервни системи действат съвместно, за да координират работата на организма. Казват, учените, нервната система действа бързо с електрически сигнали и има незабавен, но **краткотраен** ефект. Ендокринната система, за разлика от нервната, действа относително бавно, освобождавайки химически съединения директно в кръвта при, което променя метаболитната активност на клетките. Нейното действие е, както споменахме, бавно но с достатъчно **продължителен** ефект. Основните ендокринни жлези са **хипофизата, епифизата, щитовидната жлеза, паращитовидните жлези** (зад щитовидни жлези), **тимус** (активен до 14-16 годишна възраст, някои автори посочват активността му до 5 годишна възраст – б.а.) и **надбъбреците**. Някои жлези също съдържат ендокринни части, като **задстомашната жлеза** (панкреас), **яйчниците** и **тестисите**. Тук ще включим **сливиците, апендикса и плацентата**. Характерна черта на ендокринните жлези, е че отделят т.н. хормони директно в кръвта, по точно, в кръвната циркулация. Учените приемат, че е бавен ефекта на хормоналния отговор, защото те имат в предвид скоростта на придвижването на хормоните в кръвта. А, би трябвало да отчитат и **скоростта на мигновената реакция** вътре в клетката, след като хормонът е стигнал до клетъчната повърхност. Не е тайна, преди десетина години, на хормоналната терапия се възлагаше голяма надежда при лечението на редица неизлечими болести. За съжаление, сега, и тази ни надежда е попарена. Да разгледаме макар и бегло отделните жлези с вътрешна секреция:

4.1.Епифизата (пинеална жлеза) лежи в средата на междинния мозък. По точно казано, епифизата представлява един израстък от покрива на **III** вентрикул. Клетките ѝ имат секторен характер. Жлезата е с високо съдържание на серотонин и показва интензивна фосфорна обмяна. Учените са приели, че с напредването на възрастта тази жлеза закънява. Около функциите на епифизата има твърде много спорове – те се водят и сега. Още преди столетия, Рене Декарт е приемал, че тя е седалище на човешката душа. Сега учените говорят, че: "Някога в процеса на еволюция този орган, който се намира в близост със зрителния хълм в мозъка е бил нещо, като трето око. При слепота този орган е все още светлочувствителен. При човека вероятно се касае само за един остатък от филогенетичното развитие, а не за активен орган".

4.2.Хипофизата е може би най-важната жлеза в човешкото тяло. Представлява придатък на междинния мозък и е разположена в непосредствена близост до **хипоталамуса**. Може де се каже, че това е най-малката и най-леката жлеза, на размери е от порядъка на десетина милиметра и с тегло до половин грам! Хипофизата е съставена от две различни във функционално и структурно отношение части. Задна част наречена **неврохипофиза** и предна част наречена **аденохипофиза**. Неврохипофизата не е жлеза в действителност, но е в непосредствен контакт и близост с хипоталамуса осъществява с помощта на над 100 000 нервни влакна. Благодарение на тези връзки се осъществява в голяма степен и дейността на неврохипофизата.

Аденохипофизата е един жлезист орган, който е изграден от **три** (отново Великото триединство в сила – б.а.) типа клетки: еозинофилни, базофилни и хромофобни, които произвеждат хормони. За нас и учените интерес представлява присъствието на единната във функционално и морфологично отношение системата наречена: **хипоталамо-хипофизна** система. В тази система съществува едно затворено мощно кръвоснабдяване, осъществено от силно разклонена богата съдова и лимфна мрежа наречено хипофизна портална система. Учените приемат, че е възможно, чрез това затворено кръвообращение част от продуктите, които се произвеждат в предния, средния и задния хипоталамус, да достигат до аденохипофизата. В същото време и продукти от аденохипофизата да достигат до хипоталамуса и таламуса. До сега учените са открили и описали действието на малко

над 20 хормона продукт на хипофизата. Една част от тях се произвежда от аденохипофизата, а друга се образува в хипоталамуса, но се натрупва в нервохипофизата. Да не забравяме, че аденохипофизата и нервохипофизата са двете условни части на хипофизата тежаща, както казахме, само половин грам! Половин грам, пък дирижира цялата ендокринна система и влияе на всичките процеси при обмяната на веществата в човешкият организъм. Да не забравяме, че обмяната на веществата се осъществява на клетъчно ниво, т.е. хипофизата влияе и върху работата на всяка една клетка, по отделно, от физическия ни организъм! На видовете хормони и тяхното действие няма да се спираме, това е приоритет на академичната и научна общност. (**авторът прави разлика между двете общности -б.а.)** Верен на голямото си любопитство все пак се изкушавам да задам, към академичната общност, въпросите: Кои са факторите, които карат ендокринните жлези да отделят хормони? Моля изяснете ми механизмите на тяхното действие. Кои органи и тъкани от човешкото физическо тяло още могат да произвеждат вътрешносекреторна (ендокринна) течност? На първият, а и останалите въпроси се отговаря така: "Степента и обхватността на регулация в човешкия организъм зависят от взаимодействието на нервните и ендокринните фактори, които формират една обща нервно-ендокринна регулаторна система, в която доминиращо място заема нервната система." Този отговор е много научен, хитър и глупав, понеже още по-мътни и неясни са нещата в нервните системи. А, какво господата академици кара нервната система да заема ръководно място в нервно-ендокринна регулаторна система?

Напоследък стана модерно в медицинските среди на България да се говори за значителни успехи при операции на т.н. туморини образувания във и до хипофизната жлеза. Голяма радост! Но покрай тази голяма радост не се зададе поне веднъж въпросът: - Защо това заболяване направи, в последните години сред населението на нашата страна, голям бум? А, какви са причините за това заболяване?

Нека дадем малко "ненаучни" отговори на част от поставените въпроси. Защото правилно е когато един автор пита, да има преди това отговори на своите въпроси. "В устройството на човешкия организъм са взели участие **разумни сили. Тези сили постоянно действат в него.** Организмът на човека е един саморегулиращ се автомат – в него се проявява една вътрешна организационна дейност, от каквата в машините няма и помен.

Всеки човек има **в центъра на мозъка** си едно слънце, което отговаря на нашето физическо слънце. Между тия две слънца има отношение. Малкото слънце, което е в човешкия мозък, приема енергия от голямото слънце и я предава на човека във вид на мисли и чувства.

В средата на човешкия мозък се намира тъй нареченото "летищо око на душата", или вътрешното слънце на човека. Ако това слънце не грее в човека, нищо не става от него. Когато външната енергия прониква в мозъка на човека, този възел, или окото на душата препраща тази енергия по целия организъм. То играе ролята на трансформатор в човешкия организъм. То има и други свойства, освен това, да трансформира слънчевата енергия. В мозъка има и друг трансформатор, който препраща слънчевата енергия по цялото тяло. От правилното трансформиране на тази енергия зависи здравословното състояние, както на организма, така и на чувствата. Значи, това око е трансформатор на Божествената енергия в човека и създава условие за неговото проявление.

Човек има отношение към Космоса: той е микрокосмос и затова всичко, което е вън, в макрокосмоса, го има и вътре в човека. Колкото планети и звезди има вън, толкова има и вътре в човешкия мозък. Вътрешните Венера, Юпитер или Меркурий са във връзка с външните. Вие имате и едно вътрешно Слънце, което е във връзка с външното." – Учителят.

4.3. Щитовидна (тироидна) жлеза. В сравнение с хипофизата е с гигантски размери и тегло от порядъка на 50 гр. Има формата на пеперуда и се намира в предната горна част на шията, покрива трахеята точно под гръкляна. Установено, е че жлезата секретира три хормона: тиреоидните **трийодтиронин** и **тироксин**, съдържащи йод, и **калцитонин**. Функциите на хормоните отделени от щитовидната жлеза са ускорителни. Ако жлезата отделя по-малко или никакво количество от

тироксина, особено в детска възраст, се появяват: забавяне на растежа, липса на полово узряване, суха и бледа кожа, по нататъшна пълна идиотия. Ако функцията на жлезата е повишена се наблюдават: усилена обмяна на веществата, дълги и нежни кости, висока раздразнителност и базедова болест. Количеството на тиреоидните отделени два хормона се контролира от хипофизата. Третият хормон – калцитонин, участва в контрола на нивото на калция в кръвта. Като обратно връзка при контрола на този процес участва хормон отделен от паращитовидните (надщитовидни) жлези.

4.4. Паращитовидни жлези. Те са четири на брой, с големина и форма колкото черешка и са разположени върху горната и долната повърхност на щитовидната жлеза. Приема се, че паращитовидните жлези освобождават т.н. паратиреоиден хормон, който казахме участва като регулиращ орган в подържане нивото на калция в организма. При намалени нива на калция, хормона предизвиква ускорена костна резорбция, чрез стимулиране всмукването на калций от смляната в тънките черва храна и чрез увеличаване на обратната резорбция на калция от бъбреците. Често при оперативни интервенции върху щитовидната жлеза от непредпазливост или незнание тези синкавочервени жлези се отстраняват безпричинно. Това неминуемо води до нарушен калциев обмен и мускулни гърчове т.н. тетания.

4.5. Тимус (задгръдна жлеза) Тимусът е двулоб орган, разположен в предния медиастинум. Лимфоиден орган, за който се приема от медиците, че след 14 годишна възраст закърнява. Тази жлеза е отговорна, в още ранна възраст, за създаването на лимфните клетки, които пък от своя страна участват в клетъчната защита на организма. **Имунобиологичната несъвместимост и невъзможността за присаждане на органи от човек на човек са свързани с дейността на тимуса!** Медиците допускат (? – питанката е на автора), че тимусните клетки произвеждат един хормон с полипептидна структура (тимозин), оказващ влияние върху коренчевите клетки в лимфните тъкани и подтикващ образуването на лимфоцити, който осигуряват защитата срещу чужди белтъци. Знае се добре, че ако след 14-15 годишна възраст жлезата не промени своите функции и не involуира, се наблюдават бурни реакции и при незначителни въздействия върху организма – почти винаги с фатален край. Състояние известно на медиците, като Status thymicolymphaticus. Само, където не им е известно каква е причината за да се получи това състояние, и механизма на неговото отключване.

4.6. Надбъбречни жлези. Това са две жлези и са разположени над бъбреците като шапчици. Всяка надбъбречна жлеза е съставена от две основни части: външна кора и вътрешна медула. Кората произвежда, по точно, секретира стероидни хормони наречени кортикостероиди. Вътрешната зона или медулата секретира адреналин и норадреналин, известни още като епинефрин и норепинефрин. Произведените кортикостероиди са три групи. **Минералкортикоидите** участват в стабилизирането на кръвното ниво, кръвен обем и налягане. **Глюкокортикоидите** помагат на организма да се адаптира към непривични външни условия, чрез повлиявания върху клетъчния метаболизъм. **Гонадокортикоидите** определят нивото на половото влечение, особено при жените. Двата хормона адреналин и норадреналин са преки участници в активираните процеси от организма към стресови ситуации. Домашните любимци – кучетата, обичат често да поставят човека в стресова ситуация – лаят и се хвърлят върху него, за да го уплашат. В тази ситуация, той отделя интензивно хормони от надбъбречните си жлези. Кучетата са особено чувствителни към тях, улавят ги и се "опияняват" от тяхното присъствие.

4.7. Подстомашна жлеза. (панкреас) е мека жлеза с гроздовидна форма, дълга от 15 до 18 см, разположена под стомаха по протежение на черния дроб до далака. На тази жлеза ще се спрем по-късно.

4.8. Полови жлези – яйчници, тестиси и простата. Съответно при жените и мъжете. Освен размножителни клетки те произвеждат и хормони, които отдават на кръвта. Описали сме ги подробно.

4.9. Сливци. Те са предната най-външна преградна стена при имунният отговор на организма. Произвеждат хормони с неустановени функции от медиците. Любими органи за премахване от хирурзите.

4.10. Апендикс. Израстък прикрепен към слепото черво. Произвежда хормони (неоткрити от учените – б.а.) участващи в балансираната работа на дебело и тънко черво. Участва в имунният отговор на организма. Още един любимец на хирурзите. Само, че по въпроса има и друго мнение: "Учените смятат, че слепото черво не е потребно и може да се реже. Ще дойде време, когато то ще почне да функционира. Него ще отрежете, но болестта ще се яви на друго място. **Не бива никакви удова и органи да се режат.** Докато те се създават милиони години са били нужни, и колко нещо са стрували на толкова възвишени същества, за да се направят! Не е незначително слепото черво. Ако то се отреже, какво ще кажат неговите другари, които са в ума и сърцето?" – Учителят.

Сякаш прекалено голямо внимание отделихме на жлезите с вътрешна секреция, но има защо: "Човек не е никъде. Той нито е в корема, нито е в сърцето, нито в гръбначния стълб. Нито в ръцете, пръстите, космите, нито е в главата, нито е в лицето. Едно място има само в главата. **Вътре в главата е той.** Едно място има, много малко място, едно столче има, една микроскопическа микроба може да седне на неговия стол и тя се смества, и на това място, на което човек седи, има още за хиляди и милиони такива същества да седнат. Толкова малко е това столче, на което човешката душа седи, в мозъка е, че с никакъв микроскоп не може да се открие. И всички вие чувствувате по някои път, че тук някъде в съзнанието, в главата. (Учителят показва на слепите си очи.) Някъде в мозъка има една много малка жлеза, но учените хора не са я отгадали и която човек като умира взема със себе си. Човек с тази жлеза заминава. Тя е негово богатство. Човек, като напусне тялото си, взема жлезата със себе си. В нея той си носи всичкото богатство дете иде." – Учителят.

5. Сърдечно – съдова система. Кръвообращение. Можем още по-точно да я наречем и сърдечно-съдова или циркулаторна система. Тя е съставена от три основни елемента: **кръв, кръвоносни съдове и сърце.** Днес вече се знае, че нашият физически организъм е изграден от трилиони на брой клетки. Всичките те, за да съществуват и изпълняват своите функции трябва непрекъснато да получават кислород, хранителни вещества и други субстанции, като същевременно от тях трябва да се отделят и пренесат отпадъчни продукти, получени от метаболитните реакции. Кръвта посредством кръвоносната система изпълнява голяма част от тази отговорна задача. Можем ли за миг да си представим, какво задръстване и отравяне би настъпило в човешкото тяло, ако тази система не работи. Нека още по-конкретни и наясно да сме със самите нас с въпроса: Можем ли да си представим какво би настъпило във физическото ни тяло, ако дейността на кръвоносната система се ръководеше от самите нас, по точно от нашата, уж, много съзнателна дейност? "Първичната светлина е, която движи кръвта. Нашето кръвообращение има един ритъм, импулс, който се дължи на тази космическа енергия – електричеството. Електричеството е една форма на светлината. Светлината е импулс на тази първична причина на света. Тя запълва цялото пространство.

Кръвта се движи не само под ритъма на сърцето, но и под влиянието на електричеството в природата. Докато сърцето е под влияние на живото електричество, то се свива и разпуска равномерно, като изпраща кръвта по цялото тяло. Ако сърцето не се намира под влиянието на природното електричество, никакво кръвообращение не би било възможно. Защо? Защото съпротивлението, което вените и артериите оказват на движението на кръвта е толкова голямо, че сърцето не би могло да се движи. То няма откъде да получава енергия. То приема тази енергия именно от природното електричество." – Учителят.

5.1. Кръвоносни съдове. Съществуват **три** основни типа кръвоносни съдове или канали: **артерии, вени и капиляри.** Тяхната обща дължина е ...**150 000** километра! (сто и петдесет хиляди километра) Кръвоносните съдове са изградени от **три** основни слоя: вътрешен (tunica intima), среден (tunica media) и външен (tunica adventitia).

5.2. Кръв. Състава на кръвта също може да се разглежда в своят троен сбор: **бели кръвни телца, червени кръвни телца и кръвни плочици** или т.н. тромбоцити. Белите кръвни клетки също са **три** типа и изпълняват основни защитни функции в организма. Става въпрос за **гранулоцитите, монолитите** и

лимфоцитите. Както се забелязва, все елементи от триединството в Природата. Триединството се съхранява и в трите основни функции на кръвта: 1.Транспортира материали от и до клетките. 2.Разпределя топлина. 3.Защитава организма.

Забележка: Няма да се уморя и в тази част от материала да утвърждавам проектираното Триединство от Бог, Син и Свети дух, през Любов, Мъдрост и Истина във функционалното и структурно подреждане на нашите органи, системи и техните служби. Дано, това триединство, стане достояние на всички, които се занимават с въпросите третиращи оздравяването на човека.

Несъмнено една от най-важните характеристики на кръвта е нейното постоянно циркулационно движение: "Първото проявление на любовта на физическото поле можа да се уподоби на движението на кръвта по артериите. Чистата артериална кръв се разнася по цялото тяло и го храни. Всяка клетка приема част от чистата, артериална кръв и по закона на обмяната ѝ предава нещо от себе си. Това нарушава чистотата на артериалната кръв, вследствие на което тя става нечиста. Нечистата, или венозната кръв отново се връща отново в сърцето да се пречисти. Така пречистена кръвта пак се разнася по тялото, да придаде своя живот, т.е. от **своята енергия** на всяка жива клетка. В процеса на кръвообращението ние виждаме два велики закона: проява на любовта **от великото към малкото и от малкото към великото.** Любовта, която иде от великия извор на живота е чиста, здрава пълна с енергия. Щом се докосне до малкото т.е. до клетките, тя се опетнява и се връща назад да се пречисти." – Учителят.

Мечтата на автора: Дано някой ден хората осъзнаят, че когато Любят Бог тогава и те са здрави.

Без да влизаме в повече подробности само към едно ще насочим нашето внимание: За всеки един миг, приблизително 5 (пет) литра кръвна течност е длъжна да премине определено разстояние т.е да е в състояние на **движение**, в метри, от нашата **150 000** километрова магистрала на кръвоносната ни система! Органът, който безспирно тласка кръвта в организмите е сърцето.

5.3. Сърцето, при човека, се намира в гръдната кухина между двата дяла на белият дроб, повече отляво от средната линия. Така както Земята е отклонена от вертикалната си ос на 23^0 , така и сърцето има същото отклонение в нашето тяло. Сърцето нормално е голямо колкото десния юмрук на човека и е разделено надлъжно на две половини – дясна и лява,(още ляво и дясно сърце – б.а.) и напречно още на две – по-малка, горна част (ухо), и долна част, по-голяма (камера) – всичко четири отделения. В пълна сила са Принципите на симетрията и поляризацията и в органа наречен сърце. Тази т.н. от сегашната медицина "мускулна помпа" изпомпва едновременно кръвта по кръвоносните съдове в двата кръга на кръвообращението. В малкият кръг (белодробния) дясното сърце изпомпва бедната на кислород кръв по белодробната артерия към белите дробове, същевременно обогатената на кислород кръв, посредством белодробните вени, се връща в лявото сърце. В големият (системен) кръг лявото сърце изтласква богатата на кислород кръв по аортата, която се разделя постепенно на по-малки артерии, и още по-малки капиляри. На границата на фините венозни и артериални съдове - капиляри – се извършва обмен на доставен кислород и хранителни вещества в тъканите и клетките, от една страна, и отнемане и транспортиране на отпадни продукти от друга страна. Удачен и нагледен пример за извършване на работа в граничен преход. По обратен ход от капилярите излизат вени, които се сливат и образуват по големи кръвоносни съдове до долна и горна куха вена стигащи до дясно сърце и по този начин затварят големия кръг на кръвообращението.

"Службата на сърцето не е заключава само в изпращане на кръвта по цялото тяло. То е и възел на електрическа енергия, която се предава на всички клетки, като им дава възможност да участвуват в целокупния органически живот." – Учителят.

В по-горните редове при прегледа на сърдечната мускулатура въведохме едни нови съставлящи, нека сега продължим: "Съвременните физиолози имат особено понятие за сърцето. Те го считат нещо като помпа, от свиването и разпущането на която кръвта се докарва до движение из цялото тяло. Това е отчасти вярно, но всъщност, сърцето само не докарва кръвта в движение. За докарване на кръвта в движение **е причина особена жива сила, която иде като течение в организма и**

кара клетките на сърцето да пулсират. Тази сила има свой регулатор в мозъка. Сърцето е пулсът на целия космос. Във висшата математика има изчисления, които ние не знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления за пулсирането на сърцето на всички хора. **Няма двама души, на които сърцата да бият еднакво.** У някои хора, сърцето като направи 10 удара, явява се един малък промеждутък. У други, след 20 удара се явява един малък промеждутък; у трети след – след 30 удара; у четвърти след 100 удара и т.н. А знаете ли, какво са тези промеждутъци? – **Свързване с други светове.** Следователно, според съотношението на ритъма, тази междина показва, с какви светове си свързан – с Млечният път или други съзвездия. В този момент, тия светове внасят в душата ти различни добродетели. Свиването и разпускането на сърцето се обуславя от електрическата енергия, която идва от пространството. Всъщност, сърцето, като физически орган, няма сила да тласка артериалната кръв в тялото. **Причината за пулса на сърцето се дължи на космическото електричество и магнетизъм. Те носят живот.** Щом се наруши хармонията между тези сили, нарушава се и дейността на човешкото сърце. Броят на пулса и на вдишките на човека се определят от неговите мисли и чувства. Между дишането и пулса на сърцето има известна връзка. Наруши ли се функцията на един от тях, отразява се и върху останалите. Кой е здравословният пулс? – В който има музика и ритъм. Ако е лишен от здрав ритъм, той не е правилен. Сърцата на всички хора са свързани с общия пулс на космоса, т.е. космическо сърце. В този смисъл, един ритъм съществува и в природата – Ето защо, когато сърцето бие неправилно, не се страхувайте, но възстановете хармонията между мислите и чувствата си. Що се отнася до биенето на сърцето, забелязано е, че в първите 12 часа от деня, сърцето бие по-бързо и с няколко удара повече от нормалното биене. През тези 12 часа сърцето е във възходящо състояние. (учението за меридианите и биологично активните акупунктурни точки върху тях, което пък произлиза от учението за Ин и Ян в Ки, което пък е описано в "Книга на промените", в която се намират изворите на Българският народен календар - б. а.) През вторите 12 часа от деня, т.е. през втората половина на деня, ударите на сърцето намаляват с няколко и сърцето се намира в низходящо състояние. Същото се наблюдава и през месеците и годините. Първите 14 деня от месеца сърцето е във възходящо състояние; вторите 14 деня сърцето е в низходящо състояние. Първата половина от годината сърцето е във възходящо състояние, а през втората половина на годината – низходящо състояние. Важно е човек да знае, кога сърцето му е във възходящо и низходящо състояние." – Учителят.

6. Лимфна система. Официалната медицина не разделя лимфната система от кръвоносната, приема я за неин придатък, явно по някакви си съображения. Също по нейни си съображение за физиологичната страна на лимфната система тя отделя съвсем малко внимание, буквално, 3-5 страници печатен текст в своите учебници. За нас, обаче, си съществуват съществени разлики и повишена степен на значимост, поради което си позволяваме това разделяне – не само с описателна цел. Лимфната система се състои от лимфни **съдове**, лимфни **възли** и лимфни **органи**, един от тях е **слезката** (далак).

6.1. Слезка (далак). Един от най-нежните органи в човешкия организъм с все още неизучени физиологични дейности. В човешкият зародиш (плода), слезката има отговорната функция да образува червените кръвни телца. Тази, нейна, дейност се прекратява веднага след процеса на раждане. Забелязано е обаче, че и при възрастните организми, като изключение или при необходимост, тя може да възстанови **хемопоетичната** си функция. Освен като кръвно депо, както е известно, слезката регулира дейността на костния мозък, защитава организма - в нея се извършва **фагоцитоза** и се **създават противотела**. Без да се впускаме в подробности – далакът е орган, който активно участва в противотуморните процеси и цялостния имунен отговор на организма. Установено е, че от всичките органи във физическото тяло най-рядко почти никога в слезката се локализируют тумори! И вече настъпват различията ни с официално практикуващите медицина: този орган е най-често "обиждания" от хирурзите – те направо си го премахват (отрязват). По една проста причина, че досега, вече сме в ново хилядолетие, не са успели да намерят метод използването, на който би позволил неговото **зашиване**?!

Отклонение: На много места в поднесените материал все оспорвам правото на най-изявената част от медицинската мисъл – хирурзите да режат и да кърпят. Тази ми реакция е продиктувана от натрупаните наблюдения и опитността, които са в две направления. Първото: често почти винаги нелечимите заболявания се прехвърлят, необосновано и незаслужено, на хирурга. Второто: абсолютно всяка една хирургична интервенция е несвършена в своето изпълнение и в крайните резултати – без изключение.

“Питат ме някой път: Трябва ли лекарите да правят операции на тялото? Казвам: Не трябва да правят, ако тялото е здраво, а ако тялото е болно, има цирей, лекарят трябва да изстиска тази гной, да направи тази малка операция. Но ако няма нагнояване, лекарят няма право да реже, нека остава Природата да работи, Тя може да направи най-голямата операция.

Вярно е, че трябва да се правят операции, но не физически. Съвременната наука трябва да върви от психическото към физическото. **Методът, с който си служи съвременната медицина и хирургия е неправилен.** Преди да се отреже крак или ръка от човешкото тяло, **първо трябва да се намери причината**, която е предизвикала болката, и тя да се отстрани. Трябва да дойде такъв учен, **който да знае (понамирисва ми на Лечител – б.а.),** от колко години се е появила причината за някаква болка, и после да се заеме с отстраняването ѝ. След като намери причината за болката, нея да отреже, а тялото да остави **непокътнато. Не трябва да се режат удовете** (органи, части – б.а.) **на човешкото тяло.**

Чудни са някои лекари, които практикуват гипсирането. Новите лекари (пак ми намирисва на лечители – б.а.) избягват гипсовите превръзки. Първата им работа е внимателно да наместват счупените кости, които превързват с лека превръзка, да не се движи кракът, и оставят Природата да довърши работата си.

За хората от света е позволено да се подлагат на операции, но на окултния ученик не е позволено. Операциите се излишни страдания. Който служи на Бога, не може да бъде болен.” – Учителят.

Някои може да отвори спор и да каже: - Знаеш ли колко стотици и хиляди животи са спасени при хирургични интервенции свързани с присаждане на органи – трансплантация? Защо ни връщаш в мрачното невежество на традиционната медицина, която и хабер си няма от такива велики научни постижения, като например присаждане на сърце, бъбрек, дроб, става, мускул, кожа, коси, и т.н.? Време е да престанеш със своята уж високо научна научност, която всъщност си е зле прикрита ниска интелигентност. Та нима не знаеш, че с новата здравна реформа всичките ние (ако няма изрично съдебно решение – б.а.) сме си един на друг донори. И не само това, но има и приет закон и свободно можем да си изнасяме и в другите страни части от своите тела, срещу заплащане. Та ти си тръгнал да спираш донорството, търговията ни с органи и потока от парични постъпления към здравната каса и към Р България – не те е срам. Не те е срам, до сега успяхме да изнесем парите на хората, изгонихме синовете и дъщерите им по чужбина – обезкръвихме нацията, взехме им здравето, сега е ред, разфасовани на части и органи, да ги търгуваме, а ти се опитваш да ни спираш. Знаеш ли, че за секунди можем да те транжирате и препратим по четирите посоки на света?

Седнал свит на една разклатена табуретка, пишейки, отговарям почти през плач: - Срам ме е, как да не ме е срам. Даже много ме е срам. Защото в Българското лечителско изкуство има знание, което приложено може да ни спести донорството и оперативните интервенции свързани с него. Има български лечителски методи, при който в самото човешко тяло се образува и израства необходимия орган, след което ако е необходимо се премества до определеното място. Какво бихте казали Господа хирурзи – човешкият организъм сам си изработва органът, който му е необходим, вие само го понагласявате на мястото. Няма нужда от опашки за органи, няма нужда от постоянни притеснения, че организъмът ще изхвърли донорския орган. Както най-често става, въпреки неимоверните Ви напъни за медикаментозни притъпявания на имунните контраатаки. Това не е фантастика, нито прекрасен сън, а днешния ден на една нова медицинска наука. В която туморът и ракът няма да са сегашните

непреодолими сили. Само дето, за огромно съжаление, това знание не е свързано с финикийски знаци и академични титли - язък.

“Мозъчните клетки разполагат със знания да пресъздават човешкия организъм. Много от тези клетки работят сега за създаване на безсмъртното тяло на човека, но необходимо е да им се дава импулс и откън, от вас.

Обаче има и друг начин за лекуване – чрез присаждане. Както става присаждане в плодните дървета, така може да стане и присъждане и в организма на човека, да се заставят соковете да вървят нагоре. Когато енергиите в живия организъм спират на място, дето става спирането се явява известна подутина, която лекарите наричат тумор. Значи, който разбира законите на присаждането, той ще може по един или друг начин да насочи енергиите в организма да потекат и през подутината. Щом потекат и през нея, тя напълно изчезва. Тъй щото, ако новите клетки успеят да вземат соковете на клетките, които образуват тумора, той няма да има условия за развитие и напълно ще изчезне.” - Учителят

6.2. Сливици. Като важен орган в лимфната система ние включваме и **сливиците**, за разлика от медиците. Казваме, за разлика от медиците, защото никога не бихме си позволили оперативното им премахване, както е “модерно” при тях. Особено ако сте имали, като малък, аденоиден израстък (трета сливица) – оперативната намеса е безусловно извършена. Без дори да се знае и сега от учените напълно каква е физиологичната служба на тези т.н. сливици. Нека си го кажем още веднъж с риск да станем омразни: сливиците са преденият мост за защита на човешкия организъм от патогени (напр. бактерии, вируси и др. – б.а.), пък защо и не от ракови клетки, преди слезката. Защо е необходимо да се премахва този защитен вал, от хирурга, насилствено? На кого е необходимо да се отслабват силите защитаващи нашето физическо тяло? Няма отговор.

Лимфната система изпълнява три препокриващи се функции: да **събира** и дренира течността от тъканите, да **върща** пречистената течност обратно в кръвта и да **защитава** физическият ни организъм от **патогени** (микроорганизми причиняващи болести в човека).

В духовното лечение е прието за органа слезка (далак), в.т.ч. и за цялата лимфна система, да се говори като за “божествен орган”. Даже се казва, че връзката между Божественият и човешки свят се осъществява посредством този орган. Имаме ли основания да твърдим, че това е така? В лимфната течност голям брой от т.н. лимфоцити и макрофаги постоянно откриват и унищожават патогени, **асимилират** ракови клетки и изнасят отпадни продукти. Тази си дейност, те, обикновено извършват в удебеленията на лимфните съдове, наречени лимфни възли. Колкото и непривично да звучи, лимфната система е тази, която до голяма степен ни адаптира и поддържа, самите нас респ. нашето тяло, в безконфликтно равновесие с околната среда.

Реално в човешкото физическо тяло се наблюдават три течни пространства: **кръв, тъкана течност и лимфа**. Тяхната съвкупност, **но не в механичен сбор**, е истинската вътрешна течна среда на физическият ни организъм. Благодарение на дейността им, която не е само транспортна, ние поддържаме своето енергийно физическо равновесие със заобикалящият ни физически свят.

7. Дихателна система. Основната роля на дихателната система е да доставя кислород на физическите органи в човешкото тяло. По точно, всяка една клетка от нашия организъм се захранва постоянно с кислород, благодарение на дихателната ни система. Втората функция на тази система е да отвежда въглеродният двуокис от човешкото тяло преди да е предизвикал вредни ефекти. Дихателната система на човека се състои от две части: проводна – дихателни пътища и респираторна. Проводната част е представена от **нос, уста, гръклян и трахея**, съставена в долната си част от два бронхита - ляв и десен. Трахеята е същински ствол на бронхиалното дърво обърнато са клоните надолу. Клоните и листата са изградени от разклонени малки въздухоносни пътища и микроскопични сакчета – ацини. Респираторната система е представена от органа наречен бял дроб.

7.1. Белият дроб се състои от два дяла (крила) – ляв и десен, поместени в гръден кош. Дясното крило е разделено на три лоба – горен, среден и долен, а лявото

крило на два лоба – горен и долен. Белият дроб е покрит с гладка ципа, наречена плевра, която покрива също и вътрешната страна на гръдния кош. Двете крила на беля дроб изпълват почти цялото пространство в гръдния кош и лежат върху т.н. диафрагма. Диафрагмата е естествена преграда между белите дробове и стомаха, по аналогия – съществува същата преграда между физическият и духовен свят. **Движението** на диафрагмата и ребрата, наречено дишане е с честото средно 20 000 (двадесет хиляди) ритъма на денонощие и осигурява непрекъснат приток на свеж въздух и отвеждането на замърсения с въглероден двуокис. В белите дробове на възможно най-микроскопично ниво до крайните бронхиоли и алвеоли се извършва т.н. газов обмен. Алвеолите са мястото където ритмично, непрекъснато става обменът на жизнено необходимия ни кислород и отпадания въглероден двуокис. Вдишваният въздух в белите дробове съдържа средно 20% кислород, а издишвания съдържа 100 пъти повече въглероден двуокис в сравнение с вдишания. Над 300 000 (триста милиона) броя алвеоли са групирани в гроздове и осигуряват една разгъната площ от близо 100 квадратни метра, която посреща нуждите от кислород, за всеки един момент, в човешкото физическо тяло. Смят газов обмен, в които се извършва обмена: внасяне кислород в кръвта и изнасяне на въглероден двуокис от кръвта, се извършва през една тънка респираторна мембрана. Тази мембрана е с дебелина само от 0,001 мм, но през нея се осъществява този важен за физическото ни съществуване, на земята, т.н. газов обмен. Ние и в този процес, наречен дишане, ще погледнем през погледа на духовната медицина: “Дишането е двоен процес: физиологически и психически. Крайната цел на дишането като психически процес е пречистването на мисълта. Белият дроб представлява сложна лаборатория, в която се кръстосват много енергии. Праната от въздуха прониква в белите дробове и помага за озонирането на кръвта даже там, дето въздухът мъчно може да проникне. В така пречистената кръв се влагат елементите на живота. Човек трябва да изучава не само пулса на сърцето но и дишането. Това представлява интересна наука. Като наблюдаване, как диша човек, ще забележите, че при различни състояния и чувства той диша по различен начин. От каквато и болест да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. **Няма болест която да не може да се лекува чрез дишане.** Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане. Дишането пък зависи от правилното мислене и чувстване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение иде върху човека чрез въздуха.

Както от хиляди години употребяват дишането на Изток или на Запад, то е все на физическо поле. Разбира се, че по този начин се постигат резултати, но трябва да се стремим към по-големи. Защото белите дробове са област, чрез която Божественият живот иде в човека, и трябва да мислим за тях като за място, откъдето се възприема Живота и се препраща навсякъде из тялото. Ако този Живот не се разпределя правилно, тогава човек стада от всевъзможни болести. При дишането, ако разширението на дробовете е по-ластични и по-интензивно, толкова по-добре, и колкото разширението е по-снижено, толкова по-зле. Преди всичко, човек трябва да се стреми да свърже дишането със **слънчевия възел**. Слънчевият възел е столица на човека и истинското му сърце обитава там, под лъжичката. В лявата страна на гърдите е физическото сърце, **а духовното сърце, което регулира, е слънчевият възел.** Когато ние не спъваме слънчевият възел, тогава дишането става правилно и ние приемаме изобилен Живот. Слънчевият възел е място, чрез което човек се съобщава със Слънцето или с централното място на Живота. Най-първо човек трябва да се свърже от този център със Слънцето, но не само с видимото, но и с онова Духовното слънце, което изгрява в един разумен свят.” – Учителят.

Неоспорим е фактът, че без кислород човешкото физическо тяло не може да съществува повече от 3-5 минути. Без вода може до 3-5 дни, без храна може до 30-45 дни, на температурни интервали от -50 до + 60 °C може да издържи, но без въздух не може да оцелее и 5 минути. Тази абсолютна нужда от кислород, е като, че ли, единствената съществена връзка, която ни нарежда в редицата от живите организми. **Според нас начина на дишане е този, който определя видовете и класовете при животните и растенията, в т.ч. и човека,** а не другите белези посочени от,

многоуважавания и от нас, Чарлз Дарвин. А, знаем ли че растенията са с най-голямото дълголетие на Земята, защото дишат най-правилно. Но това е тема за друг разговор.

Има два съществени момента в човешкия живот на земята свързани с първата и последна глътки въздух. По време на бременността, в нормалния **фетален** период, белите дробове на нероденото са запълнени с течност и не участват пряко в газовия обмен. Тази роля, за провеждането на обмяна, е предоставена на плацентата на майката орган захванат за стената на матката. През нея преминава кислорода от майчиния организъм към организма на детето. **Когато детето е готово да се роди** (нека добре се запомни този израз от акушерите: **когато детето е готово да се роди** – б.а.), дихателните пътища и белите дробове се изпразват от течността. При раждането, когато спира притока на кислород от майчината плацента, се стимулира дишането – приема се първата глътка въздух. Кое или кой издава команда за първата глътка въздух? Акушера, майката или някои от асистиращите? – Никой от тях. Активизиран е център в мозъка на детето, отговорен за дишането и то си поема първата глътка въздух, най-често, по правило с плач. И има защо да плаче детето. От този момент нататък, така да се каже, започват окислителните процеси, които неминуемо ни водят до т.н. състояние на физическа смърт - може да се изрази и с думите: последна глътка въздух. Това е по-скоро последна въздишка, настъпването на един **летален** изход, до болка познат на всеки един на земята. Две са великите състояния в процеса дишане – вдишване съпровождащо раждането и издишване съпровождащо смъртта. Тези две състояния се наблюдават в огромен времеви мащаб и във Всемира, но интересно защо, без да настъпва в неговите недра смъртта.

8. Храносмилателна система. Съвсем основателно приемаме, че храната е необходим елемент за подържане на част от жизнените функции на човешкия физически организъм. Само, че необходимите ни вещества се намират навсякъде около нас, но в непригоден вид за директно приемане от нашите системи, тъкани и клетки. Трябва да се извърши един процес на смилане, разлагане и разграждане, за да могат хранителните вещества да бъдат ползвани от организма. Тази съществена роля е предоставена на нашата т.н. храносмилателна система.

Трябва добре да знаем, че тази система в човешкия организъм е развита до съвършенство. И то не само в качествено и в количествено отношение. Едва ли има същество във Вселената като човека, което да може да приема толкова разнообразна по вид храна - буквално всичко, което може да се дъвче и гълта. Едва ли има нещо във, по, и над Земята, което човек да не е опитал до сега. В тази пълна свобода имаме и отговорност. Отговорност, в която ни е оставено правото да се преценяваме **кой какъв е и къде е по това, какво и как яде**. "Начинът, по който човек яде, определя какъв е той в умствено и в духовно отношение. Процесът на яденето представлява **свещен акт**, към който трябва да се пристъпва с нужната сериозност. Когато се храните, вие **трябва да отправите ума си към Бога**, да благодарите, да почувствате Божията любов, да се свържете с всички разумни същества, които са взели участие при създаването на хранителните материали.

Ако смляната храна в човека не мине от физическия в духовния свят и от духовния в Божествения, тя не е свършила своя пълен кръг на движение. Обаче, ако смляната храна в човека прониква в трите свята – физически, духовен и Божествен, ние казваме, че човек се храни правилно. Не може ли храната да проникне в различните светове, човек не може да се развива правилно и започва да боледува. Не мислете, че храната внася сила. Тя е само проводник на Живота, който дава сила на човека." – Учителят.

Храносмилателната ни система привидно има само една задача, да разгради комплексните молекули от храната, за да се освободят прости хранителни вещества, каквито са глюкозата и аминокиселините, които могат да бъдат ползвани от физическия организъм. Прието е хранителните вещества необходими за физическото ни съществуване да се подреждат така: въглехидрати, белтъци, мазнини, витамини, минерали и фибри. Под фибри разбираме несмилаеми и неусвояеми частици маса, които пък участват в доброто функциониране на стомашно чревния тракт. Разграждането на приетата храна в човешкия организъм е с продължителност от 12 до 48 часа. Този процес може да се раздели на три основни етапа: **1.** Приемане на

течности и храна и смилане на храната. **2.** Абсорбция на простите молекули от обработените хранителни вещества в кръвния поток и от там до места, където са нужни. **3.** Изхвърляне на отпадните продукти в т.ч. и несмлените частици. В основните три етапа, единствено **дъвкането** е волеви процес. Всичките останали процеси при усвояването и предвижването на храната и респективно на хранителните вещества от нея се предоставя на нашата, т.н. от учените, подсъзнателна дейност. В медицинската наука, смело може да се каже, руския учен И. П. Павлов дава основни и пълни сведения за работата на храносмилателната система. Иван Петрович Павлов извършва и ненадминат научен подвиг в изучаването на състоянието и физиологията на главния мозък на човека.

Храносмилателната система на човека може да се раздели условно на две независими части: храносмилателен канал и допълнителни органи. Храносмилателният канал е "дълга тръба" с различни оширения и стеснения, които са свързани помежду си. Тази т.н. "тръба" започва с устна кухина, гълтач, хранопровод, стомах, тънки черва, дебели черва и завършва с изход, наречен анус. Не може да не направи впечатление, на по любознателния ни читател, че храносмилателният канал е сякаш "допълнително" вмъкнат във физическото ни тяло. Може да се извърши едно механично отделяне, грубо прието, на целия канал без особена трудност.

Да продължим с допълнителните органи в храносмилателната система. Те се представят от езика и зъбите, които раздробяват; слюнните жлези, черния дроб и панкреаса, които отделят секрети участващи в храносмилането. Към черния дроб приляга и злъчния мехур, в който се съхранява секретирана, от него, жлъчна течност. Връзката между двете части на храносмилателната система, видимо, се осъществява с каналче вливащо се в т.н. дванадесетопръстник на храносмилателния канал.

8.1. Зъби, устна кухина и гърло. Първата и най-важна фаза на храносмилането се извършва в устната кухина. След отхапване храната се дъвче със зъбите, които я нарязват и смачкват така, че да увеличат нейната повърхност, за да е по-достъпна за ензимите и да е лесна за преглъщане. В устната кухина, в първоначалната фаза на храносмилане се извършват изключително важни процеси, от които зависи пълното и качествено усвояване на хранителните вещества от храната. Тук, пак, ще споменем името на руския учен Павлов, на който е заслугата за определяне отделянето на слюнката, като рефлекс, стимулиран от мисълта за гледка и мирис на храна. Можем да избързаме и ще допълним: Павлов пръв разработва методика, която позволява да се изследват функциите на т.н. дълбоко лежащите органи от храносмилателната система, достъпно, без нарушаване на тяхната инервация и изобщо без нарушаване нормалните условия на работа. За тези и други свои трудове, на **XV** конгрес в Санкт Петербург-Москва, състоял се през 1935 година, Павлов получава званието **старейшина на физиолозите в света**. Самите учени медици разделят безусловно Физиологията на две части: допавловска и павловска физиология. Но кой ли днес прилага това учение?

Да се върнем на т.н. слюнка, която ще се окаже, че съвсем не е проста работа. Слюнката изпълнява безотказно три основни функции. Първо: Смесва твърдата храна с водниста течност – слюнка, която съдържа слюз и ензима **амилаза**. Второ: Разтваря молекулите на храната, за да могат вкусовите брадавички или, още, луковички върху горната част на езика да регистрират четирите основни вкуса – сладко, кисело, солено и горчиво. Трето: Частично разгражда скорбялата в храната, благодарение на споменатия ензим **амилаза**. След около минута или няколко, в зависимост от начина на хранене, дъвканата храна се препраща от езика в гърлото за преглъщане. С това преглъщане изчерпахме всичките волеви функции на човека в процеса наречен храносмилане.

Сега да се запознаем с една от хилядите автоматични системи от физическия човешки организъм, на които никак не обръщаме внимание. Когато сдъвканата храна докосне задната и странична част на гълтача се задейства една от споменатите системи. Мускулните влакна в гърлото се съкращават и избутват топката храна към хранопровода. Едновременно с това действие гръклянът се повдига едно хрущялно образуване, наречено епиглотис, прикрива входа му и храната не е в състояние да поеме в грешната посока към трахеята. Благодарение на тази "проста" система на

гълтане, която никак не зависи от нашите команди и желания, ние имаме възможност да си пълним стомаха или търбусите без опасност от задавяне и последвало задушаване.

Отдавна, в нашето възпитание, е останал споменът за това, че трябва да се храним бавно и хубаво да сдъвкваме поетата храна. Тук там на някои в умът може да изникне, като спомен, наредбата на стар родител – поне 33 пъти сдъвчи хапката преди да я глътнеш. Че трябва да се храним с това, което ни харесва, че трябва да спрем да се храним точно тогава, когато ни е най-сладко и т.н. Но ние, разбира се, сме хора съвременни и забързани. На нас ни дайте бързото хранене и полуготовите храни. Все по престижно стана да се храним в специализирани световно известни обекти за хранене. Със "специалното меню", обилно полето със "световно известна" газирана напитка. И сякаш единствено остава, за нас, въпросът да се нахраним добре, т.е. да почувстваме пълнота в стомаха, а другото не е толкова важно. Да видим, сега, какво губим в този наш начин на хранене.

"Че наистина човек приема **прана** (жизнена енергия - б.а.) през нервите на езика, небцето и венците, се познава по следното: храносмилането трае три-четири часа, обаче един гладен, изтощен и слаб човек, след като се нахрани, веднага се чувства бодър, защото праната е влязла в тялото му чрез нервите. **Затова именно храната трябва да се дъвче продължително, докато нейната прана се възприеме.** Езикът изсмуква тази есенция, най-хубавата храна-духовната храна, а храната, която се приема чрез стомаха и червата, е материална храна. Езикът играе важна роля и щом се мисли, докато се дъвчи храна, усилва се всмукването на праната. Има и още: езикът като свикне да всмуква пълноценно прана от храната, същевременно изсмуква и прана от въздуха. Витамините са кондензирана жизнена енергия, прана.

Яжте колкото се може по-бавно. Храната изобщо трябва да се дъвче по-дълго време. Ако сдъвчеш хляба добре, ще го разбереш по един начин, а ако ли не, ще го разбереш по съвсем друг начин.

Гладът продължава живота. Никога човек не бива да се пресища, а да си остава малко гладен. Преяждането скъсява живота. Трябва и едно правилно съчетание на храните. У човека има **един орган**, с който познава каква храна му е необходима, и чрез него той ще си избере каква храна му е определила Природата; това са неща за в бъдеще. Ако за всеки човек се изберат специфични храни, то много неприятности ще се избегнат. Не трябва да се налагат нещата, но човек сам трябва да избере онова, което обича...Човек трябва така да се храни, че да няма излишък; остане ли утайка в тялото, заражда се болест.

За да се проявят по-висшите духовни способности, човек трябва да има по-фина материя и това става чрез храненето, но трябва да се знае как да се изкара важния екстракт от храната. Ние много ядем, а малко извличаме от храната. Съществено е онова, което усвоим от нея. Има по-висши енергии в храната, които могат да се усвоят при съответното душевно разположение. Когато човек е разположен и спокоен, може по-лесно да приеме енергиите на храната – праната." – Учителят.

8.2. Хранопровод, стомах и дванадесетопръсник. Хранопровода служи за осъществяване на връзка между стомаха и устната кухина. Тази връзка посредством напречно и надлъжно съгласувани движения, т.н. перисталтика, спомага за предвижването на хранителната маса от гълтача към стомаха. Стомахът е продължение и разширение на храносмилателния канал. В него храната допълнително се смила и престоява средно от 2 до 4 часа. За месото престоят е от 5 до 8 даже 10 часа. Стомашната стена е **трипластова** мускулеста: външна-надлъжна, средна-циркуляционна и вътрешна-раздробяваща. Във вътрешната част на стомаха, в милионите стомашни ямички се произвежда стомашен сок, посредством специални жлези. Производството на този стомашен сок, в денонощие, е от порядъка на **1.5 – 2** литра. Качеството и количеството на стомашния сок зависят от: вида, миризмата и **мисълта** за храната. Стомахът можем да разделим на три основни взаимосвързани части: **Кардия** и **стомашно дъно** – първото оширение на края на хранопровода и началото на стомаха; **Тяло** или средна област на стомаха; **Пилор** или още

привратник – фуниеобразна крайна част на стомаха, която завършва с пръстен наречен **сфинктер**. Този т.н. сфинктер е свързан с още една от хилядите системи за **автоматично регулиране** (ще ги наричаме **САР** – б.а.) в нашето физическо тяло. Посредством неговото отпускане, през определени периоди от време, и в зависимост от фазата на смилане и обработка на хранителната маса в стомаха, тя се изтласква към началото на тънките черва наречено **дванадесетопръстник**. Преминаването на хранителната маса от стомаха към дванадесетопръстника се извършва на порции. Механизмът на това явление е известно във физиологията, като "пилорна помпа". Тук отново срещаме една безотказна система за автоматично регулиране (САР) в биологичните обекти. Учените са установили, че върху работата на т.н. пилорна помпа оказват влияние два основни фактора: нервнорефлексен механизъм и хуморален механизъм.

Тези два механизма в съвременната физиология обясняват всичките процеси протичащи на органично ниво в нашите тела. Това отговаря ли на истината е отделен въпрос, но съвременната научна мисъл е свела нещата и явленията до тези две обяснения.

Да продължим: Невнорефлексният механизъм е свързан пряко с ентоеро гастрален рефлекс, а хуморалния с едно вещество наречено ентоерогастрона. Храносмилането в дванадесетопръстника е важен акт от общото храносмилане. То се осъществява главно и благодарение на изливането в него, през един тесен отвор (papilla vateri), **три** вида смилателни сокове. Става въпрос за сокове образувани в задстомашната жлеза, черен дроб (жлъчка) и в Либеркюниевите и Брунеровите жлези. В тази малка част, с дължина само 25 сантиметра, от нашата храносмилателна система, наречена дванадесетопръстник, се извършва една от най-важните **химични обработки** на хранителните вещества.

Да проследим начина си на поведение, най-често почти без изключение на всеки един от нас, спрямо нашия стомах: "Ние изливаме цяла чаша ледена вода или толкова сладолед в стомаха си без да разбираме, че му е потребен половин час, за да дойде на себе си от причиненото му сътресение и да възстанови отново нормалната си телесна температура, при която стомашния сок може да действа.

Ние се наливаме с алкохол, който надебелява кадифената вътрешна ципа на стомаха и втвърдява меките тъкани, тънките нервни сплитове и сивото вещество на мозъка. Ние тъпчем стомаха си с месо, плодове, зеленчук, баници, бонбони, орехи, грозде, вина и др. Пренатоварваме един от **най-нежните органи** на тялото си и се надяваме, че той ще се справи с този тежък и разнообразен товар.

След всички тези излишества кръвта не може да тече свободно към стомаха, за да го спаси от сполетялата го беда, и се съсредоточава в мозъка и мускулите (там тя се натрупва създава не движение, а застой, и поражда болестни състояния - б.а.). Природата е снабдила храносмилателния орган (стомаха - б.а.) с мрежа от кръвоносни съдове, в които може да се премести повече кръв, отколкото се намира в цялото ни тяло.

Кой е виждал някога кон да остави сеното и овеса, когато е гладен и да пие вода? За много неща в яденето и пиенето ние трябва да вземем пример от животните. Природата смесва в стомашния сок **тъкмо толкова пепсин** и **солна киселина**, колкото са нужни да се смели храната; тя поддържа в стомаха **точно онази** температура, която му е потребна. Ако разреждаме стомашния сок или понижаваме температурата му с ледена вода, ние намаляваме неговата способност да разтваря и мели храната, и като естествена последица на това се явява **диспепсията** (затруднено храносмилане)." – Народен лечител Петър Димков.

8.3. Черен дроб, жлъчен мехур и задстомашна жлеза. В храносмилателният процес участват сокове, които служат за разграждане на определен вид сложни молекулни съединения от хранителната маса в по-прости съединения. Получаването на тези по прости съединения е с цел да станат достъпни, за усвояване, от организмите ни тъкани и клетки. Алкалните секрети от панкреаса и черният дроб заедно със стомашния сок се явяват една истинска химична лаборатория в нашата храносмилателна система. Трите допълнителни органа от храносмилателната ни система – чер дроб, жлъчен мехур и панкреас (задстомашна

жлеза) освобождават секретите си в дванадесетопръстника и участват активно в храносмилането. Малко преди вливането на жлъчният и панкреатичен сок в дванадесетопръстника двете канални тръби на жлъчка и панкреас се събират в едно. В тази зона на сливане понякога налягането на жлъчният сок е по-голямо от това на панкреатичният и се наблюдава особено опасното за човешкия организъм явление: рефлукс. Рефлуксът е придружен с остра режеща болка в ляво коремно, често водеща до неправилно диагностициране от медиците.

Черният дроб е най-голямата жлеза в човешкото тяло. Разделен е на малки дялове, като от всеки дял излиза по едно жлъчно каналче. Отделните каналчета се свързват в един главен канал, който през жлъчния мехур води към дванадесетопръстника. Установено е че черния дроб освобождава и произвежда около **1** литър жлъчна течност на денонощие. Основно този важен орган произвежда, както казахме, жлъчка, поддържа състава на кръвта и изчиства отровните вещества навлезли в организма. Органът има интересно, мощно, кръвозахранване: чернодробната артерия му доставя пряко обогатена на кислород кръв, а порталната вена му доставя кръв, пряко обогатена от абсорбирани хранителни вещества директно от тънките черва. Да не забравяме, че черният дроб участва в подържането на изотермията на физическото тяло. Установено е, че при спадане на околната температура се образува повече топлина в организма благодарение на активизираните на ензимните процеси в него.

Жлъчният мехур е зелена мускулеста торбичка, в нея се съхранява и концентрира жлъчката произведена от черния дроб. Жлъчният мехур е провокиран да извършва ритмични контракции, честота 2-6 за 1 мин., основно от хормона **холецистокинин**, който се образува и отделя от тънкото черво. Самото отделяне на холецистокинин се извършва най-активно при консумация на яйчен жълтък. Учените различават два вида жлъчка: чернодробна и мехурна. Основно жлъчната течност участва в образуването на разтворими комплекси и резорбция на мастните киселини.

“Черният дроб заболява, когато човек става в чувствата си ту топъл, ту студен, така се сменят електромагнитните течения в тялото и това се отразява върху черния дроб. Болестите в черния дроб и жлъчката идват от пресилената дейност на низши чувства, от свръхпроизводство на низши, дисхармонични чувства.” – Учителят.

Черният дроб заедно със жлъчните канали и жлъчния мехур са директна органична връзка с ниските нива на Астралния свят, от там, с част от астралното ни тяло. По причина разположението на Астралното Вселенско поле спрямо Материалното поле, в момента, тези органи са с повишена активност и с особено значение за физическото ни тяло. Ще кажем и още нещо, в земния физически организъм българите представят черният дроб и свързаните с него процеси, в буквален смисъл.

“Черният дроб е един велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб си замине, човек е фалирал. При сегашното устройство, черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство – всичкото туй излиза от черния дроб. **И ако в съвременния строй има толкова престъпници, причината е, че черните дробове на хората са развалени.**” – Учителят.

Виж ти! Каква излезе тя! Оказва се на практика, че бичът на нашето общество - многоликата и масова престъпност е **всъщност проява на болестно състояние** в членовете на обществото. По-точно заболяване на черния дроб и свързаните с него личностни отклонения.

“Малък орган е черният дроб по отношение на целият организъм, но играе важна роля. **Той има грамадно влияние върху психиката на човека.** Черният дроб в човека е свързан с малкия мозък.” – Учителят.

Да коментирам или да замълча? По добре да направя коментар, докато не са ми запушили устата, я с някоя тлъста кълка, я с част от горен крайник – например свитите пръсти на ръка. Сънувах сън, уважаеми Читателю, странен сън: Лекарският съюз, Националната Здравна Каса, всичките парламентарни и държавни институции, лекари медици, лекари академици и младички мед. сестрици са се хванали здраво и работят за оздравяване на българското общество. Всичките елементи носещи

престъпност не са в затворите и предварителните арести, а в клиники, поликлиники (опа, вече ги няма – б.а.) и санаториуми, и с тях се провеждат оздравителни процедури. Цялото население е обхваната от профилактични прегледи (“Гладна кокошка просо сънува” – отново същата народна мъдрост) и няма незабелязано чернодробно, или какво да е, заболяване и да не са взети, съответни, навремени мерки. На фона на тази картина, като главна фигура, се вижда нашето общество, щастливо усмихнато оздравяло и ... без престъпност и нещастия. Кога и как този ми сън ще стане реалност? - Мълчание! Авторът не ангажира никого със своето мнение и не настоява за отговор, нито пък иска някой да си изправи за да защитава авторската му позиция.

Задстомашната жлеза (панкреас) обединява две жлези в едно. Едната е с външна секреция и се състои от жлези наречени **ацини**, които секретират храносмилателния сок в дванадесетопръстника. Другата е с вътрешна секреция. Нейните жлези са разпръснати между ацианите под формата на островчета. Тези островчета са малки сгрупвания от ендокринни клетки, от 1 до 2 милиона на брой, наречени още острови на **Лангерханс**. Именно втората част от панкреаса, островчетата на задстомашната жлеза, произвеждат двата хормона, контактуващи директно с кръвта, **глюкагон и инсулин**. Тези хормони осигуряват достатъчно енергия на организма под формата на кръвна захар. **Глюкагонът и инсулинът** имат подчертано противоположно действие и се явяват като балансори в поддържащите процеси на стабилна кръвна захар в човешкия организъм.

Бичът на съвременното общество на Бялата раса е т.н. захарна болест. Тя е болест на притеснението, тревожните мисли, стресът и преяждането.

8.4. Тънко черво, дебело черво и апендикс (червеобразен израстък). Тънкото черво е с обща дължина от около **3** метра. Състои се от три части: дванадесетопръстник, празно черво наречено още **йеюну**м и хълбочно черво носещо и името **илеум**. Със своята дължина тънкото черво е най-дългия участък от храносмилателния канал. Вътрешната му част, лигавицата, осигурява достатъчно голяма площ за смилане и абсорбция на хранителната маса. Тук се очертават три етапа в усвояването на хранителните вещества. Първо: окончателно действително смилане на хранителното вещество. Второ: разграждане на сложните захари до глюкоза, разграждане на други прости захари и разграждане пептидите до аминокиселини. При този процес абсорбираните хранителни вещества се пренасят през чревните власинки (вилозните клетки в кръвните капиляри) до черния дроб чрез чернодробната портална вена. Трето: Превръщане на мастните киселини и глицерола обратно в масти в клетките на чревните власинки. При това абсорбиране, през разклоненията на лимфната система във власинките, мастите преминават в лимфната система. Физиолозите твърдят, че резорбцията в тънките черва е изключително сложен процес, **чиито интимен механизъм и досега е предмет на дискусии**. (За потвърждение: “Физиология” под редакцията на проф. Н.Начев и проф. Н.Бошев, стр.288 – б.а.) Ние безусловно се присъединяваме към това мнение. И нека допълним: докато в устната кухня се извършва приемането на храната – духовната съставка на храната, в тънките черва се приема, от организма, физическа материална част от хранителните вещества на храната. Може би, не само, по тази причина можем да приемем за меродавни следните твърдения: **“Физическият свят** е стомахът на човека, който е съставен от три области: **ад** – дебелите черва, **чистилице** – тънките черва и **рай**-самият стомах. – Учителят.

Дебелото черво се състои от четири части: сляпо черво, ободно черво, право черво и анален канал. Неговата обща дължина е от 1,5 метра. Тук съвсем явно си е адът в човешкия организъм.

Сляпото черво (цекум) е късо. Разполага се в долната част на илеоцекалната клопа-прехода от тънко (илеума) към дебело черво се осъществява чрез тази клапа. Към сляпото черво е прикрепен сляпо завършващ израстък с дължина около 9 см, който е наречен апендикс. До скоро, а и сега, много от медиците смятат апендикса за рудиментарен орган без функции – и при слабо възпаление си го премахват оперативно-модерно за едното си нищо. Оказва се на практика обаче, че апендикса активно участва в имунния отговор на нашия физически организъм. Как? – За сега не

е изяснено научно. В този участък от стомаха се наблюдава една достатъчно важна системна тройна организация: дебело черво, тънко черво и апендикс (апендикса също завършва с клапа към дебелото черво, която почти не се взима в предвид от медиците – б.а.). Една тройка с възможност за неподозирани изключително силни лечебни въздействия върху целият храносмилателен тракт.

Ободното черво (колон) е от четири части: възходяща, напречна, низходяща в дясно и в ляво сигмовидно черво-черво с форма на латинско **S** (ес). В низходящата част на ободното черво се намира един участък наречен: **“златна гъба”**. Този участък е с важно значение при регулиране на количеството химични елементи, в човешкия организъм - без изключение на всеки един от тях, както са показани, в Менделеевата таблица. Сега регулирането на химическите елементи от този участък е **“табу”** за медиците.

Правото черво (ректум) завършва в анален канал, който пък завършва с задно отворстие, наречено, анус.

За денонощие през дебелото черво преминава средно към 1,5 кг полутечна отпадна материя от храносмилателния процес. В него, от отпадната материя, се отделя водата – подпомага се водния баланс на организма и се образува полутвърда маса, наречена фекалии. Фекалиите се изтласкват, от макар и слабата вече перисталтика, в сигмовидното черво, където се съхраняват временно. Да видим как напускат фекалиите ануса.

Дефекацията (отделянето на фекалиите) се провокира от постъпването на нови маси в сигмовидното черво. То се съкращава и изпраща фекалиите в предварително празното право черво (ректума).

9. Пикочен апарат. Отделителна система.

Пикочният апарат е представен от тройката органи: двойка бъбреци, двойка уретери и пикочен мехур. Към същинското име пикочен апарат ние прибавяме и названието отделителна система, защото всъщност говорим за санитарното отделение на физическото ни тяло. Отделителната система отстранява отпадните продукти от кръвта, поддържа нейната концентрация, чрез нея се поддържа количеството тъканата течност в оптимални граници.

9.1. Бъбреци. Двата бъбрека са жлези с характерна (бобовидна) форма – с дължина към 12 см и ширина към 6 см, разположени в горната част на коремната кухина, по един от двете страни на гръбначния стълб. Тези органи имат мощно кръвозахранване – постъпващата през бъбречните артерии кръв за денонощие е приблизително 3 600 литра! Обратното връщане на пречистената кръв в циркулация става през бъбречните вени. За един час двата бъбрека въпреки своите скромни размери филтрират 20 пъти целият кръвен обем. Пречистването и филтрирането на кръвта в бъбреците се извършва в специалните каналчета на бъбреците, които е установено, че имат дължина до 24 000 метра! Вътрешната структура на двата бъбрека е разделена на **три** зони: външна **кора**, сърцевина наречена **медула** и бъбречно **легенче**. Бъбречното легенче е плоска фуниеобразна тръба, чиято обиколка се опира до ръба на бъбречната трапчинка, след което с стеснява в пикочния провод – уретер. В кората и сърцевината на всеки бъбрек има милиони (!) на брой структурни и функционални единици наречени **нефрони**, които произвеждат непрекъснато урина. В нефроните за денонощие се образува 180 литра филтрат, като по-голямата част от него се реабсорбира през бъбречните каналчета, а друга по-малка, около 1,5 литра на денонощие, напуска тялото ни под формата на урина.

9.2. Пикочни проводници (уретери). Урината се отвежда от бъбреците през тези дълги тънки тръбички. Те водят своето начало от бъбречното легенче и завършват до вливането си в задната част от повърхността на пикочния мехур.

9.3. Пикочен мехур. Това е кух мускулест орган, в който непрекъснато се събира урината от бъбреците. Отвътре пикочният мехур е покрит с светлочервен слизест епител, заловен за средният най-дебел и най-важен мускулен пласт. Самият пласт се състои от три пласта гладки мускулни влакна, които се преплитат помежду си. Средният от тези три пласта е изграден от пръстеновидни влакна, които в долният край на мехура образуват дебел пръстеновиден свинктер. За всяка една минута, чрез леки тласъци, пикочният мехур поема от бъбреците, през уретерите, количество от 1

мл урина (една чаена лъжичка). При запълване на мехура с количество от 300-400 мл урина, се подават позиви за уриниране. Как става самото уриниране? При достигане на определен обем на запълнения пикочен мехур се подават сигнали по нервен път до гръбначния мозък. От гръбначния мозък се препращат сигнали към главния мозък и се получава сигнала за уриниране. Под волеви контрол се разхлабва каналът изход от пикочния мехур, наречен сфинктер, стените на пикочния мехур се свиват и през пикочния канал урината напуска човешкото тяло.

10. Полова система. Като, че ли човешките индивиди се различават един от друг, на физическото поле, само по половата си принадлежност. Било е време, когато човекът е бил еднороден и неговото възпроизводство се е извършвало посредством процеса на делене, а не както сегашното - раждане.

10.1. Мъжка полова система. Представена от мъжките полови органи състоящи се от член с главичка, яйца – тестисули, семенни жлези – булбоуретрална, простата и семенни мехурчета. Казват, че простата жлеза е важен полов орган в мъжа, защото тя отделя простатен сок, който е важна съставна част от семенната течност, и създава условия за движението на сперматозоидите. Стигнахме до сперматозоидите. Те узряват в т.н. подсеменник, който пък се намира в скротума. До сега никой, от учените, не е отговорил на въпроса, защо температурата на семенниците в скротума е винаги **30° C**, с **6-7° C** по-ниска от нормалната човешка телесна температура. Но се знае със сигурност, че само в този тесен температурен диапазон могат да узряват сперматозоидите. Интерес представлява процеса на производство на сперматозоидите. Те се произвеждат под командите и контрола на два хормона отделени от хипофизната жлеза. Самият процес на зараждане и узряване на всеки отделен сперматозоид отнема време от над 2 месеца. За разлика от женския индивид, в мъжкия индивид половите клетки не са даденост, а се създават. Да проследим процесът на производство на сперматозоиди: при определени условия хипофизата отделя два хормона – лутеинизиращия хормон (**ЛХ**) и фоликулостимулиращия хормон (**ФСХ**). Лутеинизиращият хормон активизира клетките обграждащи извитите каналчета, които се съдържат във всяко едно делче на тестиса, и те секретират мъжкия полов хормон тестостерон. Тестостеронът от своя страна заедно с фоликулостимулиращия хормон стимулират извитите каналчета да произвеждат сперматозоиди. Установено е, че ежедневно организма на полово зрелият мъж произвежда няколко стотици милиона сперматозоида. При семеизпразване (еякулация) обикновено се изхвърлят навън около 300 милиона сперматозоида. При определени условия само един от тях може да извърши цикъла на оплождане на яйцеклетката.

10.2. Женска полова система. Женските полови органи се делят на външни и вътрешни. Външните полови органи се състоят от полова цепнатина, ограничена от големи и малки срамни устни, клитор и влагалище.

Вътрешните полови органи се състоят от маточна шийка и матка с широките връзки, Флопиеви тръби и яйчниците. Мнозина автори причисляват и млечните жлези (гърдите) към половите органи на жената.

Приема се, че женската полова система изпълнява две основни функции да произвежда зрели полови клетки – яйцеклетки и да осигурява среда за развитие на човешкият зародиш в случай, че евентуално яйцеклетката бъде оплодена от сперматозоида. За разлика от сперматозоидите, които се произвеждат в организма на мъжките индивиди, яйцеклетките са в наличност още с раждането на женските индивиди. Действително при самото раждане вече имаме в яйчниците около 2 милиона незрели яйцеклетки – нормално доживотният запас на жената. В яйчниците, които са жлези и от ендокринната система, се отделят женските полови хормони естроген и прогестерон, контролиращи месечния менструален цикъл. Тези два хормона стимулират и развитието и поддържането на вторичните полови белези на жените. Всеки месец, при полово зрелите жени, два свързани възпроизводителни цикъла – овариалният (овулацията) и менструалният – са отговорници съответно в освобождаването на яйцеклетката от яйчника и за приемането ѝ от матката, в случай че е оплодена. Двата цикъла средно продължават 28 дни – т.н. Лунен цикъл. Защо цикъла е 28 дни и е Лунен, а не 31 дни и Земен или друга бройка дни, не е изяснено

от учените. Как става оплождането? – същият въпрос задавахме и по-рано - не е ясно на учените. Защо толкова разумната и пестелива Природа, прави тук изключение, и е разточителна в семепроизводството на мъжа и наличието на яйцеклетки при жената, не е отговорено и на този въпрос от учените. Нека продължим с още малко за цикъла. Овариалният цикъл се контролира от два хормона отделени от хипофизната жлеза: лутеинизиращ хормон (**ЛХ**) и фоликуло-стимулиращ хормон (**ФСХ**). По време на овариалния и менструалния цикли контролиращите ги хормони - лутеинизиращ хормон (**ЛХ**), фоликуло-стимулиращ хормон (**ФСХ**), естроген и прогестерон – взаимодействат помежду си и променят своите количествени и качествени показатели. Какъв е механизмът им на взаимодействия се изяснява от учените.

11. Сетивни органи. Сетивни чувства. В сегашната наука е все още дискуссионен въпросът, кое е възникнало първо – органът за сетивност или сетивното чувство. Интересен е и изводът на съвременната Ембриология, в която след многобройни изследвания се установява фактът, че кожата (орган на осезанието) се е развила от същия зародишен пласт, от който се развива и мозъкът на човека. Ние, хората виждаме, опипваме, опитваме, чуваме и помиристваме – с други думи имаме пет сетива. Тези наши, налични в момента, сетива не са така съвършени в диапазоните на своята сетивност, както ние предполагахме. По горе в поднесените материал говорихме, че човек е притежавал по-голяма сетивност от 12 органа и сетивни усещания, които по ред причини е загубил и днес наново придобива. "Първият човек създаден по образ и подобие на Бога, разполагал с 12 сетива. В процеса на инволюцията, той постепенно изгубвал сетивата си, докато най-после останал с 5 сетива, както е сегашният човек. Затова сегашните му знания, в сравнение с миналите, се намират в отношение 5:12." – Учителят. Много представители от растителният, минерален и животински светове в сетивните си усещания и в развитие на сетивни органи многократно превъзхождат човека. Независимо от това превъзходство човекът притежава нещо значително по-мощно за своето по-нататъшно еволюционно развитие – **осъзнава** сетивните възприятия. Това осъзнаване му дава невероятната възможност да усъвършенства своите сетивни органи и сетивност. Дори да изгражда нови – техните зародишни единици се намират в неговото физическо тяло. Необходими са само малко желания, воля и стремеж за надникване отвън сетивността на материалните полета и усъвършенстване на възприятията.

Има в човека едно сетивно чувство, за което той в момента няма физически изявен сетивен орган. Вече се досещате, че говорим за **интуицията**. Въпреки научните спорове и неясноти около нейното съществуване, тя не може да се отрече по никакъв начин. "Интуицията е огнище, средоточие, дето се събират множество разумни същества и осведомяват човека. Те го насочват в правия път Интуицията е Божествено чувство. Тя не произлиза от човека. Интуицията разрешава лесно въпросите, понеже при нея взимат участие и мислите и чувствата. Когато в слънчевият възел т.е. под лъжичката изпитваш приятност, ти си на прав път. Слънчевият възел е старата столица на човешкия дух. Новата столица, новото жилище на духа е главата." – Учителят. Съществува и определение за интуицията дадено от позицията на Духовното учение: Интуицията е всеобщ критерии за пълна достоверност на Любовта, Мъдростта и Истината, заложили в човешкото същество още с идването му на Земята.

11.1. Орган на обонянето – носът. Носът се включва във връзките ни с материалният свят посредством две отворения – хоани (ноздри). Носещата конструкция на носа е изградена от хрущяли и костици. Те от своя страна са обвити с меки части от мускули, съединителна тъкан и кожа. Вътрешната повърхност на носа е покрита със слизест епител с обрасъл отвътре с космици. Външната служба на носът е да осигурява вход за въздуха, като го затопля, овлажнява и филтрира при вдишване. Друга сякаш не по-маловажна функция на носа е улавянето на миризми. И тук трябва да подчертаем, че механизма на улавяне, запомняне и регистриране на миризмите е извън нашата съзнателна дейност. Самата анатомична реализация на обонятелните функции, на носът, е достатъчно сложна и изключително разумно съградена – да не говорим за физиологичната част.

В горната част на двойката носна кухина се намират участъци от по 2 кв.см, които се наричат обонятелен епител. Този епител съдържа над 10 милиона обонятелни

рецептори, които могат да разпознаят над 10 хиляди химически агенти, разтворени от носният секрет. Да не забравяме, че само с малко влажен нос можем да улавяме миризмите, в противен случай сме обречени на липса на сетивност към миризмите. След съответното стимулиране обонятелните рецептори изпращат нервни импулси, през обонятелния нерв към обонятелните луковичи, които са разположени в долната страна на челният мозъчен дял. **На съвременната медицина не е ясен механизма на стимулиране на обонятелните рецептори. На същата медицина не е ясно кой, как и защо отключва механизма на алергичните реакции към даден тип миризми.**

Обонятелните пътища от луковичите водят към обонятелната кора върху страничната и средна повърхност на слепоочния мозъчен дял. Първично обонятелните импулси се разпознават (декодират) в тази кора, която пък е част от една достатъчно интересна и неизяснена напълно функционално **лимбична система**. Голяма част от потока информация за обонятелните възприятия се отправя към хипоталамуса и някои други части от лимбичната система. Самото присъствие на хипоталамуса във възприятието на миризмите говори вече много. На този орган се спряхме при прегледа на жлезите с вътрешна секреция. Все пак какви са знанията и, от тук, възможностите на съвременната медицина в частта на явлението обоняние? - "Механизмът на възбуждане на обонятелните рецептори все още не е достатъчно изучен. Предполага се, че по мембраната на рецептора има специализирани участъци, които адсорбират молекулите на определени вещества. Не е ясно дали едновременно с това се извършва и химична реакция между молекулите на веществото и белтъка на рецепторната мембрана. Също така нерешен е въпросът и за класификацията на мирисните усещания. Всички предложени досега класификации имат сериозни недостатъци. Досегашните физиологични изследвания не дават възможност да се опишат последователните етапи в обработката на обонятелната информация."

Единственият еволюционен орган във физическото тяло на човека това е носът – пък ние, буквално, не знаем нищо за него. Друго във физическото тяло може да се промени и да остане в материята, но формата на носа и сетивното чувство – неговото съдържание, ще продължат еволюционният път на развитие на човешкото същество. Колкото и еретично да звучи, носът е централен орган в човека. Той е връзка и път от материалният свят – устата, към Божественият свят – главата. По наличието, формата и размерите на носът на Земята може да се съди за степента на разум, интелигентност и развитие на съответното същество.

"Дръжте носа си в изправност. Пазете го и го почиствайте като свещен уд (орган – б.а.). **Докато носът е в изправност, човек е здрав.** Щом носът е добре, ще знаете, че и очите, и ушите и устата ще бъдат добре. Оттам пък ще бъдат добре и дробовете, и сърцето и стомаха. От устройството на носа, на неговата големина и ширина. Зависи състоянието на белия дроб. Не само това но и формата на носа отговаря на формата на белия дроб, само че в обратно положение. Ако се наруши нещо в носа, организъмът постепенно се разглобява. Пазете носа и не се страхувайте. Внимавайте да не изгладите кривата линия на ноздрите. Нещастие е, ако тя се изглади. Нещастие е да нямаш нос. Той представлява красив планински връх, дето се трансформират енергиите на човешкия организъм. Какво представлява носът? – Място на електричество и магнетизъм. Той е връх, дето се складира природните енергии. Лошите мисли действат върху носа, а от там и върху дихателната система. Ако тя не работи добре, и стомашната система страда. В резултат на това се нарушава равновесието между мозъчната и симпатичната нервна система. Който не знае значението на носа, не може да го оцени, като велико благо на живота. Докато носът ти е в изправност, Бог ще ти говори и чрез ума, и чрез сърцето. Забележете: централното място на човешкото лице е носът. Бог се проявява на земята трояко: чрез мислите, чрез чувствата и постъпките на човека. Това се отпечатва на носа." – Учителят.

11.2. Орган на вкуса – езика. Езикът е розов мускулест орган, намира се в устната кухина, изпълнява три основни функции отнасящи се до: храносмилането, вкуса и говора. В този орган различаваме три основни части: корен, тяло и връх. При началния етап от храносмилане, езикът, чрез движението си смесва храната със

слюнка, помага на дъвченето на зъбите и избутва сдъвканата храна към гълтача. Горната повърхност на езика е покрита с малки изпъкналости наречени папили. Папилите са три типа: конични, гъбовидни и жлебовидни папили. Вкусовият анализатор е представен от последните два вида папили. В тях се помещават и т.н. вкусови рецептори, чрез които се регистрират четири типа вкус за сладко, солено, кисело и горчиво. Според най-новите научни изследвания се предполага, че тези рецептори изпращат нервни импулси към вкусовите (густаторни) полета в мозъчните полусфери, и така се появява усещането за вкус. Съвременната наука не е наясно и с работата на вкусовият апарат в човека: „Механизмът на възбуждане на вкусовите рецептори **не е още напълно изяснен**. Засега с най-широка популярност се ползва абсорбционната теория. Въпросът за специфичната чувствителност на вкусовите рецептори само към определен вид вкусово дразнение все още не е окончателно решен.“ А, защо имаме предпочитание към определен вид вкус? Кой и как определя това предпочитание? А, човешката лакомия откъде идва? Това, лакомията в последните години заболяване ли е, или характерна черта на определен вид човешки типове?

Преди много години един **съвестен учен** с името И. П. Павлов е подчертал на своите студенти медици, че вкусовият анализатор се намира на **границата** между вътрешната и външна среда на организма, **регутира** техните отношения и чрез това обезпечава **поддържането на химическия състав на организма**. **Ученият Павлов** нееднократно е подчертавал, че вкусовите предпочитания се определят от вътрешните нужди на организма, а не от нещо друго. След денонощна изследователска работа И. П. Павлов оставя на бъдещите медици епохални изводи. В един от изводите се подчертава, че при дефицит на определени вещества от организма дейността на вкусовите рецептори не се променя. В друг извод се говори, че предпочитанието към определен вид храна се определя от центрове в главният мозък, който подава сигнали след съпоставяне на данни постъпили от вътрешната течна среда на организма с информация от вкусовия анализатор. Някой в по ново време да е продължил изследователската работа на Павлов? Да е дообогатил неговите изводи? Кой медик защити становището на Павлов, че „вкусовите предпочитания се определят от вътрешните нужди на организма“, а не от човешката лакомия и безпощадност? Има ли такъв? – Няма.

Ще отправим още един въпрос: Знае ли съвременната медицина, че най-точен анализатор за състоянието на човешкия физически организъм, на неговите органи, системи и функционалното ѝ взаимодействие е съставът на неговата ... т.н. слюнка. Съществуват методи, ползването на които може във всеки един момент да ни дават информация за състоянието на всяка една точка от физическото ни тяло. При тези методи се избягват всякакви неточности, премахват се скъпоструващите реактиви, избягват се множеството болкови синдроми и се премахва голяма част от не съвсем безвредната апаратура за диагностика. При анализите на състава на слюнката се дава моментален отговор на много неясни въпроси всеки при всеки друг вид сегашна научна диагностика. Даже можем да стигнем и по-надалеч – заболявания незабелязани и с най-съвременните средства и методи се регистрират непременно от слюнчения анализ. Защо този удачен метод не е въведен от съвременната медицина? Мълчание! Не само този метод не е въведен, но и метода на очна диагноза, още по фрапиращо, не намира приложение в същата т.н. съвременна медицина. За него ще споменем в по-долните редове.

Нека отправим поглед и към третата немаловажна функция на езика – говор. Въпреки, че би било удачно да приемем езика само проводник и част от инструментариума на речта, ще му отделим заслужено внимание. Необяснимо защо на речевите проблеми и разстройства в медицинската наука не се отделя достатъчно внимание. Или и тази зона от познание е малко затъмнена в научната си част. Оказва се, че в развитието на говора и говорното възприятие участвуват различни мозъчни участъци. По всяка вероятност тяхното пълно и ясно изучаване и локализация не е приключило и днес. Езикът и речта в човека, несъмнено, го отделят от другите биологични видове и му придават специфични качества. Каквото и да философстваме, посредством езикът хората се разбират помежду си, обменят мисли, дискутират,

аргументират, полемизират, учат другите и сами се учат. Съвсем удачно е тук да въведем и триединството от **мисъл – говор – писменост**. Без тези триединни елемента мисъл, говор и писменост, едва ли днешният човек би приличал на такъв – по-скоро щеше да бъде само едно по-миризливо животно. При разглеждане въпросите на говора отиваме неминуемо, пак при бащата на физиолозите Павлов. По-точно в полетата на неговите т.н. първа и втора сигнални системи. Тяхното изясняване по правило не е предмет в нашите разглеждания. Но съм изкушен да попитам: кое е възникнало първо – речта, мисълта или писмеността? Явно в момента науката не може да отговори изчерпателно на този въпрос.

През 1861 г., френският хирург Пол Брока открива в третата извивка на челния мозъчен дял от ляво участък, които отговаря за говора на човека. Днес този участък в мозъка се нарича (в по-вечето случай- б.а.) бразда на Брока. Някъде към 1874 година друг учен, невролога Вернике, описва друго нарушение в говора свързано с невъзможността да се разбере вече изговорената реч. Друго нарушение в говора е т.н. амнестична афазия, при която говорът и езика са разбираеми, но се губят определени думи и понятия.

Днес учените признават сложната физиология на сетивната система и непълнотата в познанията за локализацията на функционалните центрове в мозъка, свързани с тази сетивна система. А, утре?

11.3. Органи на зрението – очите. Човекът разполага с един чифт очи разположени в костните черепни кухини, където са добре защитени. Чрез тези сетивни органи ние опознаваме света най-активно и в най-голям обем. С тези органи получената външна информация е до 70-80% от общата ни сетивност. Прието е да се смята, че зрението е най-важното от петте ни сетива. Несъмнено основополагаща на окото е очната ябълка. Тя се състои от три слоя: **външен** фиброзен – представен от склера, която в предната част на окото образува прозорче наречено още корnea (роговица), **среден** – образуващ ириса, оцветената част на окото обхващащ зеницата; от тази средна част се реализират и поддържащите връзки за фокусиране на очната леща, **вътрешен** - представен от т.н. ретина, който съдържа над 70% от всичките сетивни рецептори на човешкото тяло. В случая фоторецептори, които разпознават светлинното отражение на обектите извън тялото и изпращат съобщение към главния мозък.

Да се спрем върху една привидна несправедливост от способността ни да виждаме.

Отделни образи, които се предлагат за възприемане от зрителния ни апарат в интервал на появяване от порядъка на 1/20 от секундата не могат да се възприемат, като отделен обект, а се сливат в едно обединено илюзорно впечатление за движение. Върху този недостатък на нашите сегашни зрителни възприятия, вместо да се впрегнат всичките интелектуални сили на човечеството и се даде възможност за усъвършенстване на зрителния ни апарат, се гради цялата силно печеливша филмова и телевизионна индустрия. Нека поразсъждаваме заедно уважаеми Читателю. Светлината извървява за 1 секунда път с дължина от приблизително 300 000 километра. През тази 1 секунда, ние в три нейни части (1/20 от сек.) не можем да видим абсолютно нищо. Това като физически обект представлява "нещо си" с дължина от 45 000 км.! В тази ситуация, кой съвременен учен може да отрече това или онова явление, което съществува въпреки неговите несъвършени сетивни усещания? Несъмнено за да се провокира зрително усещане е необходима светлина. Ние не бива да забравяме, също, че виждаме образите на нещата защото от тях се отразява светлината, или ние възприемаме не действителният образ, не реалната форма на обекта, а неговата отразена светлина. На всичкото отгоре, освен че приемаме отразената светлина, тя е и неколkokратно пречупена. Отново питам: - кой учен днес може да защити своя теория за човека, човешкото тяло и неговото здраве в нейната истинност и пълнота? Няма, и не може да има такъв на Земята! Разбира се съвсем друго ще бъде неговото положение в полетата на Духовният свят, там и скоростите, и разстоянията и сетивните усещания са по-други. Не само това, а и степента на съзнанието на учения ще бъде много по-различно от това на Земята. Какво имам в предвид, като говоря за степен на съзнание? При всички предположения на Читателя,

тук не става въпрос за нереални и обоготворени неща свързани със съзнанието. В разясняването на този въпрос свързвам съзнанието на човека с времевия интервал от 1 секунда. Някой има ли определение за времевия интервал от 1 сек, тази секунда какво е? Нека дадем отговор: Секундата е възможно най-малкият времеви интервал в материални условия, през който е будно нашето съзнание. Какво излиза? Че и в нашето съзнание има отрязъци от тъмни зони, през които не сме и не можем да бъдем във връзка с реалната действителност. Сега предполагам, че на мнозина от Читателите става ясно защо на Материята се дава характера на илюзия или по-специализирано определение – Мая.

Освен всичкото казаното до тук, и зрителният апарат заедно със свързаните с него зрителните усещания в голямата си част имат неизяснени механизми. Достатъчно е да споменем, че не съществува единна теория относно способността ни за цветното възприятие. В момента все още е актуална трикомпонентната теория на **Ломоносов – Юнг – Хелмхолц**, която, казват учените, се пообогатява с нови данни. Днес нямаме и убедителни обяснения за тримерното усещане на образите. Не е изяснен и механизмът на запаметяване на образите и начините за възникване на асоциативните зрителни усещания – преди видян образ да се сравни със сега видения и да се разпознае.

Несъмнено в оперативните интервенции по човешкото око съвременната наука има значителни постижения. Съществува си и се развива успешно цял клон от медицината, наречен офталмология, който се занимава изключително и само с очните болести. Но достатъчно ли ни е само да виждаме нещата, така както ги виждаме днес – външно? Нека погледнем и към немаловажната вътрешната, психическа служба на нашите очи. "Окото, макар да представлява затворена лаборатория, в която природата извършва жизнените си процеси, е единственият орган в тялото, който ни позволява, благодарение на прозрачните си среди, да вникнем и наблюдаваме по-интимно тайните на тези процеси." – Проф. Пешев "Синтетична офталмология".

Съществува една метод опиращ се изключително върху духовното знание за окото, наречена очна диагноза. Един от световно признатите пионери в тази област е и Народният Лечител Петър Димков. Върху научно приложната текстова част на своя труд "Очна диагноза", той работи над 60 години. Нека направим цитат от уводната част на труда, предложена от издателите на "Астрала": "Петър Димков в предлагания труд представя очната диагноза като система от знания за целокупния човек. Богомилите са познавали и прилагали този метод. Заедно с тях знанието е преминало в Европа. В "Песента на нибелунгите" се споменава за чудодейния начин на разпознаване на болестите по окото от богомилите"

11.4. Органи на слуха – ушите. Органите на слуха позволяват на човек да улавя над 400 000 различни звукови колебания с честота от **20** до **20 000 Hz**. Освен всичко това, тези органи играят важна роля и при запазване на равновесието и ориентацията на човека. Ухото, като орган на слуха се разделя структурно и функционално на три части: външно ухо, средно ухо и вътрешно ухо. Външното ухо е изградено от видима външна ушна мида и ушен канал дълъг **2,5** см. Вътрешният край на ушния канал завършва с тъпанчета мембрана или тъпанче. Средното ухо е изпълнено с въздух и в него се вместиат трите малки слухови костици (чукче, наковалня и стреме), които предават колебанията от тъпанчевата мембрана към овалното прозорче на вътрешното ухо. Слуховите костици увеличават 22 пъти налягането от тъпанчето към овалното прозорче. Това е необходимо защото във вътрешното ухо звуковите трептения се посрещат от течна среда. Слуховата част на вътрешното ухо е спирален канал – охлюв, запълнен с течност. Базиларната и вестибуларна мембрани разделят спираловидния охлюв на три части: *scala vestibuli*, *ductus cochlearis* (*scala media*) и *scala tympani*. И трите части са запълнени с течност. Течността в *scala vestibuli* и *scala tympani* е една и съща – перилимфа и има състава на всичките останали тъкани течности. Течността в *ductus cochlearis* е с по различен състав от другата тъкана течност, нарича се ендолимфа. Ендолимфата се различава по своя йонен състав от перилимфата – има много повече калиеви йони. На базата на този факт електрическият потенциал на ендолимфа е около **+80 mV** спрямо перилимфата. А, разлика в потенциала между ендолимфа и клетките – слухови

рецептори, разположени от двете страни на membrana basilaris е **+150 mV**! В тези органи ние присъстваме на едно мощно и разумно превръщане на механичната енергия в електрическа и предаването на електрически импулси за по-нататъшна преработка в участъци на мозъка в слухови възприятия. До днешни дни няма единна научна теория, която да обясни в достатъчна степен механизма за възбуждане на слуховите рецептори. Няма разумно обяснение от учените и на т.н. микрофонен потенциал, който се получава при звуково дразнение на ductus cochlearis (scala media). Науката не знае как се осъществява слуховата ни сетивност, тя сама предполага: "Предаването на възбуждането от рецепторите към окончанията на слуховия нерв се извършва вероятно (! – б.а.) чрез химични синапси, но не е изключено спомагателна роля в този процес да играят и свързаните с рецепторния потенциал **екстраклетъчни биотокове**." Съществуват още редица неясни въпроси относно нашата възприемчивост и анализ на звука. Неизяснен от съвременната наука е и въпросът, как човек отделя речта на един събеседник на фона на редица други звукови дразнения. Не е ясен и въпросът относно запаметяването на дадена звукова картина и след това механизма на нейното сравняване и т.н., още едва ли има нужда да изброяваме.

Малко е известно, но външната част на ухото, по точно ушната мида служи за диагностициране: "Като ви погледна ухото, аз познавам по него, колко години ще живеете, от какви болести ще страдате ..". – Учителят. Но не само за поставяне на диагноза: "Когато човек е боледувал известно време, той загубва част от своята жизнена енергия. Ето какво трябва да направи човек в този случай. Нека от време навреме хваща с два пръста долната, месеста част на ухото си и леко да я подръпва надолу. След това да разтрива подутината зад ухото и да следи за промените, които настъпват в неговия организъм. Правете тия опити не само когато сте болни, но и при неразположение на духа.

Какво да правим, ако не сме разположени, ако имаме някакво умствено смущение? Хванете ухото си с десния пръст на ръката и започнете да мислите. След 1-2 минути вие ще се ободрите, ще стане правилна обмяна между умствените и сърдечните енергии във вас. Всеки застой на жизнените сили във вашия организъм се дължи на неправилното кръвообръщение. Този застой спира действието на мисълта. Като знаете това, гледайте на ухото и на носа като на свещени места – условия за правилно възприемане и предаване на енергиите." – Учителят.

11.5.Кожа. Освен с функциите, с които натоварихме кожата когато я разглеждахме при покривните части на тялото, тя изпълнява и ролята на осезателен орган. Привидно при този сетивен орган нещата са ясни. Получаваме сигнали за допир, температура, болка, форма и др. Все пак, така ли е в съвременната модерна научна медицинска действителност? Преди да продължим нека дадем определението за рецептор: "Рецепторите са специализирани клетки или нервни окончания, в който се извършва трансформацията на външното дразнене в процес на възбуждане." В процесите на установяване на сетивни усещания всеки един рецептор може да реагира както на един специфичен дразнител, така и на още няколко. Дразнителите предизвикват в рецептора три последователно развиващи се процеса: трансформиране на енергията, възбуждане на рецептора и предаване на възбуждането. Само, че тук науката казва: "Данните за механизма, по който се осъществява началният трансформационен процес, са все още крайно недостатъчни, поради което преценката на съществуващите хипотези е много трудна."

Група от рецептори съставят един периферен отдел, който се числи към един т.н. анализатор. Пръв въвежда това понятие големият руски учен И. П. Павлов. Той отбелязва, че всички нервни клетки, свързани с възприемането, предаването и анализа на постъпващата информация, образуват единна функционална система, наречена анализатор. Характерно за всички анализатори (с изключение на обонянието) е наличието на междинна станция, разположена в дорзалната част на таламуса. Реално междинните станции в таламуса са повече на брой отколкото предполагат днес учените. Тези станции получават постоянни сигнали от кората на главния мозък, така че при обработката на информацията непрекъснато имаме взаимодействие между кора - таламус – кора.

11.5.1. Соматосензорен анализатор. Соматосензорният анализатор обработва информацията получавана от три направления: от всичките рецептори разположени в кожата, от всички болкови рецептори и от механорецепторите разположени в сухожилията, ставите и мускулите. Науката сега признава, че "в развитието на нашите познания за работата на соматосензорния анализатор могат да се отбележат няколко основни въпроса, по които се е водила продължителна дискусия. Част от тези въпроси остават нерешени окончателно и до днес.

14.3. Обобщение, вместо заключение.

Никак не ми се иска да направя следващото обобщение, но то се натрапва само. Много са тъмните зони в днешното научно познание. Когато някой извън лоното на тази наука се опита да и помогне – получава плесник. Друг, ако работи в зоните завладени незаслужено от нея – получава ритник. А, трети ако се опита да е поучава – получава порицание, присмех, затвор или най-често го изгарят на клада.

Нека докато съвременната научна и академична мисъл изяснява за себе си **надсетивните** механизмите на действия и взаимодействия в човешкото тяло, човешкото общество, на Земята и във Вселената – ние да поработим. Всъщност работата на изцелителите на народа не е прекъсвала никога. Дали е ден и нощ, зной и студ, в тъмница или на кладата Лечителят лекува. Вчера, днес и утре все е лекувал, лекува и ще лекува. Има си една Причина, Която води бедният, бос и одърпан Лечител, той си Я следва тихомълком и си работи.

15. ДИАГНОСТИКА. ДИАГНОСТИКАТА В ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ.

15.1. Диагностика

Всяко болестно състояние носи и изявява своите индивидуални черти. Всеки болник боледува по свой неповторим начин със строго лични болки, оплаквания и затруднения. Въпреки това, разбира се, съществуват много общи неща при отделните болници (от болник, в мн.ч. – б.а.), които боледуват от една и съща болест. Тези общи неща дават възможност да се постави диагнозата. Вярвам, че е излишно да подчертавам – точната диагноза е повече от наполовина победена болест. Все таки какво означаваме с термина диагноза, и какъв е смисълът на това понятие? Съвсем явно е, че за да се постави диагноза на определен човек, е необходимо да извършим процеса сравнение. Или в конкретния случай да имаме модел, представа или усет за здрав организъм и да сравняваме неговите параметри с този на болния. За съжаление в момента научната медицина няма изграден модел със съответните

параметри на здрав организъм. Без този, научно установен, модел едва ли можем да говорим за точни и правилни диагнози. Освен това ние говорим навсякъде в поднесените редове за триединството на човешкото същество: физическо тяло, душа и Дух - това задължително трябва да се отчита при една претендираща за достоверност точна диагноза. На практика се оказва, че нещата, свързани с диагностицирането, не са толкова прости, както ни се иска да изглеждат. В съвременните медицински центрове един от основните недостатъци на работа е именно неточната, ненавременна и неправилна диагноза. И съответно неточно проведеното лечение, което поради неточна диагноза естествено е неефективно. В следващите редове ще се опитаме да разширим "кръгозора" на непрофесионалния читател, и оттам да помогнем на съвестния медик. Ако медикът, разбира се, зачете мнението на един при всички случаи поне добросъвестен и не бездушен лечител.

Някои читатели забелязват едва сега скромното вмъкване на моята смачкана и неугледна персона в раздела диагностика. Това е продиктувано от следното ми съображение: при поставянето на диагнозата и лечението на болестните състояния, личността, която извършва действията, свързани с тези процеси, е и активен участник в тях. Какво означава това? Нека приемем, че болникът представлява една разбалансирана система, в която трябва да навлезем, за да извършим оглед или т.нар. - да поставим диагноза. Как мислиш, уважаеми Читателю, със своето присъствие при поставяне на диагнозата не оказваш ли влияние върху тази система? Оказваш и то какво! А при процеса лечение болникът не е ли пак във връзка с теб, с твоите знания, с твоя опит и с твоята Любов към страдащия? Как мислиш, уважаеми Читателю, ако ти си негов лекуващ лекар или лечител, твоето състояние няма ли да се отрази върху болника? Ще се отрази и още как. Какво излезе на практика? Оказва се, че при поставянето на диагноза и последвалото лечение се изграждат взаимовръзки между болника и лечителя. И тези взаимовръзки съвсем не са за пренебрегване. От активността, чистотата и мощността на този вид взаимоотношения до голяма степен можем да се надяваме на правилна диагноза и успешно лечение. По тези причини настоявам да се знае, че само един здрав физически, бодър духовно и с безпределна Вярa човек може да бъде лекар и лечител. Всичко друго е вятър и мъгла. Нека сега се изправят, станат и се покажат здравите, без недъзи и без болкови състояния медици, които ни лекуват днес. Малко изчакаме, но защо никой не се показва?

В една от предходните глави на горните редове занимахме и без това обременения ум на читателя с принципа на неопределеността на Хайзенберг. Колко ли много се е чудил той – читателят, защо ни в клин, ни в ръкав го насочваме към този въпрос. Дойде време сякаш за въвеждане на светлината върху сцената. И така, за да поставим диагноза, ние трябва да извършим определени процеси на сравняване. Преди да пристъпим към сравнението явно трябва да сме извършили определено измерване. Ясно е, без измерване не можем да преминем към сравнение, а от там и към диагноза. По принципа на аналогията на човек може да се гледа малко или много като на квантов обект. Съвременната наука и в частност медицина, използват за измервания все по-точни и съвършени прибори – това са и за мен, признавам, неоспорими факти. От наличието на тези факти отпада окончателно неточността при

замервания от несъвършените прибори. С други думи при диагностициране имаме точни замервания и оттам точни резултати, в крайна сметка точна диагноза. Да, но тази точна диагноза можем да поставим на един класически обект, подчиняващ се на законите на класическата механика, не и на човек. И учените медици много добре знаят това. Малко или много, пак повтарям, на човека трябва да се гледа "по-иначе". Колкото и да не ни се ще, в него се събират всичките новооткрити закони, елементарни частици и дори Космически мъглявини. Тогава на "помощ" за разкриване същността на човека ни идва не кое да е, а принципът за неопределеност на Хайзенберг – ако искаш, защото няма друго – казва дълбоко замисления медик-академик-парламентарист. В сила е квантовата теория, която постановява – в измервателните постановки неточността от измерванията не е свързана с неточността на приборите, а има ... принципен характер! И Хайзенберг приглася, мърморейки: – неточността на измерванията отразява същността на квантовия обект. Това буквално звучи така: неточните диагнози отразяват същността на човека. Драги ми, Читателю, за да не си излекуван и да имаш неправилна диагноза, си виновен само ти и никой друг. Това е! Това е най-новото достояние на "съвременния човешки научен гений". По причина на тази чудовищна ненаучност и античовечност в част от предходните глави бях принуден да се правя на учен математик, физик, философ, клоун и какъв ли не. Да мога поне с езика на "съвременната наука" да покажа все пак някакъв път, междина или изход от това положение. Въпреки, че съм дълбоко убеден – никой няма да ме чуе. Няма да бъде чут по три причини. Първо, никой учен няма(да си наруши рахатлъка) да почне наново преосмисляне на научните си трудове – няма откъде да препише новите постановки. Второ, властпридобилите учени са си толкова добре на топло в парламента, министерства и ЗОК (здравно осигурителна каса) и толкова им е добре на джоба, че едва ли ще поместят натежалите си телеса. Трето, колкото и да не ни се ще да признаем – медицината е също концентриран израз на икономиката, но и на политиката – в техните най-ефективни състояния. Кой ще тръгне на борба с тези три динозавъра? Все още не се е намерил такъв глупав задръстен идеалист. Всъщност май има един....

15.2. Живот, здраве и болест

Живот, здраве и болест са три взаимно преплетени процеса. Колкото и да ни се иска да ги отделим един от друг, все няма да успеем. Това триединство е заложено в човешкия земен начин на живот. Няма какво да се заблуждаваме, в настоящия момент от нашето развитие ние можем само да променяме съотношението в това триединство, но не и да премахваме някой елемент от

него. И колкото по-малък дял се пада на болестите, толкова сме по-здрави, щастливи и по-дълго живеем на Земята.

Едва ли има някой, който не би се съгласил с това, че въпросите относно живота, здравето и болестите занимават човека още с пръкването му на Земята. Тези въпроси са оставали винаги актуални и на вниманието на личността, независимо от социалното, икономическото, политическото и какво ли не положение в човешкото общество. Съвсем спокойно можем да кажем, че животът, здравето и болестите са винаги нещо повече от това, което в момента знаем и вършим. За да не навлизам в ненужни философствания, ще се опитаме да дадем отговор на един актуален въпрос: Живял ли е някога човек здрав, без да познава болестите? Ако успеем поне отчасти да отговорим на този въпрос, ще стигнем и до отговорите на други въпроси: Как да опазим здравето си? Какво означава да си здрав? Можем ли да придобием по-дълъг живот; а вечен живот?

В редовете на това книжле авторът многократно показва триединството на Всемира във физическия, Духовния и Божествения свят. Еднакво ли е понятието за здраве в тези три свята? Какво отношение има здравето към трите свята поотделно и заедно?

Какво е положението ни във физическия свят? – “На Земята няма абсолютно здрави хора. Докато сте в сегашното си тяло, непременно ще боледувате. За да се справите с болестите трябва да преустроите тялото си.” – Учителят. Някой веднага ще се примири с факта, че на земята трябва да е все болен. Това съвсем не е така и зад състоянието боледуване се крие едно благо: “Необходимо е даже и най-здравите хора да боледуват. Боледуването е тониране. Когато Господ иска да направи хората по-чувствителни, по-меки, те трябва да боледуват. Най-великите хора са боледували. Когато боледувате, не мислете, че е нещастие. Законът е следният: Когато страда тялото, то е за благо на душата. Болестта има отношение към злото в човека, а здравето – към доброто. Обаче и злото, и доброто са неизбежни сили. Те действат в цялата природа – и в животните, и в растенията.” – Учителят.

В днешни дни човечеството води непримирима борба с Природата, която е негова скъпа, свидна и любяща Майка. Няма кътче от Нейните недра, което да не е докоснато и омаскарено от човека. Този същият човек, който проповядва хуманизъм, демокрация и какво ли не, се опитва да убие своята Майка. Но целостта и Божествената Първичност никой не може и няма право да отнема от Природата. Тя винаги възстановява своя могъщ суверенитет: “Природата, за да ни застави да се концентрираме, за да ни накара да се повърнем към себе си, да мислим, Тя е създала болестите.” – Учителят.

Искам да отворя една голяма скоба: на здравето, живота и болестите в никакъв случай не придавам никакви свръхестествени тълкувания. Многогодишните ми търсения и натрупан опит изключват този вид интерпретация. За мен Духовният и Божественият светове са по-реални и от света на Материята.

Що е живот? В по-предните глави внасяхме постоянно пояснения, че животът е една по-особена форма на движение. Животът обаче не го

определихме само като форма на движение в материята. Той се оказва не само достояние на вътрешното съдържание във формите от физическият свят. С не по-малка сила животът прелива в енергийните състояния на формите от Духовния свят. В Божествения свят животът естествено заема своето място на Абсолютен живот - ако има нещо абсолютно във Всемира, това е единствено Животът в Божествения свят. Опитаме се да внесем прозрението, че животът е колективен процес от центъра към периферията и от периферията към центъра - достояние на всяка една видима или невидима форма от Трите свята на Битието. Откъслечно разгледан, животът губи своя смисъл и това винаги ще ни довежда до неточности в неговото описание и поддържане. Така че днес науката говори за живот само като изхожда от формите, които тя познава. **Това е грешна представа за живота!** Тази нейна "научна" позиция в момента я изправя пред една непреодолима стена на застой. Какво всъщност е животът? На този въпрос не може и няма да може да отговори напълно и в бъдеще нито един клон от сегашното научно познание: "Погледнете човешкия организъм и вие ще видите, че в него едновременно се извършват два процеса – живот и смърт. От една страна силите на смъртта действат така, че турят край на всяка органична дейност, а от друга страна – силите на живота постоянно подновяват тази дейност. От една страна смъртта постоянно разрушава живите клетки в тялото, а от друга – животът постоянно ражда нови клетки, които заемат мястото на загиналите. От това следва, че смъртта е противоположен процес на живота. В действителност нищо не се губи, нищо не изчезва. Изчезва само формата. **Природата, допускайки смъртта, гони някаква тайна цел, която още не е напълно уяснена в нашия ум.** Целта на Природата не е да увеличава и умножава органичния живот по количество, а да го развива и усъвършенства по качество." - Учителят

От позицията на Духовното лечение се оказва още, че животът има две страни, като едната от тях – явно отрицателната - са болестите: "Болестите са вашите барометри. По тях се съди до де сте стигнали и какво ви липсва. Докато минавате още през болестите, благодарете на Бога, и молете се да ви помогне да разберете, какво ви липсва. Засега те представляват обратната страна на вашия живот. Един ден, когато се справите с вашите болести, ще дойдете до положителната страна на живота". – Учителят.

Що е здраве? При всички предположения здравето е краен продукт, резултат от правилно проведен процес. Има обаче една особеност – здравето е непрекъснат резултат. По-точно казано за здравето и здравословното състояние се полагат непрестанни усилия и се поддържат непрекъснато връзки с по-високите енергийни полета на Битието. Здравето подразбира автоматично правилни отношения между другите форми на живот, правилни процеси на втичане и изтичане на енергия, правилни мисли и чувства, Духовна чистота и Божествена Вярa и Любoв: "Здравето е резултат на правилна обмяна на енергиите в организма на човека от една страна, както и правилна обмяна между душите от друга страна. Дойде ли някаква болест, тя е нарушение на закона на правилната обмяна." – Учителят.

Да внесе малко яснота в причините за непримиримостта ми към съвременното тълкуване от науката на повдигнатите въпроси. Ще дам

определение на понятието здраве от СЗО (Световната здравна организация): "Здравето се характеризира като пълно физическо, психично и социално благополучие". За това определение, колкото и да ни се иска, няма и не може да има изграден реален модел. Здраве с такова определение не съществува и не може да съществува в условията на Земния живот. С тези отрицания ни най-малко не искам да отрека съществуването на здравето. То съществува реално и е неоспорим факт. Няма нещо по-радостно от това, да бъде човек здрав! От това зависи и неговото щастие. Една от проявите на щастливия живот е здравето. Щастлив е онзи човек, на когото всички органи са здрави. Все пак, как трябва да се разбира здравето, кой човек е здрав и как можем да придобиваме постоянно здраве? "Здрав е онзи, на когото умът, сърцето и волята са в пълна хармония. Да си здрав, това значи, да си в хармония с Първата причина на нещата, с ближния си и със себе си. Здрав човек е само онзи, който оценява благата, които са му дадени, и разумно ги ползва. Здравето на който и де е човек зависи от неговия разумен живот. Какво представлява здравето? – То е капитал вложен в банка. Ако всеки ден изразходваш определения за това капитал, без да внасяш нещо, ти ще фалираш; ако всеки ден внасяш по нещо, капиталът ти ще се увеличава, т.е. здравето ти ще се уреди." – Учителят.

Що е болест? Каквото и да говорим, болестите в човека са временно пребиваващи гости. Болестта е преходно състояние. Не може и не бива болестите да се разглеждат като нещо дадено, неотменимо и постоянно. Или както сега говори научната медицина: хронични болести, наследствени болести, професионални болести, болести на века и т.н.. Кой й дава право да дава такива определения? – По всяка вероятност нейното безсилие, неграмотност и некомпетентност.. Имало е времена, когато човек не е познавал болестите, ще дойде време, когато човек, пак ще се отърве от тях. Има хора и днес на Земята, които по никой начин не боледуват! "Какво представлява болестта? – Неорганизирана материя, неорганизирана сила, неорганизирана мисъл. **Докато е бил в Бога, човек не е боледувал.** Щом излязъл от Него, и се обособил като отделна единица, болестите започнали да го следват. **Болестите са човешки изобретения.**" – Учителят.

Както и да се стараем да намерим причините за болестите във физическото тяло на човека, няма да ги намерим. Тук можем да открием само последствията, резултата от влиянието и попадението на сили от по-висок ред. Причините на заболяванията, колкото и мистично да звучи не са в самата материята. Физическото тяло е проводник на болезнено състояние, то не е причината, породила това състояние: "Всички болести на физическият свят са се явили първо в Духовния свят, а после са слезли на физическия. Причината за всички болести, за всички недъзи, на всички несрети в живота на човека е Духовна, а не физическа. Причините за болестите се крият в Астралния свят, а последствията се изявяват във физическия свят. Който иска да се лекува, първо трябва да намери причината за заболяването си в Астралния свят. Щом премахне причината, болестта го напуща." – Учителят.

Нека бъда правилно разбран – причините за физическите заболявания се търсят в по-ниските подразделения на Духовния свят. В Божествения свят

болестта, даже като понятие, не съществува. До кои подразделения на Духовните светове можем да търсим причините за болестите? На този въпрос, който се задава за първи път, ще отговорим така: причините за болестите се намират в Астралния свят – неговите по-ниски полета, целият Умствен свят и полетата в Причинния свят, където пребивава човешката душа. Човешката душа често е в болезнено състояние. Нейното боледуване се изразява не във физическа болка, а в страдание. Болната човешка душа страда. “Как се обяснява, че болестите се дължат на духовни причини? Отрицателната, разрушителна мисъл или чувство отначало са в невидимите тела на човека – астрално, умствено, причинно. После със своите трептения те слизат в етерното тяло, а от етерното във физическото. Като слязат във физическото тяло, нападат онзи орган, с чиито орган са **сродни по характера на вълната**. Могат да нападнат бъбреците, черния дроб, сърцето, белия дроб и да го разрушат или да го предразположат към болест и тогава поради **най-малка външна причина организмът заболява**. Всяка болест е резултат на погрешка и показва къде е направена тя и там трябва да я поправиш. Когато трептенията на някой орган се понижат повече от нормалното, той заболява, а когато се повишат трептенията на един болен орган, той оздравява.” – Учителят.

В Духовното лечение на българите съществува един цял голям дял, където се говори как всеки един орган и система от нашето физическо тяло е свързан с определен свят от по-високите полета на Битието. Тези връзки са постоянни, неотменни и реални. При нарушаване на една или няколко от тези връзки, веднага се появява реакция - болезнено състояние във физическото ни тяло. В тази реакция изключение няма. Една голяма предпоставка за появата на прекъсвания в отношението на нашите органи и системи с по-висшите полета на битието е нарушаване връзките ни с Божествения свят, с Първопричината. Единствено правилна диагноза може да се изкаже, когато медикът или лечителят познават тези взаимовръзки и признават наличието на Духовния и Божествения свят. Другото е отново пълнене с вода на каца без дъно! Тези няколко изречения породиха причината да разгледаме в по-предните редове човека, като Микрокосмос и да го поставим в геометрична и алгебрична зависимости с Макрокосмоса. Става въпрос за геометричната фигура “Соломонов триъгълник”. В някои от редовете си позволихме да разширим понятието за електричество и магнетизъм – то пак е във връзка с правилното поставяне на диагнози. По същата причина въведохме Пентаграмата и “вписахме” човешкото физическо тяло в него. Не сме открили кой знае какво. Още Леонардо Да Винчи е прозрял тези връзки. Той пръв, в изгрелия от мракобесието на Европа Ренесанс, представя тази фигура – човека в движение, вписан в Пентаграма. Въпреки че Пентаграмата присъства в окултното учение още от преди много, много години. В по-горните редове по ред съображения, не съм описал единствено връзките на всеки един орган и система от физическото тяло на човека с конкретни светове и полета от Битието. Според мен – не му е дошло времето. Все пак, за пояснение, ще се огранича с няколко слова от Учителя: “Духовният свят, това е белият дроб, съставен от две крила: дясно, през което доброто минава, и ляво - през което злото минава. Дясното крило на белия дроб представлява рай, лявото ад. Физическият свят е стомахът на човека, който е съставен от три области: ад –

дебели черва, чистилице – тънките черва и рай – самият стомах. Главата на човек, в която се вмести мозъкът, представлява Божествения свят. Предната част на главата – челото и горната част представляват доброто, рая в човека. Задната част на главата е адът в човека. **Значи човек живее едновременно във физическия, в Духовния и в Божествения свят.** Материалният свят се управлява от стомаха, реалният свят се управлява от дробовите, а идеалният или Божественият свят се управлява от главата. Материалният и идеалният свят са граници. Между тях има известна връзка. Ето защо материалният свят може да се оправи само чрез идеалния, а идеалният може да се познае само чрез материалния.”

15.3. Реакция на физическото тяло - възпаление

Съществува един анекдот сред медиците във връзка с определянето на възпалителни процеси. Той, колкото и да е шеговит, се е превърнал в тяхна ежедневна практика. Звучи така: всяко възпаление се познава по своето окончание “ит”. И се започва една дълга поредица от “ити”: апендисит, тонзилит (ангина) гастрит, мастит, бронхит, конюнктивит, и т.н. докато стигнем до отит, плеврит, паротит и др. При апендисит и тонзилит знаем, как действат хирурзите. Всичките тези термини с окончания на “ит”, така добре са заплевили медицинската практика, че вече по правило се приемат за болестно състояние и се лекуват те, а не причината за болестта! Още - в медицинската практика се приема, че многообразието от възпалителни процеси се групира в три групи по общи признаци. Те са: 1-ва група -затопляне и зачервяване, 2-ра група - подуване и 3-та група - болка. Бихме се съгласили с така поднесените ограничени по брой възпалителни групи. Реалността обаче е друга. Всяко едно болезнено състояние предизвиква в организма строго специфична индивидуална реакция – възпаление. Болестните състояния във физическото тяло са реално безкрайни в своето многообразие и реакциите съответно са безкрайно число. Как успяхте г-да медици, да ги групирате само в три групи?

Можем да се доберем до част от истината за видовете реакции във физическото тяло на човека само ако отчетем факта, че те са предизвикани от нарушаването на едни особени връзки в Битието. Става въпрос за нарушаване на отношенията и законите от човека произтичащи от Седемте Основни Принципа на Всемира. На тези Принципи отделихме специално внимание в по-горните редове. Не се ли тълкуват нещата от позицията на Седемте Принципа, никакъв резултат няма да имаме при поставяне на диагноза, установяване на видовете реакции и съответното успешно лечение. Нека направим едно допълнително пояснение. Взимаме за пример реакцията на организма – повишена температура. Нормалната температура на физическото тяло на човека се движи в сравнително постоянни граници **36,0**

С° и **36,9 С°**. Медицината казва, че източникът на повишена топлина са повишените горивни процеси на въглехидратите, мастите и белтъчините в организма. Казва също, че топлинното равновесие в организма се регулира от терморегулаторен център, разположен в продълговатия мозък. И продължава: при различни заболявания този център се дразни от някои вещества (токсини), най-често произвеждани от микроорганизми. И толкова! Само че температурата на физическото тяло на човека може да се повлияе от още куп, да не казваме безброй, фактори. И това се знае в практиката от медиците много добре. Висока температура се наблюдава и при неинфекциозни заболявания. Например: при наличие на чужди белтъчини в организма, при разграждане на еритроцити, при разнасяне на кръвоизливи и кръвонасядания, при някои от формите на тумори и т.н., и не на последно място при болести на централната нервна система. Температурата се повишава и при поглъщане на топлина отвън, също при облъчване от лъчи с определена дължина на вълната и т.н. С риск да бъде досаден – освен повишена температура, в човешкото физическо тяло се наблюдава и понижаване на температурата. Както и при повишаването, така и при понижаването на температурата, причините могат да бъдат многобройни, почти безкрайни. В крайна сметка повишаването или намаляването на температурата се обуславя от триене при движение. Колкото по-голямо по интензивност е движението, толкова за по-големи сили на триене (съпротивителни сили) и съответно за по-висока температура можем да говорим. Отново се добрахме до движението! На една от неговите основни характеристики – скоростта се спряхме в предходните редове. Дори въведохме в употреба и скоростта на светлината, свързана с алгебрични изрази и геометрични построения. Неминуемо за да съществува светлина, трябва да имаме източник. Освен източник ни трябва и преносител на светлината – може и поле да бъде, както говорят учените. Ако продължим още малко в тази вярна посока ще стигнем до Седемте Основни Принципа и Първопричината зад Тях. Но нека оставим нещата сами да заемат своето полагаемо място.

Съвсем не се надявам в обозримо бъдеще да се поставят на тази основа диагностичните методи в медицината. Все таки медиците не могат да не се съгласят с факта, че при възпалителен процес в кой да е орган или система на помощ се притичат органите и системите от целия физически организъм. Само че верни на себе си медиците обръщат нещата така: "Дори да е местен или ограничен, един възпалителен процес всякога въвлича със себе си в различна степен и целия организъм". Малки различия има в двата изказа, но съществени! Приемаме за неоспорим факта, че при възпалителен процес в даден участък от физическото тяло се активизират всички органи и системи на същото това тяло. А защо да не приемем факта, че когато във физическото тяло има проблем на помощ се притичват другите тела на човека? Защо да не приемам и факта, че когато страда определен орган от физическото тяло, е засегнато точно определено по-високо енергийно тяло на човека? Защо да не приемем нещо още по-реално, когато страда един орган, да се появява болкова реакция в друг? С тези въпроси съвсем не желая да въвеждам опростен режим в тълкуването на болестните състояния в медицината. **Духовното лечение, в частност Българската народна медицина, не са изправени пред проблемите в обяснението произхода, същността и начина на протичане на болестите състояния и тяхното**

лечение. Съвременната наука е изправена пред този проблем. Тя трябва да търси постоянно компромиси между многообразните, неизброими и сложни процеси в Природата, оттам в човешкото същество и начина на тяхното тълкуване. Излагането в проста и достъпна форма на процесите в човешкия организъм не е никак лесна задача. За да може да се справи с тази задача науката прибегва до опростяване (виж примера с трите вида възпаления – б.а.), което я изправя пред нов проблем. Защото не могат по този начин да се създадат реални модели, по които да се работи, и да се получават реални резултати. Ако се опита да избегне този проблем, науката се затрупва с практически ненужни данни и факти, които ѝ пречат да реагира бързо в определени ситуации – още един проблем. Какво да се прави? Нищо! Въвежда се едно велико, дълбоко измъдрено научно мълчание. И страдащите се препращат последователно при хирург, на лъчетерапия, на химиотерапия и накрая при отчето. И понеже живеем в доста цинично общество и време – понякога се показват и по телевизията, как се лекуват безуспешно.

Нека се обърнем отново към възпалителните процеси. **Възпаленията не са болест, а защитна реакция на организма.** И тях можем да ги подредим, в три групи: остри – възникват внезапно, хронични – протичат на периоди, и тлеещи. Самите възпалителни процеси показват, че организъмът се бори против причинителите на нездравословното състояние. Възпалението е ефективна отбрана. Например, при повишаване на температурата се ускоряват обмените процеси в клетките на организма. Ускорената обмяна пък води до бързото и ефикасно производство на антитела от белите кръвни клетки. При зачервяване и възпаление на тъканта имаме засилено кръвооросяване. Кръвооросяването с последвалото зачервяване от своя страна говорят за натрупване на повече кръвни клетки, повече защитни субстанции. При болков синдром пък имаме сигнал по инсталациите на тялото, че нещо не е в ред. В съвременната медицина при възпалителни процеси не се действа адекватно. Съществува цяла проблематика около това състояние на физическия организъм. Почти винаги, в последно време – по правило, не се преценява кога да се прекъсне възпалението или да се подпомогне, за да се излекува тялото.

15.4. Диагностика в Духовното лечение

Няма да вляза в противоречие със съвременните диагностични методи ако кажа, че при поставянето на диагнози в народното лечение се застава точно на границата между два процеса, събития или факта. Това разбираемо е метод от Духовното лечение. Там, за да се открият причините на болестта наблюдателят - лечител застава в граничното, преходно състояние на събитието или процеса. И в двете медицини методите за диагностициране имат един и същ произход и една и съща цел - оздравяване. Има само едно малко различие, като малкото камъче, което преобръща колата! Медикът, ученият или изследователят са външни наблюдатели на

явленията, а при духовното лечение лечителят е вътре в процесите. По същия начин при лечение на заболяването медикът е вън от болестта на болника, а лечителят е вътре в болестното състояние на болника. **Лечителят буквално поема болката и лекува, така сякаш лекува себе си. За лечителя поставянето на диагноза и лечението са един и същ, едновременен, процес!** За медика поставянето на диагноза и лечението са две различни, раздалечени във времето събития. Но не само това. "Добрият медик" често препраща своите пациенти при "колеги тесни специалисти" – това е правило в медицинското обслужване, разчленявайки пациента на части: дробове, сърце, бъбреци, кости, кръв, стомах и корем и т.н. След като минат прегледите, изследванията и се поставят съответните диагнози при колегите, той наново започва образно и реално да събира своя пациент. Това, което успее да събере и обобщи, на него поставя окончателна диагноза и започва да лекува. Лечението се провежда неминуемо само в една посока или т.н. пътечка: таблетки или инжекции. Когато и това не помага - на хирург! Не критикувам, всичкото това добре, но .. Докато се поставя на диагнозата в медицинските центрове, докато се изчакат резултатите от изследванията и докато се обобщат данните, минават най-малко часове, често дни и нерядко седмици. През това време болният не е ли променил параметрите на своето състояние? Променил ги е. Какво става на практика? На предишното състояние на болния се прилага лечение, а не на сегашното актуално. Ще имаме ли успехи при това положение? – Не, няма да има. Въпреки наличието на този проблем, по никакъв начин, никои от отговарящите за здравето на хората медици не желае промяна. Защо? Може би няма други методи за диагностика, освен въведените официално в медицината? Напротив, има! И те са много ефикасни, бързи и достоверни! А защо не са въведени в сегашната медицинска практиката? Лично аз не мога да отговоря на този въпрос.

В следващите редове ще разгледаме накратко методи за диагностика, които официално не са приети от съвременната наука. Явно тя не ги приема, защото се срамува, че ще изглежда смешна в лицето на своите пациенти, ако ги прилага. Или ги смята за прекалено ненаучни пред своя могъщ научен авторитет. Кой знае?

Очна диагноза. Този вид диагностика е занимавала египетските лекари по времето на фараон **Тутанхамон**. Знаменитият жрец на фараона **Ел Акс** популяризира и въвежда в медицинската практиката ирисовата диагноза. Ел Акс записва методите на този вид диагностика с ярки цветни изображения върху два папируса с дължина цели 50 метра и ширина 1.5 метра. Папирусите са намерени наскоро при разкопките в гр. Гиза и сега се съхраняват във Ватиканската библиотека. На същите папируси се описва методът на Ел Акс за цветно фотографиране на очите! За съжаление въвеждането на този метод днес се оказва невъзможно – нямаме необходимата техническа и научна въоръженост!? Как се е осъществявало "фотографирането на очите"? То е ставало върху подходяща правоъгълна плочка, изработена от специална сплав, подобна на цинк или никел, полята със сребриста течност. Тази плочка жрецът приближавал на 2 см до окото, задържал за около 4 минути, след това я намазвал със зеленикава течност и отново приближавал до самото око, като я задържал около 30 секунди. Подир това потапял плочката в друга течност и снимката била готова. Всичко за 5 минути! Някои ще кажат, че това, което пиша, е фантазия или чиста проба шарлатанство. Нека и така да е! Сега да се обърнем към фактите. През 1979 година **J. Deck** съвместно с биофизика **F. Porp** от Марбургския университет предложили оригинална хипотеза. Основавайки се на ефекта митогенетическо излъчване, открит от **А.Г. Хурвиц (1925, 1935)**, те дошли до мисълта за това, че всяка клетка, грубо казано, съдържа суперхолограма за всичките други клетки в организма. Авторите стигат до три научни извода: **Първо**, интензивността на излъчването от клетките нараства при патологични отклонения или смърт, така че количеството на излъчените фотони отговаря строго на количеството отмиращи клетки. Изказва се предположение, че във всяка клетка работи молекула, отговаряща за фотон; Учителят много години преди това е изказал следното: "Сама по себе си клетката е малка, но тя е проводник на нещо велико. Когато се организират в едно цяло, малките клетки стават проводници на великия, съзнателен живот. Всяка клетка представя електрическа лампичка, **през която минава светлина** (фотонът отдава и приема светлина - б.а.)." **Второ**, излъчените живи системи от клетки се различават от мъртвите по своите

спектрални разпределения; (А там, където има излъчване, там има живот, разум и съзнание.- б.а.) Ето какво казва пак преди много години Учителят и по този въпрос: "Човешкият организъм е съставен приблизително от 60 трилиона клетки, които се отличават с голяма интелигентност. Всички тия клетки включват в себе си качества и способности на същества от различни култури и интелигентност. Например някои от клетките на човешкия организъм носят в себе си културата на растенията. Растенията се отличават с голяма наука. Някои от тях познават добре химия и физика, други са отлични агрономи, те избират условията, при които трябва да се развиват, знаят коя почва е добра за тях и коя не е добра...Има клетки, които знаят закона на кристализирането. Трети пък са минали през културата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Най-после има клетки, които са минали през културата на високо напреднали, разумни същества. Тези клетки днес образуват мозъка на човека." (Да не забравяме, че окото, грубо казано, е преден придатък на мозъка – б.а.) **Трето, излъчването** на системи от живи клетки, в противоположност на мъртвите, става не спонтанно, а непрекъснато и продължително. Отново се обръщам към Учителя: "Ако погледнете на всички живи същества на Земята с окото на ясновидеца, няма да видите никакви форми. Те се изявяват във вид на малки пламъчета, които **блещукат и светят** с по-малка или по-голяма светлина. Даже човека няма да видите в неговата форма, но като всички останали същества, във вид на светлина, която блещука като малки фойерверки. Зад тези форми е скрита същината на нещата." В резултат на своите научни изводи и търсения немските учени J. Deck и F. Popp са стигнали до извода, че адапционно-трофическите (анатом. трофически нерв – б.а.) знаци от дъгата в ириса на окото не са нищо друго освен холографско кохерентно поле на излъчване. Излиза на практика, че очите или по-точно – ирисът в очите със зеницата, е екран, върху който се прожектира историята за състоянието и живота на нашите органи и системи. Каква по-достоверна картина от тази за сегашното, минало и бъдещо болестно или здравословно състояние в човешкия организъм може да се иска? "Астролозите са дошли до заключение, че между Слънчевата система и човешкото око има известна аналогия. Окото на човека може да се раздели на 12 кръга, които представляват 12-те зодиака в движение. Както слънчевите петна са причина за катастрофи и страдания, така и петната в окото на човека са причина за ред болезнени състояния. В окото се явяват петна, мъглявости, които предсказват някаква болест, която може да настъпи след 10 или 20 години. Промяната в цвета на очите е в зависимост от промяната на умственото състояние. Всъщност тази промяна се дължи на отслабване на блясъка на очите, вследствие на което те менят своя цвят. Цветът на очите служи като диагноза за определяне умственото състояние на човека, както и състоянието на неговия мозък. Очите са огледало на вътрешния живот на човека. Когато кръгът на зеницата в човешкото око се увеличава, това е лош признак. Това показва, че този човек се товари. Щом почне да се разтоварва, кръгът на зеницата му се намалява, а това е добър признак. Който разбира науката за окото, той може да се предпазва от заболяване." – Учителят.

За разпространението и въвеждането в по-ново време на очната диагноза (авторът прави разлика между очна диагноза и ирисова диагностика) дори неофициално в лечебната практика трябва да благодарим на: д-р Игнац фон Пекчели (1826 – 1907), д-р Емил Шлегел, Пиер Жан Тил, д-р Петер Йоханес Тийл, д-р Х.Е.Лейн, учителят Андрей Мюлер, д-р Вирц, д-р Х.В.Андершу, г-жа д-р пастор Мадаус, д-р Е.В.Колинс, д-р Герфайде, д-р Рудолф Шнабел, д-р Леон Вание, д-р Форсис Бернави, д-р Леон Валтер, д-р Форгиер Берновил, д-р Жул Рено, Карл Едуард Шьоненберг Зайлер, Карл Баумхауер, д-р Адолф Талер, Г.Яузас, д-р Е.С. Велхвер, проф. д-р Пешев и не на последно място Петър Димков. Не искам да влизам в спор с научните и академични среди в България, но лично аз си мисля, че тези среди трябва да се срамуват от себе си. Защо? Още през 1920 година д-р Рудолф Шнабел от Мюнхен публикува своето научно съчинение "Симптоме дес аугенес унд зайнер аднексе", а в 1926 г. второ съчинение "Афталмосимтоматологи мит безондерер безихтигунг дер пупилеиридоскопи". Второто съчинение е премирано от Лондонската академия на науките и понастоящем се използва за учебник по очна диагностика на медицинските факултети в Германия, Австрия, Америка и други държави, където очната диагноза

официално отдавна е въведена, като научна дисциплина. Изглежда нашата Академична общност е много "по" от академичните общности на водещите страни по света в медицинските научни знания. И по тази причина на "по" и "най" не приема очната диагноза за научна дисциплина в своите медицински Вузове. Има и нещо много по-съществено и по-дълбоко. Ако въведе като научна дисциплина "очна диагноза" в своите програми, то тя трябва да припознае наново Народния лечител Петър Димков и Българската народна медицина, а това е вече непосилно за нея. Защото след Петър Димков неминуемо ще се добере до Петър Дънов – Учителят – Беинса Дуно и Божественото учение.

Ще привърша тези редове с още един цитат от труда на Петър Димков "Очната диагноза", където лечителят деликатно говори за своите 60 годишни ежедневни усилия: "В такъв дух е съставен и моят скромн труд, целящ да допринесе (с уточняване местата на органите, а особено на тези на жлезите с вътрешна секреция и други) **макар и едно пясъчно зрънце** към величавата сграда на младата наука очна диагностика. Основани са важни научни общества с цел да се изучава ирисът в Америка, Австрия, Германия, Франция и други европейски страни, даже и в Индия. Трябва да се отбележи, че различните автори, които от 1881 година насам са се старали да разяснят на своите колеги забележителния диагностичен метод, са били все хомеопати и тази е може би причината, поради която усилията им са били пренебрегвани от алопатите."

Тибетска диагностика. Позволявам си да въведа този термин по простата причина, че методите на диагностика в **древната Тибетска медицина** са най-точни и близки до съвършенството на диагностиката в Духовното лечение. Самата Тибетска медицина коренно се различава от Китайската, Индийската и дори от Египетската медицини. В нея няма насилствените методи на иглоубождане, оперативни намеси, лечение влизащо с взлом в човешкото тяло и т.н. Това мнение е разбира се лично авторово и не бива да ангажира никого. В древната Тибетска медицина голямо значение при диагностика на болезнени състояния се отдава на външния вид на страдащия. С особено старание се оценява състоянието на кожата, езика, израза на очите, формата на ушната раковина, движението на ръце и крака, характера и начина на дишане, състав и мирис на урината и екстрементите. Самото лечение се извършва изключително с природни методи в т.ч. и вода, въздух, слънце, разтривки и най-вече билки. Водещите тибетски лечители, удостоени с почетната титла "пандити", отделят първостепенно внимание на функцията на стомаха и неговия "екран" – очите. В дословен превод - очите са цветята на стомаха. Тибетските лечители можели по зеницата на окоето да забележат изменения, по които да правят изводи за състоянието на много органи вътре в тялото. Тази част от окоето е наречена от тях прозорец за най-дълбоките кътчета от тялото. Внимание заслужава и следния факт – тибетската медицина черпи знания от още по-древни източници. Тези по-древни източници са текстове на санскрит. Същият този език Учителят Петър Дънов владее съвършено писмено и говоримо, но това е тема за друг разговор.

Диагноза по **ноктите на ръцете.** "Като дойде лекарят, той ще прегледа ноктите, защото по тях са написани всички болезнени състояния на човека. Той ще ти каже, каква болест може да се появи в тебе и ще ти даде методи срещу нея. (има да сънуваме за такива лекари – б.а.) Да предвидиш нещата, да вземеш предварителни мерки срещу някоя болест, която още не се е появила, това разбирам наука. Ако искате да знаете дали ви предстои някаква болест или болестно състояние, наблюдавайте ноктите си. Появи ли се на ноктите ви някакво бяло петно, ще знаете, че ви престои да минете известна болест. Белите петна по ноктите са подобни на петната на Слънцето. Колкото повече петна има на Слънцето, толкова повече енергия, толкова по-голямо изобилие съществува в Природата. Същото става и с човек, който има бели петна по ноктите. Той е крайно активен, отделя повече енергия от себе си, следствие на което чрезмерно се изтощава. По състоянието на ноктите може да определите какви болести ви очакват даже след 20 години. И ако те са наследствени, може да се справите с тях по един естествен разумен начин. Вземете ли предварително мерки, като дойдете до болестта, която ви дебне, ще минете известни страдания, но лесно ще изплувате над тях." – Учителят.

Пулсова диагноза. "По ритъма на сърцето ще определите състоянията си. Сърцето показва биенето на целия Космос." – Учителят

Диагностика по линейни размери на части от тялото. "Човек трябва да бъде нито много пълен, нито много слаб. Има нормални мерки, на които трябва да отговаряте. Вратът трябва да бъде два пъти по-широк от размера на ръката. Ако вратът на някого задебелее повече, отколкото трябва, животът му е изложен на опасност. Ако вратът е много широк – от 35 см нагоре, до 41 – 42 см, този човек е изложен на апоплексия. Той трябва да направи нещо, да намали дебелината на врата си. Вратът на човек, който има височина 165 см трябва да бъде най-много 35 см широк. Ако се намали широчината и достигне до 29 – 30 см, той е изложен на друга опасност." – Учителят.

Диагностика по израза на лицето. "Когато черният дроб е нормален, лицето на човека има приятен розов цвят. Козметическата краска на лицето зависи от черния дроб. Какъвто е черният дроб такъв ще бъде и цветът на лицето. Кой човек и кой – лош, това се познава по енергиите, които изтичат от различните места на организма. Достатъчно е да пипнеш човека по ръцете, по носа, по ушите, по скулите, за да познаеш, колко е добър и здрав." – Учителят.

Диагностика по състава на слюнката. Според автора този вид диагностика е възможно най-точен, бърз и лесен. Може още сега да се въведе в медицинската практика без никакви особени апарати и допълнителни средства. Самата диагностика, опираща се на количеството и състава на слюнката, е една достатъчно достоверна картина във всеки един момент за състоянието и начина на функциониране на системи, органи и целия физически организъм. При този вид диагностика се избягват напълно травмиращите елементи от сегашните начини за взимане на проби, за изследвания.

В устната кухина се отварят изходните канали и се намират три чифтни слюнчени жлези. Две жлези с приблизителна големина на кестен се намират малко под ушите – околоушни слюнчени жлези (*Glandula parotidea*). Друг един чифт жлези се намира в основата на езика, непосредствено под езика – подезична слюнчена жлеза (*Glandula sublingualis*). Още две слюнчени жлези се намират от двете страни на долната челюст и дъното на устата – подчелюстна слюнчена жлеза (*Glandula submandibularis*). Освен тези жлези съществуват и стотици секретирани клетки в самата устна лигавица. Средното денонощно количество на отделената слюнка е от порядъка на 1-1,5, а при някои автори 0,5-2 литра. Химическият състав на слюнката силно варира в малък отрязък от време по количество и наличие на елементи. В оптимални физиологични граници в слюнката могат да се регистрират и наблюдават над 50 съставки. Поради факта, че устната кухина е естествена граница между външният свят – околната среда и вътрешния свят – физическото тяло на човека, трябва да знаем, че процесите, които се извършват в устната кухина, са с особена важност за целия физически човешки организъм. В подкрепа на това твърдение ще се спрем накратко върху функциите на слюнката. Подреждаме ги така: 1. Механична функция. – Оформяне на хранителната хапка и осъществяване на говорните функции. 2. Храносмилателна функция. – Първоначално разграждане на хранителните вещества и осъществяване на вкусовата рецепция. 3. Защитна функция. – Чрез отмиване и разреждане участва в защитните процеси на организма и поддържа нормалната бактериална флора в устната кухина. 4. Екскреторна функция. – Поема част от функциите на бъбреците и белите дробове, при затруднение в тяхната дейност и поддържане на алкално-киселото равновесие в организма. 5. Терморегулационна функция. – Недостатъчно проучена при човека. 6. Дентотрофна функция. – В слюнката, която се явява течна среда – по-точно електролит, се реализират обмените процеси в емайла на зъбите. Измененията в състава на слюнката предизвикват изменения във физиологията на зъбите – образуване на зъбен камък, кариес и т.н. Последното пък е особено важно! Защото и до днес медиците заедно с добре охраненото съсловие на зъболекарите не пожелаха да открият лек против бактерията на кариеса? Де да беше това, само техен проблем!

Енергийна диагностика. Според мен правилното наименование на този вид диагностика е **Духовна диагностика. Защо?** Защото изводите за здравословното

състояние се правят върху физическото тяло, но се взимат данни от другите му по-високи тела. Може да се изразим и още по-точно – в преходните зони между световите и телата, където се извършва обмен на енергия се наблюдават цветови гами. По тяхната интензивност, честота и краска можем да съдим за даден вид заболяване, болестно състояние в орган и причина за заболяването. По правило етерното поле или етерният свят е този, който провежда цветовете нюанси и те стават видими за духовно зрящите. Цялото човешко физическо тяло е обвито с етерна обвивка, но етерна обвивка има и около всеки един физически орган и етерна обвивка обвива всяка една наша клетка – без изключение. От скромния си опит авторът се твърди, че етерна обвивка притежават освен физическото тяло още и астралното, умственото и причинното тела. Авторът смее също да твърди, че всеки един орган и система от физическото тяло има определен цвят или цветова гама и трепти с определена честота. Дори мисълта на човек е в определен цвят в зависимост от своя характер и насоченост. "Човек може да чете не само по линиите на лицето, но и по цветовете, които окръжават човека. Това е достояние на ясновидеца, но не и на обикновения човек. За пример: ако някой човек поддържа в себе си едно възвишено, благородно чувство от благороден характер, той ще бъде потопен в нежно розов цвят. Колкото повече чувството приема нисш характер, цветът постепенно потъмнява. Не само чувствата имат специфични цветове, но и мислите. Опитният ясновидец чете по цветовете като по книга." – Учителят.

КНИГОПИС

1. Абсолютна истина, София, 1949
2. Акордиране на човешката душа. Том 1 и 2 .С., 1999. Боян Боев
3. Астрология за родители. "Хемус" .1999., Жозет Бетайол
4. Астрономия. Изд. "Св.Климент Охридски" С., 1998г
5. Атлас Тибетской медицины. Москва., 1998 г. научен редактор Ю.М.Парфионович.
6. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя, 1919 г.
7. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя, 1921 г.
8. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя, 1922 г.
9. Благословена между жените, С., 1930
- 10.Божествената мисъл, С., 1942
- 11.Божествените условия, С., 1942
- 12.Божественият и човешкия свят. С., 1940
- 13.Божият глас, С., 1940
- 14.Биохимия, Москва., 1976г. New York 1972. А.Лениджер
- 15.Биология. Булвест 2000., учебник 9-ти клас.
- 16.Бъдещото верую на човечеството. С., 1934
- 17.Български народен календар. С.,2000г. Георги Велев
- 18.Българска народна медицина том 1, 2 и 3. С.,1979г. Петър Димков.
- 19.В царството на живата природа., 1933
- 20.Великата разумност. С., 1949
- 21.Великото единство на природата и човека кн.1. Мария Мандаджиева
- 22.Великото в живота. С., 1934
- 23.Великото и красивото. С. , 1935
- 24.Великите условия на живота. С., 1944
- 25.Вехтото премина. С., 1932
- 26.Вечно подмладяване. С., 1944

27. Вечното благо. С., 1944
28. Влизане. 1930
29. Влияние на светлината и на тъмнината. С., 1937
30. Време и сила. С., 1996
31. Все що е писано. С., 1942
32. Възможни постижения. С., 1934
33. Възможности за щастие. С., 1941
34. Вътрешни болести. С., 1979. Под ред. на проф. Ат. Малеев.
35. Голямото благо. С., 1936
36. Геометрични изследвания по теорията на паралелните прави. Лобачевски Н.И.
37. Да ви даде. С., 1938
38. Да възлюбиш. С., 1940
39. Да възлюбиш Господа. С., 1946
40. Да им дам живот. С., 1936
41. Да се не смуцава сърцето ви. Пловдив, 1925
42. Дали може. С., 1942
43. Двата природни метода. С., 1924
44. Двата пътя. С., 1934
45. Две свещени положения. 1925
46. Двигатели в живота. С., 1938
47. Движение нагоре. Клас на добродетелите. "АлфаДар" С., 1998
48. Делата божии. С., 1940
49. Der praktische Astrologe. Nicholas Campion. 1988
50. Добри и лоши условия. С., 1937
51. Добри навици. С., 1936
52. Доброто оръжие. 1939
53. Допирните точки в природата. С., 1935
54. Дреха на живота. С., 1930
55. Духът и плътта. Пловдив, 1933
56. Духовните учения и българите. Троян., 1999
57. Езикът на любовта. С., 1939
58. Езотерично лечение. т. 1 и т. 2. Тибетеца чрез Алис Бейли
59. Единство на Вселената. авт. Васил Манев. Пловдив. 1998
60. Естествен ред на нещата. С., 1939
61. Жал ми е за народа. С., 1932
62. Жива реч. С., 1937
63. Живият Господ, С., 1948
64. Живот и отношения. С., 1947
65. За слава Божия. Русе, 1927
66. За съдба доход. С., 1929
67. Заветът на любовта, т. I. С., 1944
68. Заветът на любовта, т. II. С., 1944
69. Заветът на любовта. Т. III, С., 1944
70. Закон за единство и общност. С., 1928
71. Закони на доброто. С., 1940
72. Законът и любовта. С., 1936
73. Затова се родих. С., 1929
74. Звездният мир. Астрология. авт. Н. Дойнов. С., 1997
75. Здраве и болест. Учителят за медицината. авт. д-р В. Велев., не издадено.
76. Избор. С., 1999г. изд. "Анхира" – Емил Стефанов

- 77.Изгревите на слънцето. С., 1928
- 78.Извадки от беседи на Учителя.1907-1926 години. Формули. С. 99 г.
- 79.Ключът на живота. С., 1928
- 80.Клиническа иридология. Москва., 1992. Е.С.Вельховер.
- 81.Козативни сили. С., 1925
- 82.Когато дойде при мене. С., 1950
- 83.Който има невестата. С., 1935
- 84.Крадецът и пастирят. С., 1937
- 85.Красотата на душата. С., 1948
- 86.Кратък курс по физиология на човека. С., проф.Т.Гоцев
- 87.Лекции на младежки окултен клас, год. III, т.1, 1923 - 1924
- 88.Лекции на младежки окултен клас, год. III. т. 2, 1924 - 1925
- 89.Лекции на младежки окултен клас, год. III. т. 3, 1925 - 1926
- 90.Лекции на младежки окултен клас, год. IV.
- 91.Лекции на общия окултен клас год. II
- 92.Лекции на общия окултен клас, год. III.
- 93.Лекции на общия окултен клас, год. IV.
- 94.Ликвидация на века. С., 1948
- 95.Линиите на природата.С., 1929
- 96.Любов към Бога. С., 1932
- 97.Лъчи на живота. С., 1937
- 98.Малки и големи придобивки. С., 1936
- 99.Методи за самовъзпитание. С., 1941
100. Мировата любов и козмичната обич.С., 1947
101. Мнозина казваха. С., 1933
102. Мисли за всеки ден 2001-2002. С., Бяло братство 2001.
103. Наряд и упътвания от Учителя.С., 1925
104. Настанало е царството Божие. Русе, 1925
105. Наука и възпитание. С., 1949
106. Начало на мъдростта. С., 1947
107. Нашето място.С., 1932
108. Неразрешеното. С., 1926
109. Ни мъж ни жена. С., 1933
110. Новата Ева. Издигнете жената. С., 1931
111. Нов атлас по анатомия на човека. Изд."Рива"2000
112. Новата мисъл. С., 1947
113. Новият живот. С., 1947
114. Новият светилник. С., 1946
115. Новият човек.С., 1947
116. Ново разбиране.С., 1947
117. Новите схващания на ученика. С., 1997
118. Новото начало.
119. Новото човечество.С., 1947
120. Обич към знанието. 1927
121. Определени движения. С., 1938
122. Опорни точки на живота. С., 1942
123. Отворени форми. С., 1943
124. Отец ме люби. С., 1936
125. Отиване и връщане. С., 1932
126. Отношение на простите истини към човека. С., 1933
127. Очна диагноза. С., "Астрала", Петър Димков.
128. Петимата братя. С., 1949

129. По Бога изправени.С., 1929
130. Положителни и отрицателни черти на човека. С., 1923
131. Посока на растене. С., 1939
132. Поучаваме ги. С., 1949
133. Праведният. С., 1930
134. Просветено съзнание. С., 1949
135. Противоречия в живота. С., 1934
136. Път на мисълта. С., 1949
137. Път към живота.С., 1941
138. Пътят на ученика. С., 1927
139. Работа на природата. С., 1948
140. Разговори с Учителя, предадени от Б. Боев.
141. Радиестензия кн.2 Мария Мандаджиева
142. Разумният живот. С., 1924
143. Разумно разбиране. С., 1934
144. Реалности и сенки.С., 1941
145. Светлина на мисълта.
146. Светото място. С., 1939
147. Светът на великите души. С., 1933
148. Свещеният огън. С., 1926
149. Сеятелят. С., 1930
150. Сила и живот. III серия, Русе, 1929
151. Сила и живот, IV серия, С., 1922
152. Сила и живот. V серия.
153. Силите в природата. С., 1947
154. Синове на възкресението. С., 1934
155. Слушане, почит и обич. С., 1940
156. Смени в природата. С., 1938
157. Старото отмина. С., 1947
158. Степени на съзнанието. С., 1939
159. Стрес и изход в Мъдростта на Петър Дънов. И."Хелиопол"Стефан
Калайджиев.
160. Сфинксът- С., 1928
161. Събуждане. С., 1944
162. Съвременни методи в медицината кн.3 Мария Мандаджиева
163. Съразмерност в природата. С., 1949
164. Трите живота. С., 1942
165. Трите основи на живота. С., 1947
166. Трите посоки. С., 1948
167. Трите родословия. С., 1943
168. Тъй създава. С., 1947
169. Условия за разумния човек. С., 1930
170. Условия и растене.С., 1949
171. Успоредните пътища. Проявленията на ума. С, 1928
172. Устойчиви величини. С., 1943
173. Учение и работа. С., 1939
174. Учителю благи. С., 1934
175. Учителя във Варна. Изд. "Бяло братство" С.99, съставил Д. Калев
176. Фактори в природата. С., 1938
177. Физика за 10-ти клас. С., 1998. Авт. Максимов,Христакудис.
178. Философия на Природознанието. Москва., 1966г. Слуцки М.С.
179. Форми в природата. С., 1947

180. Формология или за пределността на нещата и явленията. "Парнас"., Дукенс.
181. Хигиена и лекуване на душата. И "Астрала" 2001 Петър Димков
182. Honeywell. Algorithms TDC 2000. U.S.A.
183. Царският път на душата. С., 1935
184. Ценната дума. С., 1941
185. Ценното на книгата на великия живот. С., 1932
186. Чакрите. С., 1996. Авт.Питър Рендъл
187. Четирите кръга. С., 1934
188. Чист и светъл, Пловдив, 1926
189. Ще управлява всички народи. С., 1948

Забележка: Посочените произведения без автор са напечатани беседи, лекции и разговори на Учителят – Петър Дънов – Беинса Дуно.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

ОТ АВТОРА.....стр.

1. У В О Д.....стр.

1.1. Самокритика на съставителястр.

1.2. Поставяне на неудачно-удачни въпроси.....стр.

1.3. Последна част на вече отегчителния УВОД.....стр.

1.4. Вместо заключение.....стр.

1.5. Съветите на един лечител.....стр.

1.6. Вместо епилог.....стр.

2. НАРОДНА МЕДИЦИНА. ЛЕЧИТЕЛИ. БОЛЕСТ.

ЛЕЧЕБНИ МЕТОДИ.....стр.

2.1. Народна медицина.....стр.

2.2. ЛЕЧИТЕЛИ.....стр.

2.3. Народната медицина е Лечител.....стр.

2.4. Начини и средства за борба срещу болестите.....стр.

2.5. Лечебни методи.....стр.

3. ПРОИЗХОД И СЪЩНОСТ НА ЖИВОТА.....стр.

3.1. Теории за произхода на Живота.....стр.

3.2. Животът Велика тайна на Природата.....стр.

3.3. История на проблема за произхода на Живота.....стр.

3.4. Седемте Основни Принципа.....	стр.
3.5. Философска интерпретация на понятието Живот.....	стр.
3.6. Становището на Биологията за Живота.....	стр.
3.7. Нуклеинови киселини - ДНК и РНК киселини.....	стр.
Фиг.1.03.; фиг.2.03. и фиг.3.03	стр.

4. САМОСГЛОБЯВАНЕ. АКСИОМИ НА ПОДОБИЕТО.

КВАНТОВА МЕХАНИКА	стр.
4.1. Самосглобяване.....	стр.
4.2. Аксиоми на подобие.....	стр.
4.3. Препратки към квантовата механика.....	стр.
4.4. Критика на квантовата механика.....	стр.
4.5. Атомно-молекулярна теория.....	стр.
4.6. Основни положения в структурната теория.....	стр.
4.7. Електронен строеж на химичните съединения.....	стр.
4.8. Квантова механика и химия.....	стр.
Фиг.1.04.	стр.

5. ЖИВОТЪТ В ЕДИНСТВО И НЕПОВТОРИМОСТ.....

5.1. Как възникват формите на живот?.....	стр.
5.2. Човешкото тяло – форма на живот.....	стр.
5.3. Кое оживява формите на живот?.....	стр.
5.4. Как е създадено човешкото тяло и защо?.....	стр.
5.5. Тяло, душа и Дух.....	стр.
5.6. Човешкото тяло Микрокосмос?.....	стр.
5.7. Човешкото същество в Микро и Макрокосмоса.....	стр.
Фиг.1.05.; фиг.2.05.; фиг.3.05.; фиг.4.05.; фиг.5.05.; фиг.6.06.; фиг.7.05.; фиг.8.05.; фиг.9.05. и фиг.10.05	стр.

6. ХИМИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ. КЛЕТКА. ФОРМА НА КЛЕТКАТА.

ДЕЛЕНЕ НА КЛЕТКАТА. В ЯДРОТО НА КЛЕТКАТА	стр.

6.1. Химични елементи.....	стр.
6.2. Клетките.....	стр.
6.3. Що е клетка.....	стр.
6.4. Основни физиологични процеси.....	стр.
6.5. Двойки бази в ДНК.....	стр.
Фиг.1.06. и фиг.2.06.	стр.

7. СИСТЕМИ ЗА АВТОМАТИЧНО РЕГУЛИРАНЕ.

ХОМЕОСТАЗА	стр.
7.1. Системи за автоматично регулиране (САР).....	стр.
7.2. Организация на САР.....	стр.
7.3. Принципи на регулиране.....	стр.
7.4. Хомеостаза. Организмът като единна система.....	стр.
Фиг.1.07.	стр.

8. ПЕРИОДИЧЕН ЕНЕРГИЕН ОБМЕН. ЕНЕРГИЕН РИТЪМ.

УЧЕНИЕ ЗА ИН И ЯН ЕНЕРГИИТЕ.	стр.
8.1. Периодичен обмен Слънце – Земя.....	стр.
8.2. Човекът в Ритъма на Енергията.....	стр.
8.3. Космически и земен ритъм. Музиката на българите.....	стр.
8.4. Електромагнитното поле на човека.....	стр.
8.5. Акупунктура. Българският народен календар.....	стр.
Фиг.1.08.; фиг.2.08.; фиг.3.08.; фиг.4.08. и фиг.5.08.	стр.

9. СИЛИТЕ НА МРАКА СРЕЩУ БЪЛГАРСКОТО

ЛЕЧИТЕЛСКО ИЗКУСТВО.	стр.

10. АСТРОНОМИЧНА АНАТОМИЯ И ФИЗИОЛОГИЯ НА

СЛЪНЧЕВОТО СЕМЕЙСТВО. ЧОВЕКЪТ ЕНЕРГИЕН

КОСМИЧЕСКИ ФОКУС	стр.

- 10.1.** Дванадесетте планети, Зодиакални съзвездия и човека...стр.
- 10.2.** Астрологията в човешкия живот и тяло.....стр.
- фиг.1.10.**стр.

11. РЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ. ТЕЛАТА НА ЧОВЕШКОТО СЪЩЕСТВО И ТЯХНОТО МЯСТО ВЪВ ВСЕМИРА.

- ПРИРОДНО ЕЛЕКТРИЧЕСТВО И МАГНЕТИЗЪМ.....**стр.
- 11.1.** Теорията на ученият Васил Манев.....стр.
- 11.2.** Телата на човешкото същество.....стр.
- 11.3.** Висша анатомия и физиология.....стр.
- 11.4.** Природно електричество и магнетизъм.....стр.
- Гр.1.11. и гр.2.11.**стр.

12. ЕНЕРГИЯТА. ТРИТЕ ОСНОВНИ ЗАКОНА НА БИТИЕТО.

- ПЕНТАГРАМА.....**стр.
- 12.1.** Енергията.....стр.
- 12.2.** Трите основни закона на Битието.....стр.
- 12.3.** Законите отразени в съзнанието на земния човек.....стр.
- 12.4.** Пентаграмът и човека.....стр.
- Фиг.1.12.; фиг.2.12.; фиг.3.12. и фиг.4.12.**стр.

13. НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ ЗА ВЕЩЕСТВОТО В МИКРО И МАКРОКОСМОСА.ВЗАИМОВРЪЗКИ.ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ

- НА МАТЕРИЯТА.....**стр.
- 13.1.** Новите схващания.....стр.
- 13.2.** Взаимовръзки.....стр.
- 13.3.** Трите състояния на материята.....стр.

- ## **14. СИСТЕМНА АНАТОМИЯ И ФИЗИОЛОГИЯ. ВЪТРЕШНА ПСИХИЧНА СЛУЖБА НА ОРГАНИ И СИСТЕМИ ОТ ФИЗИЧЕСКОТО ТЯЛО НА ЧОВЕКА.....**стр.

- 14.1.** Системна анатомия и физиология.....стр.
14.2. Вътрешна психична служба на органи и системи.....стр.
14.3. Обобщение, вместо заключение.....стр.

15. ДИАГНОСТИКА. ДИАГНОСТИКА В ДУХОВНОТО

ЛЕЧЕНИЕ.стр.

- 15.1.** Диагностика.....стр.
15.2. Живот, здраве и болест.....стр.
15.3. Реакция на физическото тяло – възпаление.....стр.
15.4. Диагностика в Духовното лечение.....стр.

КНИГОПИС......стр.